Cổ Long

Tiên Cô Bảo Kiếm

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Tiên Cô Bảo Kiếm

Chương 1

Cố sự trong quán đêm

Tả lưu Điền Thủy, hữu lưu Tứ Thủy, hai dòng sông này cứ chảy mãi về phía hướng Đông rồi hợp nhất lại làm một, con sông mở rộng ra tại Qua Châu Cổ Đồ, đối diện là Ngô Sơn lặng lẽ cô độc như nỗi sầu nghìn năm.

Trung Thu đã qua, thu phong có mang chút hàn khí, thái dương lúc này cũng gác về non Tây sớm hơn những ngày hạ. Lúc bây giờ, vừa qua giờ Thân đầu giờ Dậu, sắc trời rán đỏ chẳng mấy chốc màn đêm sẽ phủ xuống.

Qua Châu đây là một bến thuyền lâu đời mang đầy thi ý, trong màn chiều nhờ nhợ, đây đó đã không ít nhà lên đèn.

Cuối con đường đất chạy đến bến thuyền là một tửu điếm nhỏ, chỉ thấy trước cửa treo một chiếc đèn bão leo lét như muốn tắt, cứ đong đưa trong gió, cánh cửa gỗ khép hờ.

Tửu điếm không mấy lớn, tất thấy bên trong chỉ có năm chiếc bàn nhỏ, thế nhưng lúc này đều đã có người ngồi chật, thoạt nhìn cũng biết ngay những người này là khách qua sông đang chờ thuyền, bởi vì chẳng có ai hứng thú ngồi uống rượu hóng gió bên bến sông thế này.

Đám tửu khách trong quán ăn mặc không giống nhau, ngồi ở trước bàn kê ngay phía bên trái cửa ra vào là ba gã đại hán thân hình thô tháp, mỗi người đều có cái bọc vải dài, thoạt nhìn cũng biết được

bên trong tất nhiên chứa binh khí, cứ nhìn thần thái hung dử, cũng hiểu là loại người không mấy lương thiện. Ngược lại chiếc bàn kê bên phải là hai người trung niên tuổi khoảng bốn mươi, trên bàn đặt những chồng vải lớn nhiều màu, rõ ràng là bọn buôn vải.

Vào sâu hơn một chút, ngồi ở bàn bên trái lại là một vị thanh niên vận thanh y, tuổi ngoài hai mươi, mắt có mày kiếm, răng trắng môi hồng, tướng mạo không chỉ là anh tuấn mà còn toát ra một nét nho nhã, nhìn vào ai cũng đoán được là một vị thư sinh quân tử.

Đối diện chiếc bàn bên kia là một thiếu nữ tuổi ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, trên người vận bộ y phục màu xanh da trời, chiếc khăn quấn đầu bó gọn mái tóc buông xõa về sau, dáng người nhỏ nhắn, chỉ có điều nước da ngăm đen.

Chiếc bàn cuối cùng nằm ngay bên cạnh cửa thông vào bếp, bây giờ cũng chỉ duy nhất một tiểu tử mắt đen mày rậm, áo quần lếch thếch, gã ngồi chẳng để mắt đến ai, cứ cắm cúi xuống ăn bát phở của mình.

Chủ nhân của quán rượu nhỏ này là một lão già lưng đã thấy hơi còng theo thời gian, trên đầu chiếc mũ lông lớn tựa hồ như đè nặng khiến cho đầu lão càng cúi thấp xuống hơn, lão bận một bộ áo quần màu lam xem ra như đã bóng nước lên theo khói bếp.

Quán duy nhất có một mình lão, vừa là chủ quán vừa kiêm luôn đầu bếp và tiểu nhị, tất cả mọi việc từ thái rau, nhúng phở, đong rượu, chế trà, nhất nhất đều do tay lão làm, đương nhiên với cả năm bàn đầy khách thế này thì lão phải làm quýnh tay quýnh chân lên mà vẫn không kịp.

Đột nhiên..."Ầm".

Một tiếng vỗ bàn vang lên, tiếp đó là một giọng ồm ồm như chuông vỡ vang lên :

- Ê, lão chủ quán, ta gọi ngươi mang thêm ba cân rượu, ngươi điếc hay sao hử? Bọn đại gia ăn no uống say còn làm một phi vụ lớn, ngươi nhanh lên một chút.

Tiếng quát này là do một trong ba tên đại hán ngồi ở chiếc bàn bên trái cửa.

Chiếc bàn đầy bát đĩa bị một gã đại hán đấm mạnh rung rinh kêu loảng xoảng tựa hồ như muốn sụp đổ.

Từ đầu đến giờ ba gã đại hán ăn uống như hùm như hổ, từng bát rượu đầy cứ đổ vào mồm bọn chúng, bây giờ đã thấy những khuôn mặt đầy thịt đỏ rần lên, xem ra bọn họ đã ngà ngà.

Tửu khách trong quán bất giác phải nhìn về phía bọn họ, chỉ thấy cả ba tên áo trệch ra để lộ một vùng ngực đầy lông lá, khiến cho tướng mạo của chúng càng thêm hung dữ.

Lão chủ từ đầu đến giờ đã cảm thấy bất an với ba tên khách tướng mạo hững hờ này, lúc ấy vội vàng la lớn :

- Đến ngay, đến ngay...

Miệng nói, tay bưng, chân tất tả mang một vò rượu lớn đặt lên trên bàn bọn họ, bồi thêm một nụ cười cố hữu nói :

- Ba vị khách quan, thành thật xin lỗi, hôm nay chẳng ngờ quí vị chiếu cố đến tửu điếm, tiểu lão trong quán chỉ có một mình làm đủ mọi việc, thật là quýnh tay quýnh chân chậm trễ tửu hứng của ba vị...

Cái đấm bàn và tiếng quát vừa rồi chính là của gã đại hán ngồi ngoài cùng, lúc ấy liền giơ tay giật mạnh hũ rượu, giọng không kiên nhẫn quát :

- Chớ lộn xộn, lui đi.

Lão chủ quán không dám nhiều lời, liền vội vàng gật đầu dạ dạ liền mấy tiếng rồi quay gót lui ra ngoài.

Gã đại hán nắm vò rượu trong tay rót liền ba chén, đoạn cùng với hai gã đồng bọn tiếp tục uống.

Chỉ nghe những tiếng ừng ực như rượu đổ vô, nháy mắt cả bọn ba tên đã uống gần sạch hũ rượu.

Trong bàn gã ngồi dựa sát tường chính là tên đứng đầu bọn, lúc bây giờ tựa hồ như đến lúc hành sự, chỉ thấy gã đánh mắt nhìn tên đối diện rồi gật đầu.

Gã vừa rồi đập bàn nhận được thị ý của thủ lĩnh liền xô ghế đứng dậy, ánh mắt hung hăng quét nhìn lên hai gã thương gia buôn vải, rồi giọng lạnh lùng nói :

- Hai vị từ Tây Bá đến phải không?

Hai gã buôn vải nghe hỏi đến mình thì phát run lên, vội vàng đứng dậy chỉ thấy gã mập cúi người thi lễ, rồi hiện nụ cười trên mặt nói :

- Vâng, vâng... Các vị anh hùng...

Gã đại hán gạt tay cắt ngang, nói :

- Đại gia là Bách Tý Lang Bách Thắng, chẳng phải anh hùng hảo hán gì đâu.

- Vâng, vâng...

Gã buôn vải béo mập đáp liền mấy tiếng rồi cúi đầu ấp úng nói :

- Lão đại gia không phải là anh hùng, không phải...

Gã đại hán tự xưng là Bách Tý Lang quát lớn :

- Hai ngươi từ Hoài Bắc đến đây dọc đường không hề có kẻ nào động đến cọng lông của các ngươi, các ngươi có biết nguyên nhân vì sao không?

Gã buôn vải béo mập bị hỏi thì tròn mắt ngơ ngác cứ ấp a ấp úng nói :

- Tiểu nhân không biết... Không biết...

Bách Tý Lang ngửa cổ cười khan mấy tiếng, giọng lạnh lùng nói :
- Các ngươi cần phải biết rõ ràng suốt cả một vùng Hoài Giang này đâu phải bình địa để cho hai con dê béo có thể đi suốt cả mấy trăm dặm dễ dàng, ngươi nghĩ có đúng không?
Lão buôn vải béo mập gật đầu đáp cho qua :
- Vâng, vâng...
Bách Tý Lang bây giờ mới chỉ tay vào gã ngồi sát tường rồi cười lên ha hả nói :
- Vị này là đại ca của chúng ta, Ma Diện Lang Trầm lão đại.
Rồi chỉ tay vào tên cuối cùng nói :
- Đây là lão tam Đoàn Vĩ Lang Trương Chiêu, huynh đệ chúng ta ngầm trông đi theo bảo vệ các vị đấy.
Gã buôn vải béo mập nghe thế thì thầm cảm kích, vội vàng chấp tay nói :
- Thữa mong ba vị anh hùng theo bảo vệ, bọn tại hạ vạn phần cảm kích.
Bách Tý Lang hừ một tiếng lạnh lùng, nói :
- Vừa rồi ta đã nói, bọn chúng ta chẳng phải là anh hùng hào kiệt quái gì cả. Chúng ta là Hoài Bắc tam lang.
Gã buôn vải béo mập nghe vậy thì càng hoảng kinh hồn, nhưng vẫn gượng nở nụ cười, nói :
- Biết, biết, bọn huynh đệ tiểu nhân thường ngày bôn ba đại giang Nam Bắc buôn bán vải, đại danh Hoài Bắc tam lang vốn đã nghe như sấm bên tai.
Nói câu cuối gã đánh mắt cho gã bán vải người ốm, cả hai lập tức mở đảy lấy ra từ trong túi tiền một bọc tiền khá lớn cùng đặt lên bàn.
Vẫn là gã béo mập cười nói :

- Huynh đệ tiểu nhân thừa mong ba vị ngầm trông tương trợ cho nên mới được đến đây bình an vô sự, thịnh tình này thực sự huynh đệ tiểu nhân không có gì báo đáp, chỉ có ba trăm lạng bạc này gọi là chút lễ mọn, thành kính dâng ba vị uống rượu...

Đoàn Vĩ Lang đôi mắt ngầu đỏ nhìn chầm bọn họ, im lặng không lên tiếng, gã buôn vải cảm thấy lúng túng, những thớ thịt bóng mướt trên mặt tựa hồ như đọng lại, đến cười cũng không cười nổi, cúi người rất thấp nói :

- Thực ra một chút lễ mọn này không đáng vào đâu chỉ mong ba vị...

Bách Tý Lang bỗng cầm lấy chén rượu còn nguyên trên bàn nốc cạn rồi đặt mạnh lên bàn, gã đưa tay lên chùi mép, rồi ngửa cổ lên cười một tràng dài quái dị.

Hai gã bán vải bị tràng cười của Bách Tý Lang làm rung động cả người, bất giác run lên bần bật, mắt cứ chăm nhìn đối phương không biết chuyện gì sắp áp lên đầu mình, đến lúc này cả hai đến thở cũng không dám thở mạnh.

Bách Ty Lang cười một hồi mới thôi, sắc lạnh như dao quét ngang trên mặt gã bán vải béo mập, giọng lạnh lùng chưa từng có :

- Hoài Bắc tam lang dọc đường hộ tống các ngươi đến được Qua Châu này, mà thù lao chỉ vỏn vẹn ba trăm lặng bạc trắng thôi ư?

Gã buôn vải béo mập vội vàng cúi sát người nói :

- Đương nhiên là không, đương nhiên là không...

Đến lúc này trên trán lão mồ hôi rậm rặc, rõ ràng là lão vô cùng sợ hãi.

Đoàn Vĩ Lang đưa tay vuốt chòm râu lưa thưa dưới cằm, gật gù cười nhạt nói :

- Vậy thì tốt, chúng ta cũng chẳng cần nói quanh co, bọn đại gia suốt

từ Hoài Bắc hộ tống các ngươi lên đây đương nhiên là vì hồng bảo trên người các ngươi, các ngươi hiểu rõ rồi chứ?
Lão bán vải béo mập mặt vàng như dát, vội vàng chắp tay nói :
- Bọn tiểu nhân chỉ là hạng buôn bán nhỏ...
"Soát" một tiếng vang lên, chỉ thấy Bách Tý Lang lôi chiếc túi vải trong người ra một thanh cương đao bản lớn, dằn mạnh lên bàn vẻ thị uy, trên mặt phớt một cổ sát khí, trầm giọng quát :
- Bọn đại gia không có thời gian để các ngươi lôi thôi, các ngươi cứ nói một câu, cần người hãy cần của?
Gã buôn vải béo mập bôn tẩu đây đó tất nhiên thừa hiểu chuyện sẽ xảy ra, bất giác mồ hôi trên trán nhỏ xuống từng giọt, cứ nhìn Đoàn Vĩ Lang lắp ba lắp bắp :
- Ngươi... Ngươi định cướp... Cướp của giết người...
Nhưng đúng lúc ấy, gã buôn vải gầy ốm vội vàng kéo áo hắn, rồi thấp giọng nói :
- Lão nhị chớ nói bậy. Ba vị anh hùng này đã ngầm theo chúng ta mấy trăm dặm đường đương nhiên đã hiểu rõ hết chúng ta. May mà lần này hàng hoá giá trị không lớn, cả thảy tổng cộng chỉ có một vạn lạng, cả một vùng Hoài Lang này, chúng ta thường bôn ba làm ăn, lần này cứ coi như là đem hết làm đại lễ ra mắt bọn họ. Bôn tẩu khắp nơi kết giao thêm vài bằng hữu xem như là chuyện tốt, cứ coi như là của đi thay người vậy.
Hoài Bắc tam lang theo chân gã buôn vải vốn nghĩ cũng chỉ muốn kiếm năm ba nghìn lạng, không ngờ lúc này nghe nói trên người chúng cả vạn lạng thì trở mặt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.
Gã buôn vải béo mập nghe nói cũng đành gật đầu nói :
- Lão đại đã nói vậy, lão đệ còn biết làm gì hơn. Chuyến này đến

Hoài Bắc chúng ta cứ xem như phủi tay vậy.
Gã bán vải gầy ốm nói :
- Cũng chẳng đáng gì, cổ ngữ có câu: "Chỉ cần còn núi xanh, không lo thiếu củi đốt", cho nên chỉ cần ba vị anh hùng lần này nhơn tay làm phúc, chúng ta không bỏ mạng ở Qua Châu này đã là phúc lớn lắm rồi.
Bách Tý Lang nghe nói vậy thì cười ha hả đắc chí nói :
- Không sai, Hoài Bắc tam lang chúng ta xưa này chưa từng nhẹ tay để của đi bao giờ. Thế nhưng coi như là các ngươi biết điều, nên ta tha cho các ngươi sống mà trở về bù khú với thê tử của các ngươi. Ha ha...
Hai gã buôn vải nghe nói như hoàng ân đại xá, không ngớt lời cảm tạ. Thế rồi, chẳng dám chậm trễ, mọi người tự vén áo lên lần trong đảy tiền của mình lôi hết ra, trên cánh tay run run là những xâu châu báu, giá trị của nó thì không cần phải nói cũng biết.
Bách Tý Lang là tay lão luyện giang hồ thảo khấu, đôi mắt sắc bén như dao chăm chú theo dõi từng hành động của bọn buôn vải. Thoạt nhìn cũng đủ nhận ra đống châu báu mà hai gã buôn vải vừa lòi ra chỉ mới là từ hai ngăn túi ngoài, thế nhưng còn ngăn túi ngầm ở giữa, rõ ràng là bọn chúng chưa chịu đưa ra. Bây giờ khi hai gã buôn vải đã rũ túi tỏ ý là đã vét sạch tiền của.
Đoàn Vĩ Lang gật gù hỏi :
- Châu báu trên ngươi các ngươi chỉ có vậy thôi sao?
Gã buôn vải béo mập vội vàng gật đầu nói :
- Vâng, vâng, toàn bộ là đấy.
Bách Tý Lang hếch chiếc mũi trắng phêu của mình lên cao, hừ một tiếng lạnh lùng rồi đưa tay chỉ vào bên trong chiếc túi nói :

- Vậy ngăn trong cùng là gì?

Gã buôn vải béo mập sắc mặt đột biến, cúi người bồi thêm nụ cười nói :

- Chẳng dấu gì đại anh hùng, ngăn trong cùng này là vốn chết của bọn tiểu nhân.

Bách Tý Lang cười gằn một tiếng, quát lớn :

- Quả là các ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, còn chưa chịu rời vốn sống vốn chết ra sao?

Gã buôn vải béo mập liền nhìn gã ốm lúng túng nói :

- Lão đại, chúng ta... chúng ta xem ra hết đường thoát mạng.

Gã buôn vải gầy ốm chép miệng nói :

- Biết cách nào hơn, ba vị anh hùng đã muốn như thế thì chúng ta cũng đành lôi hết ra thôi.

Gã buôn vải béo mập mặt mày nhăn nhó, khở sở nói :

- Thế nhưng... Thế nhưng đem ra thì mất mạng...

Bách Tý Lang cười lên ha hả ngắt lời :

- Nhưng không đem ra thì mạng cũng chẳng toàn mạng.

- Vâng, vâng...

Gã béo mập vừa vâng dạ vừa lời ra từ trong túi ngầm của đảy tiền ra, thế nhưng như chợt nghĩ lại điều gì, đưa mắt nhìn đảy tiền của gã gầy ốm nói :

- Lão đại hay là huynh đem ra trước đi.

Gã buôn vải gầy ốm thấy đồng bọn mình đun đẩy cho mình thì cũng chẳng nói gì, nhanh nhẹn lôi từ trong đảy ra một túi tiền khác, xem ra khá nặng rồi gã bước nhanh tới.

"Cộp" một tiếng khô khan vang lên, gã tỳ tay đặt hết lên bàn cười nói :

- Trong người tiểu nhân chỉ còn một cặp này.

Bây giờ mọi người mới nhìn rõ trong chiếc đẩy tiền vừa lôi ra, chẳng phải là vật gì ghê gớm quí báu, mà chỉ là đôi bút sắt đen sì dài chừng tám thốn.

Bách Tý Lang chiếc mũi càng trắng hơn, sắc mặt theo đó cũng trắng ra, kinh ngạc la lên :

- Một cặp thiết bút...

Quả nhiên lão buôn vải gầy ốm vừa đặt lên bàn chính là một đôi thiết bút đen sì.

Lúc này gã buôn vải béo mập cũng từ từ lôi tay từ trong túi mình ra, đưa đến trước mặt Đoàn Vĩ Lang, mắt ti hí nheo lại cười nhạt nói :

- Năm chiếc móng sắt này của tiểu nhân, đại anh hùng có cần không?

Gã không nói thì Bách Tý Lang lúc này cũng đã nhìn quá rõ, trên bàn tay phải của gã buôn vải béo mập từ lúc nào đã ghim lên năm chiếc móng sắt cong nhọn. Trên đầu năm chiếc móng nhọn ấy thấy sóng sánh ánh lam bạc, rõ ràng là có tẩm độc.

Nói thì chậm, nhưng lúc ấy lại nhanh, chỉ thấy năm chiếc móng sắt vồ tới trước ngực Bách Tý Lang, Đoàn Vĩ Lang.

Đoàn Vĩ Lang là tay giang hồ lão luyện, tự nhiên phản ứng rất nhanh nhảy người né tránh ngũ trảo của đối phương. Gã tuy chưa từng kiến diện nhưng cũng đã nghe nói qua trên giang hồ hai nhân vật dùng cương trảo và cặp thiết bút, bất giác mặt biến sắc, mồ hôi rịn ra như tắm, kêu lớn :

- Thiết Bút, Cương Trảo...

Lão đại đứng đầu trong Hoài Bắc tam lang là Ma Diện Lang Trầm Cửu, vốn từ đầu đến giờ chỉ ngồi lim dim mắt uống rượu, mặc kệ cho

lão đệ ra tay.
Lúc này gã vừa kẹp đủa gắp một miếng thịt vào mồm nhưng chưa kịp nhai thì nghe lão nhị la lên, lão liền nhả vội miếng thịt ra rồi đứng bật dậy, quay mặt về hai gã buôn vải, chấp tay thi lễ nói :
- Huynh đệ tại hạ có mắt không tròng, chẳng biết nhị vị đại hiệp quang lâm. Vừa rồi có nhiều điều cơ phạm mong nhị vị đại hiệp thứ tội.
Gã buôn vải béo mập híp đôi mắt ti hí nhìn đối phương lắc tay cười đáp :
- Cửu lão, ngươi nói thật là khách sáo. Huynh đệ chúng ta chẳng phải là đại hiệp thiếu hiệp cái quái gì, chỉ là kẻ tiểu thương tầm thường.
Ma Diện Lang lúc này vừa nghe khẩu khí của đối phương không mấy hảo ý thì người đã toát mồ hôi. Gã thầm biết bọn Thiết Bút Cương Trảo Yểu Mệnh Thương Tẩu đương nhiên chẳng phải là đại hiệp quái gì. Thế nhưng bọn chúng cả hai xưa nay làm ăn phía Bắc, tâm độc, thủ hiểm, đừng nói là thương gia, mà đến cả giang hồ nghe tiếng cũng phải rùng mình.
Nếu lấy Hoài Bắc tam lang mà so sánh với bọn chúng thì khác nào con kiến dưới chân voi. Bọn chúng chỉ gảy nhẹ móng tay cũng có thể lấy được cả ba mạng Hoài Bắc tam lang.
Ma Diện Lang Trầm Cửu là tên đứng đầu trong Hoài Bắc tam lang, bọn chúng vốn cũng chẳng có danh tiếng gì lớn, thế nhưng thường ngày cũng coi như là bọn đầu gấu hùng cứ một phương.
Lúc này hắn cũng tự nhiên không thể không tự lượng sức mình, bỗng dưng đôi chân nhũn xuống, rồi quỳ sụp, giọng cầu khẩn nói :
- Nhị vị đại hiệp xin nhơn tay làm phúc, bọn huynh đệ có mắt mà

không thấy núi Thái sơn, xin đại hiệp tha mạng cho huynh đệ tiểu nhân lần này.

Gã buôn vải béo mập ngửa cổ cười một tràng dài sắc lạnh rồi nói :

- Ba vị anh hùng nói vậy thì chẳng phải tí nào. Vừa rồi họ Hà ta chẳng đã từng nói rõ đó sao? Vốn này là vốn chết của chúng ta, lôi ra thì mất mạng. Thế nhưng ba vị anh hùng vẫn một mực muốn huynh đệ chúng ta lôi ra. Thiết Bút Cương Trảo hễ đã lôi ra là phải thấy máu, hiện tại biết làm sao đây?

Vừa nghe thế thì cả Ma Diện Lang, Bách Tý Lang và cả Đoàn Vĩ Lang đều đồng thanh la lên :

- Xin đại hiệp tha mạng, xin đại hiệp tha mạng.

Bọn chúng vừa sụp lạy vừa cầu xin, lão buôn vải gầy ốm liền chỉ tay vào đống châu báu trên bàn cười lớn nói :

- Xem ra thì ba vị anh hùng cần người chứ không cần của, Hà lão nhị, thôi thì ngươi khách khí làm gì, cứ cất hết vào đã rồi nói chuyện.

Gã buôn vải béo mập liền gật đầu cười hênh hếch, rồi đưa tay lùa hết đống châu báu vào trong đảy tiền.

Gã buôn vải gầy ốm bây giờ mới thay đổi mắt đanh lại, hiện sát cơ quay mặt cười nhạt nói :

- Lão nhị, thôi thì thế này. Chỉ ba con chuột nhắt này mà cũng làm hoen ố đến binh khí của chúng ta. Ta thấy hay là để bọn chúng tự phạt bằng cách chặt đứt một cánh tay, rồi tha chúng đi.

Gã buôn vải béo mập vừa cười vừa nói :

- Lời của đại ca xưa nay nói ra Hà lão nhị ta nào dám không theo, thế nhưng như vậy xem ra cũng nhẹ với chúng lắm.

Gã buôn vải gầy ốm quay mắt nhìn Hoài Bắc tam lang gằn từng tiếng :

- Hoài Bắc tam lang các ngươi nghe đây. Xưa nay người đụng phải Yểu Mệnh Thương Tẩu chúng ta thì chưa ai sống sót, Lý đại gia chỉ vì vừa rồi ngươi từng nói là vì phá lệ mà tha cho các ngươi một lần. Thế nhưng mỗi tên tự để lại đây một cánh tay, lời này các ngươi hiểu rõ chứ?

Quả thực đụng đến Yểu Mệnh Thương Tẩu mà còn mạng xem ra cũng đã là phước lắm rồi.

Ma Diên Lang chấp tay bái lạy lia lia, nói :

- Đa tạ nhị vị đại hiệp, đa tạ nhị vị đại hiệp.

Nói rồi hắn đứng lên, tay trái chụp nhanh thanh đao trên bàn, chuẩn bị chém dứt cánh tay phải của mình...

Đúng lúc ấy bỗng thấy lão chủ quán từ dưới hớt hải chạy lên, vừa xua tay vừa nói :

- Không được, không được, ở đây không được.

Ma Diện Lang thế đao đã thấy từ từ chém xuống, nhưng bỗng khựng tay dừng lại.

Lão chủ quán vừa đi đến vừa cười nói :

- Quí vị khách quan xin lượng thứ, tiểu lão vốn xưa nay đi chùa từng nguyện trước Phật tổ không hề sát sinh, không hề để nhuộm máu trong tửu điếm. Đến như gà vịt cũng làm sẵn ở chỗ sạch sẽ rồi mới mang về nấu nướng. Giờ vị khách này muốn tự chặt tay mình tất sẽ nhuộm máu trong tửu điếm. Cho nên tiểu lão bạo gan xin mời quí khách ra khỏi tửu điếm rồi muốn làm gì thì làm, có thế tửu điếm mới không bị nhuộm máu tanh.

Gã buôn vải gầy ốm nét mặt sa sầm, quát hỏi :

- Lão chủ, ai quyết định chuyện này chứ?

Lão chủ vừa lắc đầu vừa đáp :

- Quy định của tửu điếm dĩ nhiên là do tiểu lão đặt ra mà thôi.
Gã buôn vải gầy ốm trong ánh mắt đã hiện sát cơ, không nén nổi, quát hỏi :
- Giả sử khách không tuân theo quy định của ngươi thì sao?
Lão chủ quán nhếch mép cười nói :
- Làm sao mà thế được chứ? Tục ngữ có câu: "Nhập gia tùy tục, vuốt mặt cũng phải nể mũi". Khách quan nếu như không nể mặt tiểu lão, thì cũng nên nể có thần bề trên.
Lão vừa nói vừa đưa tay chỉ lên phía bức tường ở đầu quày rượu. Ở trên bức tường chỉ thấy treo một bức tranh thần đã bị ám khói lâu ngày. Đó là một vị thần đen, tướng mạo oai nghi xen chút dữ dằn, ngồi trên lưng một con hổ đen.
Ngay dưới bức tranh thần là một bộ lư đen bằng đồng đã rỉ đen, trên chiếc lư, những chân nhang dày đặc, rõ ràng chủ nhân thường ngày vẫn nhang khói để thờ cúng vị thần này.
Thế nhưng, một vị thần hộ mệnh này há có thể đủ để cho lão chủ quán to gan bạo phổi mà thốt lên những lời này trước mặt bọn lục lâm thảo khấu giang hồ thế này sao?
Gã bán vải gầy ốm đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn lên tranh thần trên tường, chỉ cười nhạt nói :
- Chẳng lẽ chúng ta làm loạn trong quán này mà thần thánh cũng xen vào được sao?
Chẳng ngờ lão chủ quán gật đầu cười đáp :
- Khách quan nếu như đang ở trong tửu điếm thì vị thần này đương nhiên là xen vào được.
Lão vừa nói đến đó bỗng mọi người lại nghe một tiếng cười khúc khích vang lên.

Chỉ nghe tiếng cuối cùng đủ biết là tiếng cười của nữ nhân. Thế nhưng trong quán này lúc bây giờ duy nhất chỉ có một thiếu nữ ngồi ở bàn gần trong đương nhiên phải là phải là phát ra từ miệng cô ta.
Mọi người chưa kịp quay đầu nhìn thì đã nghe giọng nói trong trẻo vang lên :
- Thiết Bút, Cương Trảo nhị vị đại hiệp danh tiếng lớn như vậy đương nhiên kiến thức quảng bác, làm sao vị thần này mà cũng không nhận ra được chứ?
Chớ thấy vị thiếu nữ này ăn vận giống như một hương thôn thiếu nữ tầm thường thế nhưng dám mở miệng ra xen vào chuyện giang hồ, rõ ràng không phải là tầm thường.
Lão bán vải gầy ốm có ngoại hiệu là Thiết Bút Lý Bạch Khôi, bây giờ nghe thế thì ngẩng mạnh đầu lên, đôi mắt quét nhìn thiếu nữ rồi lại quét nhìn lên bức tranh thần ở trên tường.
Gã vốn là một tay bôn tẩu giang hồ, tự nhiên nghe một câu có gì khác lạ là để tâm suy nghĩ. Bây giờ vừa nhìn thấy bức tượng thần, chợt nhớ lại một nhân vật nổi tiếng giang hồ năm xưa là Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu.
Trong đầu chấn động vô cùng, vội vàng hướng về phía lão chủ quán vừa xá dài vừa nói :
- Huynh đệ tại hạ thất có mắt như mù, không nhận ra lão nhân chính là Hắc Hổ Thần Triệu lão tiền bối, vừa rồi ngôn ngữ có lời mạo phạm, hằng mong lão tiền bối thứ tội.
Lao chủ quán nghe vậy thì ngớ người, vội chấp tay xá lễ nói :
- Khách quan chớ làm thế, tiểu lão ở đây chỉ thờ thần tài, bức tranh tượng thần này vốn là đầu năm nay, vào ngày mồng một có một người bằng hữu đem đến chúc tết tặng cho gọi là tấn tài tấn lộc. Tiểu

lão bèn dán nó lên tường rồi thờ phụng. Hàng tháng vào ngày rằm mùng một, tiểu lão đều dâng hương hoa quả phẩm, chẳng ngờ vị thần này mới linh hiển làm sao, suốt cả năm nay tiểu lão buôn bán xem ra khắm khá hơn nhiều đấy.

Nói đến độ, lão búng một búng nước bọt, cười rồi lại tiến lên một bước nói :

- Quan gia cho nghe vị tiểu cô nương này nói đùa, tiểu lão làm sao chẳng phải là Hắc Hổ Thần...

Thiết Bút Lý Bạch Khôi nào có chịu tin, bây giờ liền quay đầu nhìn bọn Hoài Bắc tam lang quát lớn :

- Nếu đã là tửu điếm của Triệu lão tiền bối, tội chặt tay của các người coi như được đại xá, mau nhanh cút đi.

Bọn Hoài Bắc tam lang nghe vậy thì vội cúi đầu dạ lia dạ lịa, rồi hướng về lão chủ quán chấp tay xá dài vừa run giọng vừa nói :

- Đa tạ Triệu lão gia, đa tạ Triệu lão gia.

Nói đến câu cuối thì cả bọn lách người chuồn nhanh ra cửa biến mất.

Gã tiểu tử, ăn mặc lếch thếch ngồi ở bàn trong sau từ đầu đến giờ vẫn cứ cắm cúi ăn tô phở của mình, lúc ấy chẳng hiểu nguyên nhân nào cũng vội móc tiền ra đặt lên bàn mấy đồng bạc lẻ, đoạn vội vội vàng vàng theo chân bọn Hoài Bắc tam lang rời quán.

Gã chủ quán nhìn gã một cái, lắc đầu nhún vai quay người lại, một tay thu dọn bát đĩa, một tay nhanh nhẹn lôi chiếc khăn vắt trên vai xuống chùi bàn.

Cứ nhìn một lão gia làm việc thì thật là chậm chạp.

Thiết Bút Lý Bạch Khôi từ đầu đến giờ cố theo dõi, thế nhưng không thể phát hiện ra được ở lão già này có võ công, chẳng lẽ dúng là nhân vật giang hồ thành danh năm xưa Hắc Hổ Thần Triệu Quang

Đẩu hay sao?
Quả thật là chuyện đáng hổ thẹn, vừa rồi chỉ nhân bức thần mà nhìn bức thần tài lại hóa thành Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu. Thiết Bút Cương Trảo, hai tay giang hồ lão luyện cứ xem như lần này lầm to. Chuyện này nếu để lọt ra ngoài giang hồ chẳng phải là chuyện nực cười lắm thay.
Giờ chuyện sai cũng đã lỡ sai rồi, có muốn lấy lại thể diện xem ra cũng khó, cho nên Lý Bạch Khôi trong lòng vừa ấm ức vừa áy náy, chưa biết nên xử trí ra sao.
Bây giờ thấy lão chủ quán quay lưng về phía mình lom khom chùi bàn, trong đầu gã bỗng lóe lên một ý, liền với tay nắm chiếc xương gà trên bàn rồi ngầm vận kình lực bắn nhanh về phía lão già.
Một chiêu này chỉ là để thăm dò đối phương thế nào mà thôi, cho nên xuất thủ không phải là nguy hiểm. Nhưng chiếc xương gà lại bay rất nhanh. Chẳng ngờ lão chủ quán cúi người chùi bàn thì chùi vội qua loa mấy cái rồi ưỡn ngực đứng dậy uể oải quay người bước đi.
Chính lúc lão già vừa quay người thì chiếc xương gà cũng vừa bay qua xướt bả vai lão rồi rơi xuống đất không gây một tiếng động.
Lão chủ quán như không hề hay biết gì, thân hình cứ lắc lư rồi đủng đỉnh đi vào bếp.
Xem như lần này xuất chiêu thăm dò đối phương chẳng có kết quả, trong lòng càng cảm thấy khó chịu hơn, bất giác nhíu mày lại nhìn lão nhị là Cương Trảo Hà Bá Thông một cái.
Hà Bá Thông đối với tính tình lão đại thì quá rõ, thấy lão chủ quán một mực không thừa nhận là Hắc Hổ Thần, thế nhưng chuyện này còn có thể hỏi ở thiếu nữ kia, ít nhiều cũng biết.
Bây giờ gã nhận được ánh mắt, liền đứng lên bước đến bàn thiếu

nữ, đôi mắt ti hí nheo nheo vừa cười vừa chấp tay nói :

- Tiểu cô nương mạnh khỏe?

Thanh y thiếu nữ nước da ngăm đen bất giác ửng hồng lên, vội vàng nhún người hoàn lễ, nói :

- Không dám, Hà đại gia hỏi đến nương gia không biết có điều gì dậy bảo?

Hà Bá Thông thần thái đúng là của một lão thương gia, trên mặt bị thịt tràn ngập nụ cười, giọng đầy hòa khí cầu tài chấp tay nói :

- Huynh đệ tại hạ từ phương Bắc đây là lần đầu đến Giang Nam, vừa rồi thửa mong cô nương chỉ điểm.

Thanh y thiếu nữ nhướng mày cười đáp :

- Tôi cũng từ phương Bắc xuống đây, cho nên vừa rồi nghe đến danh hiệu nhị vị, thì rất quen. Hai chữ chỉ điểm này thật nương gia không dám nhận. Chỉ nhân vừa rồi lão chủ quán chỉ tay lên vị Thần Hắc Hổ Triệu Quang Đẩu, nương gia vốn biết đây là thần tài cho nên mới dám lên tiếng.

Lúc cô ta cười để lộ hai hàm răng trắng đều, hiện rõ trên làn da ngăm đen, cảm thấy xinh xắn có duyên hơn, từ đó thoát lên một vẻ đẹp hấp dẫn người khác giới.

Hà Bá Thông nghe vậy thì phấn chấn lên, thấp giọng hỏi :

- Thế chẳng phải tiểu cô nương quen biết với vị thần Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu tiền bối cho nên cô nương mới nói lão ta chủ quán ở đây chứ?

Thanh y thiếu nữ nhíu mày suy nghĩ rồi chợt bật cười thành tiếng nói :

- Hà đại gia cớ sao lại nói vậy? Tiểu nữ đã từng nói là quen biết Hắc Hổ Thần nào đâu chứ?

Nói đến cuối câu, mắt lộ lưu ba ngước nhìn đối phương một cái rồi nói tiếp :

- Nương gia chỉ vừa rồi nhận thấy nhị vị đại gia không nhìn rõ bức tranh tượng võ thần tài trên tường cho nên mới lên tiếng nhắc nhở một câu. Thế nhưng không biết trên giang hồ cũng còn một vị võ thần tài ngoại hiệu là Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu, tiểu nữ vì không phải là người trên giang hồ cho nên không biết trước điều này.

Hà Bá Thông tuy nghe thế, nhưng gã chẳng bao giờ dám tin rằng nữ nhân này chẳng phải là người trong giang hồ, bây giờ híp mắt hỏi :

- Tiểu cô nương từ phương Bắc đến không biết nghe được phỉ hiệu của huynh đệ tại hạ ở đâu nhĩ?

Thanh y thiếu nữ cười cười chỉ tay lên chiếc lẵng trúc đặt ở trên bàn mình nói :

- Nô gia xưa nay vốn bán hoa trong các hẻm lớn nhỏ kinh thành.

Quả đúng vậy, nếu người buôn bán nhỏ ở trong những hẻm kinh thành tự nhiên không ai là không biết được đại danh của Thiết Bút Cương Trảo, cho nên đây cũng chẳng có chuyện gì là đáng ngạc nhiên.

Hà Bá Thông lại hỏi :

- Tiểu cô nương giờ định đi đâu?

Thiếu nữ bán hoa nguýt dài gã một cái rồi cúi đầu đáp :

- Hà đại gia sao lai hỏi đáo để, chẳng lẽ hoài nghi gì nô gia hay sao? Nô gia quê vốn ở Diên Châu, lần này chính là muốn về thăm cha mẹ.

Hà Bá Thông chợt cười lên ha hả nói :

- Tiểu cô nương nhà ở Diên Châu, hà tất phải đi ngang qua đây đúng không chứ?

Thiếu nữ bán hoa nhác cười biến mất, hừ một tiếng nhẹ bất mãn nói

:
- Hà đại gia quả nhiên là hoài nghi nô gia rồi. Nô gia nhà thì ở Diên Châu, thế nhưng có một người cậu ở Trấn Giang, nô gia định đến thăm người ấy rồi mới về nhà, có gì là không chính đáng cơ chứ?
Hà Bá Thông trong bụng thầm chửi :
- Con nha đầu nay lanh lợi thật, xem ra cũng không vừa vặn đâu.
Trong đầu vừa thoáng nghĩ vậy thế nhưng chưa kịp mở miệng thì đột nhiên có một bóng người loáng lên, rồi lảo đảo phóng nhanh vào quán, bóng người này tuy lảo đảo phi thân nhưng thân pháp rất nhanh, thoạt nhìn cũng biết là kẻ đã từng luyện võ công.
Bây giờ thì thấy trên vai và chân gã có nhiều vết chém máu tươi ra đỏ cả người. Thì ra gã vừa đánh nhau với ai. Người bị nhiều vết thương, gã ngồi xuống chẳng nói một tiếng nào, vội lấy từ trong người ra một thứ thuốc bột gì đó vừa rắc lên vết thương vừa băng bó lại.
Thiếu nữ bán hoa nhíu mày vội bước đến thất thanh hỏi :
- Tiểu huynh đệ, sao ngươi quay trở lại?
Gã tiểu tử chẳng ngước mặt lên, chỉ trỏ tay ra ngoài quán nói :
- Đi mà hỏi bọn chúng ấy.
Nói rồi từ từ nhắm mắt lại, rõ ràng là gã đang tịnh dưỡng thần khí.
Lúc này moi người nghe gã nói câu: "Đi mà hỏi bọn chúng ấy" thì chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì.
Chính tại lúc mà mọi người còn đang phân vân thì bên ngoài cửa lại vang lên tiếng chân lộp cộp. Ba bóng người dìu nhau chạy vào. Bọn chúng chính là Hoài Bắc tam lang.
Bọn chúng chẳng những ba thanh đao không còn trong tay mà đến trên người thì áo quần rách tả tơi. Từ đó thấy những vết đao ăn sâu,

tên nào tên nấy nhận ít nhất cũng mười nhát đao, máu me tuôn xối xả, xem ra thương tích còn nặng hơn gã tiểu tử kia.
Cứ tình hình này thôi không cần nói, người ta cũng nghĩ đến vừa rồi gã tiểu tử vội vội vàng vàng theo chân bọn Hoài Bắc tam lang là để trả thù báo hận. Ở bên ngoài bọn chúng đã đánh với nhau một trận chí tử, kết quả là lưỡng bại câu thương.

Chương 2
Hắc Hổ Thần

Gã tiểu tử tuổi thấy không lớn lắm thế nhưng đủ khả năng đấu với Hoài Bắc tam lang, mà lúc này nhìn thấy thương thế của bọn Hoài Bắc tam lang còn nặng hơn cả hắn cũng đủ biết rằng hắn không phải là nhân vật tầm thường.
Cô gái bán hoa lúc ấy đứng dậy quay đầu nhíu đôi mày liễu nói vẻ không vui :
- Các ngươi sao phải khổ thế chứ? Không việc gì cũng tự nhiên đánh nhau đến máu me đầy cả người...
Cô hơi dừng lại, rồi quay nhìn gã bán vải béo mập là Hà Bá Thông hỏi :
- Hà gia, trên người quí vị hẳn là có mang theo thuốc trị thương? Nói chung là chúng ta chẳng thể nào thấy người bị thương mà không cứu, mau đem ra nô gia trị liệu vết thương cho bọn họ...
Hà Bá Thông nghe nói thì gật đầu đáp ngay :
- Vâng, vâng...
Quả là giữa đường thấy bất bình còn ra tay, huống gì thay ngươi chết mà không cứu. Hà Bá Thông làm việc này xem ra là một phản xạ hết sức tự nhiên. Gã vừa gật đầu vừa móc trong túi ra một chiếc bình sành màu xanh nhỏ xíu đưa đến cho thiếu nữ.
Cô gái bán hoa lập tức nhận lấy bình thuốc rồi cẩn thận đắp thuốc vào các vết dao trên ngươi bọn Hoài Bắc tam lang.
Thuốc trị thương của bọn Yểu Mệnh Thương Tẩu quả nhiên là công hiệu, vừa đắp vào là thấy đã cầm huyết chỉ thống, trên mặt bọn Hoài

Bắc tam lang xem ra bớt phần thống khổ.
Ma Diện Lang gượng gạo cười nói :
- Đa tạ... Đa tạ cô nương...
- Không cần khách khí.
Cô gái bán hoa trả lời nhẹ nhàng, thế nhưng bên trong hàm chứa chút trách móc, rồi nói tiếp :
- Ba vị đều là đại hiệp, thế mà đánh nhau với một tên tiểu tử này. Hiện tại thì cả bốn người máu me đầm đìa thế kia hỏi có gì tốt chứ?
- Không, không phải hắn...
Ma Diện Lang mặt trắng bệch lộ ra một nét khủng hoảng rồi chỉ tay ra hướng ngoài cửa, vừa run vừa nói :
- Là... bên ngoài...
Hắn tựa hồ như kinh qua một cuộc khủng hoảng lớn, cho nên vừa nói đến mấy chữ "bên ngoài" là sắc mặt đã tái xanh từng hồi trông đến đáng sợ.
Thiết Bút Lý Bạch Khôi đột nhiên đứng vụt dậy bước đến gần hỏi :
- Bên ngoài thế nào chứ?
Ma Diện Lang giọng run lên :
- Là... là... tử... thần...
Lý Bạch Khôi hỏi gằn :
- Ngươi nói sao? Ngươi nhìn thấy tử thần ư?
- Không... không nhìn thấy...
- Vậy các ngươi tại sao lại bị thương?
Ma Diện Lang cố gắng định thần lấy lại bình tĩnh rồi mới nói được :
- Đao, một thanh đao không người sử dụng.
Lý Bạch Khôi hừ một tiếng nhác giọng nói :
- Một thanh đao không có người sử dụng mà cũng có thể chém ngươi được ư?
Ma Diện Lang vội vàng gật đầu đáp :
- Có thể đúng như vậy. Có thể huynh đệ tiểu nhân chính là bị một thanh đao chém bị thương.
- Vậy thì sao ngươi biết đó là tử thần?
Ma Diện Lang mặt trắng đờ ra như xác chết, rõ ràng là đến giờ hắn vẫn chưa hết sợ, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nói :
- Bởi vì trước khi ngọn đao xuất hiện thì có tiếng người...
- Có tiếng người ư? Nói gì?
- Một âm thanh rất là kỳ quái tựa hồ như từ trên không trung vọng xuống, lúc bên này lúc bên kia, chẳng nhận ra được là từ phương hướng nào đến, giọng người đó nói rằng... Nói... nói...
Đến lúc này thì cô gái bán hoa tỏ ra nôn nóng, vội hỏi dồn :

- Hắn nói gì chứ?
Ma Diện Lang đáp :
- Hắn nói: "Tử thần đến, kê khuyển bất lưu..."
Lý Bạch Khôi "A" lên rồi cười khà khà nói :
- Thật là khéo cho cái tên Kê Khuyển Bất Lưu kia, dưới đao của hắn, đến bọn vô danh tiểu tốt các ngươi mà cũng chỉ để lại vài vết thương đao, vậy mà cũng đủ xưng là tử thần hay sao?
Chính lúc hắn vừa nói xong, đột nhiên từ bên ngoài tửu điếm một âm thanh vừa nhỏ vừa kéo dài tựa hồ như vọng về từ cõi u minh :
- Lý... Bạch... Khôi... ngươi... nhanh... ra...đây... cho... ta...
Âm thanh cứ kéo dài hữu khí mà vô lực, đến một lúc vẫn chưa dứt quả là chẳng khác gì tiếng Nữ Vu gọi hồn, nghe đến lạnh cả xương sống, khiến người ta không khỏi phải rùng mình.
Trong tửu điếm lúc này mọi người bị nghe rồi đều phải biến sắc rụt người, ngay cả vị thư sinh công tử từ đầu đến giờ vẫn ngồi trầm mặc uống rượu, lúc này cũng thoáng đổi sắc.
Bách Tỵ Lang là người đầu tiên run giọng lên tiếng :
- Lão đại, là hắn...
Ma Diện Lang thân hình phát run, lấp bấp :
- Đến rồi... đến rồi...
Thiết Bút Lý Bạch Khôi là tay lão luyện giang hồ thế nhưng chẳng thể nào chịu để người ta hù dọa một cách dễ dàng, bây giờ đứng phắt dậy, tay lôi cặp Thiết bút ra rồi giương mắt nhìn ra ngoài quát lớn :
- Bằng hữu phương nào, sao lại giả quỷ giả thần, đáng gọi là anh hùng võ lâm sao?
Hắn vừa nói xong thì âm thanh réo rắt lạnh lùng kia từ bên ngoài lại vọng vào gọi :
- Lý... Bạch... Khôi... ngươi... ra... đây... cho... ta...
Lý Bạch Khôi nghe thế thì cười lên ha hả :
- Ra thì ra, Lý đại gia chẳng lẽ sợ ngươi hay sao?
Hà Bá Thông vội gọi :
- Lão đại...
Lý Bạch Khôi vẫn cười lớn nói :
- Đi ! Lão nhị, Thiết Bút Cương Trảo tung hoành giang hồ mấy mươi năm, chẳng lẽ hôm nay lại sợ một tên vô danh giả quỷ giả thần hay sao chứ?
Nói rồi, cặp Thiết Bút trong hai tay phân ra hoạt bộ bước hẳn ra bên ngoài tửu điếm.
Hà Bá Thông thấy lão đại đã ra rồi chỉ còn đành bước thế chân gã.
Mọi người còn lại trong tửu điếm với ánh mắt đều nhìn theo bóng

hình của họ hướng nhìn ra bên ngoài.
Bên ngoài trời lúc này đã tối mịt, cho nên chỉ thấy nhờ nhợ bóng dáng của bọn Lý Bạch Khôi và Hà Bá Thông trong tầm một trượng, khi bọn chúng đi xa thêm một chút nữa thì không còn nhìn thấy gì nữa.
Lý Bạch Khôi bỗng dừng chân lại, quát :
- Lý mỗ đã ra đây, kẻ nào giả thần giả quỷ sao còn chưa xuất hiện cùng Lý mỗ tương kiến?
Trong màn đêm tĩnh mịch, tiếng quát lớn của Lý Bạch Khôi có thể nói là vang xa đến cả ngoài mấy mươi trượng, nhưng chẳng nghe một tiếng nào đáp lại.
Lý Bạch Khôi lại quát lớn :
- Lý mỗ đã ra đây, há còn sợ nhà ngươi hay sao?
Vẫn giọng nói của gã vang vọng trong màn đêm rồi im bặt.
Lý Bạch Khôi không nhịn được, cười một tràng dài vang lên ha hả quái dị.
- Hảo, hảo. Đằng nào thì Lý mỗ cũng xem một vài chiêu tuyệt nghệ của nhà ngươi?
Vừa nói gã vừa sải bước đi dọc theo con đường nhỏ đến chỗ rẽ.
Hà Bá Thông cùng với theo sát bên chân lão đại mình. Hai bóng người lúc ấy mỗi thực sự mất hút trong màn đêm.
Mọi người trong quán rượu đã đứng ở cửa ngắm nhìn ra xa, lúc này chẳng còn nhìn thấy bóng dáng họ đâu, thì ngầm cảm thấy kỳ lạ trong lòng.
Rõ ràng vừa rồi mọi người không còn nghe thấy giọng nói phi hồ điêu linh quỷ ám, mà chỉ còn nghe thấy giọng quát vang, tiếng cười dài của Lý Bạch Khôi càng lúc càng xa dần, há chẳng đáng để người ta ngạc nhiên sao?
Bọn Hoài Bắc tam lang tuy mỗi người đều nhận có đến chục phát đao, nhưng không đến nỗi mất mạng, vả lại lúc này đã được thiếu nữ bán hoa dùng thuốc trị thương cho, nên máu cũng đã ngưng chảy mà cơn đau cũng đã hết, bọn họ lồm cồm chống tay đứng dậy.
Thế nhưng, lúc này nhuệ khí của cả ba đã mất, cúi đầu ủ rũ, tên nào tên nấy ngồi trở lại nguyên vị của mình bên bàn rượu.
Ma Diện Lang vói tay nắm lấy chén rượu, không nói một lời rồi uống cạn sạch tựa hồ như để lấy lại tinh thần.
Lúc ấy gã tiểu tử mặt đen ngồi ở góc quán rượu bỗng nhiên la lớn :
- Bọn chúng không đi xa đâu.
Cô gái bán hoa liếc mắt nhìn nhanh về phía hắn rồi hỏi :
- Làm sao ngươi biết?

Gã tiểu tử mặt đen chớp chớp mắt rồi nói :
- Ta tự nhiên biết.
- Sao không nói rõ ra xem.
Giọng cô ta nhẹ nhàng mà có chút nghiêm nghị khiến cho người nghe khó lòng từ chối.
Ga tiểu tử nhìn thiếu nữ một cái rồi nói :
- Bọn chúng không cho tất cả mọi người ở đây ra ngoài.
Vị thư sinh áo xanh ngồi đối diện với thiếu nữ từ hồi nào tới giờ không hề lên tiếng, lúc này bỗng nhiên cũng cất giọng thanh nhã hỏi :
- Tại vì sao?
Cô gái bán hoa liếc nhẹ về phía gã một cái tựa hồ như hàm ý muốn hỏi :
- Ngươi mà cũng lên tiếng ư?
Tiểu tử mặt đen nhún vai đáp :
- Ai biết được?
Chính lúc bọn họ đang nói chuyện, bỗng nhiên nghe tiếng "Kong keng, loảng xoảng" binh khí va chạm nhau từ xa vọng lại.
Gã tiểu tử mặt đen cười ha hả nói :
- Bọn chúng bị bức trở lại rồi.
Cô gái bán hoa ngóng mắt nhìn ra xa trong màn đêm, quả nhiên đã thấy bóng hai ngươi từ khúc rẽ ngoặc đầu đường xuất hiện rồi dần dần thoái lui về phía tửu điếm.
Chỉ nhìn hai bóng người kia cũng đủ biết là bọn Lý Bạch Khôi và Hà Bá Thông. Trước mặt bọn chúng là ánh đao loang loáng, lúc cao lúc thấp lúc trái lúc phải, bức bọn chúng chống đỡ đến quýnh tay quýnh chân, càng lúc càng thoái lui nhanh hơn.
Hiện tại thì mọi người đã nhìn thấy người bức lui Thiết Bút Cương Trảo là một người vừa cao vừa gầy. Khoảng cách người này với Thiết Bút Cương Trảo có một đến ngoài một trượng, thế nhưng ánh đao loang loáng thì chỉ nhằm ngay trên đầu của bọn chúng mà thôi.
Lý Bạch Khôi cầm song bút múa máy loạn xạ, tựa hồ như phải dốc hết sức lực mới chống trả lại được những ngọn đao cực hiểm kia. Gã để cho Hà Bá Thông lui trước rồi tự mình mới lui sau.
Bóng người cao gầy kia càng lúc càng gần hơn, tới lúc này thì mọi người cũng nhìn rõ ràng người này trên thân vận trường bào màu đen, hai ống tay cực rộng, khuôn mặt xanh lạnh không một chút biểu hiệu nhan sắc, chỉ nhìn cũng có thể biết ngay là trên mang một chiếc mặt nạ bằng đồng.
Cô gái bán hoa bỗng "A" lên một tiếng nhỏ trong miệng rồi nói :
- Người này nhất định là Hổ Xương Nga Vô Kỵ.

Thanh y thư sinh lấy làm hiếu kỳ hỏi :
- Hổ Xương Nga Vô Kỵ là ai?
Cô gái bán hoa cười tự nhiên đáp :
- Hắn chính là tay sát thủ dưới trướng của Hắc Hổ Thần.
Thanh y thư sinh nghe thì lại càng hiếu kỳ hơn, hỏi tiếp :
- Sát thủ? Thế nào là sát thủ chứ?
- Ối da...
Cô gái bán hoa lườm gã một cái rồi cười lên khúc khích nói tiếp :
- Con người ngươi thật lạ... Đến sát thủ mà không biết. Sát thủ chính là nguoi giúp cho chủ nhân của hắn hạ thủ kẻ khác, hiện tại thì ngươi hiểu rồi chứ?
Thanh y thư sinh bị cô ta nói vậy thì thẹn đỏ mặt lên, rồi chắp tay nói :
- Đa tạ cô nương chỉ giáo.
Lúc này Hà Bá Thông bị bức lui đến trước của quán rượu, mọi người đều ngưng mắt nhìn gã.
Thiết Bút kinh qua hành cước bôn tẩu giang hồ cũng mười mấy hai mươi năm, xem ra cả một vùng phía Bắc danh tiếng không nhỏ. Nhưng hôm nay gặp tình cảnh thế này thì chẳng phải một phút tiếng tăm bị hủy đó sao?
Hà Bá Thông lúc này bị mọi người trong quán rượu nhìn chầm chập đến phát thẹn, trong lòng càng thẹn thì sĩ khí càng trỗi dậy khiến gã không nhịn được, đột nhiên thét lớn một tiếng rồi cả người tung ngược nhào ra ngoài đưa tay chộp lấy ánh đao...
Rõ ràng đây là một chiêu trí mệnh, thế nhưng trên bàn tay của gã có mang năm chiếc móng thép, quả thật là không sợ đao bén phím nhọn. Một chiêu này đương nhiên là nằm ngoài suy nghĩ của gã vận áo đen kia, tựa hồ như quá bất ngờ cho nên chuôi đao không kịp trở tay đã nghe "Kong" một tiếng.
Rõ ràng là cây đao đã bị Hà Bá Thông chộp trúng.
Đến lúc này khi ánh đao ngưng hẳn thì mọi người mới kịp nhìn ra sau chuôi đao được buộc một sợi thép rất nhỏ. Chính đao được phát chiêu là nhờ sợi thép này.
Người áo đen kia tức giận quát lớn :
- Tiểu tử muốn chết.
Chỉ thấy tay trái đồng thời vung lên một ánh sáng lóe nhanh phóng đến người Hà Bá Thông.
Mọi việc nói ra thì chậm, thế nhưng bây giờ cực nhanh, chỉ nằm trong một cái chớp mắt. Lúc Hà Bá Thông đưa tay chụp trúng ngọn đao, cả người chưa kịp rơi xuống đất thì vệt sáng xanh kia đã xẹt

đến trên đầu rồi, y có muốn tránh cũng không còn kịp nữa.
Lý Bạch Khôi bản thân cũng không ngờ là lão nhị Hà Bá Thông dám mạo hiểm đưa tay chộp lấy ngọn phi đao, lão nhìn thấy thì trong lòng cảm kích, nhưng muốn đưa tay ngăn cản cũng không kịp.
Đứng trong quán, cô gái bán hoa thấy cảnh tượng thế thì không kịp nói, thét lớn một tiếng...
Trong tình cảnh cái chết nghìn cân treo sợi tóc này, bỗng nghe "Kong" một tiếng, ánh sang xanh sắp chạm vào đầu của Hà Bá Thông, bỗng bị bắn bật văng trở ngược lại về phía bóng đen kia.
Thì ra vừa rồi là một ngọn phi đao nhỏ khác từ đâu bay đến đánh văng ngọn đao trở lui.
Lúc này bóng đen kia đã thu hồi ngọn đao trong tay, lớn giọng quát :
- Kẻ nào?
Chỉ nghe một giọng nói vừa già nữa vừa lạnh lùng vang lên :
- Lão phu.
Tiếp theo giọng nói là một lão nhân mặc áo xanh thình lình xuất hiện.
Lý Bạch Khôi và Hà Bá Thông nhân cơ hội liền thoái về sau, bọn họ hai người lúc này đã thấy trên thân có nhiều vết đao chém, máu me tơi tả.
Bóng người cao gầy mặc áo đen kia mắt lộ hàn quang, nhìn chầm chập vào lão áo xanh, lạnh lùng hỏi :
- Các hạ từ phương nào đến? Tôn tính đại danh là gì? Vì sao dám xen vào chuyện của tại hạ?
Thanh y lão nhân chỉ cười lên hắc hắc mấy tiếng rồi đáp :
- Lão phu không muốn nhìn thấy nơi đây nhuộm máu.
Đột nhiên bỗng nghe có người thấp giọng la lên :
- Lão nhân chẳng lẽ chính là Hoài Dương đại hiệp Thanh y lão gia sao?
Gần như cùng lúc, một bóng đen nữa lại xuất hiện như bóng quỷ áp đến sau lưng Thanh y lão nhân, xuất thủ một chưởng không hề gây một tiếng động nhỏ...
Người cao gầy vận áo đen thấy vậy thì cười lên hắc hắc mấy tiếng, rồi hai tay liên tục từ trong tay áo nắm sáu ngọn phi đao bay đến trước mặt lão nhân áo xanh nhanh như điện chớp.
Có lẽ bọn họ là đồng bọn cùng ra tay một lúc tấn công vào Thanh y lão nhân từ hai phía tiên hậu.
Chỉ thấy Thanh y lão nhân đôi mắt nheo lại đầy sát khí, gằn giọng thét lớn :
- Lũ chuột các ngươi thật to gan.
Miệng nói tay ra chiêu, chỉ thấy ống tay áo trái phất lên, đẩy lui những

ngọn đao trước mặt, đồng thời đầu cũng chẳng thèm nhìn lui, nhưng khoát tay ra sau xuất ra một chiêu.
Chỉ nghe tiếng kình phong ầm ầm vang nhỏ, một cổ kình lực từ trong tay áo đẩy ra cũng đủ đánh bật năm sáu ngọn đao bay ngược trở lại.
Cùng lúc "Binh" một tiếng vang lớn, một chưởng phát về sau đã chạm chưởng đối phương. Chỉ thấy bóng người vừa tập kích kia đã bị đánh bất ngược trở lại, loạng choạng đến bốn năm bước mới đứng vững trở lại.
Lúc này mọi người đã nhìn thấy rõ, không ít người thất thanh kêu lên :
- Ôi... chính là lão ta...
Nguyên là trong bóng đêm mờ nhạt, nhưng mọi người cũng đã nhận ra bóng người vừa đánh lén kia bị đẩy lui ba bước chẳng ai khác mà chính là lão già chủ nhân của quán rượu.
Rõ ràng vừa rồi ai nấy cũng đều thấy lão ta lui ra sau bếp, thế nhưng lúc này tại vì sao lão ta đã xuất hiện bên ngoài quán rượu chứ?
Cô gái bán hoa hừ một tiếng lạnh lùng la lên :
- Ta trong lòng đã thầm nghĩ là hắn, quả nhiên hắn là Hổ Trảo Tôn.
Thanh y thư sinh phát hiện cô gái bán hoa kiến thức thất rộng rải, bây giờ liền thấp giọng ghe day hỏi :
- Lão chủ quán rượu này là Hổ Trảo Tôn ư?
Cô gái bán hoa cười khúc khích, rồi đưa mắt nhìn chăm vào thanh y thư sinh nói :
- Lão ta gọi là Hổ Trảo Tôn Vô Hại, tay chân của Hắc Hổ Thần.
Người trên giang hồ vẫn thường gọi hắn ngắn gọn là Hổ Trảo Tôn.
Thanh y thư sinh ánh mắt vẻ thán phục nói :
- Cô nương thật là kiến thức uyên bác.
Khuôn mặt ngăm đen của thiếu nữ bỗng phớt hồng lên, vội vàng khiêm tốn nói :
- Nào có...
Bấy giờ trở lại giữa đấu trường, Hổ Xương Nga Vô Kỵ cả năm ngọn đao đã bị thanh y lão nhân đánh văng ra ngoài thì ngớ người hồi lâu mới nói :
- Thiết Chủ Công của các hạ thật là cao minh, tại hạ xin lãnh giáo.
Thanh y lão nhân lãnh đạm ngước nhìn sắc trời, buông rõ từng tiếng :
- Lão phu chỉ muốn các ngươi nhanh rời khỏi chỗ này.
Lão chủ quán rượu là Hổ Trảo Tôn Vô Hại nhún vai cười nhạt nói :
- Một câu này của Thanh y đại hiệp chẳng phải muốn làm khó bọn tại hạ hay sao.

Thanh y lão nhân vẫn buông từng tiếng lãnh đạm :
- Có lẽ các ngươi không tự làm chủ dược. Xem ra thì chủ nhân của các ngươi cũng sắp đến, hắn hiện giờ ở đâu?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại nhếch mép cười nói :
- Tệ thượng nhân chỉ ở gần đây thôi...
Lời lão vừa dứt, đột nhiên một tiếng gầm dài nghe đến nhức cả lỗ tai, từ xa vọng lại...
Cô gái bán hoa mặt biến sắc, la lên :
- Hãy nghe, chẳng phải là tiếng hổ đó sao?
Thanh y thư sinh tỏ ra hiểu biết hơn, bèn quay đầu lại hỏi :
- Cô nương muốn nói là Hắc Hổ Thần đến ư?
Cô gái bán hoa ừ nhẹ một tiếng rồi đáp :
- Chớ nói nhiều.
Tiếng gầm cứ vang vọng mãi, càng lúc càng gần, càng đến gần lại càng lớn hơn. Theo tiếng gầm như là có một con cuồng phong sắp đột khởi, khiến cả không gian như muốn xao động.
Nháy mắt một bóng đen cao lớn xuất hiện ngay trước mặt Thanh y lão nhân, thoạt nhìn cũng có thể đoán được đây chính là Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu.
Bây giờ tiếng gầm đã dứt hẳn, Thanh y lão nhân thần thái ung dung từ từ nói :
- Triệu huynh mà cũng đến đây thật là bất ngờ đấy.
Bóng đen to lớn vừa xuất hiện quả nhiên chính là Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu, chỉ thấy lão chấp tay cười nói :
- Huy huynh nhiều năm đã không gặp, không ngờ đêm nay tại đây, huynh đệ thật lấy làm vạn hạnh, vạn hạnh...
Thanh y lão nhân giọng lãnh đạm nói :
- Triệu huynh thao túng cho thuộc hạ hành hung ở đây hùng hổ thật, không thể khoanh tay ngồi nhìn.
Hắc Hổ Thần tỏ ra ngạc nhiên nói :
- Huynh đệ hoàn toàn không biết.
Vừa nói, ánh mắt ngầu đỏ ngước nhìn lên mặt Hổ Trảo Tôn Vô Hại và Hổ Xương Nga Vô Kỵ, giọng đầy uy lực nói :
- Có chuyện này sao?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại vội vàng chắp tay thi lễ :
- Hội bẩm thượng nhân, chuyện là thế này, thuộc hạ tối nay nhận thấy đám người uống rượu có nhiều điều khả nghi cho nên đã ngầm dặn Nga huynh ở bên ngoài quán, quyết bức không cho một người nào rời khỏi quán, mục đích cũng chỉ là để làm rõ lai lịch của họ, đương nhiên hoàn toàn không có ý thương vong đến tính mệnh.

Hắc Hổ Thần "ừ" một tiếng rồi quay đầu nhìn Thanh y lão nhân nói :
- Huy huynh đã nghe nói rõ rồi chứ, thuộc hạ của huynh đệ hoàn toàn không đả thương đến người khác.
- Nói vậy thì tốt, hiện tại Triệu huynh có thể đem bọn họ rời khỏi đây.
Hắc Hổ Thần nghe nói câu đó thì mắt thoáng nộ khí nhưng chỉ là một nét thoáng qua, rồi giữ giọng trầm tĩnh hỏi :
- Huy huynh nói vậy nghĩa là sao?
Thanh y lão nhân bình thản nói :
- Một vùng Hoài Dương này quyết không được bất cứ người nào hành hung, Triệu huynh tốt nhất nên mang bọn họ rời khỏi chốn này.
Hắc Hổ Thần nghe câu thứ hai này thì đột nhiên ngửa cổ cười một tràng dài lanh lảnh nói :
- Ồ, nói thế ý của Huy huynh là muốn huynh đệ lập tức rời khỏi đất Hoài Dương này ư?
- Không sai, Triệu huynh mang hai tên đồ đệ tay nhuốm đầy máu tanh này từ Giang Bắc đến, nhân sĩ Giang Hoài tự nhiên không hoan nghênh chút nào.
Hắc Hổ Thần mặt biến sắc, rõ ràng là đã phát nộ :
- Huynh đệ tôn trọng Huy huynh là Hoài Dương đại hiệp, tuy danh chấn giang hồ, thế nhưng không có nghĩa là khiếp sợ võ nghệ kinh nhân của Hoài huynh đâu. Cho nên Huy huynh nói câu này chẳng thấy là hơi quá đáng lắm sao?
- Đây cũng là ý chung của nhân sĩ một vùng Hoài Dương này. Triệu huynh nếu có chút nể mặt Huy mỗ thì nên rời khỏi đây, coi như chúng ta không làm tổn thương đạo nghĩa giang hồ, chẳng phải là tốt lắm sao?
- Nói thế nếu chúng ta không đi là làm tổn thương đạo nghĩa giang hồ hay sao?
Hắc Hổ Thần nói rồi cười một tràng dài quái dị, đoạn buông rõ từng tiếng :
- Nếu Huy huynh muốn bảo toàn thanh danh Hoài Dương đại hiệp của mình, thì tốt nhất chớ nên nhúng tay vào chuyện của huynh đệ.
Thanh y lão nhân cười, vua lắc đầu vừa khẻ nói :
- Chuyện này Huy mỗ không thể không nhúng tay vào.
Lúc này đứng ở cửa quán rượu, Thanh y thư sinh nhìn thấy bọn họ không ai chịu nhường ai, bất giác lên giọng nói một mình :
- Bọn họ không ai chịu nhường ai rời khỏi đây, chẳng lẽ nơi đây có xảy ra chuyện gì sao?
Chàng ta tuy nói rất khẽ, thế nhưng cô gái bán hoa đứng bên cạnh thì nghe rõ ràng, bây giờ hơi nghiêng đầu "ừ" nhẹ một tiếng, rồi nói

nhỏ :
- Đương nhiên là có.
Thanh y thư sinh cảm thấy hứng thú, bèn hỏi dồn :
- Chuyện gì?
- Chớ nói nhiều, lát nữa ta sẽ nói cho ngươi biết.
Bên ngoài quán rượu, Hắc Hổ Thần bây giờ cười vang lớn rồi nói :
- Tốt lắm, Huy huynh xin cứ thi triển cước thủ, huynh đệ xin hầu tiếp.
- Ồ, nói thế là Triệu huynh muốn động thủ cùng Huy mỗ sao?
Hắc Hổ Thần trầm giọng buông rõ từng tiếng :
- Đây là cách giải quyết tốt nhất của chúng ta.
- Nếu đã thế, xin Triệu huynh rút binh khí.
- Huynh đệ xin dùng song chưởng lãnh giáo.
- Thế thì Huy mỗ cung xin dùng song chưởng hầu tiếp.
Hắc Hổ Thần nghe thế thì từ từ đưa tay phải lên đánh ra một chưởng. Thế chưởng đánh ra rất chậm, tựa hồ như không mang theo một chút kình lực nào, tự nhiên mà xuất.
Thanh y lão nhân trầm trụ khí, đứng yên bất động, hai tay buông thõng, ngưng lập tinh thần, như không một chút chuẩn bị.
Khí thế chưởng đến chỉ còn cách Thanh y lão nhân chưa đầy tầm một xích, đột nhiên chỉ nghe Hắc Hổ Thần cười gằn một tiếng rồi tay nhanh như chớp phát chưởng tấn công.
Thanh y lão nhân vội lách người về bên trái để tránh một đường chưởng của đối phương rồi vung tay chộp vào hữu chưởng.
Hắc Hổ Thần cười gằn nói :
- Tuyệt.
Đối phương đều là cao thủ, tự nhiên ra chiêu thì có vẻ đơn giản và nhiều sơ hở, thế nhưng bên trong ngầm chứa những biến hóa khôn lường. Trong công có thủ, trong thủ có công.
Hắc Hổ Thần rút nhanh tay về rồi hóa chiêu đánh vào ngực Thanh y lão nhân.
Thanh y lão nhân thừa biết đối phương không phải là tay vừa, thoái bộ nhường một thức, chỉ để tay lướt qua người mình rồi vung chỉ tấn công.
Phút chốc hai người quần đấu nhau, từ thân pháp đến đấu thức đều nhanh khôn tưởng. Trong tiếng kình phong ầm ầm, hai bóng người quyện lại thành một, đứng ở bên ngoài, những tay cao thủ giang hồ cũng không còn nhận ra ai là ai.
Hổ Xương Nga Vô Kỵ đôi mắt hung hung cứ chăm nhìn vào trận đấu.
Thế nhưng Hổ Trảo Tôn Vô Hại ngược lại thì nhún vai cười nhạt rồi bước đến cửa tửu điếm, trên mặt đầy nét nhăn nheo, nhưng lúc này

không còn thấy lão gù lưng chậm chạp như lúc trước, lạnh lùng nói :
- Chư vị khách quan, tiểu lão có một câu này muốn nói, không biết chư vị có nghe được hay không?
Cô gái bán hoa thản nhiên vói tay lên bàn lay chiếc lẵng trúc, rồi bước đến trước mặt lão nói :
- Có gì thì cứ nói nhanh đi.
Hổ Trảo Tôn Vô Hại híp mắt cười nói :
- Tiểu lão chỉ có một lời khuyên, các ngươi hiện tại đã rơi vào tuyệt cảnh, trước mặt duy nhất chỉ còn một con đường sống...
Đến cuối câu, lão cố tình kéo dài giọng rồi bỏ lững.
Ma Diện Lang không nên nói bèn lên tiếng hỏi :
- Đường sống nào chứ?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại nhếch mép cười nhạt nói :
- Thuận ngã giả sinh.
Gã tiểu tử mặt đen nghe vậy thì "hừ" lên một tiếng lạnh lùng.
Hổ Trảo Tôn vẫn nói tiếp :
- Chư vị có thể nhìn rõ ràng, nếu như Hoài Dương đại hiệp một mình cũng không phải là đối thủ của tệ thượng nhân, còn chư vị ở đây cũng không phải là đối thủ của Nga lão đầu với năm ngọn phi đao. Nếu ngoan cố thì chẳng phải chết oan uổng lắm sao?
Mọi người nghe vậy thì cũng động sắc, thế nhưng cô gái bán hoa chợt cười nhạt nói :
- Hổ Trảo Tôn, ngươi không cần phải nói, bọn cô nương quyết không mắc lừa ngươi đâu.
Hổ Trảo Tôn sắc mặt sa sầm :
- Tiểu nha đầu bản lĩnh ngươi thế nào mà dám ương ngạnh đến thế? Quả là không biết sống chết là gì. Các ngươi nếu như không chịu đầu giáo tệ thượng nhân, thì có thể sống mà rời khỏi đây được sao? Ha ha... Ha ha...
Cô gái bán hoa chõ mồm nói :
- Điều ấy chẳng cần ngươi quan tâm.
Chính lúc này thì cuộc quyết đấu chỉ nghe một tiếng người quát lớn, rồi "Binh" một tiếng, hai bóng người lập tức phân ra hai phía.
Lúc này mới kịp nhận rõ cả song phương chẳng khác gì nhau, sắc mặt đỏ rần rồi chợt biến xanh. Rõ ràng là cả hai vừa nếm đủ mùi của nhau, rơi vào hiểm cảnh cho nên mới trực tiếp nghênh một chiêu để rồi cùng thoái ra hai nơi.
Qua chừng mấy giây mới nghe thấy Hắc Hổ Thần cười khan một tiếng, nói trước :
- Đại Quyền Vân Thủ của Huy huynh thật là bất phàm.

Thanh y lão nhân cũng khiêm tốn nói :
- Nào sánh được tinh hoa của Hổ Phong bát thức của Triệu huynh.
Hắc Hổ Thần nói :
- Huy huynh quá khen.
Dứt lời tả chưởng lại xuất chiêu tấn công đối phương.
Thanh y lão nhân chỉ thấy phất phất tay áo một cái, góc tay áo cuộn lên rồi quật xuống đầy kình lực điểm vào cổ tay của Hắc Hổ Thần.
Hắc Hổ Thần giật mình vội thâu cước lại, hữu cước hơi thoát ra ngoài nửa bộ rồi tả thủ thay thế hữu thủ múa nửa vòng đột nhiên chộp đến huyệt Kiên Tỉnh trên người Thanh y lão nhân.
Thanh y lão nhân giống như vừa rồi, chỉ dùng trụ pháp hóa giải chiêu thức của đối phương.
Phút chốc cả hai động thủ trở lại. Thế nhưng tình hình cuộc đấu đã không còn như trước, rõ ràng bọn họ đã xuất tuyệt thủ.
Thanh y lão nhân lần này thi triển trụ pháp chính là Trụ Pháp thần công.
Trụ Pháp thần công là môn tuyệt học mà lão ta đã danh chấn giang hồ mấy mươi năm nay.
Hắc Hổ Thần trảo pháp cũng đã xuất ra những chiêu Độc Môn công pháp. Thế trảo công vừa rồi có vẻ chậm hơn, thế nhưng bên trong hàm chứa biến hóa và kình lực ghê gớm.
Rõ ràng ai cũng muốn nhanh hạ đối phương, hoặc chí ít cũng phải chiếm tiên cơ, cho nên chiêu thức lúc này rõ ràng là quái dị siêu tuyệt.
Chỉ mới đấu qua chừng hai ba chiêu, đột nhiên nghe một tiếng gầm lớn từ miệng Hắc Hổ Thần, song thủ thâu về trước ngực rồi mười ngón trảo đánh ra cực nhanh. Miệng lão quát :
- Huy huynh tiếp một trảo này.
Mọi việc chỉ là trong cái nháy mắt, ở bên ngoài nghe rõ xương cốt của lão tựa hồ như kêu lên răng rắc. Song trảo phát chiêu như cuồng phong đột khởi, rõ ràng là mạnh hơn trước có đến mấy bậc. Đôi song trảo biến thành màu ám khói mà mỗi ngón tay cong như vượt câu thì lại to trương lên gấp đôi bình thường.

Chương 3
Cố sự Tiên Cô kiếm

Thanh y lão nhân vốn đã chú ý giờ nhìn thấy thì thầm kêu lên :
- Ái da, chẳng phải là Hắc Hổ Độc Trảo, tuyệt kỹ bình sanh của hắn dó hay sao?
Nghĩ nhanh trong đầu, vội vận mười thành công lực vào song chưởng, thét lớn một tiếng rồi phát lên nghênh chiêu.
Một chiêu này cả song phương đều sử dụng tận lực, chỉ nghe một tiếng "Bùng" lớn long trời lở đất.
Trong đám di phong cuồn cuộn, cát bụi bay mù mịt, chỉ thấy Hắc Hổ Thần toàn thân chấn động mạnh rồi vọt lui ra sau có đến hai thước.
Thanh y lão nhân cũng hú lên một tiếng tựa hồ như toàn chân lực trong người đã xuất tán, thân hình chao đao rồi không đứng vững, cũng phải bật lui về sau có đến một thước dài.
Sau một chiêu này, Hắc Hổ Thần tuy thoái về sau hai thước nhưng đó là lúc cả người lão đang ở trên không bổ tới, ít nhiều cũng có phần hơi thiệt.
Thanh y lão nhân cũng không trụ nổi, bước lui một bước dài, cho nên xem tình hình đủ thấy rằng song phương kẻ tám lạng, người nữa cân, chưa ai chiếm được thượng phong.
Có điều sau một chiêu này, rõ ràng cả hai đều sử dụng toàn bộ chân lực của mình, nên lúc này chỉ thấy bọn họ đứng yên bất động, đôi mắt khép hờ, điều hòa chân khí, phút chốc đấu trường tĩnh mịch yên lặng đến lạ thường.
Nhưng không gian trầm lặng ấy chưa kéo dài được bao lâu, đột nhiên vang lên một giọng thiếu phụ hét lớn :
- Lan nhi! Làm gì mà cứ ở mãi trong quan rượu không chịu ra đây?
Trong quán rượu, cô gái bán hoa vừa nghe thấy thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, bỗng nhiên đứng dậy vội vàng gọi lớn :
- Mẹ...
Hổ Xương Nga Vô Kỵ quát :
- Ai?
Giọng phu nhân kia vang lên :
- Mặc xác hắn, Lan nhi ra đây.
Cô gái bán hoa đã chộp lấy lẵng hoa, mang lên tay rồi nhìn Thanh y thư sinh cười nói :
- Mẹ ta đến rồi, ngươi nhanh theo ta ra khỏi đây.
Thanh y thư sinh ngước đầu nói :
- Cô nương...
Nhưng cô gái bán hoa đã vội ngắt ngang :
- Ái da, con người ngươi vẫn chưa chịu nhanh đi à?

Vừa nói tay trái chộp lấy vạt áo của Thanh y thư sinh kéo nhanh ra ngoài.
Hổ Xương Nga Vô Kỵ cười gằn một tiếng thét lớn :
- Các ngươi đi nổi ư?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại cũng la lớn :
- Nhị vị khách quan còn chưa thanh toán tiền rượu nhé.
Bọn họ vừa nói vừa định xuất thủ ngăn cản khách ra khỏi tửu điếm, đột nhiên nghe giọng thiếu phụ kia cười lên lanh lảnh đến chói cả tai :
- Bọn ngươi tại sao không hỏi xem lão nương là ai? Mà một mực muốn bắt con gái lão nương ở lại cơ chứ?
Cô gái bán hoa đã kéo được Thanh y thư sinh ra khỏi quán, đúng ngay lúc ấy một đạo ngân quang lấm tấm như một trận mưa rào lướt ngang qua đầu bọn họ rồi rơi vải về phía sau. Gần như cùng lúc một bóng người nhỏ nhắn thân pháp nhanh không tưởng lướt xen qua kẽ hở giữa bọn họ rồi biến mất vào màn đêm, đến những tay cao thủ giang hồ cũng không thể nhìn thấy bóng người kia là ai.
Nhưng Hổ Trảo Tôn thì chấn động thét lên :
- Thiên Nữ Tản Hoa, nói vậy bà là Mãi Hoa bà Trúc Tâm Cô ư?
Giọng phu nhân thét lên đanh lạnh :
- Ngươi biết thì tốt.
Lúc này cô gái bán hoa kéo Thanh y thư sinh chạy ra đến ngoài mấy trượng rồi mới dừng lại ngước đầu gọi lớn :
- Mẹ, mẹ ở đâu?
- Mẹ còn có việc, con cứ việc đi trước...
Giọng phu nhân chỉ nghe vang vọng từ trên không xuống, không thấy bóng người, nói đến đó bỗng nhiên bà kinh ngạc la lên :
- A, còn tên tiểu tử kia là ai?
Cô gái bán hoa vẫn nắm chặt vạt áo của Thanh y thư sinh không buông ra, vội nói :
- Hắn là...
Rõ ràng là cô gái bán hoa không biết Thanh y thư sinh kia là ai, bởi vậy không thể nào đáp hết câu hỏi được.
Giọng phu nhân văng vẳng bên tai bọn họ :
- Không cần nói nhiều, nơi này không thể ở được lâu, các ngươi nhanh chạy đi.
Cô gái bán hoa lại hỏi lớn :
- Mẹ, con tìm gặp mẹ ở đâu?
- Không cần phải tìm ta, các ngươi còn chưa chịu chạy nhanh lên ư?
Cô gái nghe khẩu khí của mẹ mình biết rằng tình hình đã cấp bách cho nên không dám hỏi nhiều, vội vàng quay người nói với Thanh y

thư sinh :
- Chúng ta chạy thôi.
Miệng thì nói, tay thì kéo áo chàng chạy về phía ngoài trấn.
Thanh y thư sinh vốn nhận ra thiếu nữ có vốn hảo tâm với mình cho nên không hề kháng cự mà cứ theo bước chân của cô ta mà chạy theo.
Hai người chạy có đến hơn mười dặm đường, cô gái bán hoa lúc này nghe thở hổn hển, tuy trong màn đêm nhưng cũng có thể nhận ra được những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, bước chân bất giác cũng chậm lại rồi buông hẳn tay khỏi vạt áo Thanh y thư sinh. Qua một lúc mới lấy lại hơi thở bình thường nói :
- Thôi, chúng ta tạm nghỉ chân ở đây một lúc rồi đi tiếp.
Thanh y thư sinh chấp tay vái dài nói :
- Cầu mong cô nương ra tay cứu giúp tại hạ cảm kích vô cùng.
Cô gái bán hoa trên mặt phớt hồng lên, trong ánh mắt hiện một nụ cười tươi tắn, nguýt dài Thanh y thư sinh một cái rồi nói :
- Không cần cảm tạ, tôi chỉ muốn hỏi công tử một câu.
- Không biết cô nương muốn hỏi gì đây?
- Tôi chỉ muốn hỏi công tử có biết võ công hay không?
- A... Tại hạ cũng có luyện qua vài năm.
Cô gái bán hoa giọng the thé vang lên :
- Ái da, thì ra ngươi thân tàng bất lộ. Hừ, nếu biết sớm ngươi có luyện võ nghệ thì ta chẳng cần kéo ngươi chạy làm gì.
Thanh y thư sinh cười cầu hòa nói :
- Tại hạ quả thật có luyện qua vài năm võ nghệ. Thế nhưng chỉ là để rèn luyện cơ thể, xưa nay chưa hề động thủ với ai.
Cô gái bán hoa nhún vai bĩu môi nói :
- Chỉ cần thấy ngươi chạy hơn mười mấy dặm đường mà hơi thở vẫn bình thường, sắc mặt không đỏ, bộ pháp nhanh nhẹn, rõ ràng ngươi là người võ công còn cao hơn ta.
- Cô nương quá khen khiến tại hạ hổ thẹn vô cùng.
Cô gái bán hoa nhìn thấy Thanh y thư sinh cử chỉ nho nhã chân thật, không giống như một kẻ hành tẩu giang hồ, không nén nỗi hiếu kỳ liếc dài chàng ta một cái rồi nhẹ giọng hỏi :
- Thôi được, nhưng mà tôi chưa được thỉnh giáo quí danh của công tử.
- Không dám, tại hạ họ Nhạc, tiện danh Tiểu Tuấn, dám hỏi phương danh cô nương là...?
Cô gái bán hoa nghe hỏi thì ửng mặt lên, thế nhưng lúc này may là đang đêm, trời tối cho nên cũng bớt thẹn, cúi đầu nói lí nhí trong

miệng :
- Vừa rồi công tử không nghe mẹ tôi gọi tên tôi hay sao?
- Không, lúc đó trong lòng tôi đang phát hoảng, lệnh đường nói gì, căn bản tôi cũng không nghe thấy...
Cô gái bán hoa bật cười khúc khích rồi dẩu môi cười nói :
- Không nghe thì thôi, tôi chẳng nói đâu.
Nói rồi cô ta tìm một khối đá ngồi nghỉ chân.
Tiểu Tuấn nghe nói vậy thì mặt đỏ lên, lùng bùng trong miệng :
- Cô nương thứ lỗi cho tại hạ mạo muội.
Cô gái bán hoa cười khúc khích nói :
- Ái da, xem con người của ngươi thì đúng là một con mọt sách, vừa rồi ta chỉ đùa thôi. Tên ta là Trúc Thu Lan...
- A! Thì ra là Trúc cô nương.
Nói xong bỗng lí nhí ngâm lên trong miệng :
- Nhẫn thu lan dĩ vi bội...
Đoạn ngửng đầu lên tán một câu :
- Tên cô nương thật là đẹp.
Trúc Thu Lan nghe cháng tán mỹ một câu thì trong lòng cảm thấy ngọt ngào, sắc mặt ửng đỏ lên, mắt lộ thu ba chớp nhẹ mấy cái rồi hỏi :
- Vừa rồi công tử nói gì?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- À, đó là một câu trong sở từ, chỉ tán mỹ Thu Lan vừa thanh cao vừa tinh khiết, rễ đâm sâu mà làm thành bội hoa.
Trúc Thu Lan đôi mắt đen láy mà thông minh, lúc này lướt qua ánh mắt dị thường, rồi nhoẻn miệng cười nói :
- Công tử đem thi phú ra mà nói thì tôi chẳng hiểu gì cả.
Nói rồi không đợi cho Tiểu Tuấn lên tiếng, bèn hỏi ngay :
- Nhạc công tử, lần này công tử cũng đến đây vì bảo kiếm ư?
- Bảo kiếm ư?
Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn cô ta lộ vẻ ngạc nhiên nói :
- Tại hạ chỉ là tiện đường ngang qua đây, vì chưa qua được sông nên mới ghé vào tửu điếm nghỉ chân, cô nương nói đến thanh bảo kiếm, chuyện là thế nào?
Trúc Thu Lan nhìn đối phương nửa tin nửa ngờ, ánh mắt như cười mà không cười, nói :
- Công tử thật không vì chuyện đó sao? Nhưng vì sao bọn Hổ Trảo Tôn lại không chịu để cho công tử đi?
- Tại hạ quả thực là không biết gì cả, lẽ nào cô nương không nguyện nói rõ ra cho tại hạ biết?

Trúc Thu Lan hơi dịch người ra một chút rồi vỗ vỗ vào phiến đá nói :
- Công tử ngồi xuống đây rồi tôi sẽ nói cho nghe.
Người ta là một vị cô nương mà tự nhiên phóng lãng, Nhạc Tiểu Tuấn tất nhiên là không tiện chối từ, chần chừ một chút rồi bèn ngồi xuống bên cạnh cô nàng.
Anh chàng vốn xưa nay chỉ quen với đèn sách thi phú, chưa từng tiếp xúc với nữ nhi, huống gì là lúc này còn được cận kề sát bên, tự nhiên cảm thấy tim hồi hộp đập loạn lên, thần thái tỏ ra không được tự nhiên.
May mà lúc này đêm khuya tối trời, Trúc Thu Lan cũng không để ý cứ thấp giọng kể :
- Đến Qua Châu tìm bảo kiếm, hiện tại là một sự kiện lớn làm chấn động giang hồ, Nhạc công tử lẽ nào lại không biết một tí gì?
- Tại hạ xưa nay chưa từng dấn bước giang hồ, cũng chưa từng nghe qua người ta nói chuyện này, cô nương lẽ nào lại không tin?
- Ừm...
Thu Lan gật đầu rồi nói tiếp :
- Tôi tin, chuyện vốn khá dài, đi ngược lại từ đầu thì phải kể từ khi Tống Cao Tông nam độ cầu Dương Tử dựng nên nhà Nam Tống mà nói...
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì chau mày kinh ngạc la lên :
- Thời gian lâu đến thế ư?
Trúc Thu Lan gật đầu rồi kể tiếp :
- "Qua Châu vốn được coi là một giang cảng lớn, còn gọi là Tam Xoa Hà, gần đó có một chiếc cầu gọi là cầu Dương Tử. Lúc Tống Cao Tông qua sông vượt về phía Nam, đến cầu Dương Tử, quân Kim cũng vừa đuổi kịp đến. Bây giờ có một vị anh hùng dân tộc là Yến Hiếu Quảng và con gái của ông ta là Yến Trinh Cô đi theo hộ giá. Bọn họ đã đánh nhau một trận quyết liệt với quân Kim ngay trên cầu Dương Tử.
Cha con họ được coi là những người võ nghệ toàn tài, giết chết có đến cả ngàn quân Kim mới bảo hộ được Tống Cao Tông độ hà an toàn. Cũng vì vậy mà từ đó giang sơn Nam Tống bắt đầu được dựng lên, thế nhưng cha con bọn họ vì người ít thế cô, cuối cùng đã tử trận chết một cách oanh liệt..."
Nhạc Tiểu Tuấn chẹn ngang hỏi :
- Những chuyện này với việc thanh bảo kiếm thì có liên quan gì với nhau?
- Đương nhiên là có liên quan. Yến Trinh Cô lúc đánh nhau với quân Kim có sử dụng một thanh lê hoa thương vùng vẫy sát địch nhiều vô

kể, thế nhưng bên tay trái còn sử dụng độc đáo hơn là một thanh bảo kiếm. Thanh bảo kiếm này có tên gọi là Hắc kim kiếm, nghe nói nó được chế từ một loại thép nam châm có đến hàng vạn năm. Nó không những vô cùng sắc bén và cứng rắn như kim cương mà chỗ độc đáo của nó là có thể hút hết binh khí của đối phương. Yến Trinh Cô tay trái dùng kiếm tay phải dùng thương. Kiếm thì để thu hút binh khí của đối phương, thương thì dùng để đâm giết đối phương. Chính đó là nguyên nhân đã khiến Yến Trinh Cô lập nên chiến tích huy hoàng mà trở thành anh hùng của dân tộc. Tương truyền rằng sau khi Yến Trinh Cô oanh liệt hy sinh, thì thanh bảo kiếm bị rơi xuống chiếc cầu Dương Tử...

Trúc Thu Lan nghỉ lấy hơi một chút rồi tiếp :

- Mãi đời sau, thường nhớ về chiến công oanh liệt năm xưa, người và vật được ghép lại mà có tên là Trinh Cô kiếm. Thế rồi thời gian gần đây nghe nói rằng có một ngư dân trong lúc bủa lưới ở dưới chân cầu Dương Tử đã vớt được một thanh cổ kiếm. Nghe nói thanh kiếm không những không bị rỉ sét mà lưỡi kiếm phát quang, đồng thời nó còn hút tất cả những ngư cụ gì bằng sắt của người ngư dân cho nên mọi người mới nghĩ ngay là Thanh Cô kiếm năm xưa mà Yến Trinh Cô đã đánh rơi xuống đấy. Tin tức lan rộng, một đồn mười, mười đồn trăm rất nhanh chóng truyền khắp giang hồ võ lâm. Nó tạo nên một sức hấp dẫn đối với mọi người trên giang hồ, cho nên anh hùng các phương các phái đã không quản ngại đường xa mà đổ dồn về Qua Châu này để truy tìm cây bảo kiếm năm xưa.

Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Một thanh kiếm có từ tính hút được sắt cũng có gì ghê gớm mà khiến cho tất cả võ lâm ai ai cũng náo nhiệt truy tầm chứ?

- Đương nhiên với người bình thường thì không thấy được sự tuyệt diệu của nó, nhưng một người luyện võ công mà có được thanh thần binh chí khí này trong tay tất nhiên lúc động thủ cùng đối phương chiếm ưu thế vô cùng to lớn. Thử nghĩ khi động thủ, đối phương chưa kịp xuất chiêu mà binh khí đã bị thanh bảo kiếm này hút bay mất, chẳng phải là đáng kinh người đó sao? Cho nên đối phương có muốn dùng kim châm làm ám khí cũng khó có thể ngầm tập kích lén được ngươi nếu có mang thanh bảo kiếm này trên người. Ngoài ra, nó còn có một truyền thuyết khác, người dùng thanh bảo kiếm này nếu công lực càng cao thì hấp lực càng lớn, có thể dùng bản thân nội gia tích chân khí dồn vào thanh bảo kiếm, biến nó trở thành một luồng Linh Tụ chân khí có thể hút được binh khí trong tay địch nhân ở ngoài xa tầm một đến hai trượng, thử nghĩ nó có một diệu dụng

như vậy, người trên giang hồ ai ai lại không muốn chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười :
- Nói thế cô nương đến đây cũng để truy tìm thanh bảo kiếm ư?
- Ồ, tôi chỉ nhân hiếu kỳ mà đến đây xem chuyện thôi, thử coi trên giang hồ có bao nhiêu tay thượng thặng, bọn họ giờ quần tập tại Qua Châu này, bằng một chút bản lĩnh của tôi mà dám tranh đoạt với bọn họ sao?
Vừa nói đến đó, bỗng nhiên nghe một giọng âm trầm từ phía sau vọng lại :
- Cô nương nói thế chẳng phải là tự khiêm tốn lắm sao?
Trúc Thu Lan nghe vậy giật mình quay lại hỏi lớn :
- Ai?
- Ha hả... Đương nhiên là tiểu lão.
Trong bóng đêm một bóng đen xuất hiện lướt nhanh tới, thoạt nghe giọng nói cũng có thể đoán ngay ra được chính là lão chủ quán rượu Hổ Trảo Tôn Vô Hại.
Trúc Thu Lan nét mặt sa sầm lảnh giọng nói :
- Ngươi còn đuổi theo ta đến đây làm gì?
Hồ Trão Tôn nhún vai cười hì hì nói :
- Tệ thượng nhân vì biết cô nương là ái nữ của Mãi Hoa bà Trúc Tâm Cơ, cho nên mới linh cơ lão đến mời cô nương.
Trúc Thu Lan ngạc nhiên la lớn :
- Mời ta? Hắc Hổ Thần muốn ngươi đến mời ta ư?
- Đương nhiên, đương nhiên.
Hổ Trảo Tôn nhún vai cười nói tiếp :
- Nếu chẳng phải tệ thượng nhân có lời mời thì tiểu lão có mọc thêm ba cái đầu đi nữa cũng chẳng bao giờ dám mạo xưng tệ thượng nhân mà đến đây.
Trúc Thu Lan lạnh giọng :
- Mời ta đi làm gì?
- Điều này thì tiểu lão không rõ.
- Ta không đi.
Hổ Trảo Tôn Vô Hại cười hắc hắc mấy tiếng rồi nói :
- Tiểu lão chỉ phụng mệnh mà hành sự, cô nương lẽ nào mà không nể mặt tiểu lão một chút chứ?
- Ta đã nói không đi là không đi.
- Cô nương nếu quả quyết không đi, thử hỏi tiểu lão phải về bẩm báo thế nào với tệ thượng nhân đây?
Trúc Thu Lan ngấc đầu bĩu môi nói :
- Đó là chuyện của ngươi.

- Tiểu lão như đã đến đây mà không mời được cô nương đi, thử hỏi làm sao được chứ?
Trúc Thu Lan cười nhạt :
- Ngươi định làm gì đây?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại còn chưa kịp đáp, thì bỗng trong bóng đêm nghe có tiếng áo lướt gió, phút chốc hai bóng người phóng đến gần, chỉ thấy một béo một gầy, trong chừng mấy trượng mọi người đã nhận ra đó chính là Lý Bạch Khôi và Hà Bá Thông, chính là bọn Yếu Mệnh Thương Tẩu.
Trúc Thu Lan liếc xéo lão ta một cái rồi hất hàm hỏi :
- Bọn chúng hai tên có lẽ là đã đầu lĩnh chủ nhân của ngươi rồi chứ?
Không đợi cho Hổ Trảo Tôn đáp, Cương Trảo Hà Bá Thông đã bước dến cười ha hả nói :
- Đúng vậy, đúng vậy, huynh đệ chúng ta thừa mong Tôn lão nhi tiến cử, hiện tại đã là người đương sai của Hắc Hổ Thần chủ nhân.
Lý Bạch Khôi cũng liền tiếp lời :
- Tệ chủ nhân đã có lời mời gặp mặt cô nương, cho nên mới sai Tôn lão nhị đến đón, đây cũng như nể mặt cô nương lắm rồi đó, theo ý tại hạ thì cô nương chớ nên từ chối.
Nhạc Tiểu Tuấn từ nãy giờ không mở miệng, lúc này mới bước lên một bước nói :
- Mỗi người đều có chí hướng riêng, Trúc cô nương đã không nguyện ý di, các ngươi cũng không nên cưỡng bức.
Hổ Trảo Tôn liếc xéo Nhạc Tiểu Tuấn một cái rồi cười lên ha hả nói :
- Hay lắm, theo ý tiểu lão thì Trúc cô nương không muốn đi một mình, hay là có vị công tử này đây sẽ theo tháp tùng cô nương một chuyến.
Trúc Thu Lan liền sấn lên một bước chân trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Nhạc công tử, bọn họ muốn tìm chỉ là tôi chứ không liên quan gì đến công tử.
Hổ Trảo Tôn nói :
- Nói vậy cô nương đồng ý rồi chứ?
Chẳng ngờ Trúc Thu Lan nghếch mặt lên nói lớn :
- Ta không đi.
Vừa nói cô ta vừa thuận tay đưa lẵng hoa từ tay trái chuyển sang tay phải, trên lẵng trúc chỉ thấy trùm một mảnh vải, thế nhưng không ai biết bên trong nó đựng cái gì.
Hổ Trảo Tôn nhìn chăm cô ta rồi bỗng nhiên cười lạnh lẽo nói :
- Cô nương đáp thế, chẳng hóa ra rượu mời không uống lại ra muốn

uống rượu phạt.
Trúc Thu Lan tay phải bỗng vùng lên một cái nghe một tiếng ngân dài, tiếp theo là một đạo hào quang lấp lánh. Trong tay cô ta đã nắm một thanh nhuyễn kiếm, ánh thép lành lạnh, rõ ràng là một thanh bảo kiếm chàng nghĩ.
Cô ta hữu thủ hoành ngang thanh kiếm trước ngực, tả thủ cầm lẵng trúc dang ra ngoài vừa hiên ngang vừa lạnh lùng nói :
- Hổ Trảo Tôn, ta chẳng biết là uống rượu mời rượu phạt thế nào, ngươi chỉ giáo đi.
Nhạc Tiểu Tuấn từ tốn cản lại :
- Cô nương cho hà tất phải động đao động kiếm với bọn chúng làm gì.
Trúc Thu Lan giọng to ra hơi xẵng :
- Ái da, con người Nhạc tướng công mới là... bọn họ đã tìm tới đây thì há bỏ qua cho sao?
Hổ Trảo Tôn liền quay nhìn nhanh bọn Yếu Mệnh Thương Tẩu, gật nhẹ đầu ra hiệu.
Lý Bạch Khôi lúc này thật ra đã cầm đôi Thiết Bút trên tay, vừa nhận được chỉ thị của Hổ Trảo Tôn liền sải bước tới lạnh lùng nói :
- Trúc cô nương đã nguyện chỉ giáo, tại hạ xin tiếp.
- Các ngươi ba người cứ xông lên một lượt để bổn cô nương tiện tay dẹp một lần.
Lý Bạch Khôi khẳng khái nói :
- Đối phó với một Trúc cô nương, chỉ một mình Lý mỗ cũng đã là quá đủ rồi.
- Hừ, được, xem kiếm.
Lời buông, kiếm xuất. Trong tiếng thét dài, thanh nhuyễn kiếm tựa như con linh xà phát hàn quang lướt tới, chiêu thức chỉ là một chiêu bình dị Thanh Long Thám Huyệt, thế nhưng đường thế thì cực nhanh và mạnh, bên trong tất còn chứa nhiều biến hóa.
Thiết Bút Lý Bạch Khôi nhún người né qua chiêu đầu, miệng cười lên hăng hắc mấy tiếng, thét lớn :
- Cô nương quả là nhất thân tuyệt kiếm.
Thật tình thì hắn chỉ nghĩ là đối phó với một cô gái bán hoa chẳng đáng gì nên đánh giá đối phương rất thấp. Thế nhưng lúc này xem một kiếm khởi thức của Trúc Thu Lan, hắn không khỏi thừa nhận kiếm pháp của cô ta cũng đạt được tám chín thành hỏa hậu.
Vừa nói cặp Thiết Bút vừa ra chiêu, tả bút thuận thế điểm đến khuỷu tay của đối phương, nhưng đây chỉ là một hư chiêu, hữu bút thăng hình đột nhiên xoay vòng về bên phải, tả thủ xuất bút cực nhanh vào

huyệt Yêu Bối trên lưng Trúc Thu Lan.
Trúc Thu Lan vội vàng thoái bộ hồi thân tránh chiêu đối phương, thế nhưng lấy thoái làm công, chỉ thấy thanh nhuyễn kiếm thu rồi lại phát nhanh ra như chớp, biến chiêu Phong Bá Tảo Diệt.
Keng một tiếng vang dài, ngân quang xạ xuất, rõ ràng là thanh nhuyễn kiếm của Trúc Thu Lan đã đánh bật ngọn bút của đối phương ra ngoài, thế nhưng công lực của nàng không bằng được Thiết Bút Lý Bạch Khôi, cả người nàng bị chấn động bật lui sau đến hai bước.
Lý Bạch Khôi là hạng người lang bạt giang hồ, kinh nghiệm đánh nhau tất nhiên có thừa. Thấy Trúc Thu Lan bị ngọn Thiết Bút của mình đánh bật lui về sau, không đợi nàng đứng vững, đã thét lớn một tiếng rồi phi thân phóng đến xuất bút bồi thêm một chiêu Thiên Tinh Điểm Xạ.
Trúc Thu Lan phát hoảng vội tung người nhảy lui...
Thế nhưng Lý Bạch Khôi hai ngọn Thiết Bút lúc này như cặp rồng bay phượng múa, liên hoàn phát ra liền bốn chiêu.
Trúc Thu Lan nhất thời thất thủ đành phải thoái liền ba bốn bước theo thế tấn công của đối phương.
Thế nhưng nàng chẳng phải là một tay kiếm thủ tầm thường, sau mấy lần thoái bước nhượng chiêu, sắc mặt vẫn không biến đổi, đột nhiên hét to lên một tiếng dài trấn áp tinh thần đối phương, thanh nhuyễn kiếm trong tay rung lên bần bật, phát ra hàn quang trùm cả không gian, thanh nhuyễn kiếm đánh ra chiêu Bách Hoa Tán Xạ, ánh kiếm tựa như một màn hoa cuốn hút cả đôi Thiết Bút của dối phương.
Đứng ở bên ngoài, Nhạc Tiểu Tuấn chỉ thọc tay quan sát, thế nhưng trên mặt chàng ẩn hiện nét lo âu, rõ ràng là đang để tâm lo lắng cho Trúc Thu Lan, thế nhưng không có cách gì trợ giúp.
Thiết Bút Lý Bạch Khôi vốn thành danh giang hồ nhờ cặp Thiết Bút, lúc này thi triển toàn là tuyệt học liên tu bất tận. Vô luận thế nào, kiếm pháp của Trúc Thu Lan chỉ là nhất thời phát huy uy mãnh, trên mặt số lượng mà so sánh thì rõ ràng nàng chịu thiệt, lấy một đấu hai.
Nên biết người sử dụng phán quang bút vốn giỏi môn đả huyệt pháp, lúc này cặp bút trong tay Lý Bạch Khôi hết thượng đến hạ. Hết tả đến hữu, đâu đâu cũng thấy bút vạch, chỉ cần Trúc Thu Lan một chút sơ hở đường kiếm thì ngọn bút của đối phương nhất định sẽ thừa cơ mà điểm trúng thương ngay.
Một người luyện kiếm mấy mươi năm, lúc phát kiếm ra chiêu thì tựa hồ như rất kín đáo, nhưng không thể nào không để lộ một chỗ sơ hở nhỏ, một pho kiếm pháp tuyệt học như Lưỡng Nghi kiếm pháp của

Võ Đang hay Đạt Ma kiếm pháp của Thiếu Lâm, cũng không thể dám nói rằng là không có chỗ sơ hở.
Huống gì là Trúc Thu Lan, một nữ nhi giang hồ, kiếm pháp đâu tinh thâm uyên bác, nhưng càng đánh kéo dài thì càng bất lợi về mặt khí lực. Cho nên ngoài năm mươi chiêu thì kiếm xem ra có vẻ chậm lại, chỗ sơ hở càng dễ thấy hơn.
Thiết Bút Lý Bạch Khôi lúc này càng đánh càng hăng, tinh thần càng phấn chấn hơn. Khi thấy đối phương khí lực ngày càng suy yếu, bỗng nhiên gã cười gằn mấy tiếng hắc hắc, rồi tả bút phát chiêu đánh bật thanh nhuyễn kiếm trên tay Trúc Thu Lan, đồng thời phóng hữu bút nhanh như chớp điểm vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai phải nàng.
Gã xuất thủ tuy thấy nhẹ nhàng, thế nhưng huyệt Kiên Tĩnh vốn là một trong mười hai trọng huyệt trên thân thể con người, Trúc Thu Lan lần này không kịp né tránh, toàn thân giật nẩy nhẹ một cái, tay phải buông thỏng, ngọn kiếm rơi lăn lóc trên đất kêu leng keng.
Nhạc Tiểu Tuấn xem đến đây thì phát hoảng, vội xông lên la lớn :
- Trúc cô nương, cô nương không sao đấy chứ?
Hổ Trảo Tôn nhìn nhanh về phía Cương Trảo Hà Bá Thông hất hàm một cái, ngụ ý: hãy dẹp tên tiểu tử này cho ta.
Hà Bá Thông không đợi lão nói thành lời, thế nhưng cũng hiểu ý, lập tức nhún mình phóng tới chận ngang trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn hà hà nói :
- Hay cho một kẻ đa tình công tử, xem ra ngươi nên tiễn cô ta đi một chuyến này...
Vừa dứt lời, bàn tay trảo đã chộp nhanh đến ngực Nhạc Tiểu Tuấn.
Hắn có ngoại hiệu là Cương Trảo, vốn xưa nay thành danh giang hồ vì năm chiếc vuốt sắt tẩm độc của hắn. Thế nhưng lần này nghĩ rằng đối phó với một công tử mọt sách như Tiểu Tuấn, tự nhiên hắn không cần phải mang vuốt sắt vào tay.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy hắn tấn công thì nhảy lui ra sau theo bản năng, rồi la lớn :
- Ngươi cản ta là có ý gì chứ?
Cương Trảo Hà Bá Thông vừa rồi chỉ là chộp nhẹ một phát nhưng không trúng, lúc này hắn định tung người nhảy đến tấn công tiếp, thế nhưng đôi mắt hắn bất chợt bắt gặp ánh mắt của Nhạc Tiểu Tuấn. Trong ánh mắt của chàng thiếu niên phát ra hai luồng nhãn quang lạnh lùng đầy uy lực thì bất giác hắn rùng mình khựng người lại thầm nghĩ :
- Tiểu tử này chẳng lẽ trong người tàng chứa một nội lực thượng thặng hay sao?

Chỉ nhân nghĩ thế hắn quên mất cả động thủ.
Thế nhưng chẳng ngờ Nhạc Tiểu Tuấn lại vung tay chộp lấy tay hắn đang đưa hờ ra, mục đích đẩy hắn ra ngoài, miệng quát lớn :
- Tránh ra.
Thật không thể tin nổi chỉ một cái đẩy tay nhẹ mà Hà BáThông nhào lộn văng ra xa có đến ngoài bảy tám xích.
Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ dang trong lòng hốt hoảng lo lắng cho Trúc Thu Lan, nên căn bản không để ý đến Hà Bá Thông, chỉ sấn bước đến trước mặt Thiết Bút thét lớn :
- Ngươi hãy thả cô ấy ra.
Thì ra vừa rồi Lý Bạch Khôi sau khi điểm trúng huyệt đạo Trúc Thu Lan thì thuận tay chộp lấy người nàng. Có lẽ đến lúc này gã vẫn chưa biết tình hình của Hà bá Thông bị Nhạc Tiểu Tuấn hất văng ra ngoài nên thét lớn :
- Ngươi định làm gì?
Nhạc Tiểu Tuấn cúi người xuống nhặt lấy thanh nhuyễn kiếm của Trúc Thu Lan đánh rơi, quát lớn :
- Tại hạ muốn ngươi buông Trúc cô nương ra.
Vừa nói trong lúc cấp bách, muốn gạt không để đối phương cản đường cho nên chàng đã sử dụng một thủ pháp chân truyền của sư phụ mình, thế nhưng đó chỉ là chuyện vô tình.
Lúc này đây, nắm trong tay thanh nhuyễn kiếm mà chàng chưa từng bao giờ sử dụng qua, nên thanh nhuyễn kiếm giống như con rắn chết, ngoắt ngoéo trên tay.
Lại nói Cương Trảo Hà Bá Thông nằm mộng cũng không thể ngờ nổi một thư sinh tầm thường trói gà không chặt này đã hất văng mình ra ngoài bảy tám xích, lộn nhào mấy vòng.
Lão lồm cồm bò dậy phủi bụi đất trên áo rồi bước tới bên người Nhạc Tiểu Tuấn cười gằn nói :
- Tiểu tử, thì ra ngươi cũng khá đấy.
Dứt lời, lão liền vung tay xuất trảo chụp đến sau gáy của chàng.
Gã tuy chưa mang những chiếc vuốt sắt vào tay, thế nhưng uy danh thiết trảo vang lừng võ lâm thì với bàn tay không, xuất chiêu cũng đủ lấy mạng đối phương.
Nhạc Tiểu Tuấn bị tấn công từ bên hong, chàng chỉ dừng tay xuất chiêu cực nhanh chộp vào cổ tay đối phương. Chỉ nghe "bốp" một tiếng, Hà Bá Thông chẳng thể ngờ được gã xuất thủ chộp gáy đối phương lại bị đối phương chộp trúng cổ tay mình...
Hà Bá Thông còn chưa kịp nhận ra đối phương vừa xuất chiêu như thế nào, chỉ thấy Nhạc Tiểu Tuấn thuận đà hất hắn ra ngoài, cả

người Hà Bá Thông to béo như thế lại văng ra xa hơn hai trượng, ngã đánh phịch xuống đất. Gã rên hừ hừ, mặt nhăn nhó tỏ ra vô cùng đau đớn.
Đến lúc này thì không riêng gì Hà Bá Thông mà cả Lý Bạch Khôi và Hổ Trảo Tôn cũng đều chấn động giật mình trợn mắt kinh ngạc nhìn gã thư sinh áo xanh.

Chương 4
Bảo kiếm tặng quân tử

Lần này thì Lý Bách Khôi nhìn thấy rất rõ, đối phương tuy chỉ là tùy tiện chộp nhẹ rồi thuận tay đẩy một cái, thế nhưng cũng đủ khiến cả người lão béo mập Hà Bá Thông văng ra ngoài đến cả hai trượng.
Hà lão nhị thân thủ võ nghệ so với họ Lý cũng chỉ là thúc bá hơn kém không bao nhiêu, vậy mà bị đối phương cho đo ván dễ dàng như thế, thử hỏi không đáng kinh ngạc lắm sao?
Gã buông tay khỏi người Trúc Thu Lan, ngưng mắt nhìn gã thiếu niên đầy kinh ngạc, một lúc mới cất tiếng cười gằn nói :
- Các hạ thân tàng bất lộ, quả thực là huynh đệ Lý mỗ nhìn nhầm người, hắc hắc... Đến đây, Lý mỗ bằng cặp Thiết Bút này lĩnh giáo vài chiêu.
Nói rồi cặp bút phân đôi thành tả hữu, nhất công nhất thủ, rõ ràng là không còn ý khinh thường gã thiếu niên kia nữa.
Lại nói, Trúc Thu Lan lúc này tuy không còn bị Lý Bách Khôi nắm lấy, thế nhưng cả người vẫn bị khống chế huyệt đạo, nên trố to mắt nhìn đối phương mà không nhúc nhích gì được.
Nhạc Tiểu Tuấn trong tay vẫn nắm thanh nhuyễn kiếm điềm nhiên nói :
- Tại hạ xưa nay chưa từng động thủ với người khác, chỉ cần nhị vị chịu buông tha Trúc cô nương, thì chúng ta không còn việc gì với nhau.
Lý Bách Khôi trong lòng thầm nghĩ :
- Tên tiểu tử nay xem có vẻ ấu trĩ, chẳng lẽ hắn cố tình giả vờ?
Nghĩ rồi hắn ngửa mặt cười dài nói :
- Các hạ nói nghe ra có vẻ dễ dàng đấy nhỉ?
Nhạc Tiểu Tuấn vẫn giọng thản nhiên :

- Vậy các vị định thế nào?
- Lão phu muốn chính tay lấy mạng ngươi.
Vừa dứt lời, liền thấy một bóng người như hổ vồ nhào tới tấn công Nhạc Tiểu Tuấn...
Thoạt trông mới biết chính là gã Cương Trảo Hà Bá Thông, gã ta hai lần bị Nhạc Tiểu Tuấn hất văng ra ngoài, trong lòng vô cùng căm tức, cho nên lúc này tay đã mang năm vuốt sắt tẩm độc nhất vào tấn công bằng một thế sát chiêu.
Yếu Mệnh Thương Tẩu vốn có tiếng hung ác trong làng hắc đạo, khi nào chịu thiệt trước một gã thư sinh vô danh tiểu tốt? Huống gì lúc này bọn chúng vừa đầu quân dưới trướng Hắc Hổ Thần, đương nhiên muốn ra tay lập chút công đầu để lấy lòng thượng nhân.
Thiết Bút Lý Bách Khôi thấy lão nhị đã ra chiêu, cũng lập tức trầm giọng thét một tiếng, rồi bút pháp phát động Thượng Hạ Giao Chinh, hai ngọn bút nhanh như hành vân lưu thủy, điểm vào hai đại huyệt sau người Nhạc Tiểu Tuấn.
Trúc Thu Lan tuy người không thể động, miệng không thể nói, thế nhưng đầu óc thì vẫn còn tỉnh táo minh mẫn, lúc này cô ta trừng mắt nhìn thấy bọn Yếu mệnh Thương Tẩu liên thủ tấn công Nhạc Tiểu Tuấn thì trong lòng chấn động, cảm thấy lo lắng cho họ Nhạc.
Nhạc Tiểu Tuấn thì không ngờ đối phương quyết hạ thủ mình, trong lòng sinh nộ khí, lửa giận phát ra từ cặp mắt tạo thành hai luồng hàn quang lành lạnh quét nhìn nhanh đối phương. Bản năng tự nhiên tay nắm chặt đốc kiếm, chẳng biết từ đâu một luồng kình lực từ tay chuyển kiếm vốn mềm ẻo trở nên thẳng cứng, rung lên phát ra tiếng "ong ong " nghe đến rợn người.
Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương hai người hai hướng tấn công đến, chân thoái bộ nhảy lui thoát khỏi tầm tấn công của đối phương, tay phát kiếm ra chiêu Thần Long Đấu Giáp, chỉ kịp nghe "Kong Kong" vang dài hai tiếng, cặp Thiết Bút của Lý Bách Khôi đã bị đánh bật ra ngoài.
Tiếp liền đó là "Bộp" một tiếng, thế kiếm thuận đà điểm tới tay Cương Trảo của Hà Bá Thông, khiến gã kinh hoàng nhảy lui sau, rõ ràng trong thế vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn đã hạ thủ lưu tình.
Nên biết rằng, Nhạc Tiểu Tuấn tuy nói xưa này chưa từng đối thủ với người khác, thế nhưng chàng ta vốn là môn đồ của vị võ học tôn sư năm xưa danh tiếng rất lớn trong võ lâm, cho nên vừa rồi chỉ một kiếm đã dễ dàng hóa giải liền hai chiêu của hai tên hắc đạo giang hồ.
Lý Bách Khôi lúc này cả người bị đánh bật lui năm sáu bước mới đứng vững, lão nhìn thấy gã thiếu niên chỉ vận kình lực mà cả thanh

kiếm vốn nhu nhuyễn như sợi thung, nay cương cứng lên tợ cương thiết thì lòng đã chấn động mạnh. Vừa rồi khi cặp Thiết Bút của lão ta bị đánh giạt ra ngoài, trước ngực tự nhiên để hở một khoảng rất lớn, vậy mà đối phương không nhân cơ hạ sát chiêu, bằng không thì có lẽ lão ta giờ này đã trở thành một cái xác không hồn mất rồi.
Lại nói về Hà Bá Thông, vừa rồi cả người lão bổ vào, chân chưa chấm đất, một chiêu trảo không chộp trúng được đối phương, ngược lại còn bị thân kiếm đánh vào cổ tay, khiến gã tê dại cả nửa người, chao đao về sau.
Lúc này nhìn lại mới thấy cổ tay sưng tay lên, máu túa ra, cả tay chừng như không còn cử động tự nhiên được nữa. Gã cả người toát mồ hôi lạnh, nếu Nhạc Tiểu Tuấn không lưu tình mà trở lưỡi kiếm bén ngót chém vào cổ tay thì cả tay lão coi như đã phế bỏ rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ là thuận tay ra một chiêu mà hạ liền hai đối thủ, Hổ Trảo Tôn Vô Hại trợn mắt nhìn mà ngớ cả người. Tất nhiên trong lòng chấn động vô cùng, có điều lão nhất thời vẫn không nhận ra nổi lai lịch của đối phương.
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng để mắt đến bọn Yếu Mệnh Thương Tẩu, thâu kiếm bước đến bên người Trúc Thu Lan giải khai huyệt đạo cho nàng.
Trúc Thu Lan rên khẽ một tiếng, tay chân cử động trở lại bình thường, giọng reo vừa vui vừa ngạc nhiên :
- Nhạc công tử, không ngờ thân thủ công tử thật bất phàm.
Nhạc Tiểu Tuấn không tỏ ra một biểu hiện nào, chỉ khiêm tốn nói :
- Cô nương quá khen, tại hạ đêm nay mới là lần đầu tiên đánh nhau với người khác.
Thiết Bút, Cương Trảo cả hai đều là hạng đầu gấu trong làng hắc đạo, vừa rồi tuy bị đánh văng ra ngoài, thế nhưng hoàn toàn chưa hề bị thương thế gì nặng, đương nhiên chẳng khi nào chịu thôi, đánh mắt nhìn nhau rồi thét lên một tiếng lớn, chuẩn bị nhào đến tấn công tiếp.
Không ngờ, Hổ Trảo Tôn Vô Hại khoát tay chận lại, nói :
- Chậm tay.
Thiết Bút Cương Trảo không dám nghịch mệnh, liền thâu binh khí, chăm mắt nhìn Tiểu Tuấn với vẻ còn căm tức.
Hổ Trảo Tôn Vô Hại ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, nhếch mép cười nói :
- Nhạc công tử thân thủ bất phàm, chẳng biết có nguyện nói cho huynh đệ biết tôn sư là vị cao nhân nào không?
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ cười điềm nhiên nói :

- Gia sư là Vô Danh lão nhân.
Hổ Trảo Tôn Vô Hại lại cười nói :
- Tiểu lão thực tình xưa này chưa từng nghe trên giang hồ có vị cao nhân nào lại có ngoại hiệu như thế, Nhạc công tử nói thật đấy chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn sắc mặt trở nên nghiêm túc nói :
- Tại hạ lừa tôn giá phỏng ích gì cơ chứ?
- Ha ha... Vậy thì tốt. Tiểu lão xem như không tự lượng sức mình, nguyện thọ giáo công tử vài chiêu.
- Sao? Tôn giá cũng muốn động thủ cùng tại hạ ư?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại gật đầu gằn giọng :
- Không sai, chỉ cần nội trong mười chiêu, tiểu lão nhất định nhìn ra được lai lịch của công tử.
Nhạc Tiểu Tuấn hơi phật ý, nói :
- Nói thế tôn giá không tin lời tại hạ ư?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại còn chưa kịp đáp thì Trúc Thu Lan bỗng chen vào hất hàm nói :
- Hừ, đánh nhau thì đánh nhau, Nhạc công tử há sợ chúng sao chứ?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại cười nhạt nói :
- Tiểu lão chỉ muốn thi thủ cùng công tử mười chiêu thôi, đến đó sẽ dừng, chẳng cần phải hạ thủ sát chiêu nhau đâu.
Trúc Thu Lan liếc xéo lão ta lãnh giọng nói :
- Xưa nay tay chân của Hắc Hổ Thần toàn là loại lang sói, hễ ra tay với người nào thì coi như ghi tên vào sổ Diêm Vương, sao tự nhiên hôm nay lại nói ra được lời này?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại cười hềnh hệch nói :
- Nghe cô nương nói cứ tựa hồ như tiểu lão giết người thành tính, ài... Giang hồ bằng hữu, tứ hải giai huynh đệ, có đâu cứ ra tay là làm tổn âm đức, ai lại không sợ bị đầy xuống địa ngục chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn ngược lại bình thản nói :
- Tôn giá muốn tỷ thí thế nào đây?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại đáp nhanh :
- Tùy công tử vậy.
Lão nói rồi nhìn Nhạc Tiểu Tuấn với vẻ rộng rãi, cười nói tiếp :
- Giá như công tử quen dùng kiếm thì cứ dùng kiếm, tiểu lão xưa nay không quen dùng binh khí.
Trúc Thu Lan chẹn ngang vào :
- Ngươi ngoại hiệu là Hổ Trảo Tôn, đôi hổ trảo của ngươi mười móng tay như móc câu chuyên thuật Cầm Nả Thủ, không cần đến binh khí là điều tất nhiên thôi.
Một câu nói này hiển nhiên cô nói muốn nhắc nhở Nhạc Tiểu Tuấn là

lão ta không phải là hạng dễ đối phó.
Nhưng Nhạc Tiểu Tuấn vốn chỉ mới xuất đạo lần đầu, đâu nghe ra được thâm ý bên trong câu nói của nàng, ngạc nhiên cười nói :
- Tôn lão trượng như đã không dùng binh khí, thì tại hạ cũng chỉ dùng đôi tay không hầu tiếp vậy.
Nói rồi chàng trao lại thanh nhuyễn kiếm cho Trúc Thu Lan, nói tiếp :
- Thanh bảo kiếm của cô nương, xin nhận lại.
Trúc Thu Lan lườm dài chàng một cái, thầm rủa trong lòng :
- Đúng là con mọt sách ngu ngốc.
Thế nhưng lúc này một lời nói của Tiểu Tuấn đã từ miệng nói ra, không thể thay đổi được nữa. Cô nàng đành đứng yên nắm thanh kiếm cuốn lại thành một cuộn tròn cất vào trong lẵng trúc.
Hổ Trảo Tôn khách khí ôm quyền nói lớn :
- Nhạc công tử, kính mời.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền chấp tay hoàn lễ nói :
- Tại hạ xưa này chưa từng động thủ, mời tôn giá vậy.
Hổ Trảo Tôn Vô Hại đã thầm tin đối phương cao thâm mạc trắc, thế nhưng bằng vào khẩu khí mà suy đoán thì chỉ là người vừa xuất sư hành cước giang hồ. Tuy kinh nghiệm lịch duyệt giang hồ chưa có, thế nhưng chỉ bằng vào một chiêu vừa rồi hạ đo ván Thiết Bút và Cương Trảo cũng đủ thấy võ công thuộc hạng nhất nhì chứ chẳng phải hạng tầm thường.
Lại nói thêm về bản thân Hổ Trảo Tôn Vô Hại cũng không phải là hạng vô danh tiểu tốt trong làng hắc đạo, đêm nay phụng mệnh Hắc Hổ Thần đến "mời" Trúc Thu Lan, nếu hiện tại lão không thể khống chế được gã thiếu niên này thì chuyện mời Trúc Thu Lan quyết không thành.
Có điều, nếu lão khống chế được gã thiếu niên này thì tốt, bằng không thắng nổi đối phương thì chi ít cũng nhận ra được lai lịch thân thế của đối phương để còn về bẩm báo lại với thượng nhân.
Trong lòng lão thầm tính như vậy, cho nên trận tỷ đấu này ra chiêu nhất nhất cần phải tận lực và thâm diệu, đồng thời tập trung cao độ để nhìn cho ra sở học của đối phương thuộc môn hộ bang phái nào.
Bây giờ nghe gã thiếu niên nói một câu không kém phần ngông cuồng, lão chỉ cười lên ha hả :
- Nhạc công tử thực là khách khí, coi như nhường tiểu lão này một chiêu, tiểu lão cung kính không bằng tuân mệnh, đành ra tay trước vậy.
Nói rồi lão hơi bổ cả người xuống tấn, hai tay rút lại, mười ngón tay cong cong hình thành thế song trảo, ánh mắt ngưng thần nhìn chăm

vào người đối phương.
Nhạc Tiểu Tuấn thực tình không nhận ra đối phương đã có thâm ý dùng trảo pháp với mười ngón tay móc câu đã nhằm chuẩn thập đại huyệt trên người chàng, cho nên vẫn đứng bình thản chẳng có chút gì là thủ thế đối công.
Nguyên chàng ta từ nhỏ theo học võ nghệ với một vị giáo thư lão phu tử, sở học của chàng không phải là một pho kiếm pháp thành danh hay một pho chưởng pháp nổi tiếng, mà chỉ là những ngón võ công tản mác thu thập chắt lọc từ trong những pho kiếm pháp và chưởng pháp khác nhau mà ra.
Đương nhiên đã là tản thủ chọn lọc thì đều là những chiêu thức kỳ ảo tuyệt diệu, nhưng vốn không thành pho, không thành bài, nên vận dụng cần phải linh hoạt đúng lúc đúng nơi. Từng chiêu thức đều là hảo dụng thủ pháp, mục đích nhanh chóng khống chế hoặc hóa giải chiêu thức của đối phương, nhưng nếu mà không đúng lúc đúng nơi, thì ngược lại sẽ là chỗ sơ hở dễ bị đối phương lợi dụng tấn công.
Thế nhưng Hổ Trảo Tôn Vô Hại thấy thế thì càng không dám khinh địch, lão bài thức chuẩn bị tấn công mà chưa dám ra tay ngay, nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn một lúc, từ từ nói :
- Nhạc công tử cẩn thận.
Lão nói từng tiếng chậm rãi, nhưng tiếng cuối cùng vừa buông dứt, bỗng hai chân nhún người nhảy bổ tới, trảo trước, người sau, mười móng câu chộp vào người đối phương.
Cương Trảo Hà Bá Thông vốn sở trường môn trảo công, vậy mà lúc này nhìn thấy Hổ Trảo Tôn Vô Hại ra chiêu vừa nhanh vừa mạnh như cuồng phong đột khởi, thì trong lòng cũng thầm hiểu rằng mình còn kém xa lão ta.
Nhạc Tiểu Tuấn cả người bất động không một mảy may phòng bị, đến khi thấy thế trảo của lão già chộp gần đến ngực mới lui chân một bộ, cả người thấp chùng xuống, song thủ nhanh như chớp tung chưởng đánh lên.
Một thế bổ người chộp tới của Hổ Trảo Tôn Vô Hại chính là sát chiêu lợi hại Như Phong Tụ Bế, mười móc câu bao trùm cả mấy xích vuông, cho dù đối phương cố né tránh cũng e không thoát nỗi.
Trong suy nghĩ của lão ta nếu gã thiếu niên không trúng một trảo mà bỏ mạng đương trường, thì chi ít kình lực từ trảo tâm chấn động cũng đủ làm hôn mê gục ngã như chẳng nghi.
Nào ngờ sự thực không như lão nghĩ, thế trảo bổ tới hùng mạnh mà Nhạc Tiểu Tuấn chẳng những không có chút né tránh, ngược lại cả người chùng thấp xuống, rồi ra chiêu phản kích từ dưới lên, chưởng

chưa tới mà cả một cổ kình lực thâm hậu đã thấy trực khởi áp vào người lão.
Cổ kình lực tuy không hùng mạnh, nhưng lại âm nhu nhược hoãn, rõ ràng là thuộc loại nội gia công pháp Tứ Lượng Bạt Thiên Cân, khiến cả người lão còn đang ở trên không bị chùng lại.
"Ái", Hải Thiềm Thác Thiên, chẳng phải là thủ pháp của Đạo gia Nam Tông Hành Sơn phái hay sao?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại giật nẩy mình kêu lên trong lòng khi nhận ra thế chưởng của đối phương. Thế nhưng lão là tay giang hồ lão luyện, tự nhiên không để mất tinh thần, lập tức nương thế mượn sức, hít sâu một hơi đề khí tung tiếp người cao lên rồi vượt qua khỏi đầu Nhạc Tiểu Tuấn, thế như Thiên Mã Đằng Không ra ngoài ba trượng mới dừng người trên đất an toàn.
Lão quay phắt người lại, cười lên ha hả, gật gù nói :
- Tuyệt, tuyệt, thân thủ bất phàm. Nhạc công tử tiếp thêm lão phu chiêu này.
Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, chưa dứt câu thì cả người lão đã phân bộ lướt người trở lại trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn cự ly chỉ chừng sáu bảy xích, dồn trảo ngũ chỉ như móc câu lại chộp vào vai đối phương, chẳng biết cánh tay của lão ta vươn dài ra được bao xa, mà cách tầm sáu bảy xích lại xuất trảo?
Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương lướt qua đầu thì đã chuyển tấn xoay người, với chàng tỏ như thầm hiểu từng chiêu thức, cứ mỗi chiêu thức đối phương đánh ra đều suy nghĩ nên hồi chiêu thế nào là hợp lý nhất để hóa giải, cho nên xuất thủ căn bản không nhạy bén như lão già.
Nháy mắt đã thấy tay trảo của Hổ Trảo Tôn Vô Hại đã đến bờ vai, chàng lại thoái nửa bộ, tả hữu thủ chưởng trảo song thi, tay xòe ra chộp vào cổ tay đối phương.
Một chiêu này tuy chậm, thế nhưng cũng đủ để hóa giải một chiêu của đối phương, Hổ Trảo Tôn lần này lại chấn động tâm thần la lớn :
- Í! Thủ Phước Long Trảo, chẳng phải là Cầm Long Thủ Thập Bát Thức của Thiếu Lâm phái đây sao?
Đầu nghĩ tay biến, liền thấy hữu trảo thu về, tả trảo tiếp liền một chiêu chộp vào thắt lưng của Nhạc Tiểu Tuấn, miệng thì la lên :
- Chiêu hay lắm.
Một thâu một phát, hóa chiêu nhanh dị thường mà tay co tay duỗi, tựa hồ như lúc này tay lão ta dài hơn bình thường có đến bốn năm thốn, thủ pháp cổ quái thực là hiếm thấy lắm thay.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe đối phương la lên như vậy thì cũng đáp lại :

- Lão trượng, nhượng chiêu...
Nhưng chưa dứt lời đã thấy trảo khác của lão ta chộp vào người, chàng lúc này một chiêu Thủ Phước Long Trảo đã dụng quá nửa, bán đồ muốn thâu cũng khó, liền hóa chiêu từ thế trảo chộp vào cổ tay phải của lão già, liền buông thõng rồi từ trên phạt xuống bằng mu bàn tay đánh vào trảo của đối phương đang chộp đến bên hong mình.
Thoạt nhìn thì tựa hồ như chỉ là một chiêu gạt tay bình thường, thế nhưng với Hổ Trảo Tôn Vô Hại thì lại khác, lão đã nhận ra đây chính là võ học tuyệt môn của vị Quái Hiệp Thiền Sư Thiếu Lâm tự năm xưa - Phản Thủ Như Lai Phản Thủ Bát Chưởng.
Hổ Trảo Tôn "ái" lên một tiếng, vội rút tay hồi bộ, trong lòng khiếp đảm thầm nghĩ :
- Chẳng lẻ tiểu tử nay thuộc phái Thiếu Lâm?
Hổ Trảo Tôn xem ra cũng là nhân vật danh bất hư truyền, lão luyện giang hồ có thừa, lâm trận bất loạn, tuy có chấn động kinh ngạc, nhưng thâu tay tránh chiêu, lại tiếp liền một trảo khác từ hữu thủ phóng ra chộp tiếp vào vai trái của Nhạc Tiểu Tuấn.
Nói thì dài, thế nhưng mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, ba trảo vừa xuất chỉ là nằm trong Liên Hoàn trảo, mà Tôn Vô Hại thành danh là Hổ Trảo mà thôi. Chiêu tiếp chiêu càng lúc càng nhanh lại uyên thâm ảo diệu.
Nhạc Tiểu Tuấn trước sau vẫn chậm hơn đối phương nửa chiêu, ấy là vì phải nhận định suy nghĩ chiêu thức đối phương mà ra. Có điều mỗi chiêu chàng tung ra sau, nhưng đều là những chiêu tuyệt học danh gia, mà chàng dùng chiêu cũng đạt đến trình độ "tòng tâm sở dục", nghĩ là phát, phát là chuẩn. Do vậy mới khiến nhân vật lừng lẫy trong làng hắc đạo như Hổ Trảo Tôn cũng phải kinh động.
Lúc này chàng lại vừa hóa giải tiếp một chiêu của Hổ Trảo Tôn Vô Hại, hai người lập tức quần đấu kịch liệt. Đứng ngoài mà nhìn tựa hồ như Hổ Trảo Tôn Vô Hại chủ động tấn công, thế nhưng người trong cuộc mới biết rõ hơn. Bất cứ chiêu nào của Hổ Trảo Tôn Vô Hại đánh ra đều bị Nhạc Tiểu Tuấn thuận tay hóa giải chẳng mấy khó khăn, đã vậy trong từng chiêu hóa giải của chàng ta còn hàm ẩn thế phản công, khiến Hổ Trảo Tôn phát hoảng vừa công mà lại phải vừa thủ đến nỗi lúng túng cả tay chân.
Phút chốc họ đã đấu với nhau được mười bốn mười lăm chiêu thức. Hổ Trảo Tôn lúc đầu cứ đinh ninh Nhạc Tiểu Tuấn là đệ tử của Thiếu Lâm. Chẳng ngờ qua đến ngoài mười chiêu, thì thấy chàng sử dụng chiêu thức không riêng gì của Thiếu Lâm mà còn là võ học của Hành

Sơn, Hoa Sơn, Võ Đương, Bát Quái, Hình Ý, cho đến võ học của các phái quan ngoại như Trường Bạch, Vân Quý, Điểm Thương các phái...
Rõ ràng đây là một sự pha tạp võ học, thế nhưng Nhạc Tiểu Tuấn thi thố từng chiêu tiếp từng chiêu, cứ liên miên bất tuyệt, tựa hồ như chỉ là một pho võ công có bài bản lớp lang, thật là đáng ngạc nhiên.
Một điều nữa khiến cho Hổ Trảo Tôn kinh ngạc nhất chính là có những chiêu chừng rất tầm thường của các phái, nhưng dưới tay Nhạc Tiểu Tuấn đánh ra lại uyên thâm ảo diệu thực khó lường.
Cứ ngắm cho kỹ thì chừng như mỗi chiêu thức, chọn lọc ra từ võ công các môn phái đã được Nhạc Tiểu Tuấn khám phá khai thác hết chỗ thâm diệu tuyệt hảo của nó.
Hổ Trảo Tôn trong lòng tự hiểu hơn ai hết, xưa nay lão hành cước giang hồ chưa từng gặp một đối thủ nào lợi hại như thế. Lão càng đánh càng thấy không ổn, vốn ban đầu Nhạc Tiểu Tuấn ra chiêu còn để tâm suy nghĩ ra chiêu hóa giải, nhưng đến lúc này thì không còn như lúc đầu nữa, mà chiêu của chàng phát ra một cách tự nhiên, càng đấu thì càng lão luyện thành thục.
Qua thêm mấy chiêu nữa, Hổ Trảo Tôn trong lòng đã thấy khiếp hoảng, lão biết rằng càng đánh càng thiệt, nên quyết định ra một chiêu tối hậu trí mạng.
Hổ Trảo Tôn Vô Hại cười gằn một tiếng, thét lớn :
- Hảo!
Rồi cả người nhanh như chớp tựa hồ như mãnh hổ cuồng long nhảy bổ vào, hai tay chưởng trảo song thi, liên hoàn phát liền mười mấy thức, thoạt trông cứ như trên vai lão móc ra thêm mười mấy cánh tay, thế công như cuồng phong đột khởi thật kinh nhân hải tục.
Thì ra đây mới chính là bản lĩnh sở trường của Hổ Trảo Tôn Vô Hại.
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng ngờ đối phương mãi đến lúc này mới ra tuyệt chiêu sát thủ. Bộ pháp của chàng như hành vân lưu thủy, khi tả khi hữu, lúc tiền lúc hậu, nhất nhất tránh né từng chiêu từng thức liên tu bất tận của lão già.
Mặc cho Hổ Trảo Tôn tấn công ra nhiều bao nhiêu, nhưng thủy chung vẫn không mảy may chạm được vào tà áo của chàng.
Đứng ở bên ngoài, bọn Thiết Bút Cương Trảo cho đến Trúc Thu Lan lúc này nhìn đến hoa cả mắt, thoạt trông bọn họ hai người như hai chiếc ảnh ảo dập dờn trước mắt, thực không còn thế nào nhận ra nơi đâu là chiêu công đâu là chiêu hóa giải.
Nháy mắt, ba mươi chiêu qua như ánh chớp, Hổ Trảo Tôn Vô Hại trán toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm run hơn, bỗng lão công tiếp ba

chiêu đẩy lui Nhạc Tiểu Tuấn, rồi tự mình nhảy lui về sau, ré giọng thét lên :
- Ngừng tay.
Nhạc Tiểu Tuấn cả người xoay như chiếc vụ, lùi sau đĩnh lập trên đất, mặt thản nhiên như không, hỏi lớn :
- Sao? Lão trượng đã nhìn ra lai lịch của tại hạ rồi chứ?
Hổ Trảo Tôn Vô Hại thở phù phù, mặt đỏ bừng lên, cố gượng một nụ cười :
- Hắc hắc... Công tử thật cao minh, tiểu lão quyết không phải là đối thủ, xin thua vậy.
Lại nói, Trúc Thu Lan ban đầu lúc hai ngươi vừa tỷ đấu, thì lòng cứ nơm nớp lo lắng cho Nhạc Tiểu Tuấn. Nhưng ngoài mười chiêu cũng đã nhận ra thân thủ chàng phi phàm tuyệt luân, nên lại đổi lo thành mừng. Mặc dầu nàng cũng không nhận ra nổi lai lịch của chàng, nhưng thầm hiểu Hổ Trảo Tôn quyết không thể làm gì nổi chàng, nên mới yên tâm đứng xem.
Lúc này mắt chứng kiến, tai lại nghe đích miệng Hổ Trảo Tôn nhận thua, nàng chừng như vẫn còn chưa tin vào tai mắt của mình, cứ chăm mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một cái nhìn thâm sâu thán phục. Rồi tự nhiên trên hoa diện của nàng rạng ngời một nụ cười như hoa mai trong nắng xuân, tiếng ngọc thốt lên :
- Nhạc tướng công, chàng đã thắng thật rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn như không chú ý đến câu nói xúc động từ lòng nàng, mà nhìn Hổ Trảo Tôn điềm nhiên nói :
- Lão trượng khéo nói, công lực của lão trượng thâm hậu, tại hạ nào dám so sánh.
Chàng nói câu này cũng là thực lòng, vì đây là lần đầu tiên chàng thực sự ra tay tỷ đấu với người khác. Vừa rồi chính chàng đã phải nhìn rõ chiêu của đối phương rồi mới nghĩ ra chiêu hóa giải. Sau dần càng lúc càng tinh thâm thành thục mà ứng thủ tự nhiên, chẳng ngờ lại thắng đối phương, đến chính ngay bản thân chàng cũng không ngờ tới.
Hổ Trảo Tôn Vô Hại ngược lại thì chỉ nghĩ là lời khách khí của đối phương mà thôi. Xem như cũng là giữ chút sĩ diện cho mình hạ đài, liền nhìn bọn Thiết Bút Cương Trảo phát tay :
- Chúng ta đi.
Dứt lời là chân nhún phóng đi, bọn Thiết Bút và Cương Trảo cũng không dám hé nửa lời, lập tức phóng chân chạy theo, phút chốc cả ba bóng người khuất hẳn trong màn đêm.
Trúc Thu Lan chờ đến khi bọn người kia khuất hẳn rồi mới quay lại

nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, mặt thoáng chút hờn dỗi, nói :
- Ái da, chẳng ngờ bọn Hổ Trảo Tôn bị tướng công đánh chạy, thì ra tướng công thân hoài tuyệt học bất lộ, vậy mà vừa rồi lại giấu người ta nhé.
Nhạc Tiểu Tuấn gượng cười đáp :
- Tại hạ quả thực là chưa từng động thủ với ai, vừa rồi chính là lần đầu tiên đánh nhau...
- Xí...
Trúc Thu Lan nguýt dài một tiếng cắt ngang lời chàng, thấp giọng hỏi :
- Lệnh sư thực sự ngoại hiệu là Vô Danh lão nhân sao?
- Đúng vậy. Đó chính là ân sư đã truyền thụ võ công cho tại hạ.
Trúc Thu Lan nguýt dài chàng nói :
- Còn phải nói, ông ta đã truyền thụ võ công cho tướng công, đương nhiên là ân sư rồi.
- Ồ không, ý tại hạ muốn nói là ông ta là lão phu tử khải mông nghiệp nghệ cho tại hạ.
Trúc Thu Lan vừa buồn cười vừa ngạc nhiên hỏi :
- Ông ấy là lão phu tử dạy học, lại vừa truyền thụ võ công, vậy cớ sao tướng công lại không biết tính danh ông ấy là gì?
Nhạc Tiểu Tuấn bị hỏi vặn thì mặt ửng đỏ lên ấp úng nói :
- Có lẽ phụ thân tôi biết, từ nhỏ tôi chỉ gọi ông ấy là lão phu tử, chứ không biết ông ấy tôn tính đại danh là gì cả. Về sau, khi đã lớn cũng có lần tôi hỏi, nhưng ông ta chỉ cười rồi nói: "Lão phu đã nhiều năm không dùng đến tính danh, hài nhi, ngươi nhất định muốn biết, lão phu xưa này có ngoại danh là Vô danh lão nhân, ngươi cứ gọi như vậy là được."
- À ra vậy... Vô Danh lão nhân tính tình chắc là cổ quái lắm nhỉ?
Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu đáp :
- Ân sư rất hiền từ, chẳng cổ quái chút nào.
Trúc Thu Lan gật gù, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, thay đổi ngữ khí nói :
- À, Nhạc tướng công vẫn còn chưa nói lần này đến Qua Châu để làm gì?
- Tại hạ chỉ thuận đường đi ngang qua đấy thôi, định sang sông đi Trấn Giang.
Trúc Thu Lan nhíu mày hỏi :
- Tướng công là người của Trấn Giang ư?
Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu :
- Không, tại hạ đến Trấn Giang là có chút chuyện.

Trúc Thu Lan thở dài một hồi nói :
- Từ khi chuyện thanh bảo kiếm Trinh Cô kiếm xuất hiện, không biết bao nhiêu võ lâm cao thủ đổ dồn về Qua Châu, tướng công võ công tuy cao, thế nhưng quyết cũng không phải là đối thủ của Hắc Hổ Thần. Nếu Nhạc tướng công quả thực chỉ muốn qua sông đi Trấn Giang, thì cũng không cần trở lại Qua Châu.
- Lời cô nương nói rất đúng... Thế nhưng...
Nói đến đó thì ngừng lại, thần sắc tỏ ra lúng túng.
Trúc Thu Lan cũng nhận ra sắc diện của chàng, thầm nghĩ chàng ta lần đầu hạ sơn hành cước, nên đường xa không quen, bèn cười nói đỡ lời :
- Ở đây cách Trấn Châu cũng không xa, ở đó có một bên tàu có thể qua sông, sau đó từ Hạ Thục đến Trấn Giang rất gần.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy liền ôm quyền thi lễ nói :
- Đa tạ cô nương chỉ bảo.
Trúc Thu Lan nhoẻn miệng cười tươi nói :
- Con người họ Nhạc ngươi mới đa lễ nhé. Đi, tôi sẽ đi cùng.
- Ái, điều này... Tại hạ không dám.
Trúc Thu Lan nghe vậy bật cười thành tiếng :
- Xem! Chỉ vừa nói một câu mà tướng công đã tự ái sao? Không biết đường thì người ta dẫn đường cho, có gì mà lại không dám chư?
Nói rồi nàng khoát tay thân mật thấp giọng :
- Nào, tướng công đi thôi.
Vẫn hai chữ tướng công thế nhưng lần này thoát ra khỏi miệng nàng nghe âu yếm ngọt ngào, không thể nhìn rõ má nàng ửng hồng lên như mận chín.
Tướng công, bình thường nói ra tự nhiên cũng chỉ là lời khách khí tôn trọng đối phương, nhưng tận nghĩa sâu xa hơn còn có nghĩa là phu quân đó mà.
Buột miệng nói rồi, nàng cúi đầu bước đi.
Nhạc Tiểu Tuấn vốn dĩ vô tình không nghĩ đến, nên chỉ việc rảo bước theo chân nàng.
Đi được một hồi, Nhạc Tiểu Tuấn lên tiếng hỏi :
- Trúc cô nương, từ đây đến Trấn Châu còn xa không?
Trúc Thu Lan đưa tay chỉ về phía trước nói :
- Ở phía trước kia rồi, một dãy đen lù lù kia chính là tường thành. Nếu chỉ cần qua sông thì không cần phải vào thành, bến tàu nằm ở bên ngoài thành.
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn theo tay nàng, quả nhiên đã thấy trong màn đêm nhờ nhờ một dãy đen chạy dài, từ đó thoạt ẩn thoạt hiện có ánh

đèn chiếu sáng.
Đi thêm một quãng nữa, Trúc Thu Lan bỗng dừng bước, quay đầu ngưng mắt nhìn chăm vào mặt chàng nói :
- Từ đây chỉ còn không đầy ba dặm đường nữa là đến bến tàu, "tiễn quân thiên lý chung tất nhất biệt" tôi còn phải đi tìm gia mẫu, không tiễn chân tướng công thêm nữa được.
Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay thi lễ cảm kích nói :
- Đa tạ cô nương tống tiễn, tại hạ...
Trúc Thu Lan cắt ngang lời chàng, giọng thoáng chút hờn dỗi :
- Xem kia, lại thế. Nhưng ta tiễn chân chẳng lẽ cần một lời cảm tạ hay sao chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người "à" lên một tiếng, nhất thời không nói được một tiếng nào.
Trúc Thu Lan hễ cứ nhìn bộ mặt ngơ ngẩn của chàng thì không nhịn được bật cười khúc khích, rồi đôi môi mấp máy tựa hồ như còn có lời gì muốn nói thêm, nhưng chung quy cũng vẫn không nói ra được.
Hai người cứ nhìn nhau trong bóng đêm, một hồi nàng lí nhí trong miệng :
- Nhạc tướng công, tôi muốn... Tặng tướng công một vật...
Nhạc Tiểu Tuấn chừng như cũng nhận ra chút không bình thường trong thần thái ngữ khí của nàng, ấp úng thốt lên :
- Cô nương...
Trúc Thu Lan đã lấy từ trong lẵng trúc ra một vật, chính là thanh nhuyễn kiếm cuốn tròn.
- Nhạc tướng công là người đọc sách vốn không mang binh khí, như vậy càng tốt, tránh bị người chú ý nhiều. Thanh nhuyễn kiếm này tuy không phải là danh kiếm bảo khí, thế nhưng đao kiếm bình thường thì chém đứt dễ như chơi. Nó được luyện từ một loại thép đặc biệt, bình thường không dùng thì cuộn lại cất vào thắt lưng rất gọn, tướng công mang theo rất tiện, tôi xin tặng...
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì lắc đầu nói :
- Tại hạ thực không dám nhận, thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh.
Trúc Thu Lan lại tỏ vẻ không vui :
- Tôi còn chưa nói hết, thanh nhuyễn kiếm này vốn là do mẹ tôi thâu được từ một tay hắc đạo giang hồ, tôi thấy hay hay mới giữ lại trong người, nhưng sử dụng nhuyễn kiếm cần phải có một bản lĩnh tương đương. Tối đã nhiều lần dùng nhưng chẳng được như ý mình. Vừa rồi thấy tướng công dùng kiếm thực là tự phụ tự đắc, lần này xem như là "bảo kiếm tặng hiệp sĩ", cũng coi như là tôi tìm cho nó một

người chủ, tướng công chớ nên khách sáo.
Nhạc Tiểu Tuấn một mực không chịu nhận, từ chối khéo :
- Binh khí tùy thân của cô nương, tôi lẽ nào dám nhận?
Trúc Thu Lan trố mắt nhìn chăm vào mắt chàng, giọng nàng giận hờn thực sự :
- Con người họ Nhạc ngươi mới cố chấp làm sao? Chúng ta bỉ thử hữu duyên tương ngộ, coi như... Ài...
Nói đến đó nàng chẳng thể thốt được tiếp, thở dài một hồi rồi hạ giọng nói tiếp :
- Nếu tướng công coi tôi như bằng hữu, thì nhận kiếm này, trong lẵng trúc tôi còn một vật khác
Nhạc Tiểu Tuấn vẫn lắc đầu từ chối :
- Không, cô nương...
Trúc Thu Lan thấy chàng cố chấp không chịu nhận, bất giác "hừ" một tiếng, ấm ức nói :
- Sao vậy chứ? Người ta đã đem ra tặng, lẽ nào còn lại cất trở vào.
Nói đến, bỗng nàng chụp lấy tay Nhạc Tiểu Tuấn dụi nhanh cuộn kiếm vào tay chàng, vội nói :
- Cất đi, có người đến.
Dứt lời, quay đầu phóng chân bỏ chạy thật nhanh.
Nhạc Tiểu Tuấn vốn thật thà, bất ngờ nghe vậy thì quay đầu nhìn, nhưng nào có ai đến đâu? Khi quay lại thì thanh kiếm cuộn tròn đã nằm gọn trong tay, còn bóng dáng Trúc Thu Lan thì chẳng còn thấy đâu nữa.
Đến lúc này chàng mới hiểu ra cô ta chỉ lừa vậy để trao kiếm cho mình, trong màn đêm tĩnh mịch giữa cánh đồng hoang vắng chỉ còn lại mình chàng, mắt trông theo hướng Trúc Thu Lan vừa chạy, chàng chỉ biết lắc đầu cười khổ.
Đồng thời, lúc này chàng cũng hiểu lý do tại sao nàng không tiễn chân chàng đến tận bên tàu mà chỉ dừng lại ngay nơi hoang vắng này.
Không nói cũng biết, bến thuyền có ánh đèn, có ánh đèn tất có người, có người tất chẳng tiện để bày tỏ tấm lòng mình vậy.
Chàng đứng lặng người trong làn gió đêm mát rượi, bàn tay chàng vừa rồi được bàn tay ngọc của nàng nắm vào giờ vẫn tựa hồ như lưu lại một chút hơi ấm và hương thơm thoang thoảng. Ôi bàn tay khuê nữ.
Không biết chàng đứng lặng người qua bao lâu, ý thức thì bảo chàng nên chạy theo nàng, nhưng tự nhiên sao đôi chân chàng lại chôn

cứng trên đất, không còn tuân theo sự sai khiến của ý thức nữa.
Ài...

Tiên Cô Bảo Kiếm

Chương 5
Độ thuyền quá giang ngộ giai nhân

Từ xa thoạt trông tợ hồ như trên bến tàu có ánh đèn, nhưng khi đến gần mới hay chính là hai chiếc đèn lồng treo trước mũi một con thuyền khá lớn.
Trước mũi thuyền thấy hai gã thuyền phu đang loay hoay tháo dây chảo, có lẽ thuyền sắp rời bến.
Nhạc Tiểu Tuấn chạy đến bến tàu, căn bản không để ý con thuyền thế nào, chàng thấy thuyền sắp rời bến thì hốt hoảng vừa chạy vừa gọi lớn :
- Ê, nhà thuyền... xin chờ một lát, thuyền các ngươi qua bên kia sông phải không? Cho tôi qua sông, tiền cước...
Một trong hai gã thuyền phu không đợi chàng nói hết, ngửng đầu thét lớn :
- Dừng lại, ngươi muốn làm gì hử?
Nhạc Tiểu Tuấn khựng người dừng lại, chấp tay nói :
- Tại hạ muốn độ thuyền qua sông!
Gã trung niên thuyền phu trừng mắt quát lớn :
- Mắt ngươi để đâu mà không nhìn rõ thuyền gì chứ, xéo ngay!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe như không rõ câu nói, bèn tiếp lời :
- Tại hạ muốn hỏi thuyền các vị qua bờ bên kia phải không, tại hạ xin đi nhờ rồi sẽ trả tiền. Bằng như không phải thì thôi, nào có gì mà lão huynh lại buông lời hống hách vậy chứ?
Gã đại hán đứng thẳng người chống tay ở hong quắt mắt thét :
- Tiểu tử khá lạ, hẳn ngươi mù hay sao chứ!
Nhạc Tiểu Tuấn lại thấy đối phương buông thêm lời lỗ mãng thì bực tức nói :
- Ngươi chỉ là tên chèo thuyền, cớ sao buông lời chửi người!
Gã đại hán vẫn ngạo mạn nói :
- Ông buông lời chửi, vì ngươi có mắt như mù, còn chưa chịu xéo đi ư?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe thêm câu này thì giận thật sự, quát lớn :

- Hừ, các ngươi cậy thế lực ai mà hống hách cuồng ngạo chứ?
Gã đại hán thuyền phu thứ hai lúc này mới đứng thẳng người lên, phủi tay nói với đồng bọn :
- Ngươi lắm lời với thứ có mắt không tròng kia làm gì chứ, cho hắn xuống sông uống nước là xong!
- Hảo!
Gã đại hán ban đầu đáp liền một tiếng, rồi khoát bộ sấn tới, bàn tay to như chiếc quạt chộp vào ngực Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn mày kiếm nhíu chặc, lạnh giọng nói :
- Mở miệng là chửi người, vung tay là đánh người, các ngươi thật là cường đồ vô phép vô tắc!
Nói dứt lời, chỉ bằng một thế đã chộp cứng cánh tay hộ pháp của gã đại hán, giật rồi hất mạnh một cái khiến cả tấm thân to dềnh dàng của hắn đổ kềnh trên bong thuyền lăn xa cả trượng.
Gã thứ hai thấy đồng bọn bị hạ đo ván, tức giận gầm lên :
- Thằng nhãi, ngươi chán sống.
Trong tiếng quát, người hắn như con hổ dữ chồm tới, cả hai tay chộp vào ngực Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi đã đánh chạy bọn Hổ Trảo Tôn Vô Hại đều là hạng thân thủ không tầm thường trong làng hắc đạo, lúc này nhìn thấy hai tên thuyền phu tuy hững hững hờ hờ, nhưng chỉ là hạng võ biền cậy sức trâu mà thôi, căn bản không đáng ra tay.
Chàng chỉ thuận tay khoát một vòng gạt hai tay hắn ra, rồi đẩy một cái nhẹ, là cả hai người hắn lại như đồng bọn lăn nhào trên sàn ván.
Mấy tiếng quát lớn rồi hai thân hình đổ ầm ầm trên ván thuyền như đánh động người trong khoang, khi cả hai tên lồm cồm đứng lên định nhảy vào đánh tiếp, bỗng một mùi hương thoang thoảng phất trong làn giang phong, tiếp liền một giọng nói trong trẻo vang lên :
- Các ngươi đánh nhau với ai đấy?
Hai gã đại hán đã ra thế chuyện bị đánh, nghe giọng người này thì thụt lui cúi đầu cung kính nói :
- Thúy cô nương!
Ở cửa khoang thuyền đã xuất hiện một bóng nữ nhân được gọi là Thúy cô nương, thân hình mảnh khảnh thướt tha trong tấm áo choàng xanh, mắt hạnh tròn xoe, giọng hàm uy lực hỏi lại :
- Ta hỏi các ngươi đánh nhau với ai?
Một trong hai gã đại hán chỉ tay vào gã thiếu niên lạ lẫm, giọng căm tức nói :
- Tên tiểu tử này mắt mũi để đâu không chịu nhìn cho rõ lại định xông lên thuyền, tiểu nhân ra tay cản lại, chẳng ngờ bị hắn đánh ngã...

Thiếu nữ áo xanh lúc này mới ngưng mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, nói :
- Người ta chỉ là một công tử đọc sách như thế, xem ra các ngươi kiếm chuyện trước, đúng không?
Một gã đại hán đáp :
- Thúy cô nương, chớ xem tướng mạo hắn thư sinh nho nhã, thực tình thân thủ cao cường lắm đó!
Thiếu nữ nghe thế thì ậm ừ trong họng, rồi lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn mày liễu hơi nhíu lại hất hàm hỏi :
- Vị công tử kia, thâm canh bán dạ xốc đến bến tàu này, chẳng lẽ muốn kiếm chuyện với chúng ta sao?
Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nhã nhặn nói :
- Cô nương minh xét, tại hạ nhân nôn nóng qua sông, vừa đến bến thì thấy thuyền sắp nhổ neo, nên vội vã nhãy lên hỏi thăm xem có phải thuyền qua bên kia sông không? Chẳng ngờ nhị vị thuyền phu này mở miệng chẳng lễ mạo...
Thiếu nữ cướp lời hỏi ngay.
- Chúng mở miệng chẳng lễ mạo đắc tội với công tử sao?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Bọn họ vừa mở miệng là bảo tại hạ xéo, rồi còn bảo là mù mắt.
Chẳng ngờ thiếu nữ nghe vậy thì bật cười, rồi nói :
- Ngươi đến bến thuyền xộc hỏi người ta, người ta bảo xéo xem ra còn khách sáo đấy! Đến như ngươi có mắt mà không chịu nhìn cho rõ, chi ít cũng có tai nghe xem là thuyền của ai chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì lửa giận xông lên, hỏi vặn :
- Thuyền của ai chứ?
Thiếu nữ cười thành tiếng khanh khách :
- Cho nên người ta bảo ngươi mù cũng chẳng trách!
Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt đốp lại một câu :
- Ta nhìn thấy cô nương tướng mạo thanh tao đài các, hẳn là người thông minh biết nhân tình thế thái, chẳng ngờ cũng là cùng một gò với chúng!
Thiếu nữ nghe câu này thì nổi giận thét lên the thé :
- Ngươi dám chửi người ta?
Nhạc Tiểu Tuấn cười vang nói :
- Hiếp người có khi bị người hiếp cũng là lẽ thường, cô nương mở miệng thóa mạ tại hạ, chẳng lẽ tại hạ không có quyền thóa mạ lại cô nương ư!
Thiếu nữ giận đến tái mặt, hừ một tiếng nói :
- Ta cứ ngỡ là nhân vật ăn lộn gan hùm mật gấu nào, chẳng ngờ chỉ là thằng nhãi mà dám tìm tới thuyền tiểu thư chúng ta. Hảo, ta cho

ngươi biết mùi lợi hại!
Dứt lời lướt người tới vung tay ngọc quạt vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn vẫn cười nhạt :
- Các ngươi quả nhiên chỉ là hạng chó ỷ hơi chủ cắn người!
Trong khi nói, chàng cũng chỉ là thuận tay chộp lấy trúng cổ tay đối phương, chỉ nhân vì đối phương là hạng nữ nhi nên không nỡ đẩy ngã mà thôi.
Nghĩ vậy, tay chàng vừa chộp vào cổ tay đối phương là buông ra ngay...
Lại nói, thiếu nữ thấy tay đánh tới bị chộp, thì vội vàng vùng tay thoát ra, chẳng nhận thấy vừa rồi đối phương đã không muốn chộp cứng tay mình, chỉ nghĩ là dễ dàng thoát khỏi tay của Nhạc Tiểu Tuấn.
Tuy vậy, đôi má cũng đã đỏ gay lên vì thẹn, hậm hực hét lớn :
- Hay lắm, ngươi dám uy hiếp ta! Hừ, đêm nay nhất định không tha cho ngươi!
Chỉ thấy tay áo phát lên, soạt một tiếng ngân dài, trong tay cô ta đã loang loáng ánh thép, thì ra một ngọn đoản kiếm đã nằm gọn trong tay.
- Cường đồ, xem kiếm!
Miệng thét tay vung, thân hình di động chuẩn bị chém tới người Nhạc Tiểu Tuấn.
Đột nhiên ngay lúc ấy từ hướng của khoang thuyền một giọng oanh vàng vang lên hàm chút oai lực :
- Tiểu Thúy không được vô lễ!
Thiếu nữ bị gọi là Tiểu Thúy vội ngừng tay, không quay đầu lại, lớn giọng nói :
- Tiểu thư, là do hắn trái lý trước!
Nhạc Tiểu Tuấn lúc này đưa mắt nhìn cửa khoang thuyền mới thấy một người xuất hiện, đó là nữ lang trong y phục màu xanh cánh trà, dáng người cân đối thanh thoát, chỉ có điều trên mặt che kín bằng một mạng vải, cho nên không nhìn rõ dung mạo.
Trong làn dạ phong trên bến sông, tà áo thiếu nữ và mái tóc thướt tha tung bay, càng nhìn càng thấy như bóng một thiên thần thoát tục, kiều diễm vạn phần.
Thanh y nữ lang gật nhẹ đầu thấp giọng nói :
- Ta đã nghe hết, chính là do các ngươi cậy đông hiếp người, đã sai sao còn chưa chịu nhanh tạ tội với vị tướng công kia!
Tiểu Thúy liếc xéo Nhạc Tiểu Tuấn một cái vẻ hậm hực, nhưng không dám cải lời tiểu thư của mình, dạ một tiếng rồi hơi nghiêng mình hành lễ, giọng miễn cưỡng nói :

- Cho tôi xin lỗi!
Nhạc Tiểu Tuấn cười điềm nhiên, ôm quyền hướng về thanh y nữ lang nói :
- Đã mạo muội quấy nhiễu tiểu thư, tại hạ cảm thấy áy náy vô cùng. Xin cáo từ!
Nói rồi, quay người định bước, nhưng thanh y nữ lang giọng oanh cất lên :
- Vi tướng công kia xin lưu bước!
Nhạc Tiểu Tuấn quay người lại hỏi :
- Không biết tiểu thư còn gì chỉ giáo?
Thanh y nữ lang nói :
- Chẳng phải tướng công nôn nóng qua sông sao? Chiếc thuyền này của hàn gia chính là qua sông đây, nếu tướng công không chê thì mời lên thuyền!
Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người, quả thật chàng đang nôn nóng muốn qua sông, vừa rồi bị hai gã đại hán và cả ả Tiểu Thúy kia cùng làm khó làm dễ, không ngờ giờ vị tiểu thư này lại tự miệng mời mình cùng ngồi thuyền qua sông.
Chàng vốn xưa nay chưa từng quan hệ nhiều với nữ nhi, lúc này hơi ngượng ngập lúng túng nói :
- Điều này... chỉ e không tiện...
Trong ánh mắt thiếu nữ lưu lộ nét khác thường, nhìn chàng rồi nói :
- Chúng ta chỉ cùng thuyền qua sông, có gì là bất tiện, tướng công xin cứ tự nhiên lên thuyền cho!
Nói rồi, quay nhẹ người, gót ngọc thướt tha đi vào trong khoang thuyền.
Trên mặt Tiểu Thúy ngược lại hiện vẻ ngạc nhiên, chăm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một lúc rồi tợ hồ như hiểu ra, hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Tiểu thư chúng ta đã mời lên thuyền, ngươi còn đứng lóng ngóng làm gì mà chưa chịu lên chứ?
Nói rồi đứng ra một bên, tỏ ý mời khách lên trước.
Nhạc Tiểu Tuấn còn trù trừ thêm giây lát, cuối cùng cất bước đi lên thuyền.
Đến trước khoang thuyền. Tiểu Thúy nhanh chân đến vén rèm nói :
- Mời!
Nhạc Tiểu Tuấn vốn nghĩ chỉ cần ngồi ngoài qua sông là đủ, huống gì người ta là khuê nữ, chàng thấy không tiện vào cùng khoang, bèn phát tay nói :
- Đa tạ thiện ý của tiểu thư cô nương, tại hạ chỉ ngồi bên ngoài này một lát là đã quá đủ!

Tiểu Thúy nguýt dài chàng ta một cái rồi buột miệng buông một câu :
- Ái da, nhìn tướng mạo ngươi thông minh đĩnh đạc, chẳng ngờ chỉ là mọt sách...
Chẳng ngờ bên trong thuyền liền có tiếng thanh y nữ lang vọng ra :
- Tướng công như đã lên thuyền, sao không chịu vào trong khoang dùng trà? Qua sông chí thiểu cũng mất cả canh giờ, ngồi bên ngoài sóng gió dạ phong, há có thể đãi khách như vậy sao? Tôi thấy tướng công chớ nên khách khí nữa!
Tiểu Thúy một tay vén rèm, miệng thì giục :
- Đúng ra, tiểu thư đã mời, ngươi còn khách sáo sao?
Nhạc Tiểu Tuấn đã nhận ra bọn họ một chủ một tớ, từ ngữ khí sắc thái phong cách đều khác nhau, nhưng xem ra bọn họ như rất thân thiết với nhau, người hô người ứng, cuối cùng thì chàng cũng phải bước chân vào hẳn bên trong.
Trong khoang thuyền khá rộng, ngăn nắp gọn gàng, hai bên khoang thuyền đều là cửa kính, lúc này khép kín, bên ngoài có thể nhìn rõ làn nước bàng bạc, nhưng ấm cúng và không một luồng gió lạnh nào lọt vào.
Nhìn thấy chàng bước vào, thanh y nữ lang đang ngồi bên chiếc bàn con liền đứng lên nhẹ giọng mời :
- Tướng công, xin ngồi!
Nhạc Tiểu Tuấn chắp tay nói :
- Tại hạ thật làm phiền tiểu thư!
Nhạc Tiểu Tuấn không nhận ra cái liếc mắt thâm ý của nữ lang qua chiếc mạng che mắt, giọng như tiếng ngọc :
- Chúng ta bèo nước gặp nhau, âu cũng là một chữ duyên, tướng công quá khách khí làm gì!
Tiểu Thúy lúc này chừng như nghe ra tâm tình của tiểu thư mình, lỏi giọng kéo dài nói :
- Tướng công xin mời ngồi nhá! Tiểu tỳ xin pha trà...
Nói rồi liếc dài Nhạc Tiểu Tuấn thêm một cái nữa với nụ cười ẩn hiện trên môi, rồi quay người bước ra ngoài.
Thanh y nữ lang chẳng để tâm đến Tiểu Thúy, nói :
- Tướng công sao cứ mãi đứng vậy, mời ngồi!
Nhạc Tiểu Tuấn còn nói thêm lời khách sáo nữa mới ngồi lên chiếc ghế trong.
Bên ngoài, bọn thuyền phu lúc này đã chống thuyền đi, rời xa bờ từng con sóng cứ dập dìu vỗ mạn, khiến con thuyền đong đưa nhè nhẹ.
Thanh y nữ lang cũng đã ngồi trở lại ghế, nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười

nói :
- Tiểu Thúy vừa rồi nói tướng công như mọt sách, cũng chẳng sai lắm đâu!
Mở đầu một câu, rồi cô ta thay đổi ngữ khí hỏi :
- Tôi thấy tướng công chừng như không phải là người trong giang hồ?
Nhạc Tiểu Tuấn đáp :
- Tại hạ vốn không phải là người trong võ lâm!
- A... tướng công là thế gia đệ tử, đọc sách hành văn, phải không?
- Tại hạ tuy chưa từng đăng kinh ứng thí, nhưng quả thật cũng mười năm khổ nhọc bên đèn sách!
Thanh y nữ lang nét mặt hân hoan cười nói :
- Thảo nào, chỉ có người đọc sách mới có phong thái tao nhã thoát tục...
Vừa lúc này thì Tiểu Thúy cũng bưng khay trà bước vào, chêm một câu :
- Chỉ có điều hơi ngốc nghếch hủ lậu!
Thanh y nữ lang gắt lời :
- Tiểu Thúy, không được vô lễ nhiều lời!
Tiểu Thúy dạ một tiếng, bưng khay trà đến trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tướng công xin dùng trà!
- Đa tạ cô nương!
Tiểu Tuấn vừa đón chén trà vừa nói, Tiểu Thúy cũng định chen thêm một câu, chẳng ngờ thanh y nữ lang đã cướp lời hỏi :
- Tôi còn chưa được thỉnh giáo tôn tính đại danh của tướng công?
- Tại hạ họ Nhạc, phúc tinh Tiểu Tuấn!
Tiểu Thúy nhanh miệng nhanh mồm nói ngay :
- Tiểu thư của tôi là Huy Huệ Quân...
- Tiểu Thúy...
Thanh y nữ lang quát lớn, nhưng Tiểu Thúy cười xòa nói :
- Tiểu thư hỏi tính danh người ta, thì cũng nên báo ra tính danh của mình mới phải lễ chứ! Tiểu thư tự mình không tiện nói thì tiểu tỳ nói thay, chẳng đúng hay sao?
Thanh y nữ lang ngầm thở dài với con hầu của mình, rồi nói :
- Ta chẳng có ý giấu Nhạc tướng công.
Rồi quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Nhạc tướng công lần này qua sông định đi đâu?
Tiểu Thúy lại nhanh mồm chen vào :
- Nhạc tướng công đi Trấn Giang!

Huy Huệ Quân hỏi liền :
- Tướng công đi Trấn Giang làm gì?
- Tại hạ muốn tìm một người.
Tiểu Thúy lại chen vào nói ngay :
- A, nói vậy Nhạc tướng công không ở lại Trấn Giang lâu, chúng ta một hai hôm cũng về Dương Châu, tướng công sau khi xong việc đến Dương Châu của chúng tôi chơi một chuyến nhé!
Con hầu như nói đúng ý chủ, chỉ thấy trong ánh mắt Huệ Quân lưu lộ thu ba, tiếp lời nói :
- Nếu tướng công quang lâm hàn xá, tiểu muội vô cùng hoan hỷ nghênh tiếp!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe ngữ khí cô ta vẻ rất thành thật, bất giác ngơ ngẩn trong lòng, vội nói :
- Tại hạ nếu rảnh rỗi, nhất định sẽ đến viếng quý gia.
Huệ Quân có chút không vui nói :
- Thành ý của tiểu muội, lẽ nào chỉ nghe mấy tiếng nếu rảnh rỗi, Nhạc tướng công nên đổi lại một chút!
Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Ý tiểu thư muốn đổi lại như thế nào?
- À, đổi lại xong việc ở Trấn Giang, Nhạc tướng công thấy thế nào?
- Nếu đổi lại như vậy, chẳng phải là xong việc ở Trấn Giang, nhất định đến viếng quý gia sao?
Cô ta là người thông minh đương nhiên không tiện nói thẳng ra là mời mình đến nhà chơi, nên mới bảo là cái đổi lại mấy chữ này, coi như là ta nói ra sẽ nhất định đến thăm nhà cô ta ở Dương Châu!
Chàng chỉ trố mắt nhìn Huệ Quân mà không nói được câu nào.
Tiểu Thúy từ lúc nào cũng đã nhanh chóng rút khỏi khoang thuyền.
Huệ Quân cũng không nói thành lời, qua một hồi bỗng thở dài giọng u oán :
- Nhạc tướng công không thích?
Nhạc Tiểu Tuấn phát hoảng nói ngay :
- Tiểu thư quá lời, tại hạ...
- Tôi biết, tướng công chỉ xem chúng ta như người gặp gỡ qua đường rồi thôi, có điều tôi không hiểu do đâu... Do đâu...
Nói đến đó chừng như nghẹn lời không tiếp hết câu được, cô ta lúng

túng rồi thay đổi ngữ khí nói tiếp :
- Nhạc tướng quân có tư chất phẩm hạnh, phong độ khiến tôi cảm phục, tôi hận một điều là sinh ra phận nữ nhi, nếu không có thể cùng Nhạc tướng công kết giao huynh đệ, há không phải là chuyện vui đó sao? Cổ nhân vẫn thường nói: Sống trên đời có một người tri kỷ, có thể chết mà không nuối tiếc...
Nhạc Tiểu Tuấn nghe mà không khỏi giật mình, vội vàng chấp tay nói :
- Thửa mong cô nương ưu ái, tại hạ thực hổ thẹn mà không dám thọ lĩnh!
- Nhạc tướng quân nếu không chê, tôi tiểu tử Huệ Quân, tướng công... Cứ gọi tôi bằng tên là được.
- Điều này...
Huệ Quân không để chàng nói hết, tiếp lời ngay :
- Vừa rồi tôi đã nói: Sống trên đời có được người tri kỷ, có thể chết mà không nuối tiếc, tôi tự tin mình không phải là hạng nữ nhi thế tục, mà tướng công cũng không phải là hạng phàm phu tục tử. Tiểu muội chỉ muốn tiếp đãi Nhạc huynh do thành tâm hảo ý, nên mới mời đến Dương Châu quang lâm tệ xá, lẽ nào Nhạc huynh lại không chiếu cố?
Nghe nói vậy thì Nhạc Tiểu Tuấn càng phát hoảng hồn :
- Cô nương nặng lời, tại hạ quyết không có ý đó, chỉ là...
- Nhạc huynh đã nói vậy thì...
Nói đến đó cô nương bỗng đưa tay lên từ từ gỡ tấm màn che mặt để lộ hoa diện của mình, rồi tiếp :
- Tấm mạng này là do cha tôi buộc mang, ông nói hành tẩu giang hồ không nên để lộ diện mạo với người ngoài, Nhạc huynh chính nhân quân tử, tiểu muội nguyện gỡ mạng để tận mặt tương kiến, để khỏi ngày sau gặp lại nhau không biết.
Tấm mạng gỡ đi để lộ một khuôn mặt thiếu nữ bình thường, rõ ràng là nét hoa không có gì đáng gọi là đặc sắc động lòng người, thực khác với ả hầu Tiểu Thúy sắc nước hơn nhiều.
Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi lòng cứ nơm nớp lo ngại, lúc này nhìn rõ mặt Huệ Quân rồi thì mới yên tâm, cười nói :
- Tiểu thư xin mang tấm mạng lại đi!
Huệ Quân duy nhất là có đôi mắt đen láy lưu lộ thu ba nhìn người dễ say đắm và một giọng nói thanh thót như oanh vàng.
- Nhạc huynh nhớ kỹ khuôn mặt tiểu muội rồi chứ?
Vừa nói vừa cười để lộ thêm hàm răng đều đặn trắng tinh, quả đây là một ưu điểm khác của Huệ Quân.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Tại hạ đã nhớ!
Huệ Quân đã mang chiếc mạng che mặt, nói tiếp :
- Thế nhưng Nhạc huynh vẫn còn chưa trả lời tiểu muội, là sau khi xong chuyện ở Trấn Giang có đến thăm tệ xá không?
Lần này thì Nhạc Tiểu Tuấn không tiện khước từ :
- Thửa mong tiểu thư chiếu cố, xong chuyện ở Trấn Giang, tại hạ nhất định sẽ viếng quý gia.
Huệ Quân thở nhẹ một hồi, thấp giọng lẩm bẩm :
- Quả là tôi không nhìn nhầm người, Nhạc huynh đúng là bậc chính nhân quân tử...
Vừa nói đến đó, bỗng thấy Tiểu Thúy vén rèm bước vào nói ngay :
- Tiểu thư, tiểu tỳ nhìn thấy trên bờ có nhiều ánh đèn, xem ra có thể là người của Cửu thái gia phái đến đón chúng ta!
Huệ Quân nghe báo vậy cũng lẩm nhẩm trong miệng :
- Cửu cửu tuy biết ta sẽ đến, thế nhưng cũng không thể phái người để đón xa như vậy!
Tiểu Thúy cười vẻ bí ẩn nói :
- Cũng chưa hẳn thế, Cửu lão gia không phái người đến, thì cũng có người sẽ...
Huệ Quân vội quát cắt ngang :
- Tiểu Thúy, ngươi nói bậy gì hử?
Tiểu Thúy bị quát thì rụt cổ thè lưỡi vẻ hóm hỉnh, rồi rút nhanh ra ngoài.
Thuyền từ từ cặp bến, cuối cùng thì dừng hẳn lại.
Giọng Tiểu Thúy từ bên ngoài gọi vọng vào :
- Tiểu thư ơi! Chính là thiếu gia tự thân đến đón tiểu thư, kiệu đổ ngay trên bến, tiểu thư nhanh lên bờ thôi!
Huệ Quân nghe vậy thì đứng lên, nói :
- Nhạc huynh, mời!
Bọn họ chưa kịp bước, thì Tiểu Thúy bên ngoài vén rèm bước vào thấp giọng nói với chủ nhân :
- Tiểu thư lên trước, Nhạc tướng công chờ một lát rồi lên.
Huệ Quân ngạc nhiên nói :
- Tại sao? Thuyền đã cặp bến, Nhạc tướng công là khách của ta, đương nhiên là phải mời lên trước, người lộn xộn gì hử?
Tiểu Thúy dạ một tiếng, rồi đành quay ra ngoài vén rèm cao lên.
Huệ Quân nghiêng đầu nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Nhạc huynh chớ nên quên viếng Dương Châu, để tiểu muội ngóng trông...

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ khách khí nghiêng mình đáp lễ, rồi cứ bước đi ra khoang thuyền.
Bọn thuyền phu đã bắt cầu thuyền lên bờ, Tiểu Tuấn đi trước, tiếp là Huệ Quân được Tiểu Thúy dìu một bên theo sau.
Trên bờ lúc này có bảy tám gã trung niên hán tử vận võ phục một màu xanh như nhau, tay nắm đuôi xếp hàng ngay ngắn nghênh tiếp. Xa một chút là một xe kiệu phủ rèm thiên thanh, một lão phu xe đứng bên cạnh con tuấn mã lông trắng như tuyết, thoạt nhìn cũng biết ngay loại kiệu quý phái.
Bọn người này đều hướng mặt xuống thuyền chờ đợi, nhưng đứng gần cầu thuyền nhất là một thiếu niên anh tuấn, thân vận trường bào màu lam, lưng thắt đai ngọc, chân đi hài hồng, tóc bối cao thắt lụa cũng màu lam. Tướng mạo uy phong nho nhã, thế nhưng trong đôi mắt dài nhỏ, mà cặp môi mỏng có chút gì lộ ngạo khí tự kiêu!
Lam y thiếu niên nhìn thấy người đầu tiên bước lên bờ là một nho sinh lạ mặt, bất giác không khỏi ngớ người!
Nhạc Tiểu Tuấn lúc này cũng đã nhận rõ gã Lam y thiếu niên, mới chợt hiểu ra vừa rồi vì sao Tiểu Thúy lại chạy vào bảo Huệ Quân nên lên bờ trước?
Trong lòng hơi phập phòng, chàng biết đây chính là vị thiếu gia mà Tiểu Thúy vừa nói, bèn ôm quyền thi lễ.
Lam y thiếu niên có vẻ rất chú ý đến thiếu niên xa lạ này, thế nhưng cao ngạo không can trả lễ đối phương, đưa mắt nhìn Huệ Quân rồi bước lên một bước đón tiếp, cười hỏi :
- Biểu muội, sao mãi đến giờ mới tới? Ngu huynh từ hồi trưa đã đến bến thuyền đợi đến giờ, cứ nghĩ là biểu muội hôm nay không đến!
Huệ Quân nghiêng mình thi lễ nói :
- Phiền biểu ca đường xa đến đón, tiểu muội có việc nên chậm trễ, ai bảo các người lại đi đón xa thế này chứ!
Lam y thiếu niên nói :
- Phụ thân không yên tâm bảo mấy hôm nay đường này không được yên ổn cho nên mới bảo ngu huynh đến đón xa thế này.
- Ái... Cửu cửu thật là... Muội đâu phải là trẻ con, chẳng lẽ lại sợ đi lạc đường?
Lam y thiếu niên lúc này mới đưa ánh mắt về phía Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Biểu muội, người này là...
Huệ Quân “à” lên một tiếng, như chợt nhớ ra bèn nói :
- Muội quên giới thiệu, vị này là Nhạc tướng công...
Nhạc Tiểu Tuấn không đợi nàng nói hết, tiếp lời ngay :

- Tại hạ là Nhạc Tiểu Tuấn, vừa rồi thửa mong tiểu thư cho ngồi nhờ thuyền qua sông.
Nói rồi chàng quay lại chắp tay thi lễ Huệ Quân và nói tiếp :
- Đa tạ tiểu thư giúp đỡ, tại hạ vô cùng cảm kích, xin cáo từ!
Ánh mắt Huệ Quân long lanh qua mạng thưa, thấp giọng nói :
- Nhạc tướng công chớ nên khách khí!
Lam y thiếu niên nhìn Huệ Quân, rồi gượng cười chắp tay nói :
- Nhạc tướng quân xin tự nhiên!
Nói rồi gã chẳng để ý đến Nhạc Tiểu Tuấn thế nào, quay nhìn Huệ Quân nói tiếp :
- Biểu muội, đã tối lắm rồi, nhanh mời lên kiệu thôi!
Nhạc Tiểu Tuấn bái biệt bọn họ là lập tức sải bước khẳng khái đi ngay.
Huệ Quân còn đưa mắt tiễn hình bóng chàng thêm một lúc đến mờ nhạt trong màn đêm, mới bước lên kiệu.
Tiểu Thúy giúp nàng buông rèm xuống.
Lam y thiếu niên đương nhiên cũng nhận ra ánh mắt không bình thường của biểu muội mình, trong mắt gã lóe lên chút tà khí, rồi phất tay ra hiệu.
Lão phu xe lập tức ra roi thúc ngựa kéo kiệu chạy đi.
Lam y thiếu niên cũng liền lên ngựa chạy nước kiệu một bên, bọn thủ hạ cầm đuối cũng lục tục theo sau, phút chốc trên bến thuyền trở lại cảnh tĩnh lặng đêm trường.
Khi bọn người kia đi xong.
Không lâu sau dưới sông xuất hiện một chiếc thuyền nan rất nhỏ, bến sông tối đen không thể nhìn xa được, cho nên con thuyền nhỏ này cũng khó bị phát hiện.
Chiếc thuyền nan dài nhỏ lướt nhanh trên sông, khi gần đến bờ chỉ thấy một bóng người phóng nhanh lên bờ.
Đó là một trung niên hán tử thân hình tám thước, mặt trắng mắt tinh, trong màn đêm chỉ thấy hai luồng nhãn quang xanh nhạt. Chỉ nhìn cũng biết không phải là nhân vật nội công tầm thường!
Trung niên hán tử đưa đôi mắt lộ hàn quang chăm nhìn xuyên màn đêm theo đoàn người ngựa vừa đi, rồi chỉ cái nhún mình, cả thân hình như làn sương đêm thoảng theo gió.
Thân pháp cao cường, hành tung bí ẩn, rõ ràng là người này muốn bí mật bám theo đoàn người ngựa kia.
Thế nhưng ngươi này là ai? Bám theo đoàn người kia làm gì? Ắt chỉ có bản thân người này mới biết được!

Trấn Giang, tên xưa là Kinh Khẩu, đây là chỗ giao nhau giữa Vận Hà và Trường Giang, thương nghiệp rất phát triển, dân sinh phồn hoa, còn là nơi đô hội của khách thưởng ngoạn.
Lúc này đã khuya, nhưng trên đường vẫn thấy ánh đèn từ các lầu tửu quán toả ra sáng rực. Đây đó vang ra giọng ca tiếng cười, hẳn là những tửu lầu khá lớn vẫn còn đông khách.
Nhạc Tiểu Tuấn vào thành chọn một tiểu điếm bước vào.
Chính sau khi Nhạc Tiểu Tuấn vào quán, tiếp liền có một bóng người xuất hiện, thần thái lén lén lút lút, nhìn ngang nhìn dọc cẩn thận rồi bước tới đưa mắt nhìn tấm biển hiệu thấy đề Bình An khách điếm, mới nhẹ nhàng rút đi.
Nếu nhìn võ phục và dung diện người này, nhất định sẽ nhận ra ngay chính là tay mã phu vừa rồi dẫn ngựa cho Lam y thiếu niên!
Thế nhưng hắn ta lén lút theo chân Nhạc Tiểu Tuấn đến đây làm gì?

Một đêm nghỉ trọ bình yên.
Sáng ngày hôm sau, Nhạc Tiểu Tuấn thanh toán tiền phòng, đoàn hỏi thăm tiểu nhị đường đi Thường Châu rồi mới ra khỏi quán bước đi.
Chàng vốn có một con ngựa, thế nhưng hồi tối qua khi ngồi trong quán ở Qua Châu, vì xảy ra chuyện rồi Trúc Thu Lan nắm tay chàng mà kéo đi, nên ngựa bỏ lại ở quán rượu, hiện tại mới đành đi bộ.
Đến trưa, Nhạc Tiểu Tuấn đến được Đan Dương, chàng không vào thành ngay mà nghỉ chân ăn trưa trong một phạn điếm bên ngoài thành.
Lại nói, nơi đây chính là yếu đạo giao thông Bắc Nam, khách đường dừng chân nghỉ lại cũng không phải là ít, trong quán năm sáu chiếc bàn đều đầy ắp người.
Nhạc Tiểu Tuấn đành ngồi chung bàn với ba người khách ăn vận theo lối thương nhân. Chàng gọi một tô mì và một đĩa bánh bao, chính lúc các thứ vừa dọn lên chàng chuẩn bị ăn thì ba người khách ngồi cùng bàn đứng lên bỏ đi, tiếp liền đó một trung niên hán tử thân

hình tầm thước, thân vận trường bào, bước vào quán, chừng như thấy bàn Nhạc Tiểu Tuấn ngồi còn trống chỗ, bèn bước đến ôm quyền nói :
- Huynh đài chỉ ngồi một mình thôi sao?
Nhạc Tiểu Tuấn ngước mắt nhìn nói :
- Đúng, tại hạ chính là Nhạc mỗ, ngươi là...
Tên tiểu bộc bồi một nụ cười nhỏ nhẹ nói :
- Tiểu mỗ phụng mệnh bổn công tử đến mời Nhạc công tử.
- A... Thế chủ ngươi là ai?
Gặp công tử tôi, tự nhiên Nhạc công tử sẽ biết ngay.
- Tại hạ với công tử ngươi bình sinh không quen biết, sai ngươi đến mời ta có chuyện gì?
Tiểu bộc cúi thấp người nói :
- Điều này thì tiểu nô không biết, chỉ vâng theo lệnh bổn công tử đến mời thôi.
Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy chuyện hơi kỳ lạ, không biết vị công tử kia là ai, nhưng trong lòng chàng cũng khởi hiếu kỳ, bèn gật đầu nói :
- Thôi được phủ hộ công tử ngươi ở đâu?
- Công tử tôi chỉ ở trước mặt kia không xa, mời Nhạc công tử hạ cố!
Nhạc Tiểu Tuấn chìa tay nói :
- Hảo, phiền tiểu lão đệ dẫn đường!
- Vâng, vâng!
Tên tiểu bộc nhanh miệng đáp mấy tiếng, quay người chân bước, miệng nói tiếp :
- Xin theo tiểu nô!
Nhạc Tiểu Tuấn lặng lẽ theo chân hắn, đi chừng hơn một dặm, Nhạc Tiểu Tuấn nhìn quanh thấy vắng hoe không có vẻ gì là lân cận có người, bèn ngạc nhiên hỏi :
- Công tử ngươi ở đâu?
Tên tiểu bộc đưa tay chỉ về phía trước nói :
- Ở trong lương đình phía trước!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì nhìn theo hướng hắn chỉ, lúc này mới nhận ra một mái đình nghỉ chân hình lục giác ẩn mình dưới dãy tùng già bên đường, ngoài đình một con tuấn mã toàn thân lông trắng như tuyết, bất giác chàng giật mình thầm nghĩ :
- Í! Con bạch mã này chẳng phải là của gã thiếu niên áo lam hồi tối gặp bên bến thuyền đó sao?
Nghĩ đến đó, thì chân cũng đã theo tên tiểu bộc đi đến trước đình. Lúc này thì đã nhìn thấy rõ bên chiếc bàn đó có một thiếu niên đang

ngồi, thoạt trông chẳng phải là gã Lam y thiếu niên hồi tối, thì còn ai vào đây chứ?

Chương 6
Lam y thiếu niên

Trên chiếc bàn đá, một chiếc bình trà đất nung màu gan gà bóng loáng và hai chén trà chế tạo tinh xảo, hẳn là Lam y thiếu niên đang thưởng thức danh trà.
Cách đó không xa một chiếc lò nhỏ lửa đang cháy rực, bên trên là một chiếc ấm đồng, nước bên trong sôi lên sùng sục nghe rất rõ.
Thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã đến, Lam y thiếu niên liền đứng lên cười nói :
- Pha trà đãi khách, tiểu đệ cung hầu ở đây đã lâu!
Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền hỏi ngay :
- Huynh đài có lời mời, không biết có chuyện gì chăng?
Lam y thiếu niên chìa tay vào chiếc ghế đá đối diện nói :
- Phiền đến Nhạc huynh, mời ngồi!
Tuy là ngữ khí lúc này nhất nhất nghe ra khách khí lễ số, nhưng trong ánh mắt vẫn không che giấu ngạo khí cố hữu.
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng biết tâm ý đối phương mời mình đến đây làm gì, thế nhưng hắn đã khách khí lễ mạo lẽ nào chàng lại không rộng rãi, khi ấy bước vào đình cười nói :
- Tại hạ còn chưa được lĩnh giáo tôn tính đại danh huynh đài?
Lam y thiếu niên ôm quyền nói :
- Huynh đệ mời Nhạc huynh đến, chuyện báo tính danh không phải là chuyện cần thiết!
Tên tiểu bộc nhanh nhẩu pha trà rồi rót ra đầy hai chén trước mặt bọn họ mời :
- Nhạc công tử, mời dùng trà!
- Đa tạ!
Nhạc Tiểu Tuấn ngước mặt lên nhìn Lam y thiếu niên nói tiếp :
- Nói vậy huynh đài mời tại hạ đến đây tất có chuyện quan trọng?
- Đúng thế!
Lam y thiếu niên đáp gọn rồi chìa tay nói :
- Trước hết mời Nhạc huynh ngồi rồi hãy nói!

Nhạc Tiểu Tuấn không cần khách khí nữa, ngồi vào ghế nói ngay :
- Tại hạ đang lắng nghe đây!
Lam y thiếu niên vẻ thong thả, nâng chén trà lên nói một tiếng "mời", rồi nhẹ nhấp một ngụm trà mới vào câu chuyện :
- Chẳng hay Nhạc huynh người địa phương nào, lần này đến Trấn Giang làm gì?
Nhạc Tiểu Tuấn hơi bất mãn trong lòng nói :
- Những điều huynh đài hỏi đều là chuyện riêng của tại hạ, tại hạ có cần phải nói không?
Trong ánh mắt Lam y thiếu niên một chút hàn quang hiện lên, lạnh giọng nói :
- Đương nhiên là cần, huynh đệ nghe nói Nhạc huynh đến Trấn Giang có việc, nhưng chẳng ngờ Nhạc huynh chỉ nghĩ lại một đêm là đi ngay, không biết còn muốn đi đâu?
Nhạc Tiểu Tuấn lần này thì phật ý, nhíu mày nói :
- Thật kỳ lạ, tại hạ muốn đi đâu thì có liên quan gì đến huynh đài?
Lam y thiếu niên hừ một tiếng lạnh lùng :
- Huynh đệ mời Nhạc huynh đến đây quyết không có ác ý, mục đích chỉ làm sáng tỏ lai lịch Nhạc huynh mà thôi và đến Giang Nam này có chuyện gì? Huynh đài hảo ý mà khuyên một câu, tốt nhất Nhạc huynh nên thật lòng nói ra là hơn!
Rõ ràng trong câu này đã hàm ẩn ý đe dọa, Nhạc Tiểu Tuấn giận trong lòng, nói :
- Huynh đài đến tính danh cũng không chịu báo ra, vậy mà nhất quyết truy vấn hành tung của tại hạ, chẳng thấy quá lắm sao? Tại hạ không thể nói, cáo từ!
Dứt lời chàng dứng phắt lên ngay.
Lam y thiếu niên cũng đứng lên theo, quát lớn :
- Đứng yên!
- Ồ, huynh đài muốn làm gì đây?
Lam y thiếu niên trong mắt lộ hung quang, giọng lạnh như băng :
- Ngươi còn chưa nói rõ ra, mà tưởng rời khỏi đây được sao?
Nhạc Tiểu Tuấn mặt lộ nét giận, trầm giọng nói :
- Tại hạ và huynh đài bình sinh không quen biết, vậy mà huynh đài một mực bức ép thế này thật ra vì sao chứ?
- Hừ, vì hành tung của ngươi rất khả nghi!
Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người, lắp bắp la lên :
- Hành tung tại hạ có gì khả nghi?
Lam y thiếu niên nhếch mép cười nhạt :
- Ngươi trong lòng thừa biết rất rõ!

- Tại hạ thật không hiểu, huynh đài nên nói rõ ra là hơn!
Lam y thiếu niên lần này thì buông tiếng cười lớn :
- Tối hôm qua ngươi chờ ở bến thuyền, xin ngồi nhờ thuyền của biểu muội ta qua sông, thâm tâm ngươi có ý gì hử?
Nhạc Tiểu Tuấn "à" lên một tiếng nói :
- Huynh đài hiểu nhầm, tối qua tại hạ vì đến bến thuyền đã quá khuya nên không còn thuyền qua sông, may gặp thuyền của tiểu thư...
- Thôi, không cần phải nói!
Lam y thiếu niên gắt lên cắt ngang lời chàng, tiếp :
- Hừ, ngươi đã biết rõ lai lịch của biểu muội ta, đây chẳng phải là ngươi đã ngầm có chủ ý?
Nhạc Tiểu Tuấn nhíu dôi mày kiếm kinh ngạc nói :
- Huynh đài sao lại nói lên lời này?
- Chẳng lẽ lời ta không đúng?
Nói rồi bỗng thấy tay gã khoát lên, "soạt" một tiếng, trong tay đã thấy nắm một thanh trường kiếm, ánh thép xanh lè, quát lớn :
- Nếu ngươi không chịu nói thật ra, huynh đệ đành giữ ngươi lại đây!
Nhạc Tiểu Tuấn đôi mày vẫn nhíu chặt :
- Huynh đài muốn động thủ với tại hạ?
Lam y thiếu niên mắt lộ sát cơ, gật đầu đáp ngay :
- Không sai, ngươi đúng là rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt!
Nhạc Tiểu Tuấn lửa giận tam trượng, gằn giọng :
- Con người huynh đài xem ra khí chất bất tục, sao lại buông lời vô trạng, hành động ngông cuồng?
Lam y thiếu niên thái độ khinh khỉnh nói :
- Đối với hạng tiểu nhân há cần nói lý? Huống gì ta đã tiên lễ hậu binh, xem ra cũng đã tận lễ giang hồ, nghe nói ngươi thân thủ bất phàm, nhanh rút binh khí ra!
- Tại hạ và huynh đài xưa nay không thù, nay không oán, cớ sao huynh đài nhất định bức áp tại hạ?
Lam y thiếu niên thét lớn :
- Hừ, ngươi còn chưa chịu rút binh khí, chớ trách bổn công tử hạ thủ vô tình!
Nói rồi kiếm chĩa thẳng vào mắt Nhạc Tiểu Tuấn, khiến chàng phải thoái lui một bộ, tức giận nói :
- Huynh đài thông minh lanh lợi, tại hạ không nói hết lý được, đành tuân lệnh hầu tiếp vậy!
Nói rồi đưa tay vào thắt lưng lấy thanh nhuyễn kiếm cuộn tròn mà Trúc Thu Lan tặng.

“Keng” một tiếng ngân dài, hàn quang phát ra, thân kiếm nhu nhuyễn phút chốc cương thẳng như ngọn bút.
Lam y thiếu niên ban đầu cứ tự tin là thắng nổi Nhạc Tiểu Tuấn, lúc này vừa nhìn thấy thanh nhuyễn kiếm trong tay đối phương thì không khỏi giật mình thầm kêu lên :
- Tuyệt kiếm!
Nhạc Tiểu Tuấn thần thái trở nên thản nhiên :
- Huynh đài đã muốn động thủ cùng tại hạ, vậy thì xin phát chiêu!
Qua phút kinh động, Lam y thiếu niên trở lại vẻ cương ngạo, nói :
- Nhạc huynh cẩn thận!
Dứt lời, tay rung lên, ngọn kiếm phát chiêu Thanh Long Thám Huyết điểm thẳng vào người Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương công vào một kiếm, cũng liền khởi ngọn nhuyễn kiếm phát chiêu Phù Vân Du Cửu hóa giải chiêu kiếm đối phương.
Chẳng ngờ Lam y thiếu niên là hành gia dụng kiếm, chiêu phát nữa chừng liền hóa chiêu đánh bật thanh kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn, ánh thép loáng lên nhanh như lưu tinh hành thủy, trực điểm tới ngực chàng.
Lam y thiếu niên ra chiêu nhanh, biến chiêu càng nhanh hơn, thế kiếm lại càng kỳ ảo thực nếu không tận mắt chứng kiến khó nghĩ một thiếu niên còn trẻ tuổi mà đã dụng kiếm đạt đến trình độ đó.
Nhạc Tiểu Tuấn tuy sở học chẳng phải tầm thường, thế nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn non kém, khi ấy chàng nghĩ ra đối phương vốn đã đoán trước chàng sẽ ra chiêu như thế nào.
Lúc này nhìn thấy trước ngực bị hở, ánh kiếm thì loáng nhanh phóng tới, chàng hốt hoảng vội thoái bộ nhượng chiêu.
Nào ngờ, Lam y thiếu niên lão luyện chiến đấu, vừa ra chiêu đã biết đối phương sẽ lui, một kiếm chưa dụng hết, tiếp liền một kiếm nữa, như hình theo bóng đâm tới.
Nhạc Tiểu Tuấn lúc này nhảy thoái lui thân hình còn chưa lập ổn trên đất, thì mũi kiếm của đối phương tiếp liền đã đến trước ngực vô cùng nguy hiểm, chàng chỉ phạt thanh nhuyễn kiếm một cách bản năng đánh bật thanh kiếm đối phương dạt ra ngoài thoát hiểm.
Nghĩ là làm, chỉ nghe “kong” dài một tiếng kèm theo hỏa quang bắn ra, rõ ràng hai thanh kiếm vừa trực tiếp chạm nhau.
Trực tiếp nghênh chiêu, đương nhiên Nhạc Tiểu Tuấn thất thế là vì thân hình còn chưa trầm ổn trên đất, thứ đến thanh kiếm trong tay chàng là loại nhuyễn kiếm, tất nhiên cần dùng nhiều nội lực phát chuyển vào thân kiếm để đối chiêu, do vậy hao tổn công lực không ít.

Sau tiếng thép vang dài đó, chàng chỉ cảm thấy tay ê ẩm, đồng thời thanh nhuyễn kiếm tợ hồ như muốn bay vuột khỏi tay, cả người không làm chủ được lảo đảo thoái về sau liền mấy bước dài.
Lam y thiếu niên cười hắc hắc mấy tiếng cuồng ngạo nói :
- Các hạ tiếp thêm ba chiêu này!
Miệng nói tay vung, kiếm phát ra liền ba chiêu thế như bài sơn đảo hải liên tiếp công tới.
Nhạc Tiểu Tuấn lần này thì thật lòng không thể nhận rõ chiêu thức của đối phương, chỉ thấy tứ phương loang loáng kiếm ảnh, chàng giật mình không dám ra chiêu hóa giải, cũng không dám thoái lui né tránh như vừa rồi.
Chỉ thấy chàng lướt người tới lúc tả lúc hữu, trong nháy mắt tránh được ba kiếm của đối phương.
Chàng thi triển thân pháp kỳ ảo để tránh chiêu, lần này khiến Lam y thiếu niên giật mình kinh hãi, phải buộc miệng la lên :
- Tuyệt! Xem đây!
Kiếm lại ra chiêu Thu Phong Tảo Diệp chém chếch tới hong sườn Nhạc Tiểu Tuấn.
Thế kiếm này xem ra tầm thường không có gì kỳ ảo, thế nhưng trong chiêu kiếm tầm thường này tất có biến hóa khôn lường.
Kiếm như du long bãi vỹ theo sát người Nhạc Tiểu Tuấn, lần này thì cho dù đối phướng có né tả tránh hữu thế nào thì kiếm cũng liền theo sát đến độ, xem ra khó thoát nổi mũi kiếm của gã.
Chẳng ngờ, Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế hiểm lại sinh cơ trí, đột nhiên quay phắt người lại, thanh nhuyễn kiếm vẫn đủ kình lực chém cản thanh kiếm của Lam y thiếu niên.
Kong, kong... vang liền mấy tiếng, hai kiếm chạm nhau, hai thân hình cũng theo đó dạt về sau hai phía.
Lam y thiếu niên không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn ra chiêu phi kiếm hóa chiêu của gã, bất giác chấn động la lên :
- Các hạ thân thủ quả bất phàm!
Nói rồi tợ hồ như lửa giận càng cao, thét dài một tiếng, kiếm lại phát liền liên hoàn năm chiêu tấn công.
Mỗi thế kiếm của Lam y thiếu niên càng lúc càng uyên thâm hiểm ác, mỗi thế đều là sát thủ.
Nhạc Tiểu Tuấn đương nhiên không thể nhìn ra từng chiêu kiếm của đối phương, nhưng thầm nghĩ đêm nay hắn quyết bức thắng cho được ta, không đấu quyết không được.
Đầu nghĩ thì kiếm của đối phương cũng đã đến trước, chàng liền thi triển thân pháp tuyệt luân nhảy người né tránh, đồng thời ra kiếm

hóa chiêu.
Chỉ khi mũi kiếm của Lam y thiếu niên đánh hết, thì nghe liền "keng" một tiếng, thân kiếm của hắn bị hất chệch ra ngoài.
Nếu không tinh mắt nhìn thì tợ hồ như chính thanh kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn đánh bật kiếm của hắn nhưng với bản thân Lam y thiếu niên thì thầm hiểu hơn ai hết.
Đến kiếm thứ năm kết thúc, gã ngưng người lại, thâu kiếm thét lớn :
- Kẻ nào?
Gần lương đình nhất có một gốc cổ tùng xanh Quy Mộng, vừa quát dứt tiếng thì cả người Lam y thiếu niên vọt lên, ra kiếm chém xả vào đám lá tùng xanh rậm rịt.
Bây giờ mới thấy từ trong đám lá tùng một nhân ảnh thoáng vọt ra đáp lên nóc mái lương đình lục giác, chân vừa chạm xuống mái ngói liền đề khí tung người nhảy tiếp ra ngoài năm sáu trượng phóng đi...
Lam y thiếu niên đã nhận ra mình bị người ngầm phóng ám khí cản kiếm, tức giận lao người tới chém mấy kiếm, chỉ thấy những đám lá tùng vô tội bay rụng tơi tả.
Khi nhận ra bóng người kia vọt phi chạy, gã liền thét lớn một tiếng, cả người lẫn kiếm phóng truy theo.
Hai bóng người trong đêm tối một trước một sau chạy như bay, chớp mắt đã khuất tầm mắt.
Nhạc Tiểu Tuấn đứng khựng người, không ngờ có người ngầm trong giúp mình, thế nhưng ngươi kia là ai?
Chàng chỉ kịp nhìn người kia từ phía sau, thoáng nhận ra thân vận trường bào màu lục, người này chứng như có ý dẫn dụ Lam y thiếu niên rời khỏi lương đình.
Thực tâm mà nói, bản thân chàng bằng vào bản lĩnh cũng không cần người trợ thủ cũng có thể thoát khỏi kiếm của Lam y thiếu niên, nhưng người ta tự nguyện ngầm trong giúp chàng, cũng không nói gì được.
Nhạc Tiểu Tuấn đứng ngẩn người nhìn theo hai bóng nhân ảnh đến khi khuất hẳn, biết có đuổi theo cũng không còn kịp, chàng thâu thanh nhuyễn kiếm cất vào thắt lưng, đoạn quay lại ôm quyền nói với tên tiểu bộc :
- Công tử ngươi quay trở lại, nhớ chuyển lời là ta cáo từ trước!
Tên tiểu bộc vội cúi người nói :
- Nhạc công tử xin lưu bước, công tử tôi có lẽ sẽ quay lại ngay!
Nhạc Tiểu Tuấn đã bước được mấy bước, quay đầu nói :
- Không cần, ta với công tử ngươi vốn không thù không oán, chỉ là có chút hiểu nhầm, nhưng càng nói càng không thỏa đáng, ta thấy

không cần phải tranh chấp lẫn nhau.
Nói rồi chàng quay người đi thẳng.
Chàng đi một mạch thật nhanh, xem ra sắp vào đến Lã Thành.
Nói đến Lã Thành phải biết đây là một nơi danh lam cổ tích, nguyên nhân vật trong thời Tam Quốc là Lã Mông giết chết Quan Công là người họ tộc ở đây. Cho nên thành về sau có tên là Lã Thành, nghe nói trong huyện Đan Dương không hề có người họ Quan cư trú, bởi vì Quan, Lã hai họ vốn có thể cừu thâm hận từ thời Tam Quốc. Do vậy mà một vùng Đan Dương này cũng không có đền thờ Quan Thánh.
Đám cỏ khô này chính là của nông dân vùng phụ cận tích lũy lại cho súc vật ăn mùa đông.
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng khó khăn gì cũng đã nhìn thấy một người nằm trong đám cỏ rậm đó, chưa nhìn rõ mặt đối phương, thế nhưng chỉ nhìn chiếc trường bào màu lục cũng đã khiến chàng giật mình khựng người lại.
Người này chẳng ai khác chính là trung niên hán tử hồi trưa ngồi chung bàn với chàng ăn cơm trong quán nhỏ bên ngoài thành Đan Dương, chẳng lẽ chính người này đã ngầm trong ra tay trợ giúp ta sao?
Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ nhanh trong đầu rồi bước tới xem xét đối phương chừng như thọ trọng thương, thở hổn hển và không ngớt tiếng rên, chàng ngồi thấp xuống liền lên tiếng hỏi :
- Các hạ bị trọng thương?
Trung niên hán tử nghe có tiếng người liền đưa ánh mắt thất thần ngước nhìn, rồi giọng hữu khí vô lực nói :
- Tại hạ... tại hạ trúng chưởng của tặc tử... kia...
Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chấn động trong đầu, bèn hỏi tiếp :
- Huynh đài có phải trúng chưởng dưới tay gã Lam y thiếu niên kia?
Nói thế vừa rồi ngầm ra tay trợ giúp tại hạ...
- Không phải trúng thương bởi tay hắn, mà có người... ngầm đánh lén một chưởng...
- À, thì ra là vậy! Các hạ trúng thương ở đâu, hệ trọng lắm không?
Trung niên hán tử trong ánh mắt lộ nét cảm kích nói :
- Đa tạ, tại hạ bị đánh trúng lưng, vừa rồi... cũng đã uống thuốc trị thương, ái... có lẽ cũng chịu nỗi, nhưng... có điều... ái...
Nói cuối câu nghe ra gã ta đã rất mệt.
Nhạc Tiểu Tuấn vội nói :
- Các hạ có lời gì xin cứ nói rõ ra đi!
Trung niên hán tử hít sâu một hồi lấy giọng nói :

- Tại hạ biết công tử là bậc chính nhân quân tử đời này... nên có một chuyện... vô cùng hệ trọng muốn phó thác, chỉ là...
Hễ sắp nói ra, cứ như có điều gì khó nói, nên thấy thần sắc lộ vẻ do dự ngại ngùng.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Các hạ có chuyện gì phó thác xin chớ ngại nói ra, chỉ cần tại hạ đủ sức làm nhất định không từ chối.
Trung niên hán tử gật nhẹ đầu nói :
- Tại hạ đương nhiên mười phần tin công tử, có điều... chuyện này vô cùng quan trọng...
- Nhưng thật ra là chuyện gì chứ?
- Là... một phong thư cơ mật...
Cuối cùng thì gã cũng nói ra, rồi gắng sức chống tay nhổm người dậy, đưa mắt nhìn tả hữu cẩn thận, mới thấp giọng nói tiếp :
- Phong mật thư là phó thác công tử trao đến... tận tay vị võ lâm minh chủ Tống đại lão gia, bên trong... quan hệ đến an nguy... của toàn võ lâm Trung Nguyên...
Gã nói một hồi, rồi lại ngừng lại thở hổn hển, một lúc mới nói tiếp được :
- Quan trọng nhất chính là... phong mật thư cần đến tay Tống đại lão gia... trước khi mặt trời lặn đêm nay, nhưng tại hạ giờ thọ thương e rằng không thể đến kịp... tại hạ chết thì không tiếc, chỉ là... chậm trễ nguy đến toàn võ lâm, nên mới xin công tử nhận lời phó thác này.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe trung niên hán tử nói rất trịnh trọng, đừng nói là vì vừa rồi ngươi nay ngầm ra tay giúp chàng, cho dù không có chuyện ấy, thì là người có nghĩa khí trượng phu, quyết không khi nào thoái thác.
Chàng gật đầu khẳng khái nói ngay :
- Các hạ nói đến Tống lão gia, có phải chính là võ lâm minh chủ Tống Trấn Sơn?
- Không sai, chính là vị võ lâm minh chủ năm xưa... Tống Trấn Sơn...
Nhạc Tiểu Tuấn vui lên nói :
- Vậy thì hay lắm, tại hạ lần này đi Vũ Tiến chính là yết kiến Tống đại lão gia, các hạ có thư muốn tại hạ đưa đến, thật là thuận tiện!
Trung niên hán tử nghe nói chàng cũng đi đến yết kiến Tống đại lão gia thì mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng rồi bỗng ánh mắt ngưng chú chăm nhìn chàng ngạc nhiên hỏi :
- Công tử lần này đến yết kiến Tống đại lão gia có chuyện gì?
Nhạc Tiểu Tuấn không chút do dự nói :
- Tại hạ có một chuyện tư, muốn khẩn cầu Tống đại lão gia một việc.

Võ Lâm Đại Lão là ngoại hiệu của Tống Trấn Sơn được người giang hồ suy tôn, thời thiếu niên dụng võ quá nhân mà thành danh, trung niên thì danh chấn tứ hải ngũ hồ được võ lâm các phái tôn làm Võ lâm Minh chủ, đương nhiên người trong giang hồ có chuyện gì khó xử đều chẳng ngại đường xa nghìn dặm đến yết kiến cầu trợ giúp.
Trung niên hán tử mặt giãn ra, khi ấy nói :
- Vậy thì tốt, có điều chuyện này... vô cùng thiết hệ trọng... cũng là chuyện vô cùng bí mật, công tử cần phải... tận mặt trao cho Tống... Tống đại lão gia mới... mới được...
Nhạc Tiểu Tuấn nghiêm túc nói :
- Huynh đài giao phó một chuyện trọng đại như thế này, tại hạ đương nhiên không dám sơ suất bất cẩn, nhất định giao đích thân Tống đại lão gia.
Trung niên hán tử cảm động nói :
- Đa tạ công tử... Tại hạ cảm kích vô cùng...
- Các hạ hà tất khách khí, không biết phong mật thư kia ở đâu?
- Mật thư chính tại... trong ngực áo tại hạ, xin... Công tử chịu phiền tự tay... lấy cho...
Nói đến đó, lại thấy rên lên rồi thở rất gấp, vừa rồi gượng sức chống tay nhổm dậy xem ra cất lực, đương nhiên khó tự tay lấy thư được.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy liền đưa tay thò vào trong ngực áo, phút chốc lấy ra một chiếc túi vải nhỏ.
Trung niên hán tử gật đầu nói :
- Mật thư chính trong túi vải này.
Nhạc Tiểu Tuấn mở miệng túi vải nhìn, quả nhiên thấy một phong thư bên ngoài đề :
Diên trình Tống đại lão gia Trần công thân khải.
Bên dưới thấy có ghi thêm ba chữ nhỏ “tri danh câu”.
Thoạt trông cũng nhận ra ngay là một phong mật thư quan trọng, chàng cẩn thận buộc lại túi vải cất vào người, rồi nói :
- Không biết các hạ còn gì chỉ giáo?
Trung niên hán tử nói :
- Quan trọng nhất... Vẫn là phong thư này đến tay Tống đại lão gia... trước khi trời tối... mới không hỏng đại sự...
- Tại hạ ghi nhớ, nhất định không phụ lòng phó thác của các hạ.
Nói đến đó chàng chợt nhớ ra bèn hỏi :
- Các hạ họ chi?
- Tại hạ họ Từ...
Gã ngưng lời gượng một nụ cười hiếm thấy, rồi nói tiếp :
- Chỉ có điều tại hạ... chỉ là người đưa thư, Tống đại lão gia... e cũng

không biết...
Nói đến đó gã ngưng mắt nhìn chăm vào Nhạc Tiểu Tuấn rồi giục :
- Chuyện vô cùng quan trọng và cấp bách... sớm chừng nào hay chừng ấy, tại hạ... chỉ trông mong vào công tử...
Nhạc Tiểu Tuấn biết trung niên hán tử có ý thôi thúc mình nhanh lên đường, chàng liền gật đầu đáp :
- Từ huynh xin yên tâm dưỡng thương, tại hạ xin cáo từ!
Trung niên hán tử vui mừng đến muốn rơi lệ, giọng xúc động mạnh nói :
- Công tử trên đường cẩn thận bảo trọng!
Nhạc Tiểu Tuấn đã đứng lên, nói :
- Tại hạ ghi nhớ!
Sắp đi, còn nghe trung niên hán tử nói tiếp :
- Công tử biết Tống đại lão gia ở đâu chứ?
- Tại hạ tuy lần đầu đến Thường Châu, thế nhưng Tống đại lão gia danh chấn thiên hạ, Tống gia trang ở Thường Châu đương nhiên ai cũng biết, tìm đến quyết không khó.
Trung niên hán tử lắc đầu nói :
- Tống gia trang ngoài thành Đông chỉ là cố trạch của Tống đại lão gia... Tống đại lão gia danh chấn thiên hạ, nên người tìm đến yết kiến rất đông, lão gia vì muốn yên tĩnh... nên đã dời đến ở Mã Tích sơn từ mười năm trước.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì ngẩn người, bèn hỏi :
- Mã Tích sơn nằm ở đâu?
Trung niên hán tử thở hắt ra một hồi nói :
- Mã Tích sơn nằm trong Thái Hồ, Tống đại lão gia ở trong Thiên Hoa sơn trang dưới chân ngọn Quán Chưởng Phong.
- Tại hạ đã nhớ.
Nói rồi cháng ôm quyền bái biệt trung niên hán tử, rồi quay người sải bước đi thật nhanh.
Nhân vì chuyện trung niên hán tử phó thác vừa hệ trọng với cấp kíp nên chàng ra sức thi triển khinh công băng rừng mà chạy một hồi, mãi đến chiều thì đã đến được Tuyết Yên.
Chàng ngẩng đầu hít dài một hơi, lòng khắp khởi mừng thầm, nghĩ :
- Xem ra không phụ phó thác của người!
Tuyết Yên là một thôn nhỏ bên hồ, cư dân ở đây chỉ chừng vài mươi họ, chủ yếu sống bằng nghề đánh cá và đưa thuyền cho du khách lên Mã Tích sơn.
Nhạc Tiểu Tuấn tìm thuê một chiếc thuyền nhỏ rồi vượt hồ lên Mã Tích sơn.

Giữa sóng nước mênh mông của Thái Hồ bao la vãn khoảng, Mã Tích sơn là một trong ba sơn đảo lớn nhất trong Thái Hồ.
Sơn đạo gồm hai ngọn là Quán Chưởng Phong ở phía Đông và ngọn Tần Túc Phong ở phía Tây. Vì Tống đại lão gia danh chấn thiên hạ chính cư ngụ trong một sơn trang toạ lạc dưới chân ngọn Quán Chưởng Phong, lưng tựa núi, mặt hướng ra hồ, có tên gọi là Thiên Hoa sơn trang.
Lại nói vị Tống Trấn Sơn năm nay niên kỷ đã ngoài thất tuần, thế nhưng chỉ có duy nhất một người con trai nối dõi tên là Văn Tuấn, năm nay cũng chỉ mới hai mươi ba tuổi.
Tống Trấn Sơn vốn xuất thân từ Hoa Sơn kiếm phái, kiếm thuật đương nhiên uyên thâm đạt đến cảnh giới thặng thừa, từng có nhã hiệu Võ Lâm Nhất Kiếm.
Liên quan đến nhân vật thinh danh giang hồ và Thiên Hoa sơn trang của ông ta cũng cần nên biết một đoạn chuyện năm xưa...
Năm ấy, vào rằm tháng chín, chính là ngày đãi khách ngũ tuần của Tống đại lão gia, Chưởng môn của bát đại môn phái và hào sĩ các phương trong giang hồ đều vân tập đến chúc thọ vị võ lâm minh chủ này.
Vào hôm thứ nhất ngày sinh nhật ông ta, có một lão nhân tìm đến cầu kiến.
Bọn gia nhân thấy chủ hiện tại đang bận tiếp khách trong ngày khánh thọ, nên đối với một lão già xem ra tầm thường không thành danh này, chúng lờ đi không báo với Tống Trấn Sơn.
Sáng ngày thứ hai, lễ mừng thọ chính đáng linh đình náo nhiệt, lão nhân kia lại tìm đến cầu kiến, lần này thì gia đinh uyển chuyển từ chối ra mặt.
Lão nhân liền lấy từ trong áo ra một tập sách mỏng bạc màu giao cho gia đinh, nói quý chủ nhân như đã bận mà không chịu cho lão tiếp kiến, vậy ngươi nhanh mang tập sách này trao cho chủ ngươi, nhân lúc này võ lâm anh hùng đều tụ hội ở đây cùng nhau nghiên cứu!
Bọn gia đinh thấy lão nhân nói vẻ trịnh trọng, thì không dám chậm trễ nữa liền mang tập sách mỏng vào bẩm cáo với Tống đại lão gia.
Tống Trấn Sơn tiếp lấy tập sách vừa xem qua đã khựng cả người.
Nguyên là trong tập sách mỏng kia ký tải một trăm chiêu kiếm pháp kỳ lạ mà bình sinh nhân vật như lão thinh danh Võ Lâm Nhất Kiếm cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ.
Cuối tập sách thảy còn đề một hàng chữ nhỏ Võ Lâm Nhất Kiếm có thể giải phá được không?
Tống Trấn Sơn hốt hoảng vội bảo gia đinh ra mời lão nhân kia vào,

nhưng lúc này lão nhân kia đã biến mất từ lâu rồi.
Tống Trấn Sơn lúng túng đau đầu suy nghĩ, nhưng bản thân lão cũng chỉ có thể hóa giải nổi hai mươi chiêu trong một trăm chiêu kiếm quái dị kia.
Chưởng môn các phái thấy Võ lâm Minh chủ trầm ngâm bất ngữ, chừng như đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, bèn thăm hỏi.
Tống Trấn Sơn khi ấy mới đem chuyện lão già lần cầu kiến và lưu lại tập sách ký tải trăm chiêu cổ kiếm này, rồi trao qua tập sách cho mọi người cùng xem.
Người luyện võ, hễ bắt gặp kỳ chiêu dị thức thì vô cùng hứng thú, lúc ấy Chưởng môn bát đại môn phái cùng Tống Trấn Sơn chụm đầu nghiên cứu hóa giải, nhưng hai ngày ròng rã cũng chỉ giải nổi tám mươi chiêu, còn lại hai mươi chiêu cuối cùng thì không cách gì giải nổi.
Đến ngày thứ ba, không thấy lão nhân kia quay trở lại, về sau tám mươi chiêu kiếm đã được hóa giải kia trở thành tài sản chung của cả bát đại môn phái tuyển dụng.
Lại nói Tống Trấn Sơn, sáng sớm hôm thứ tư vừa thức dậy, bỗng phát hiện ra tập sách kia như có người giở xem, ông liền nắm coi kỹ. Lúc này mới càng kinh ngạc chấn động hơn, vì hai mươi chiêu cuối cùng chẳng biết từ bao giờ đã có người dùng bút đỏ chú giải tỉ mỉ, cuối sách lại có thêm một câu :
- Truyền ngươi trăm kiếm, răn mình chớ kiêu!
Một trăm chiêu kiếm này, tám mươi chiêu đầu đã cùng bát đại chưởng môn nhân đồng hưởng, xem như duy nhất sở hữu riêng Tống Trấn Sơn là hai mươi chiêu cuối cùng này.
Thế nhưng, chỉ bằng vào hai mươi chiêu cuối cùng này, thiên hạ cũng không có người nào hóa giải nổi.
Về sau nghe mọi người suy đoán, lão nhân lần ấy đăng môn cầu kiến trong ngày khánh thọ Tống Trấn Sơn có thể là nhân vật đệ nhất kỳ nhân mà ẩn tích giang hồ từ hơn ba mươi năm về trước - Thiên Sơn Dật Tẩu.
Cơ nghiệp dựng lên dưới chân ngọn Quán Chương Phong này của Tống Trấn Sơn có tên là Thiên Hoa sơn trang, chính là để biểu thị ông tôn kính đối với Thiên Hoa và Hoa Sơn, hàm ý quân tử bất vong bổn.
Nhưng đó chỉ là chuyện hai mươi ba năm về trước, nhắc lại chỉ để rõ căn nguyên câu chuyện mà thôi.
Trở lại hiện tại, Nhạc Tiểu Tuấn sau khi đến sơn đảo, chàng nhờ lão ngư phủ chỉ dẫn, liền men theo đường núi đến phía Nam chân ngọn

Quán Chương Phong.
Từ xa ngoài mấy mươi trượng cũng đã nhìn thấy rõ một trang viện ẩn khuất trong rừng trúc, chàng chỉnh đốn lại áo quần lần theo con đường độc nhất xuyên qua rừng cây đi đến trước trang viện.
Hai cánh cổng gỗ đen dứng im ỉm, ngước mắt nhìn lên mới thấy bốn chữ Thiên Hoa sơn trang khắc sâu trong phiến đá xanh nét đại tự hùng tráng oai nghi.
Lúc này hoàng hôn đã đổ xuống, Nhạc Tiểu Tuấn không dám chậm trễ liền bước đến định gõ cửa, nhưng đột nhiên từ phía sau lưng có tiếng người vang lên hỏi :
- Công tử tìm ai?
Nhạc Tiểu Tuấn giật mình vội quay người mới nhận ra một lão hán phục trang nông gia, nhưng đôi mắt phát quang nhỉn chăm vào mình. Chỉ nghĩ đến người này xuất hiện cực nhanh như vậy mà mình không hề nghe tiếng gió, và đôi mắt đầy hàn quang kia cũng biết ngay không phải là một nông phu tầm thường!
Một tráng đinh mà đã thế này thì chủ nhân là người thế nào không nói cũng biết, mới gọi là cường tướng thủ hạ vô nhược binh.
Nhạc Tiểu Tuấn vội chấp tay thi lễ hỏi :
- Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn đến bái kiến Tống đại lão gia.
Lão hán mỉm cười nói :
- Công tử thứ lỗi. Tống lão trang chủ đã nhiều năm nay không tiếp người ngoài!
Tống đại lão gia quả không thẹn tôn danh Võ Lâm Đại Lão, người trên giang hồ chẳng ai là không tôn kính, đến lão tráng đinh cũng biết khiêm tốn hữu lễ.
Nhạc Tiểu Tuấn lại ôm quyền nói :
- Điều này tại hạ biết, tại hạ không quản nghìn dặm bái kiến là vì có tư sự, vả lại hồi chiều trên đường ngoài Lã Thành gặp một trung niên hán tử thân thụ trọng thương, người này phó thác tại hạ mang một mật hàm đến dâng lên Tống đại lão gia. Nghe người này nói thì chuyện vô cùng hệ trọng, trước lúc trời sắp tối, mật hàm cần đến tận tay Tống đại lão gia, cho nên tại hạ mới tức tốc tìm đến cầu kiến, nhưng mong lão hán giúp bẩm báo một tiếng.
Lão tráng đinh nghe thế thì thoáng chút do dự, rồi nói :
- Công tử như đã có cấp sự, vậy chờ đây để tiểu lão vào báo với Tổng quản.
- Đa tạ!
Lão tráng đinh nói rồi quay người lui vào trong ngay, lúc này Nhạc Tiểu Tuấn mới nhận ra một cánh cửa hong nhỏ nằm kề bên hai đại

môn mà vừa rồi chàng sơ sót không để ý.
Qua một lúc, lão tráng đinh quay trở lại với một lão nhân thân hình cao lớn như hộ pháp, mắt hổ mày hùm, khí độ oai nghi hiếp nhân tâm.
Vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã nhận ra phong thái thiếu niên này bất tục, lão nhân chấp tay nói :
- Lão hũ Hoắc Vạn Thanh, công tử từ xa đến viếng, lão hũ không kịp nghênh tiếp, thứ lỗi. Giờ mời công tử vào trong dùng trà rồi nói chuyện!

Chương 7
Bức thư tẩm độc

Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ đến vị Tổng quản Thiên Hoa sơn trang danh chấn thiên hạ mà đối với một thiếu niên vô danh tiểu tốt như mình cũng khiêm tốn đủ lễ như vậy.
Chàng còn chưa kịp nói, thì lão gia đinh bồi thêm ngay :
- Vị này chính là tệ trang Hoắc tổng quản, Nhạc công tử có chuyện gì cứ nói với Tổng quản là được!
Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay vái dài nói :
- Thì ra là Hoắc tổng quản, tại hạ thật vạn hạnh được diện kiến!
- Không dám!
Hoắc Vạn Thanh khiêm tốn nói một tiếng rồi chìa tay nói tiếp :
- Ở ngoài này không tiện nói chuyện, Nhạc công tử, mời!
Nói rồi quay người đi trước dẫn đường.
Nhạc Tiểu Tuấn theo chân bọn họ vào hẳn bên trong, dọc theo nót hành lang có mái chạy dài đến trái, cuối cùng thì vào một phòng khách bài trí trang nhã.
- Mời ngồi!
Hoắc Vạn Thanh chìa tay nói Nhạc Tiểu Tuấn ngồi vào chiếc bàn tròn độc cước, chủ khách phân ngôi ngồi xong thì đã thấy có người dâng trà lên.
- Nhạc công tử mời trà!
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn trời đã thấy sụp tối, trong phòng đèn nến thắp sáng trưng, tự nhiên lòng thấy bồn chồn.
Gã trung niên hán tử áo lục kia đã nói là mật hàm cần được trao tận

tay Tống đại lão gia trước khi trời sụp tối, nếu như trì hoãn thì sẽ chậm thời gian mất.
Chàng vội chắp tay nói ngay :
- Hoắc tổng quản thứ lỗi, tại hạ từ Vân Đài tìm đến đây, thực có cấp sự...
Hoắc Vạn Thanh đương nhiên không phải là nhân vật tầm thường, chỉ nhìn chàng ngồi không yên trên ghế cũng nhận ra nội tâm của chàng rồi, bèn mỉm cười nói :
- Lão hũ vừa rồi có nghe hạ nhân bẩm báo là công tử từ xa đến đây cầu kiến lão Trang chủ, đồng thời còn có một mật hàm rất quan trọng muốn giao tận tay lão Trang chủ. Chỉ có điều lão Trang chủ đã nhiều năm không trực tiếp diện kiến ngoại nhân, nên có gì công tử cứ nói với lão hũ là được!
Nhạc Tiểu Tuấn không khỏi lúng túng, ấp úng nói :
- Hoắc tổng quản có điều còn chưa hiểu, tại hạ thân mang tư sự muốn cầu kiến Tống lão trang chủ, thỉnh cầu người giải quyết mới được, vả lại phong mật hàm kia là do người phó thác đem đến, người này nhân nửa đường bị địch nhân đánh thụ thương, nghe nói đó là một mật hàm vô cùng cơ mật quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm, mà cần phải được trao đến tay Tống lão trang chủ trước khi trời sắp tối. Cho nên tại hạ mới nóng lòng không dám nghỉ chân chạy nhanh đến đây...
Hoắc Vạn Thanh mắt hiện hàn quang lóe lên hỏi :
- Nghiêm trọng đến thế sao?
Nói rồi bỗng ngửa mặt cười thành tiếng, tiếp :
- Nhạc công tử đã đến được tệ trang, xem như lời trọng thác kia đã hoàn thành, có điều không biết người viết phong mật thư kia là ai? Người đưa thư kia lại là ai?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì ngớ người :
- Điều này thì thực tình tại hạ không rõ, chỉ thấy trên thư ghi là “Tri danh câu” những tưởng có lẽ là người rất quen thuộc với Tống lão trang chủ còn người đưa thư cho tại hạ thì có họ, ông ta bảo là họ Từ, có lẽ Tống lão trang chủ cũng sẽ biết.
Hoắc Vạn Thanh ngưng mắt lắng nghe chăm chú, rồi nói :
- Nhạc công tử nói rõ lúc gặp người này trên đường như thế nào?
Nhạc Tiểu Tuấn nhấp một ngụm trà rồi kể rõ tình tiết gặp trung niên hán tử bên ngoài Lã Thành cho Hoắc tổng quản nghe.
Hoắc Vạn Thanh vừa nghe vừa vuốt râu, đoạn lẩm nhẩm trong miệng :
- Họ Từ kia bị người nào đánh lén nhỉ?

Không đợi chàng lên tiếng, lão nói tiếp ngay :
- Nhạc công tử có thể đem mật hàm kia ra cho lão phu xem qua chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng chút do dự nói ngay :
- Hoắc tổng quản muốn xem qua cũng được, thế nhưng tại hạ nhận lời phó thác của người ta, cần phải đích thân Tống lão trang chủ bóc xem mật hàm.
Vừa nói chàng vừa thò tay vào trong áo lấy chiếc túi vải đưa ra.
Hoắc Vạn Thanh đón lấy chiếc túi vải mở ra xem, quả nhiên nhìn thấy phong thư niêm kín, bên trên một hàng chữ viết lối chân phương nhưng bút lực rất mạnh mẻ.
Lão cầm phong thư lật đi lật lại xem, hoàn toàn không có điều gì khả nghi, ấy mới cho lại vào túi vải, trao cho Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Họ Từ kia đã nói vẻ trịnh trọng như vậy, lão hũ không tự làm chủ chuyện này được, Nhạc công tử tạm thời ngồi đây dùng trà, lão hũ sẽ quay lại ngay.
Nhạc Tiểu Tuấn đút túi vải vào ngực áo, chắp tay thi lễ nói :
- Phiền Hoắc tổng quản một phen!
- Công tử khéo nói!
Hoắc Vạn Thanh nói rồi liền đứng lên quay bước đi vào trong.
Bên ngoài trời đã bắt đầu tối, trong nội viện đây đó đèn đuốc đã được thắp lên.
Nhạc Tiểu Tuấn một mình ngồi đợi, qua một hồi lâu vẫn chưa thấy Hoắc Vạn Thanh quay trở lại, trong lòng chàng không khỏi chút nôn nóng, bưng chén trà lên định nhấp một ngụm.
Chính vừa lúc này có tiếng bước chân người đi rất nhanh bên ngoài.
Chàng đặt chén trà xuống, khởi thân đứng lên, vừa lúc này ở cửa xuất hiện một bóng người, bốn mắt vừa chạm nhau thì cả người chàng khựng lại kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc.
Nguyên người này không ai khác chính là Lam y thiếu niên mà hồi chiều chàng cùng hắn động thủ trong lương đình bên ngoài Đan Dương thành.
Nhạc Tiểu Tuấn nằm mộng cũng không thể ngờ được gặp hắn tại đây, hắn là gì trong Thiên Hoa sơn trang này chứ?
Chẳng riêng gì chàng mà Lam y thiếu niên chạm mặt chàng cũng thoáng biến sắc mặt, rồi bỗng cười phá lên ha hả nói :
- Nhạc huynh có phải đến tìm biểu muội ta? Hảo hảo! Hồi chiều chúng ta đấu còn chưa kết thúc, lần này tại đây chúng ta lại động thủ tỷ thí một phen phân cao hạ!
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng ngờ hắn nghi chàng đến tìm biểu muội của hắn, lúc này chàng mới ít nhiều hiểu ra nguyên nhân hắn cố bức

mình động thủ.
Càng nghĩ càng thấy nực cười, nhưng vẫn chấp tay thi lễ khiêm tốn nói :
- Huynh đài đã hiểu nhầm, tại hạ đến đây...
Lam y thiếu niên không để chàng nói hết, sắc mặt lạnh lùng, buông tiếng cắt ngang :
- Nhạc huynh hà tất nhiều lời, chúng ta vào hậu viện!
Soạt tiếp liền một tiếng ngân dài, thanh trường kiếm đã loáng lên trong tay hắn, quay ngoắc người sải bước đi ra ngoài ngay.
Chính khi hắn hững hờ quay ra hành lang, suýt nữa thì đâm sầm vào một người, chính là Hoắc tổng quản vừa quay lại.
Lão ta nhìn thấy Lam y thiếu niên nét mặt hầm hầm, trường kiếm tuốt khỏi tay, thì mặt biến sắc, vội vàng ngưng bước hỏi ngay :
- Công tử, có chuyện gì xảy ra?
Vừa nghe giọng Hoắc tổng quản xưng Lam y thiếu niên là công tử thì Nhạc Tiểu Tuấn à lên một tiếng, trong lòng thầm hiểu :
- Thì ra hắn chính là lệnh lang của Tống đại lão gia thảo nào mà thân thủ của hắn bất phàm như vậy!
Quả vậy, Lam y thiếu niên chính là nhi tử độc nhất mà Tống Trấn Sơn phải ở tuổi năm mươi mới có được mụn con nối dõi, hắn tên là Tống Văn Tuấn, thường ngày vẫn được Tống đại lão gia ưu ái nuông chiều, nên không tránh khỏi kiêu ngạo tự phụ!
Bên ngoài nghe tiếng Lam y thiếu niên vang lên :
- Hoắc tổng quản không cần xen vào, ta nhất định bằng kiếm thuật phân cao hạ với vị Nhạc huynh này!
Hoắc Vạn Thanh nghe nói hắn định động thủ với Nhạc Tiểu Tuấn thì hoảng hốt la lên :
- Công tử không nên vậy, lão Trang chủ chính đang đợi ở hoa đình, lão hũ cần mang Nhạc công tử đến tiếp kiến.
Lam y thiếu niên ngạc nhiên thốt lên :
- Sao? Cha muốn gặp hắn?
- Đúng thế!
Nói rồi lão bước vào chắp tay thi lễ Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Nhạc công tử, lão Trang chủ đang chỗ ở hoa đình, nhanh theo lão hũ!
Nhạc Tiểu Tuấn chắp tay đáp một tiếng, rồi lại quay người ôm quyền xá dài Lam y thiếu niên nói :
- Có chuyện hiểu nhầm, xin huynh đài cẩn thận!
Lam y thiếu niên trong ánh mắt vẫn lộ địch ý, lạnh giọng nói :
- Như cha ta đã mời, Nhạc huynh xin cứ tự nhiên!

Nói xong hừ một tiếng vẻ còn bực tức, đoạn quay phắt người bỏ đi.
Hoắc Vạn Thanh cười nói :
- Nhạc công tử mời!
Vừa nói lão vừa đi trước dẫn đường, Nhạc Tiểu Tuấn theo chân lão ta đi dọc hành lang, rồi xuyên qua một cổng nguyệt động môn, lập tức ngửi thấy hương thơm ngào ngạt.
Thì ra đã vào đến hoa viên hậu viện, ở đây kỳ hoa dị thảo có đủ, mùi dạ lý hương cứ đua nhau tỏa ra, cảnh vật huyền ảo thanh cao thoát tục.
Đi sâu vào hoa viên tầm năm trượng đã thấy một tiểu lầu bất giác khép mình dưới tàng liễu rũ, trong đình ngay chính giữa một chiếc ghế thái sư phủ nhung đỏ, có một lão nhân thân vận trường bào màu xanh nước biển đã ngồi đó tự bao giờ.
Lão nhân tuổi ngoài thất tuần, dáng người tầm thước, râu tóc bạc phơ, thần thái bình dị cần nhẫn, duy nhất chỉ đôi mắt phát quang khiến người ta không dám ngước nhìn trực tiếp.
Nhạc Tiểu Tuấn không đợi giới thiệu cũng thầm hiểu trong lòng đây chính là nhân vật đệ nhất thiên hạ - Võ Lâm Đại Lão - Tống Trấn Sơn!
Hoắc Vạn Thanh dừng lại cách ngoài tam trượng, cúi người kính cẩn thi lễ :
- Bẩm lão Trang chủ, Nhạc công tử đã đến.
Nhạc Tiểu Tuấn lập tức lên tiếng hành lễ nói :
- Vãn sinh Nhạc Tiểu Tuấn bái kiến Tống đại lão gia!
Cử chỉ ngôn từ của chàng hoàn toàn thuộc người đọc sách, quyết không có chút gì biểu hiện của kẻ hành cước giang hồ.
Tống Trấn Sơn vừa nhìn qua đã thấy nét văn nhã thanh khiết của Nhạc Tiểu Tuấn, chẳng như nhi tử của lão là Văn Tuấn, đến ngay trước mặt lão nhiều lúc cũng không khỏi biểu hiện vẻ ngạo mạn trịch thượng.
Lão ngầm nhẹ gật đầu, rồi khởi thân đứng lên, cười vui vẻ nói :
- Nhạc tướng công đường xa đến viếng, hân hạnh, mời ngồi!
Nhạc Tiểu Tuấn thầm cảm phục con người đứng đầu võ lâm đầy lễ số này, tự nhiên không dám mạo muội, chờ khi lão ta ngồi trở lại chiếc ghế thái sư, khi ấy mới thoái lùi một chiếc ghế đặt bên cánh phải nói :
- Vãn bối mạn phép!
Tống Trấn Sơn vẫn cười tự nhiên nói :
- Lão phu nghe Hoắc tổng quản nói Nhạc tướng công tử Văn Đài đến tìm lão phu có chuyện, trên đường còn gặp người phó thác mang

mật hàm đến đây?
- Vâng!
Nhạc Tiểu Tuấn hơi cúi người, rồi trả lời tiếp :
- Vãn sinh khi đến bên ngoài Lã Thành đã gặp một người thân thụ trọng thương, ông ta nói là có một mật hàm quan trọng cần đưa tận tay lão Trang chủ trước khi trời tối, nhưng vì thân bị thương nên mới phó thác cho vãn sinh.
Nói rồi chàng lấy chiếc túi vải trong ngực áo ra trao cho Hoắc Vạn Thanh, nói tiếp :
- Ngươi đưa thư tự xưng họ Từ, ông ta cho biết phong mật hàm này quan hệ đến an nguy của toàn võ lâm, thỉnh lão Trang chủ xem qua!
Tống Trấn Sơn mỉm cười nói :
- Ồ, quan trọng đến thế sao? Lão phu là ngươi nơi sơn dã, đã không màn đến chuyện thị phi giang hồ hai mươi năm nay rồi!
Tuy nói là nói vậy, nhưng vẫn đưa tay nhận phong mật hàm từ tay Hoắc Vạn Thanh trao qua, xé phòng bì rồi dùng đầu hai ngón tay trái rút bức thư ra.
Ánh mắt của lão vừa nhìn thấy bức thư, miệng bỗng oái lên một tiếng đầy kinh ngạc, vung tay một cái chỉ thấy đạo bạch quang bay vèo đi!
Xoẹt một tiếng sắc gọn, cả bức thư theo tay lão thoát bay đi cắm phập vào cột trụ bằng gỗ cách đó chừng hai trượng, tiếp đó liền thấy tay trái của lão buông thõng xuống!
Sự tình xảy ra quá nhanh và hết sức đột ngột khiến Nhạc Tiểu Tuấn khựng cả người há hốc mồm miệng!
Hoắc Vạn Thanh mặt rất chăm chú, thấy có biến động thì la lên :
- Lão Trang chủ phát hiện gì sao?
Tống Trấn Sơn thần sắc vẫn thản nhiên, bình tĩnh nói :
- Trên giấy thư có tẩm kịch độc!
- Thư tẩm kịch độc?
Gần như cả Hoắc Vạn Thanh và Nhạc Tiểu Tuấn chấn động la lên thất thanh.
Hoắc Vạn Thanh như hiểu ra chuyện gì, bỗng quay phắt người nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn bằng đôi mắt nảy lửa, râu tóc dựng đứng, tay đưa lên ngực từ từ tiến đến phía chàng, thét lớn :
- Họ Nhạc kia, ngươi...
Nhưng Tống Trấn Sơn đưa tay phải ra, cản lại nói :
- Chuyện này có lẽ với hắn vô can!
- Vâng!
Hoắc Vạn Thanh đáp một tiếng, không dám trái lệnh buông thõng tay xuống, rồi quay lại quan tâm hỏi :

- Lão Trang chủ thấy trong người...
Tống Trấn Sơn điềm tỉnh nói :
- Không việc gì, ngươi nhanh đi lấy Bát Bảo giải độc đơn đến đây!
Hoắc Vạn Thanh nghe vậy thì thất sắc, chấn động kêu lên :
- Nói thế, loại kịch độc nay vô cùng lợi hại?
Tống Trấn Sơn quả không hổ danh nhân vật đứng đầu thiên hạ, gật đầu cười bình thản đáp :
- Bọn chúng đã mưu ám toán lão phu, nên không phải là loại kịch độc lợi hại, há có thể hại nổi ta!
- Vâng, vâng!
Hoắc Vạn Thanh ngược lại trên trán đã rịn mồ hôi, đáp liền mấy tiếng, rồi tất tả đi ra khỏi hoa đình.
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ nghe mấy câu thoại này của hai người cũng hiểu ra Tống Trấn Sơn trúng một loại độc rất lợi hại, cả người phát run khủng hoảng nói :
- Lão đại gia, điều này... Điều này...
Tống Trấn Sơn quay nhìn chàng, chậm rãi nói :
- Lão phu hoàn toàn không có ý trách ngươi, chỉ có điều vừa rồi nghe Hoắc tổng quản bẩm báo, lão phu thấy bên trong còn có điều chưa rõ ràng. Giờ ngươi kể rõ đầu đuôi chuyện người gặp ngươi đưa thư họ Từ kia thế nào lão phu nghe mới được!
Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi bên ngoài khách phòng chỉ kể cho Hoắc Vạn Thanh nghe là gặp trung niên hán tử họ Từ trong đống cỏ khô, thế nhưng chuyện trước đó nữa thì chưa kể. Bất giác mặt đỏ ửng lên ấp úng nói :
- Nhân vì chuyện trước đó vãn sinh gặp không liên quan gì đến chuyện trung niên họ Từ, cho nên vừa rồi vãn sinh đã không kể với Hoắc tổng quản.
Rồi khi ấy chàng kể từ khi ngồi nhờ thuyền Huệ Quân như thế nào, nguyên nhân dẫn đến hiểu lầm của Lam y thiếu niên. Cho đến chuyện trưa hôm nay ngồi ăn cơm cùng bàn với trung niên hán tử họ Từ ra sao, rồi đến chuyện Lam y thiếu niên mời mình đến lương đình và động thủ, nhất nhất kể rất tỉ mỉ.
Tống Trấn Sơn khi nghe vậy thì nhíu chặt mày nói :
- Lam y thiếu niên kia là ai?
Nhạc Tiểu Tuấn mới đáp :
- Chính là người vừa rồi ở ngoài khách phòng vãn sinh đã gặp, Hoặc tổng quản xưng là công tử!
Tống Trấn Sơn tức giận nói :
- Chính là độc tử của lão phu, Tống Văn Tuấn, tiểu tử này thường

ngày cương ngạo vô trang, lão phu đã răn giới nhiều lần vẫn tính nào tật nấy, ức hiếp người gây bao chuyện rắc rối.
Nhạc Tiểu Tuấn nói đở :
- Tống huynh cũng chỉ là nhất thời hiểu lầm!
Tống Trấn Sơn gắt lên :
- Hiểu lầm! Cho dù hiểu lầm thì hắn cũng phải đợi người ta giải thích, cớ sao cứ bức phải động thủ?
Nhạc Tiểu Tuấn khi ấy kể tiếp lúc đang đánh nhau với Tống Văn Tuấn thỉ có người ngầm trợ thủ, dẫn dụ Tống Văn Tuấn chạy theo, Rồi sau đó chàng phát hiện trung niên hán tử họ Từ trúng thương nằm trong đám cỏ khô thế nào, nói ra một mạch.
Tống Trấn Sơn nghe xong bỗng cười phá lên ha hả nói :
- Người này ở trên cao phóng ám khí mà có thể dễ dàng hóa giải kiếm thức của khuyển tử, đủ thấy phải là hạng nhất lưu cao thủ, làm sao dễ dàng bị người đánh lén để trọng thương đến nỗi ngồi cũng không nổi chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người lấp bấp trong miệng :
- Khi ấy rõ ràng vãn sinh thấy hắn bị trúng thương, miệng rên rất dữ...
- Hà hà... Đương nhiên cao nhân tự có phương! Huống gì ngươi chỉ lần đầu xuất môn hành cước, chưa có kinh nghiệm giang hồ, đương nhiên dễ cả tin lời hắn. Lại nói hắn trước hết ngầm giúp ngươi sau đó mới nhờ lại ngươi, hơn nữa ngươi rất thuận tiện vì đã có việc riêng đến đây, cho nên về đạo lý không thể thoái thác. Giang hồ hiểm trá, lòng người nan trác, đây cũng là một bài học quý giá cho những người trẻ tuổi mới xuất đạo như các ngươi vậy!
Nhạc Tiểu Tuấn hổ thẹn cúi đầu, chấp tay xá dài nói :
- Nói vậy hắn thụ thương chỉ là giả?
- Đương nhiên là giả, hắn thấy ngươi tướng mạo nho sinh, không chút khí độ giang hồ, phong thư này do ngươi đem đến nhất định lão phu sẽ tin mà chẳng nghĩ gì!
Nhạc Tiểu Tuấn thẹn vô cùng, không dám ngẩng đầu lên, lí nhí trong miệng :
- Đều do vãn sinh ngu muội ấu trỉ không xét người xét việc nên mới mang phong thư này đến cho Lão đại gia, thực vãn sinh thẹn không có đất dung thân!
- Ái, ta đã nói điều này không thể trách ngươi!
Bọn họ nói chuyện với nhau đến đó, thì thấy Hoắc Vạn Thanh đã quay trở lại với một chiếc bình ngọc trên tay, đặt bình lên bàn lão lại quay đi lấy một chén nước trong, tiếp đó mở bình ngọc dốc đổ ra một

viên dược hoàn màu chu sa.
Tống Trấn Sơn nói ngay :
- Mười viên!
Hoắc Vạn Thanh kinh ngạc kêu lên :
- Bát Bảo giải độc vô ưu đan có thể giải hết thiên hạ kỳ độc, đến như loại độc lợi hại nhất của Đường môn cũng chỉ cần đến ba viên, lão Trang chủ sao lại...
Tống Trấn Sơn gật đầu nói :
- Không sai, bình Bát Bảo đơn này là tặng dược của vị Chưởng môn Đường môn có thể giải thiên hạ kỳ độc. Thế nhưng loại độc tẩm trên phong thư này không phải tầm thường, nếu không phải lão phu đã sớm ngầm vận công khống chế huyệt đạo trên tay, và dùng mấy mười năm công lực bức chế độc phát tán, thì có lẽ giờ này độc tính nhập tâm mà tử tại đương trường. Nếu không dùng đến mười viên làm sao giải nổi?
Hoắc Vạn Thanh cúi đầu vâng một tiếng, rồi dốc bình đếm đúng mười hoàn trao cho Tống Trấn Sơn.
Tống Trấn Sơn đưa tay đón lấy mười viên giải dược đan cho vào mồm, cầm chén nước lên nhấp một ngụm nuốt xuống cổ, cuối cùng ngồi yên nhắm mắt hờ, một tiếng cũng không nói nữa.
Hoắc Vạn Thanh đứng bất động thi hầu bên cạnh, chẳng dám quấy nhiễu.
Nhạc Tiểu Tuấn hai mắt cứ mở tròn xoe nhìn Tống Trấn Sơn đến chớp mắt cũng không dám, trong phòng phút chốc trở nên tĩnh mịch không một tiếng thở mạnh.
Chính tại lúc này, bên ngoài hoa đình bỗng có tiếng bước chân chạy dồn dập chưa thấy người đã nghe tiếng của Tống Văn Tuấn la hoảng vọng vào :
- Cha trúng độc, nhất định tiểu tử họ Nhạc kia...
Người vừa vào khỏi cửa, đã thấy vung tay rút kiếm.
Tống Trấn Sơn mắt hé mở, trầm giọng quát :
- Cha thường ngày răn bảo ngươi làm người không nên ngạo mạn, kêu căng, huống gì Nhạc tướng công chỉ vô tình gặp người giữa đường phó thác, hoàn toàn vô can. Nhạc tướng công từ xa đến đây là khách, ngươi cớ sao vô lễ?
Tống Văn Tuấn thấy cha tỉnh lại, thần sắc bình thường, thì cúi đầu dạ một tiếng đứng sang một bên.
Lúc này tiếp liền có hai thiếu nữ bước vào, chính là Huy Huệ Quân và ả hầu Tiểu Thúy.
Huy Huệ Quân lúc này đương nhiên không còn mang mạng che mặt

như khi ra đường, khuôn mặt bình dị tầm thường, nhưng đôi mắt lộ lưu ba thu thủy liếc nhìn nhanh Nhạc Tiểu Tuấn một cái, rồi bước đến bên Tống Trấn Sơn quan tâm hỏi :
- Cửu cửu sao vậy?
Tống Trấn Sơn gật đầu mĩm cười nói :
- Không sao, trên thư kia có tẩm độc, nhưng giờ thì đã không còn ngại gì!
Lão thở hắt ra một hồi, thay đổi ngữ khí hỏi :
- Ừm, cha ngươi cũng đến Qua Châu chứ?
Huy Huệ Quân đáp :
- Cha đi đến đó, điệt nữ hoàn toàn không biết, cửu cửu làm sao biết được?
Tống Trấn Sơn chỉ tay lên bức thư hiện đang cắm sâu trong chiếc cột, nói :
- Trên thư có nói rõ!
Huy Huệ Quân ngạc nhiên la lên :
- Trên thư có nói đến cha ư?
Nói rồi nàng quay người đi đến lấy bức thư, nhưng Tống Trấn Sơn đã la lớn :
- Ngừng tay! Trên thư có độc, chớ nên động đến!
Huy Huệ Quân vội ngừng bước, quay lại hỏi :
- Trên thư nói gì?
Tống Trấn Sơn từ từ nói :
- Bọn chúng muốn cháu mang thanh Tiên Cô kiếm đến đổi lấy cha cháu!
Nhạc Tiểu Tuấn vừa nghe vậy thầm nghĩ :
- Thì ra thanh Tiên Cô kiếm đã nằm trong tay cô ta!
Huy Huệ Quản ngược lại sững người :
- Bọn chúng muốn cháu mang thanh Tiên Cô kiếm đánh đổi cha ư? Cửu cửu, cha cháu thế nào rồi?
Tống Trấn Sơn vuốt râu nghĩ nhanh rồi nói :
- Có lẽ đây cũng là mưu kế của chúng, trên thư chúng khoa ngôn như vậy mục đích để dẫn dụ lão phu chấn động kinh ngạc, mà phân tán tư tưởng, có vậy mới nhiễm độc. Xem ra cũng không nên tin lắm, bởi vì võ công của cha cháu không phải là hạng tầm thường dễ bị chúng khống chế!
Huy Huệ Quân lắc đầu nói :
- Không, cha nếu không rơi vào tay chúng, chúng chẳng cần gì hù tạo chuyện này?
- Oa nhi! Sao đến lời của cửu cửu mà cháu vẫn không tin ư?

Nhạc Tiểu Tuấn chợt nhớ lại chuyện trong quán rượu ở Qua Châu, lão nhân áo xanh khi ấy xuất hiện chợt đánh rơi năm ngọn phi đao của Hổ Xương Ngạo Vô Kỵ, Hổ Trảo Tôn từng xưng ngươi này là Hoài Dương đại hiệp. Sau đó Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu xuất hiện lại gọi người này là Huy huynh, chẳng lẽ người này chính là cha của Huy Huệ Quân?
Trong đầu nghĩ vậy, chàng liền lên tiếng chẹn ngang nói :
- Tại hạ muốn hỏi một chuyện, không biết lệnh tôn của Huy tiểu thư có phải là Hoài Dương đại hiệp hay không?
Huy Huệ Quân nghe hỏi thì chuyển ánh mắt ngạc nhiên nhìn chàng hỏi lại :
- Sao Nhạc tướng công lại biết?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Đêm hôm trước khi còn ở bên bến sông Qua Châu, nhân vì tại hạ nghe người ta gọi một vị vận trường bào xanh là Hoài Dương đại hiệp, rồi lại xưng là Huy huynh, bởi thế tại hạ mới hỏi điều này.
Huy Huệ Quản à lên một tiếng nói :
- Người mà Nhạc tướng công nói nhất định là cha tôi rồi, chẳng ngờ đúng là ông ta đi Qua Châu. À... Thế nhưng Nhạc tướng công nhìn thấy cha tôi với những ai?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Trước lúc tại hạ rời khỏi quán rượu, thì lệnh tôn chính đang đánh nhau với Hắc Hổ Thần...
- Hắc Hổ Thần?
Huy Huệ Quân kêu lên, rồi quay đầu hỏi Tống Trấn Sơn :
- Cửu cửu, Hắc Hổ Thần là ai?
Tống Trấn Sơn còn chưa kịp nói, thì Hoắc Vạn Thanh đã lên tiếng đáp thay :
- Huy tiểu thư, Hắc Hổ Thần trong làng hắc đạo danh đẩu không nhỏ, thế nhưng so với lệnh tôn thì công lực còn kém xa!
Huy Huệ Quân vẫn bán tín bán nghi, hỏi Tống Trấn Sơn :
- Cửu cửu, lời Hoắc tổng quản là thực chứ?
Tống Trấn Sơn khi ấy mới gật nhẹ đầu đáp :
- Không sai, cha ngươi xem ra còn hơn Hắc Hổ Thần một bực!
Huy Huệ Quân khi ấy mặt mới rạng nét cười, quay nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp :
- Nhạc tướng công nhìn thấy cha tôi đánh nhau với Hắc Hổ Thần ở đâu? Lúc nào? Xin nói rõ một chút!
Tuy mặt nàng rạng nét cười, thế nhưng trong câu hỏi này cũng đủ thấy nàng không có ý cười tí nào.

Nhạc Tiểu Tuấn vốn không chú ý, khi ấy nghe hỏi thì chỉ việc đem chuyện đêm hôm trước xảy ra trong quán rượu bên bến sông ở Qua Châu kể rành mạch từng chi tiết cho mọi người nghe. Chỉ duy nhất là chuyện cô gái bán hoa Trúc Thu Lan kéo chàng đi và tặng kiếm là không nhắc đến.
Tống Trấn Sơn nghe rồi chậm rải nói :
- Mãi Hoa bà Trúc Tâm Cơ cũng xuất hiện ở Qua Châu, ừm... Xem ra bọn họ đến đó đều chỉ vì thanh Tiên Cô kiếm!
Nói đến, lão nhìn Huy Huệ quân hỏi :
- Quân nhi, có lẽ cha ngươi còn chưa biết thanh Tiên Cô kiếm đã nằm trong tay cháu, vì không muốn bảo kiếm ấy bị lọt vào tay bọn hắc đạo, cho nên mới xuất đầu lộ diện!
Huy Huệ Quân bật cười lên khúc khích nói :
- Nếu cửu cửu không nói ra, điệt nữ cũng không biết thanh kiếm tối qua vô tình tìm được là thanh Tiên Cô kiếm!
Tống Trấn Sơn mỉm cười nói :
- Oa nhi, hiện tại thì yên tâm, cha ngươi nhất định không việc gì...
- Thế nhưng trên thư...?
Tống Trấn Sơn nói ngay :
- Chúng chỉ dọa vậy thôi!
Lão nói rồi bưng chén trà lên nhấp một ngụm, đoạn nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Nhạc tướng công vừa rồi có nói là đường xa đến tìm lão phu có tư sự, vậy có gì cứ tự nhiên nói ra đừng ngại!
- Vâng!
Nhạc Tiểu Tuấn lễ mạo đứng lên ôm quyền xá dài, mới nói :
- Vãn sinh thật có chuyện muốn khẩn cầu Tống đại lão gia tư trợ...
Huy Huệ Quân nhìn chăm vào chàng, tợ hồ như rất quan tâm chuyện chàng khẩn cầu Tống Trấn Sơn.
Tống Trấn Sơn điềm nhiên nói :
- Nhạc tướng quân, mời ngồi! Lão phu tuy hai mươi năm qua không màn thế nhân ngoại sự, nhưng xem ra lần này ngươi với lão phu có chút duyên với nhau vậy! Có gì khó khăn cứ nói ra, lão phu nguyện dốc sức giúp một tay!
- Đa tạ Tống đại lão gia!
Chàng chấp tay thi lễ lần nữa rồi ngồi trở lại ghế, đoạn tiếp :
- Có điều chuyện vãn sinh khẩn cầu tư trợ hoàn toàn không phải là chuyện của bản thân vãn sinh!
Tống Trấn Sơn à lên một tiếng hỏi :
- Vậy là chuyện của người nào?

- Chính là sư phụ của vãn sinh!
Tống Trấn Sơn gật nhẹ đầu hỏi tiếp :
- Lệnh sư là ai?
- Gia sư xưng là Vô Danh lão nhân!
Tống Trấn Sơn kinh ngạc thốt lên :
- Vô danh lão nhân ư? Lão phu xưa nay chưa từng nghe qua ngoại hiệu này bao giờ, không biết lệnh sư tôn tính đại danh thế nào?
Nhạc Tiểu Tuấn có phần lúng túng, đỏ mặt nói :
- Tiểu sinh cũng không biết!
Tống Trấn Sơn ngay từ đâu đã nhìn thấy thần thái nho nhã tuấn đạt của chàng thiếu niên này mà có lòng mến mộ, nên lúc này thấy chàng đáp một câu nghe ra kỳ quái, nhưng cũng không trách, chỉ cười hỏi thêm :
- Nói thế thì câu chuyện thật ra thế nào chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn mặt đã thẹn đỏ đến mang tai, lí nhí nói :
- Chuyện là thế này, vãn sinh vừa lúc lên sáu, có một vị văn sĩ tướng mạo phong trần phiêu dật, tự nhiên vào nhà nhìn thấy tiểu sinh thì nguyện làm chấp sự vãn sinh, từ đó ông ta ở lại ngay trong tệ xá dạy tiểu sinh đọc sách...
Tống Trấn Sơn lúc này nghe rất chăm chú, bèn nhíu mày hỏi :
- Vị đó chính là Vô Danh lão nhân?
- Vâng!
Nhạc Tiểu Tuấn đáp rồi nói tiếp :
- Gia sư ngoài dạy vãn sinh đọc sách ra, còn lại dạy vãn sinh ngồi tĩnh toạ hít thở điều độ...
Tống Trấn Sơn nói ngay :
- Đó chính là dạy ngươi vận khí công phu!
- Vâng!
Nhạc Tiểu Tuấn lại tiếp :
- Về sau vãn sinh mới biết gia sư dạy vãn bối luyện nội công, đồng thời gia sư cũng có dạy ít quyền kiếm. Đến khi vãn sinh khôn lớn, dần dần mới để tâm nhận ra gia sư như có chuyện gì khổ tâm, thỉnh thoảng hay ngồi một mình thở vắn than dài, thế nhưng hễ vãn sinh hỏi đến thì gia sư đều lắc đầu im lặng.
Huy Huệ Quân nhạy cảm xen vào nói :
- Nhất định lệnh sư có nỗi khổ tâm riêng!
Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Cho mãi đến đầu xuân năm nay, gia sư bỗng từ biệt, trước khi đi chỉ căn dặn một câu là trước Trung thu ba ngày phải đến Thanh Tiêu động trên ngọn chủ phong ở Vân Đài sơn gặp người!

Tống Trấn Sơn cắt ngang hỏi :
- Ông ta ở lại trong nhà ngươi ròng rã mười bốn năm?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Vâng!
Tống Trấn Sơn hỏi tiếp :
- Vậy trước Trung thu ba ngày, ngươi có đến Vân Đài sơn không?
- Có!
Tống Văn Tuấn từ đầu đến giờ đứng bên cạnh im lặng, khi ấy chen vào một câu :
- Nói thế Nhạc huynh là từ Vân Đài sơn đến đây sao?
Tống Trấn Sơn chừng như sợ nhi tử mình có lời thất thố, liếc mắt nói :
- Các ngươi chớ nên chen vào, nên ngồi xuống nghe Nhạc tướng công nói!
Nhạc Tiểu Tuấn tiếp :
- Đúng như hẹn, tiểu sinh trước Trung thu ba ngày đến Thanh Tiêu động trên Vân Đài sơn gặp gia sư, lúc này gia sư đã thay y phục bằng chiếc đạo bào màu thanh thiên, tĩnh tọa trên tấm bồ đoàn...
Nói đến chàng bỗng thở dài một tiếng, rồi mới kể tiếp :
- Gia sư gặp lại tiểu sinh thì vô cùng vui mừng, thế nhưng tiểu sinh thì thấy xót xa khi nhìn người tiều tụy đi rất nhiều, khí sắc cũng không được tốt... Vãn sinh hỏi thăm sức khỏe, gia sư mới nói mười mấy năm ở tại tệ xá đã nhận ra uất khí ngưng kết mà sắp sinh bệnh, cho nên muốn viễn trình đến Vân Đài sơn bế quan tịnh dưỡng. Cũng có thể sắp hồi phục huyền công, nhưng cũng có thể sắp tẩu hỏa nhập ma, không chừng mấy mươi năm công phu phút chốc trôi theo đại hải về biển Đông. Nhân vì trong lòng gia sư còn có hai điều chưa đắc ở tâm nguyện, vốn muốn phó thác vãn sinh, nhưng hiện tại nghĩ lại không muốn nói ra nữa...
Nghe kể đến đó, Tống Trấn Sơn chẹn ngang hỏi :
- Lệnh sư không muốn nói ra, hẳn là không muốn phiền đến môn đồ của mình?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Ân thầy như biển, vãn sinh phân thây còn khó báo đáp. Cho nên gia sư không chịu nói, vãn sinh cũng một mực nhất quyết khẩn cầu người nói ra...
Tống Trấn Sơn tuy đã ở vào tuổi cổ lai hy, nhưng bây giờ nghe cũng bị câu chuyện của Nhạc Tiểu Tuấn cuốn hút, bèn hỏi :
- Lệnh sư cuối cùng có nói ra không?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Vãn sinh phải qua khổ cầu khẩn nửa ngày, gia sư mới chịu nói ra một chuyện, gia sư vốn có một người con nói dõi nhưng mười sáu năm về trước vô cớ mất tích, gia sư đã tìm khắp đại hải Nam Bắc, nhưng chung quy vẫn không một tung tích.

Chương 8
Một kiếm vì ân sư

Bây giờ mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên, Tống Trấn Sơn không hiểu chuyện sư phụ Nhạc Tiểu Tuấn có người con nối dõi thì liên quan gì đến lão, bèn hỏi tiếp :
- Công tử của lệnh tôn nếu còn sống thì nay chừng bao nhiêu tuổi?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Vãn sinh chỉ nghe gia sư nói, năm bị thất tích thì mới được hai tuổi!
- Ồ, vay lệnh sư có từng nói với Nhạc tướng công tên là gì chứ?
- Gia sư không hề nói, nhưng chỉ cho biết sư huynh trên mày trái có một nốt ruồi son!
Tống Trấn Sơn ậm ừ một tiếng rồi hỏi :
- Vậy không nói ra chuyện thứ hai sao?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Vãn sinh cầu khẩn mãi, nhưng gia sư chỉ thở dài lắc đầu, gia sư chỉ nói "Được một đệ tử hiếu đệ như ngươi, sư phụ cũng vui lắm rồi, chỉ cần sau này trên đường hành đạo, ngươi gặp người nào chừng trạc ngươi, trên mày trái có nốt ruồi son, thì bảo thanh niên ấy mười năm sau đúng ngày Trung thu đến Chung Nam Thái Nhất Diên gặp sư phụ, nếu không gặp sư phụ thì coi như sư phụ đã không còn trên thế gian này. Ngươi giúp được chuyện này cũng đã đủ lắm rồi, còn chuyện thứ hai, quá khứ như mây khói, đừng nhắc đến nữa thì hay hơn".
Tống Trấn Sơn càng nghe càng chú tâm suy nghĩ, đoạn hỏi :
- Lệnh sư đã không chịu nói ra, vậy Nhạc tướng công còn tìm đến gặp lão phu làm gì?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Lần ấy khi bái biệt gia sư, trên đường xuống núi, vãn sinh gặp một lão nhân gia gọi vãn sinh lại...
Tống Trấn Sơn cảm thấy ly kỳ, chậm mắt nhìn chàng.

Huy Huệ Quân chen vào hỏi :
- Người đó là ai?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- “Vãn sinh khi ấy nghe gọi quay lại, thấy người nay hoàn toàn xa lạ, chưa kịp hỏi thì người đó đã cười lớn nói ngay :
- Điều tâm nguyện thứ hai của sư phụ người ta biết rất rõ.
Nghe vậy vãn sinh liền gạng hỏi.
Người này cười vẻ bí ẩn nói tiếp :
- Lão phu chỉ cho ngươi một con đường, chỉ cần ngươi tìm đến Tống Trấn Sơn ở Vũ Tiên, chỉ cần ông ta chỉ giáo vài câu là tâm nguyện của sư phụ ngươi nghênh đao giải tận!”
Từ nãy đến giờ Tống Văn Tuấn vẫn ngồi im lặng lắng nghe, lúc này không kềm nổi hừ một tiếng la lên :
- Tên kia là ai mà dám kêu thẳng danh tính cha ta ra?
Tống Trấn Sơn đanh mắt nhìn con trai rồi cười cười nói :
- Cha vốn tính danh Tống Trấn Sơn thì người ta cứ thế mà gọi, không chừng người đó lại là cố nhân của cha cũng nên!
Nói rồi lại nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp :
- Thế Nhạc tướng công có còn nhớ rõ dung mạo của vị lão nhân xa lạ kia chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :
- Lão nhân kia tuổi ước trên dưới bảy mươi, tóc bạc phủ vai, càm râu lưa thưa, mặt như hài đồng, thân vận trường bào màu cổ đồng, tay cầm trúc trượng.
Tống Trấn Sơn vừa nghe chàng mô tả thì mặt thoáng biến sắc, vuốt râu trầm ngâm không nói.
Nhạc Tiểu Tuấn không để ý tiếp tục kể :
- Lão nhân đó còn nói điều tâm nguyện thứ nhất của gia sư ông ta cũng biết.
Tống Trấn Sơn à lên một tiếng nhưng vẫn chưa nói gì.
Nhạc Tiểu Tuấn lại tiếp :
- “Vãn sinh khi ấy nghe vậy thì hỏi ông ta đã biết, vậy xin chỉ giáo vãn sinh nên làm gì?
Lão nhân nói :
- Lão phu chỉ có bốn câu thơ, ngươi nên nhớ kỹ :
Ngũ xuất hoa khai lúc xuất phi,
Mãn thiên cảnh sắc ánh hàn huy,
Thiên Thai nhất khứ đang tiên dịch,
Từng thử Nguyễn Lang bất ức quy.
Đọc xong bốn câu thơ lão nhân quay người bỏ đi ngay.

Văn sinh trong lòng thấy kỳ lạ muốn hỏi thêm nữa, liền phóng chạy đuổi theo.
Lão nhân đi không nhanh lắm, vậy mà văn sinh đuổi mãi vẫn không theo kịp, đến ngang hẻm núi thì bỗng lão nhân kia đã mất dạng!"
Tống Trấn Sơn nghe rồi đầu mày giãn ra, gật đầu nói :
- Ngươi nghe lời lão nhân kia chỉ điểm, cho nên mới tìm đến đây diện kiến lão phu!
Nhạc Tiểu Tuấn cúi thấp đầu đáp :
- Văn sinh lòng thành khẩn muốn làm tròn nguyện ý của gia sư, nên nghe lão nhân kia chỉ điểm đến gặp Tống đại lão gia thì mọi chuyện nhất đao giải tận, mới mạo muội đến quấy nhiễu tịnh cư của Tống đại lão gia!
Tống Trấn Sơn lại gật đầu, khí độ rộng rãi nói :
- Hảo, lão phu đáp ứng lời ngươi!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe thế thì vui mừng khôn tả :
- Tống đại lão gia tiếp nhận thỉnh cầu của văn sinh, nói vậy lão nhân gia cũng biết rõ tâm nguyện của gia sư?
Tống Trấn Sơn gật đầu đáp :
- Lão phu biết!
Nhạc Tiểu Tuấn lại hỏi :
- Tống đại lão gia có thể nói cho văn sinh biết rõ tâm nguyện của gia sư...
- Ừm...
Tống Trấn Sơn sắc mặt trở nên nghiêm túc nói :
- Lão phu chỉ nói là đáp ứng ngươi thay mặt lệnh sư quyết định chuyện này mà thôi!
Nhạc Tiểu Tuấn trớ mặt nhìn Tống Trấn Sơn không hiểu, nói :
- Ý Tống đại lão gia là...
Tống Trấn Sơn thản nhiên nói :
- Mười sáu năm về trước, lão phu từng ước với lệnh sư, chỉ cần lệnh sư tiếp qua hai mươi chiêu kiếm của ta, thì lão phu sẽ nói ra một chuyện bí mật!
Đương nhiên hai mươi chiêu kiếm mà Tống Trấn Sơn nhắc đến là hai mười chiêu tuyệt kiếm mà lão từng bằng nó mà thành danh Võ Lâm Nhất Kiếm, đến như những tay cao thủ nhất nhì võ lâm xưa nay còn chưa ai giải nổi, huống là một thiếu niên trẻ tuổi như Nhạc Tiểu Tuấn?
Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa kịp nói gì, thì Tống Trấn Sơn đã tiếp :
- Một lời ước này của lão hũ mười sáu năm về sau vẫn còn giá trị...
Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ như dần dần hiểu ra chuyện xưa, ấp úng nói :

- Nói vậy ý Tống đại lão gia là muốn biết bí mật kia, cần phải qua được hai mươi chiêu kiếm của đại lão gia?
- Không sai, nếu như lệnh sư tự thân đến, thì cũng phải tiếp lão phu hai mươi chiêu kiếm...
Nhạc Tiểu Tuấn vì tâm nguyện của sư phụ mà đến đây, nghe nói thế thì hào khí trong người trỗi lên, đứng dậy chấp tay vái dài lễ độ nói :
- Tống đại lão gia, vì tâm nguyện của gia sư, vãn sinh không tự lượng sức xin thử một phen!
Tống Trấn Sơn cười vang lên sang sảng, gật đầu nói :
- Chí khí! Chí khí! Nhưng lão phu nói chưa hết câu, nếu lệnh sư đích thân đến đây thì phải tiếp lão phu hai mươi chiêu, còn như Nhạc tướng công chỉ vì ân sư mà thay mặt đến đây, chỉ cần tiếp lão phu một chiêu kiếm là đủ!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì ngớ người, nói :
- Vãn sinh chỉ cần tiếp được Tống đại lão gia một kiếm là được ư?
Thực tình thì Nhạc Tiểu Tuấn vừa là kẻ hậu học vừa là người chưa từng xuất môn hành đạo, ít biết chuyện giang hồ xưa nay, cho nên vốn không hề hay biết chuyện của Tống Trấn Sơn thành danh năm xưa. Đến như chỉ biết Tống Trấn Sơn là vị Võ lâm minh chủ mà không biết lão còn có tôn hiệu Võ Lâm Nhất Kiếm, một chiêu của lão có thể bằng cả trăm, cả ngàn chiêu kiếm của các kiếm pháp thường.
Huy Huệ Quân ngược lại thầm hiểu trong lòng, nhìn Nhạc Tiểu Tuấn vẻ quan tâm nói :
- Nhạc tướng công, cửu cửu của tôi kiếm thuật đạt đến cảnh huyền vi ảo diệu, tướng công quyết không thể...
Tống Trấn Sơn lại cười ha hả nói :
- Quân nhi, chớ nên quá lo lắng cho Nhạc tướng công, lão phu há có thể đả thương người ta?
Huy Huệ Quân thẹn cúi đầu im lặng.
Nhạc Tiểu Tuấn chắp tay nói :
- Vãn bối tự biết sở học nông thiển, sánh với Tống đại lão gia như mặt trăng mặt trời, chỉ nhân vì muốn hoàn thành tâm nguyện ân sư mạo muội thế này...
Tống Trấn Sơn thấy chàng trước sau lễ độ biết tôn ty trật tự thì hài lòng, gật đầu nói :
- Rất tốt! Nhạc tướng công không mang theo kiếm sao?
Nhạc Tiểu Tuấn đáp rồi lấy thanh nhuyễn kiếm cuốn tròn từ thắt lưng ra đáp :
- Vãn sinh có!
Nhuyễn kiếm chưa vận nội lực quán chú vào thì mềm ẻo vô lực, thế

nhưng ánh thép phát ra lạnh lùng khiến người ta nhìn cũng phải lạnh người.
Tống Trấn Sơn vừa nhìn thấy cũng đã nhận ra đây là một thanh bảo kiếm chứ không phải tầm thường, nhíu mày hỏi :
- Nhạc tướng công từ đâu có thanh kiếm này?
Nhạc Tiểu Tuấn ngỡ là lão ta nhận ra thanh kiếm này, da mặt ửng hồng ấp úng nói :
- Một vị bằng hữu của vãn bối tặng!
Tống Trấn Sơn hừ một tiếng, gật đầu nói :
- Tuyệt kiếm! Thế nhưng hành tẩu giang hồ, Nhạc tướng công tốt nhất ít dùng đến nó thì hay!
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng hiểu ra hết thâm ý trong câu nói này, lại cho rằng ý lão ta là chỉ thanh kiếm quá sắc bén, động thủ dễ đả thương người, khi ấy chấp tay nói :
- Vãn sinh ghi nhớ!
Lúc này đã thấy hai gã tráng đinh bày dọn chén bát trên chiếc bàn khác bên góc trái hoa đình, có lẽ chuẩn bị ăn tối.
Thì ra, Hoắc tổng quản thấy Tống lão trang chủ khoản đãi Nhạc Tiểu Tuấn như khách phương xa đến, nên không đợi căn dặn cũng đã cho người làm tiệc tiếp đãi.
Tống Trấn Sơn mỉm cười vẫy tay nói :
- Các ngươi đem đến đây cho ta một chiếc đũa!
Hoắc tổng quản theo hầu Tống Trấn Sơn đã mấy mươi năm, đương nhiên hiểu ý chủ nhân của mình, liền cầm lấy một chiếc đũa tre đưa đến.
Tống Trấn Sơn cầm lấy chiếc đũa, cười nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Lão phu đã hai mươi năm nay không động đến kiếm, chúng ta tỷ thí một chiêu xong rồi dùng tiệc vậy!
Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên nói :
- Tống đại lão gia muốn dùng đũa tre thay kiếm ư?
- Hà hà... Lão phu nếu trong tay không có vật gì làm binh khí, Nhạc tướng công nhất định không chịu động thủ, hiện tại thì cứ việc phát chiêu đi!
Nhạc Tiểu Tuấn lại hỏi :
- Tống đại lão gia muốn động thủ ngay tại đây?
Tống Trấn Sơn vẫn ngồi yên trên ghế Thái sư, gật đầu nói :
- Không sai, Nhạc tướng công có thể xuất chiêu!
Nhạc Tiểu Tuấn thấy lão ta vẫn ngồi bình thản an nhiên trên ghế Thái sư, đến đứng lên cũng không, bảo chàng phát chiêu tấn công, khiến chàng thấy lúng túng nói :

- Tống đại lão gia...
- Lão phu đã nói, Nhạc tướng công cứ việc phát chiêu công vào đi!
- Điều này...
Huy Huệ Quân có chút yên tâm giục chàng :
- Cửu cửu bảo tướng công ra chiêu, thì cứ ra chiêu chớ nên ngại.
Tống Trấn Sơn nói :
- Quân nhi nói không sai, ngươi chớ nên ngại, thế nhưng lão phu có lời nhắc nhở ngươi trước là ngươi chỉ có cơ hội xuất một chiêu, cho nên cần phải tập trung tận lực đối phó. Lão phu nói một chiêu, là ngươi tiếp lão phu một chiêu, còn ngươi không cần giới hạn số chiêu, chỉ cần ngươi xuất kiếm chạm vào được tà áo của lão phu, thì kể như ngươi thắng! Hảo... Xuất thủ đi!
Lão vẫn ngồi điềm nhiên trên ghế, không một chút chút gì tỏ ra phòng bị, lại giục Nhạc Tiểu Tuấn xuất chiêu tấn công.
Nhạc Tiểu Tuấn chắp kiếm hành lễ nói :
- Vãn sinh cung kính bất như tòng mệnh, chỉ có điều vãn sinh muốn nói thanh nhuyễn kiếm này vô cùng sắc bén, chém thiết như chơi...
Tống Trấn Sơn gật đầu tiếp lời chàng ngay :
- Ta biết thanh nhuyễn kiếm trong tay ngươi xuất xứ từ Vân Nam Vô Lượng kiếm phái, tinh luyện từ thép non nghìn năm, ngươi hà tất phải quá cố kỵ cứ việc xuất chiêu!
Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ thanh kiếm trong tay mình có xuất xứ lai lịch như vậy, lại thầm nghĩ :
- Lão đã nói như vậy, ta cũng không nên do dự nữa!
Nghĩ rồi, chân trái thoái một bộ, người hơi chùng thấp xuống, khí vận vào kiếm, cổ tay rung nhẹ, khiến cả thanh nhuyễn kiếm phút chốc cương thẳng lên.
Cuối cùng mới chính lập, tay trái yết lưỡi kiếm, nói :
- Vãn sinh xuất chiêu!
Thanh nhuyễn kiếm trực lập từ từ xuống chĩa vào vai trái của Tống Trấn Sơn.
Thật ra thì khởi thức thế kiếm này mũi kiếm phải chĩa thẳng vào ngực đối phương, bởi vì đây chính khởi thức chiêu Thiên Đạo Trung Hòa trong Võ Đương Lưỡng Nghi kiếm pháp.
Võ Đương nội gia kiếm pháp dụng ý dẫn khí, thế kiếm chậm rãi, chàng khởi thức chiêu này như vậy là vì Tống Trấn Sơn vẫn ngồi bất đồng trên ghế, nên thấy không thể tấn công mãnh liệt.
Luận về lễ số, thì đây cũng là truyền thống lễ giáo cố hữu của kẻ đọc sách, chứ nếu như kẻ chỉ biết luyện võ hành cước giang hồ, chỉ nghĩ dụng binh bất yếm trá thì khi nào chịu nhường nửa bước để thủ bại

đối phương?
Tống Trấn Sơn nhìn thấy lòng thầm nghĩ :
- Tiểu tử này tâm trường lỗi lạc, biết nhượng người để tiến bộ, sau này nhất định thành danh giang hồ. Chưa biết chừng vài mươi năm nữa có thể thành người lãnh đạo võ lâm cũng nên!
Lòng nghĩ vậy, nhưng cười nhắc nhở :
- Nhạc tướng công một chiêu này vì tâm nguyện của lệnh sư mà phát, cần phải toàn tâm toàn lực, chớ nên khách khí!
Nhạc Tiểu Tuấn kiếm phát ra từ từ đã được nửa đường, bên tai nghe Tống Trấn Sơn nhắc nhở một câu như vậy, thì trước mặt bỗng hiện lên hình ảnh ân sư tiều tụy và những lần ngồi ủ rũ than vắn thở dài.
Bất giác lòng chàng kêu lên :
- Vâng! Một chiêu này ta vì sở nguyện của ân sư mà phát!
Y khởi khí động, kiếm thế cũng đột nhiên biến hóa, một chiêu từ từ điểm tới Thiên Đạo Trung Hòa biến thành chiêu Ngũ Nguyệt Phi Hoa trong kiếm pháp của Không Động.
Nhuyễn kiếm rung lên phát liền năm làn kiếm ảnh nhanh như chớp chộp tới người Tống Trấn Sơn.
Tống Trấn Sơn tay trái buông thõng, tay phải cầm chiếc đũa hoa lên một cái, liền nghe keng keng... vang lên năm tiếng chói tai.
Rõ ràng chiếc đũa trong tay lão ta chỉ trong nháy mắt điểm liền năm cái nghênh đầu mũi kiếm Nhạc Tiểu Tuấn đánh bật ra ngoài.
Chiêu vừa rồi Ngũ Nguyệt Phi Hoa, Nhạc Tiểu Tuấn phát ra là của phái Không Động, mà kiếm thuật Không Động tinh ở chỗ tốc độ cực nhanh, một chiêu hóa thành năm, đương nhiên phát kiếm không thể chậm được rồi!
Thế nhưng, Tống Trấn Sơn chỉ dùng đũa thay kiếm, ra chiêu sau điểm liền năm cái phá giải năm kiếm ảnh của Nhạc Tiểu Tuấn, tự nhiên thủ pháp của lão ta cũng nhanh không tưởng nổi!
Bây giờ, Nhạc Tiểu Tuấn bị chấn động mạnh, từ thân kiếm một luồng kình lực quái dị xông vào, từ bàn tay lên cánh tay, từ cánh tay xâm nhập vào toàn thân, chẳng khác gì chạm phải một luồng điện giật bắn cả người lui sau đến bốn năm bước dài.
Nhạc Tiểu Tuấn phát hoảng, thế nhưng chỉ nghĩ đến câu nói vừa rồi của Tống Trấn Sơn một chiêu này là vì tâm nguyện của lệnh sư, vả lại chỉ cần chàng tiếp nổi một chiêu của lão ta là được, còn chàng muốn phát bao nhiêu chiêu cũng không giới hạn.
Trong đầu nghĩ vậy, cả người lập tức định xông trở lại ra chiêu tấn công.
Chẳng ngờ đã nghe giọng Tống Trấn Sơn vang lên :

- Nhạc tướng công cẩn thận!
Tiếp liền chàng chỉ thấy trước mắt hoa lên một vệt sáng trắng, đương nhiên phải là chiếc đũa trong tay Tống Trấn Sơn.
Nhưng trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn lúc này phảng phất như thấy ánh kiếm loáng lên, ánh kiếm lại phát ra kiếm khí nghe rất lạnh cả người, chiêu lại ảo diệu, nhất thời chàng chưa biết hóa giải thế nào?
Nói thì chậm, lúc ấy lại cực nhanh, chàng khoát bộ lách người một cách hết sức tự nhiên theo bản năng.
Thế nhưng phải biết rằng, dù chỉ là khoát bộ theo bản năng, nhưng nó lại là bộ pháp tinh diệu mà chàng học từ Vô Danh lão nhân ngay từ nhỏ.
Đây là một môn thân pháp từ bản thân Vô Danh lão nhân sáng chế ra sau khi nghiên cứu kỹ tất cả pho kiếm pháp của các môn phái, mục đích là để tránh tất cả các chiêu kiếm hiểm hóc.
Nên biết, Tống Trấn Sơn mệnh danh Võ Lâm Nhất Kiếm, đương nhiên một kiếm phát ra chẳng phải tầm thường, xưa nay ít người hóa giải nổi, thậm chí nghĩ cách né tránh là cũng ít có khả năng.
Chẳng ngờ lần này Nhạc Tiểu Tuấn thoái bộ né được, đồng thời còn thuận kiếm ra một chiêu Khổng Tước Khai Dực trong Loan Ba Phong kiếm pháp của phái Nga My.
Chỉ thấy ánh kiếm như cánh khổng tước xòe ra...
Kong! Một tiếng vang dài, tất cả lập tức biến mất ngay sau đó.
Nhạc Tiểu Tuấn tuy tiếp được một kiếm của Tống Trấn Sơn, thế nhưng cả người chàng bị một luồng kình lực mạnh chấn động tung ngược lên không trung, văng ra ngoài xa có đến hơn trượng, rơi phịch trên đất. Thanh nhuyễn kiếm trong tay thì bị chém gãy đầu mũi chừng một thốn.
Tống Trấn Sơn thâu chiếc đũa không một chút suy suyễn, lão vẫn ngồi trầm ổn trên ghế Thái sư, nhưng đột nhiên cả người giật nảy bắn lên, thất thanh la lớn :
- Ái! Kịch độc lợi hại thật!
Tiếp liền đó chỉ thấy chiếc đũa rớt xuống đất, cánh tay phải cũng như cánh tay trái rũ thõng xuống vô lực.
Thấy điều này thì mọi người còn lại đều thất sắc.
Hoắc Vạn Thanh chấn động cả người, nhãy chồm tới người Nhạc Tiểu Tuấn như con mãnh hổ, thét lớn :
- Tiểu tử, ngươi dám ngầm trong dụng độc ám toán lão Trang chủ!
Tống Văn Tuấn nghe nói Nhạc Tiểu Tuấn dụng độc hại cha, thì lập tức vung kiếm sấn tới quát lên :
- Họ Nhạc kia, ta bầm ngươi ra!

Huy Huệ Quân tuy không nói ra lời, thế nhưng nàng là người khó xử nhất.
Nếu như vừa rồi, từ miệng ai nói ra thì nàng có lẽ còn không tin, nhưng đích thân Tống Trấn Sơn nói ra thì nàng chẳng còn nghi ngờ gì nữa.
Thực lòng thì sâu trong nội tâm nàng đã thầm coi Nhạc Tiểu Tuấn là người tri kỹ, lòng nàng như đã gửi cho chàng, chẳng ngờ chàng lại có thể hạ độc một cách bỉ ổi như vậy đối với cửu cửu của nàng!
Nàng chết lặng người, cảm thấy cõi lòng tan nát, tình không ngăn nổi, nước mắt lưng tròng rồi rơi ra trên áo, hẳn là đã đem lòng trao nhầm cho một kẻ giả quân tử, ngụy trượng phu!
Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn bản thân bị chấn động rơi phịch trên đất, thần hồn còn chưa lai tỉnh, đến kiếm bị gãy một đoạn cũng không biết, còn chưa kịp lồm cồm ngồi dậy thì bọn Hoắc Vạn Thanh và Tống Văn Tuấn đã bức đến trước người.
Hoắc Vạn Thanh đưa tay cản kiếm của Tống Văn Tuấn lại nói :
- Công tử, không nên lấy mạng hắn!
Tống Văn Tuấn cực nộ thét lớn :
- Hoắc tổng quản, không nên xen vào, ta không thể không lấy mạng hắn!
Hoắc Vạn Thanh vẫn cản lại nói :
- Công tử bớt giận, hắn đã dùng độc ám toán lão Trang chủ, đương nhiên trong người hắn cũng có cất giải dược, chúng ta buộc hắn trao thuốc giải ra rồi hãy nói!
Nói rồi lão thâu tay lại, bước lên thêm bước nữa nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn còn ngồi phịch trên đất, gằn giọng :
- Tiểu tử, nhanh trao thuốc giải ra đây, thì ta còn tha cho mạng sống.
Nhạc Tiểu Tuấn bị bọn họ bức đến không đứng lên được, nhưng chẳng cần biện hộ, chỉ nói :
- Hoắc tổng quản, có sự hiểu nhầm, tại hạ không biết dụng độc, thì làm sao có thể sử dùng độc ám toán lão Trang chủ...
Hoắc Vạn Thanh đanh mắt lại gằn từng tiếng :
- Tiểu tử ngươi còn dám chối quanh ư? Nếu ngươi còn không nhanh đưa thuốc giải ra đây, thì ta bửa sống ngươi trăm mảnh!
Tống Trấn Sơn vừa rồi nhân người thọ độc nên buông thõng tay nhắm mắt điều khí, bây giờ thở hắt ra một hơi, mở mắt nói giọng nghe yếu đuối :
- Hoắc tổng quản, các ngươi làm gì vậy chứ?
Hoắc Vạn Thanh nghe giọng chủ thì quay người, vội vàng nói :
- Hội bẩm Trang chủ, tiểu tử này biết dụng độc tất sẽ có thuốc giải,

thuộc hạ...
- Nói bậy!
Tống Trấn Sơn cố quát một tiếng, rồi thấp giọng nói :
- Ngươi theo ta nhiều năm, sao còn không phân biệt rõ thị phi, còn không nhanh mời Nhạc tướng công dậy ư?
Hoắc Vạn Thanh kinh ngạc la lên :
- Lão Trang chủ...
Tống Trấn Sơn mặt ẩn hiện nộ khí :
- Vạn Thanh, lão phu bảo ngươi mời Nhạc tướng công đứng dậy, ngươi nghe không hử?
Hoắc Vạn Thanh không dám trái lệnh, vội vàng thoái lui sau hai bước, nói :
- Nhạc tướng công, lão Trang chủ mời đứng lên!
Nhạc Tiểu Tuấn khi ấy mới thu thanh nhuyễn kiếm lại, chống tay đứng dậy.
Tống Trấn Sơn lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Văn Tuấn, cả người cũng không nhanh đến xin lỗi Nhạc tướng công ư?
Tống Văn Tuấn ngớ người cãi lại :
- Cha! Chính hắn đã dùng độc ám toán cha, sao lại...
Tống Trấn Sơn không đợi con nói hết, cắt ngang :
- Cha bảo Nhạc tướng quân hạ độc bao giờ? Cha chỉ nhân nghĩ mình vừa rồi đã uống Bát Bửu đơn giải bách độc của Đường Môn mật chế, độc tính trong người đã giải hết. Chẳng ngờ vừa rồi dùng chiếc đũa vận khí công động thủ, mới phát hiện ra chẳng những những độc tính không giải hết mà chân khí chừng như dần dần bị tiêu tán...
Hoắc Vạn Thanh nghe vậy thì chấn động cả người, thất thanh la lên :
- Chẳng lẽ lão Trang chủ trúng loại Tán Công kỳ độc?
Tống Trấn Sơn gật đầu đáp :
- Có lẽ không sai, lão phu năm xưa từng nghe lão Chưởng môn Đường Môn nói rằng Bát Bửu đơn có thể giải bách độc, duy nhất loại Tán Công kỳ độc thì vô hiệu...
Huy Huệ Quân lúc này lòng dạ nhẹ lại, nhìn vào Nhạc Tiểu Tuấn vẻ có lỗi, nhân vì vừa rồi nàng cũng như người khác hiểu nhầm chàng, khi nãy lòng nàng mới càng thầm tin hơn chàng là bậc chính nhân quân tử, đáng để nàng gởi lòng làm người người tri kỷ.
Nàng nghe Tống Trấn Sơn nói vậy thì chen vào hỏi một câu :
- Chẳng lẽ bằng vào công lực như cửu cửu mà lại không thể vận khí bức độc tính ra ngoài sao?

Tống Trấn Sơn cười khổ đáp :
- Oa nhi mới thật ấu trĩ, đã gọi là Tán Công kỳ độc đặc chế để đối phó với những người nội công thâm hậu, là loại kỳ độc vô hình, thâm nhập có thể không gây đau đớn khác lạ, ngấm ngầm phong bế yếu mạch tán giải công lực không còn đề tụ chân khí, như vậy làm sao có thể tự bức độc tính ra ngoài được? Trừ phi là độc môn giải dược của chính người chế ra loại độc này mới giải nổi, bằng không thiên hạ vô dược giải nổi!
Tống Văn Tuấn nói :
- Cha, để hài nhi tìm chúng lấy thuốc giải!
Tống Trấn Sơn trầm ngâm một lúc nói :
- Ngươi có biết bọn người dùng kế hạ độc cha là ai không? Bọn chúng giăng bẫy lợi dụng Nhạc tướng công mang phong thư này đến đây mà không dám chính thức lộ diện, giờ muốn tìm chúng, biết tìm nơi đâu chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn không đợi Tống Văn Tuấn kịp đáp, lên tiếng nói ngay :
- Tống đại lão gia, vãn sinh nhất thời ngu muội bị người lợi dụng mà mang phong thư tẩm độc này đến đây, được Tống đại lão gia mở lượng hải hà không trách, trong lòng vãn sinh vừa hổ thẹn vừa cảm kích vô cùng. Chuyện tuy không phải là vãn sinh cố ý, nhưng thế nào đi nữa thì vãn sinh cũng là người có lỗi, thực áy náy vô cùng. Giờ vãn sinh xin cáo từ, cho dù chân trời góc biển, hổ huyệt, long đầm, vãn sinh nhất quyết tìm đến bọn chúng để lấy thuốc giải mang về đây cho Tống đại lão gia, có vậy mới không thẹn với lòng mình.
Nói rồi chàng chắp tay xá dài, đoạn quay người định đi.
Huy Huệ Quân thấy chàng định đi, thì gọi lại :
- Nhạc tướng công xin lưu bước!
Nhạc Tiểu Tuấn chân đã đặt ở bậc cửa, Tống Trấn Sơn nhìn theo bóng sau lưng chàng thở dài cảm thán :
- Cứ để cho Nhạc tướng công đi, thiếu niên này không hay bặt thiệp giang hồ, thế nhưng tính tình trung thực khẳng khái. Chỉ nhân vì lão phu trúng độc mà hắn cảm thấy hổ thẹn bất an, nên mới không chịu lưu bước lại đây. Ái... Chúng ta cũng không nên giữ chân hắn lại!

Nhạc Tiểu Tuấn ra khỏi Thiên Hoa sơn trang trở lại đường cũ đi một mạch đến bến nước dưới chân núi, ở đây chỉ là một thôn nhỏ vài mươi nóc nhà, chủ yếu hành nghề đánh cá đưa thuyền.
Tuy trời đã khuya, nhưng chàng cũng dễ dàng thuê một chiếc thuyền nhỏ trở lại đập bên ngoài Thái Hồ.

Bên đập là một tiểu trấn, nhưng nơi đây là chỗ nghỉ chân của du khách, nên lúc này vẫn còn thấy một vài quán ăn còn lên đèn.
Chàng vào một quán gọi bát mì lót dạ, sau khi tính tiền xong mới hỏi tiểu nhị :
- Tiểu nhị ca, trong trấn này có khách điếm nào không?
Tiểu nhị bồi nụ cười nói :
- Khách gia, ở tiểu trấn này khách điếm chuyên doanh thì không có, thế nhưng bất cứ nhà nào cũng có phòng, gặp dịp khách đến du ngoạn đông, thì dành cho thuê nghỉ trọ, có lẽ khách gia không rành đường, tiểu nhân xin dẫn đường!
- Ồ, như vậy thì phiền tiểu nhị ca quá!
- Không sao, xin quan gia theo tiểu nhân!
Vừa nói gã vừa đon đả cất chiếc khăn trên vai, rồi bước ra cửa đi trước dẫn đường!
Trên con đường nhỏ tối đen, Nhạc Tiểu Tuấn theo chân tiểu nhị đi một đoạn rồi rẽ vào một hẻm nhỏ, cuối cùng dừng lại trước một tường thành thấp nhỏ.
Tiểu nhị dừng chân lại, quay đầu cười nói :
- Khách gia xin đợi ở đây, tiểu nhân vào gọi cửa.
Nói rồi quay người bước tới gõ vào một cánh cửa dày đóng im ỉm.
Qua một lúc, liền nghe thấy từ bên trong có tiếng một bà lão hỏi vọng ra :
- Ai bên ngoài?
Tiểu nhị đáp :
- Hồ đại nương, tiểu nhân là Trương Phát ở quán mì đây, có một vị khách gia muốn thuê phòng nghỉ trọ qua đêm!
Lão phu nhân nghe thế thì sởi lởi reo lên :
- A, vào đây, vào đây!
Cánh cửa gỗ bật mở ra, chỉ thấy một lão phu nhân tóc bạc trắng xuất hiện với chiếc đèn lồng trong tay, cười nói :
- Khách gia xin mời vào bên trong!
Ga tiểu nhị nói :
- Khách gia, mời! Tiểu nhân xin cáo từ!
Nhạc Tiểu Tuấn rất biết chuyện liền dúi vào tay gã một ít bạc vụn, nói :
- Đa tạ tiểu nhị ca!
Gã tiểu nhị nhận tiền thì rạng nét mặt, cảm tạ rồi lui gót ngay.
Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy theo chân bà lão vào hẳn bên trong nhà.
Bà lão khóa trái cửa lại, đốt một ngọn nến đặt lên bàn, cười nói :
- Khách gia mời ngồi, lão thân sẽ đi pha trà!

Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Lão bà bà bất tất phải bận rộn như vậy, tiểu khả nửa đêm đến quấy nhiễu đã là phiền toái lắm rồi, chỉ xin trọ qua một đêm là được.
Lão bà cười nói :
- Khách gia xin cứ ngồi xuống, mấy khi được khách chiếu cố, trà cũng đã chế sẵn rồi, chẳng phí thời gian gì mà ái ngại.
Nói rồi quay người đi lui ra sau bếp.
Giây lát, lão bà quay trở lại với chậu nước trên tay, đặt xuống bàn nói :
- Khách gia, rửa mặt!
- Cứ phiền lão bà bà thế này, tiểu khả thật vô cùng áy náy...
Lão bà cười nói :
- Chớ khách khí, tiểu trấn này của chúng tôi không có khách điếm chuyên doanh, hiện tại đã vào mùa thu, khí trời hơi trở lạnh, khách du hồ vơi đi. Giả như vào xuân hoặc mùa hè, thì khách đến rất đông, nhà nào cũng có khách nghỉ trọ, lúc ấy mới thật sự bận rộn nhé!
Nhạc Tiểu Tuấn vừa rửa mặt vừa hỏi :
- Trong nhà lão bà bà, chẳng còn ai nữa sao?
Lão bà cười đáp :
- Chỉ có lão thân và ông nhà, ông ấy chèo thuyền đưa khách cả ngày mệt lữ, giờ đã ngủ say. Cũng may mà sống qua ngày...
Bà lão chờ Nhạc Tiểu Tuấn rửa mặt xong, mới mang chậu nước lui ra sau.
Tiếp đó lại trở vào với khay trà trên tay, đặt lên bàn nói :
- Quan gia dùng trà!
Nói rồi đi đến đẩy cánh cửa phòng bên trái, tiếp :
- Khách gia nghỉ trong phòng này, mọi thứ lão thân đã chuẩn bị đầy đủ và sạch sẽ, khách gia cứ yên tâm mà nghỉ. Lão thân xin phép đi nghỉ trước đây!
Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên lễ phép nói :
- Lão bà bà xin cứ tự nhiên!
Lão bà lưng hơi cong xuống, vòng tay đấm đấm mấy cái, rồi về phòng mình.
Nhạc Tiểu Tuấn lúc này mới cảm thấy khát, chàng rót ra một chén trà còn nóng, nhấp một ngụm, hương trà khiến cổ họng sảng khoái thoải mái.
Trong đầu chàng lúc này mới hơi tỉnh táo, bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, chàng thầm hiểu minh đã có lỗi trong chuyện này, nhất định phải đi tìm bọn người đã bầy kế độc thủ kia, để lấy thuốc giải. Thế nhưng duy nhất kế khả thi là tìm ra gã trung niên hán tử giả

trúng thương, rồi phó thác bức mật thư cho chàng mang đến cho Tống Trấn Sơn. Nhưng thử hỏi gã ta đã dàn ra màn kịch kia, chẳng lẽ có thể lại là họ Từ như hắn đã nhắn sao?
Còn một chuyện nữa, là trên bức thư độc kia ghi là muốn Huy Huệ Quân mang thanh Tiên Cô kiếm đến trao đổi phụ thân cô ta, nhưng Tống Trấn Sơn lại cho rằng đó chỉ là đòn hù dọa của đối phương. Thực tế hư thực ra sao còn chưa thể đoán chắc được!
Cứ theo như Trúc Thu Lan nói hôm trước thì bọn người của Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu xuất hiện tại Qua Châu chỉ vì thanh bảo kiếm kia.
Mà gã trung niên hán tử áo xanh kia nhất định là đồng bọn với Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu, nên muốn tìm hắn chỉ còn cách quay trở lại quán rượu ở Qua Châu, không chừng Hổ Trảo Tôn Vô Hại vẫn còn giả trang làm chủ quán rượu!
Nghĩ trong đầu rồi, chàng uống hết chén trà, đoạn vào phòng để nguyên áo quần nằm lên giường nghỉ, chốc lát ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ như mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu óc nửa mê nửa tỉnh, còn có chút căng đầu, đồng thời cổ họng khô khát vô cùng.
Không!
Có lúc chàng cảm thấy lạnh buốt tợ hồ như cả người nằm trong băng tuyết, hay nói đúng hơn nhất thời chàng không còn biết mình đang nằm ở đâu nữa.
Trong tiềm thức chàng cảm thấy hốt hoảng, ý thức bảo chàng nhanh tỉnh trở lại, mắt nên mở ra, nhưng sao hai mí mắt chàng nặng trĩu, chàng theo ý thức sai khiến của chàng.
Qua một lúc vật lộn trong ý thức, chàng mới đưa tay lên dụi mắt được, mở mắt hẳn ra, chỉ thấy trước mặt tối đen như mực đến đưa tay trước mắt không thấy rõ ngón, trong lòng bất giác thấy kỳ lạ vô cùng.
Chàng nhớ lại lúc lên giường nằm ngủ trời đã quá nửa đêm, sao ngủ một giấc dài thế này mà trời chưa sáng được?
Chàng chống tay ngồi dậy, lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo hẳn, cố nhớ lại mọi chuyện hồi đêm, chàng nhớ ra khỏi Thiên Hoa sơn trang, do thuyền ra khỏi hồ tâm, sau đó ăn bát mì và theo chân gã tiểu nhị đến nhà lão bà tóc bạc tá túc qua đêm. Sau đó chàng uống chén trà, ngồi suy nghĩ một lúc, rồi đi ngủ...

Như vậy hiện tại, chàng phải ở trong phòng nhà bà lão kia mới đúng, nhưng rõ ràng tay chàng lúc này chạm phải là nền đất, tại sao lại như vậy được?
Chỉ nghĩ đến đó chàng linh cảm đã có chuyên không ổn xảy ra với mình, cho dù chàng chưa có nhiều kinh nghiệm giang hồ, nhưng lần này quyết không thể không nhận ra!
Nhạc Tiểu Tuấn giật thót mình vội ngồi ngay ngắn bắt đầu thử vận khí điều tức, khí cơ thông suốt thường ngày trong người chàng lúc này bỗng cảm thấy bị trì trệ ở nhiều chỗ, tợ hồ như đã bị ai đó điểm huyệt phong bế kinh mạch. Có điều khi không vận khí điều tức, thì hoàn toàn không có một cảm giác gì khác lạ.
Chàng lại đứng lên vung tay múa chân thử vài đường thì thấy không có gì trở ngại, trong đầu sinh hoài nghi, thầm nghĩ người này không biết là ai, tại sao lại phong bế kinh huyệt trong người mình?
Chẳng lẽ chính lão bà tóc bạc kia đã hạ thủ?
Chẳng lẽ trong nhà bà ta lại là một hắc điếm?

Chương 9
Huyền Y Thiên Nữ

Trong đầu Nhạc Tiểu Tuấn bao nhiêu nghi vấn khởi sinh, nhưng chưa biết nên làm gì bây giờ.
Qua một lúc, chàng ngồi ngay ngắn bắt đầu tĩnh khí dưỡng thần, cuối cùng thì mở lớn mắt ra, tập trung nhãn lực đưa mắt nhìn vào bóng đen trước mặt tợ hồ như hư không sinh ảo ảnh, chàng mường tượng như nhìn ra cảnh vật xung quanh!
Chàng nhận ra đây là một căn phòng rất nhỏ, chung quanh chỉ là những bức tường kín mít, duy nhận tường phía trái có một cánh cửa đóng im ỉm.
Nhạc Tiểu Tuấn bước chân đến, đưa tay lên sờ mó vào cánh cửa, chỉ thấy lạnh băng băng, thì ra là một chiếc cửa bằng sắt!
- Ái! Đây là phòng ư? Sao lại dùng cửa sắt?
Xem ra thì là một thạch lao cửa sắt đúng hơn!
Nhưng thạch lao này chừng như không nằm nổi trên mặt đất, vì rõ ràng từ khe cửa không hề thấy một tia sáng nào lọt vào, nó phải là một địa lao nằm sâu dưới lòng đất. Có điều bọn họ tại sao lại đem

mình giam xuống đây chứ?
Chàng nhíu mày trầm tư nghĩ cách thoát thân, chợt nhớ lại thanh nhuyễn kiếm của Trúc Thu Lan tặng có thể chém sắt như chém bùn, không biết có thể phá nổi cánh cửa sắt này không?
Chỉ nghĩ vậy là đưa tay sờ lên thắt lưng, nhưng đừng nói là thanh nhuyễn kiếm, đến túi tiền và cả những nén bạc vụn cũng đã bị người ta lục lọi lấy mất rồi!
Nhạc Tiểu Tuấn giật mình, nghĩ nhanh trong đầu :
- Nhất định đây là một hắc điếm, chàng nghĩ!
Chính lúc chàng đang ngớ người, bỗng nghe bên ngoài có tiếng khóa sắt leng keng, cánh cửa phút chốc bật mở hé ra, một tia sáng nhờn nhợt hắt vào.

Liền thấy một gã hắc y hán tử bước vào hỏi ngay :
- Ngươi là Nhạc Tiểu Tuấn?
Nhạc Tiểu Tuấn trấn tỉnh đáp :
- Không sai, đây là nơi nào?
- Ngươi không cần hỏi nhiều!
Vừa nói hắn vừa giơ lên một chiếc túi vải đen, nói tiếp :
- Ngươi trùm bao vải này lên đầu thì có thể đi ra khỏi đây!
- Ủa, tại sao phải bịt kín đầu mới ra khỏi được đây?
Hắc y hán tử cười hắc hắc mấy tiếng, nói :
- Đây là quy định!
Rồi không chờ chàng hỏi, hắn nói tiếp :
- Thân cô nương đang chờ ngươi trên kia, nhanh trùm đầu lại.
Nói rồi hắn choàng chiếc bao lên đầu chàng.
Nhạc Tiểu Tuấn không kháng cự, chỉ hỏi :
- Thân cô nương là ai?
- Lên trên kia ngươi sẽ rõ, hiện tại thì theo ta!
Nói rồi hắn nắm tay Nhạc Tiểu Tuấn kéo đi.
Nhạc Tiểu Tuấn đầu trùm kín bằng bao vải đen, chung quy không nhìn được tình hình trên đường đi, chỉ biết bước theo chân hắn, cảm giác duy nhất là con đường đi qua khá rộng rãi mà thôi!
Cuối con đường là một bậc cấp lên cao, chàng vừa đi vừa nhẩm đếm có đến ba mươi bậc, đủ thấy thạch lao vừa rồi nằm khá sâu dưới lòng đất.
Gã hắc y hán tử dừng chân lại nói :

- Đến nơi rồi!
Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa hỏi gì thì đã nghe thấy giọng một nữ nhân trong trẻo vang lên :
- Hắn chính là Nhạc Tiểu Tuấn sao?
Chỉ nghe gã hắc y hán tử đáp rất cung kính :
- Dạ!
Không nói cũng biết nữ nhân này thân phận so với gã ta rất cao, nhưng bằng vào ngữ khí thì nữ nhân này còn rất nhỏ tuổi, thậm chí còn trẻ con!
Lại nghe giọng nữ nhân kia nói :
- Hảo! Ngươi trao nó cho ta!
Hắc y hán tử lại ứng thanh dạ một tiếng.
Nữ nhân kia nói :
- Nhạc Tiểu Tuấn, giờ thì ngươi theo ta!
Nói rồi chỉ thấy một bàn tay nữ nhân mềm mại nắm lấy tay mình kéo đi.
Nhạc Tiểu Tuấn như phó mặc cho họ, chỉ bước, miệng hỏi :
- Cô là Thân cô nương?
Nữ nhân cười lên khúc khích đáp :
- Ta chẳng phải là Thân cô nương đâu!
- Tại hạ muốn hỏi cô nương một điều, thực ra đây là nơi nào?
- Ta không thể nói cho ngươi biết được.
Nhạc Tiểu Tuấn hỏi thăm dò :
- Vậy, làm sao tại hạ đến đây, hẳn cô nương không thể không biết?
Nữ nhân la lên :
- Ái da! Ta chỉ nói cho ngươi biết là ta không biết chuyện gì hết, ngươi cứ chờ đến khi gặp Thân cô nương muốn hỏi gì thì hỏi còn chưa muộn!
- Tại hạ không quen biết Thân cô nương, cô ta là gì của các ngươi?
- Hừ, Thân cô nương là Thân cô nương, cô ta có điều muốn hỏi ngươi!
Nhạc Tiểu Tuấn hỏi tiếp :
- Cô ta muốn hỏi gì?
Nữ nhân ré giọng lên the thé :
- Cô ta muốn hỏi gì, làm sao ta biết được?
Nói đến đó cô ta bước càng nhanh hơn, Nhạc Tiểu Tuấn mấy lần suýt vấp ngã ở những ngưỡng cửa, chàng nhẩm tính ít nhất cũng đã đi qua hai hành lang, vì chân chàng chạm đến có mấy ngưỡng cửa.
Chỉ nghĩ như vậy chàng cũng thầm hiểu đây là một trang viện rất lớn.
Khi qua thêm một bậc ngưỡng cửa nữa thì bước chân nữ nhân xem

ra chậm lại, có lẽ sắp đến nơi Thân cô nương chờ đợi!
Quả nhiên thấy nữ nhân buông tay chàng ra, rồi một giọng nói nhẹ nhàng hơn lúc đầu lọt vào tai :
- Đến rồi, giờ thì ngươi có thể cởi bỏ chiếc bao trùm đầu!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì liền đưa tay lên cởi bỏ chiếc bao vải trên đầu mình, lập tức ánh sáng chói chan đập vào mắt chàng, trước mặt một thiếu nữ thân vận toàn huyền y đang ngưng mắt nhìn chàng, cười khúc khích nói :
- Ngươi chờ đây một lát!
Thiếu nữ đúng là còn rất nhỏ tuổi, xem ra chỉ chừng mười sáu mười bảy tuổi, nét mặt còn đọng sắc trẻ con.
Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn quanh một vòng, thấy mình đang đứng trong một tiểu viên kiến trúc tinh xảo, điểm xuất trong phòng bằng những chậu hoàng cúc nở rộ, phía trước là một bức rèm thưa phủ kín, không biết bên trong là gì.
Lúc ấy thấy huyền y thiếu nữ cúi thấp mình hành lễ vào trong, nói :
- Khai bẩm Thân cô nương, tiểu tỳ đã mang Nhạc Tiểu Tuấn đến!
Sau rèm thưa một giọng nữ nhân khác vọng lên, tiếng nghe thanh thót :
- Mời!
Huyền y thiếu nữ quay người nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Thân cô nương mời ngươi vào đấy!
Nói rồi quay lại giúp chàng vén cao tấm rèm lên.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng không khách khí liền sải bước đi hẳn vào bên trong, lúc này mới nhận ra bên trong lại là một gian phòng khác bài trí trang nhã thanh khiết. Tường hồng điểm xuất vài ba bức họa thuỷ mạc của những họa gia nỗi tiếng ngày xưa, giữa phòng là một chiếc bàn tròn với vài ba chiếc ghế lưng tựa cao. Ngay chủ tọa đã thấy có một thiếu nữ tuổi chừng hai ba hai bốn, thân cũng vận y phục một sắc đen, mày ngài mắt hạnh, da ngọc môi son, tuy không hề đánh son phấn, thế nhưng từ đôi mắt và hoa diện toát lên một vẻ đẹp kiều diễm quý phái tự nhiên.
Thiếu nữ vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn bước vào thì liền khởi thân đứng lên hơi nghiêng minh thi lễ, cười nói :
- Nhạc thiếu hiệp mời ngồi!
Nhạc Tiểu Tuấn chắp tay hoàn lễ nói :
- Cô nương hẳn là Thân cô nương?
- Ừm...
Thiếu nữ đáp nhẹ một tiếng trong miệng, rồi nói tiếp :
- Bọn thủ hạ có chút đắc tội, Nhạc thiếu hiệp, xin thiếu hiệp bỏ qua

cho!
Nhạc Tiểu Tuấn rủa thầm trong bụng :
- Hừ, chẳng phải là trước đấm sau xoa ư? Lúc đầu thì giam ta trong thạch lao, rồi bây giờ lại xin lỗi ta!
Tuy nghĩ vậy nhưng vội chắp tay nói :
- Cô nương khéo nói, đây chỉ là chuyện hiểu nhầm...
Thiếu nữ họ Thân chìa tay mời :
- Nhạc thiếu hiệp trước hết mời ngồi, tôi có vài chuyện muốn thỉnh giáo thiếu hiệp.
Từ đầu đến giờ thiếu nữ nói năng rất khiêm tốn lễ độ, khiến người nghe không thể phật lòng.
Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xuống ghế đối diện, nói :
- Cô nương muốn hỏi gì, tại hạ đang lắng nghe!
Huyền y thiếu nữ vừa rồi dẫn đường lúc này đã nhanh nhẹn rót trà đặt trước mặt chàng :
- Mời dùng trà!
Thân cô nương nhìn cô ta nói :
- Ngươi nhanh đi mang hết đồ đạc Nhạc thiếu hiệp vào đây!
Huyền y thiếu nữ cúi đầu dạ một tiếng, rồi quay người đi ra ngoài.
Lát sau liền thấy cô ta quay trở lại với những thứ đồ đạc của Nhạc Tiểu Tuấn đặt lên lên bàn, một thanh nhuyễn kiếm cuốn tròn, một túi tiền và một ít bạc lẻ.
Thân cô nương nói :
- Đây là các thứ của Nhạc thiếu hiệp, xem có thiếu gì không, rồi xin cất vào cho!
Nhạc Tiểu Tuấn thấy là đúng tất cả những thứ của mình, liền cầm cất vào người, đoạn nói :
- Đủ, tất cả chỉ có chừng này!
Thân cô nương lúc ấy mới thấp giọng thành thật nói :
- Tiện thiếp vì không biết Nhạc thiếu hiệp là cao đồ của Phong lão tiền bối, cho nên mới mạo phạm, những mong Thiếu hiệp rộng lượng hải hà!
Đây là lần thứ hai cô nhún mình xin lỗi, ngôn ngữ hành vi cực kỳ uyển chuyển lay động lòng người thế nhưng xét kỹ dung diện cô ta thì cũng không khó nhận ra chút lạnh ngạo thường có ở những thiếu nữ thân phận cực cao.
Có thể nói, từ đó toát lên một vẻ tuyệt mỹ, nhưng là vẻ đẹp lạnh lùng!
Có một điều nghe câu vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn không thoáng chút ngạc nhiên, rõ ràng đối phương cho rằng chàng là cao đồ của Phong lão tiền bối, nhưng Phong lão tiền bối là ai?

Chàng không nói gì, chỉ ậm ừ một tiếng cho qua chuyện.
Thân cô nương nói tiếp :
- Tiện thiếp nghĩ Nhạc thiếu hiệp phải là từ Mã Tích sơn đến?
Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ rất nhanh trong đầu, rồi gật đầu đáp ngay :
- Vâng, tại hạ vừa từ Mã Tích sơn đến!
Thân cô nương đôi mắt lộ thu ba, nói tiếp :
- Thiếu hiệp gặp được Tống đại lão gia chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng chấn động, thầm nghĩ nhanh :
- Chẳng lẽ gã họ Từ nhờ mình trao thư chính là đồng bọn với họ, nếu không thì làm sao biết được ta gặp Tống Trấn Sơn?
Chàng ngước mắt nhìn cô ta đáp :
- Có gặp, chỉ thấy Tống lão gia bị người ngầm ám toán...
Chàng cố kéo dài giọng nói, đoạn cuối câu cố tình bỏ lửng.
Thân cô nương cảm thấy hơi kỳ lạ nói :
- Tống đại lão gia bị tặc nhân ám toán ư? Tại sao tôi không nghe người ta nói?
Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt trong lòng, đáp :
- Tống đại lão gia chỉ nhân nhất thời không cẩn thận nên trúng kỳ độc nhưng nhờ có Bát Bửu đơn giải trừ bách độc của Đường môn tặng năm xưa, cho nên không ngại gì. Người ngoài, đương nhiên làm sao biết được chuyện này?
Thân cô nương đưa tay lên hất nhẹ mái tóc về sau, nói :
- Tiện thiếp chỉ là buộc miệng hỏi vậy thôi, thật ra thì muốn hỏi Nhạc thiếu hiệp một người khác!
- À ra vậy. Thân cô nương muốn hỏi ai?
- Chính là nữ điệt của Tống đại lão gia, Huy Huệ Quân cô nương, ái nữ thiên kim của Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu.
Nhạc Tiểu Tuấn đáp ngay :
- Tại hạ không quen biết vị cô nương nay!
Thân cô nương hỏi tiếp :
- Vậy khi còn ở trong Thiên Hoa Sơn trang hẳn Thiếu hiệp có nghe chuyện Huy cô nương đã được thanh bảo kiếm chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn cố làm vẻ không hiểu, hỏi lại :
- Tại hạ không nghe bọn họ nói gì đến chuyện này, không biết cô nương nói đến chuyện được thanh bảo kiếm, thật ra chuyện thế nào?
Thân cô nương cười cười nói :
- Thanh kiếm Huy Huệ Quân may bắt được chính là thanh Tiên Cô kiếm, chẳng lẽ đến chuyện này mà thiếu hiệp cũng không hề biết?
Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp :

- Thật tình tại hạ không hề biết!
Thân cô nương ngửa cổ cười lên thành tràng dài, rồi ngưng tiếng cười nhìn chàng nói :
- Trước mặt chân nhân, chớ nên che đậy, không phải thiếu hiệp cũng vì thanh Tiên Cô kiếm mà đến sao?
Rồi chẳng đợi chàng lên tiếng, đôi mắt to cười mà không hề cười, lại nhìn châm vào mặt chàng nói tiếp :
- Tối hôm kia, Nhạc thiếu hiệp ngồi nhờ thuyền cô ta qua sông, lẽ nào lại không hỏi thăm được một điều gì?
Nhạc Tiểu Tuấn giật mình, thầm nghĩ :
- Không ngờ đối phương theo dõi mình kỹ như vậy, bất giác buộc miệng nói :
- Cô nương có vẻ biết nhiều về tại hạ!
- A, tôi cũng chỉ là vô tình mà biết được vài điều thôi!
Nhạc Tiểu Tuấn biết đối phương vờ khiêm tốn, bây giờ thay đổi ngữ khí nói :
- Tại hạ giờ muốn thỉnh giáo cô nương một chuyện.
- Không dám!
Thân cô nương lại nhún mình nói, rồi tiếp :
- Có chuyện gì, Nhạc thiếu hiệp xin cứ nói!
Nhạc Tiểu Tuấn ngước mắt lên nhìn cô ta, nói :
- Không biết cô nương là...
Thân cô nương chẳng đợi chàng nói hết, ngửa mặt cười ha hả nói ngay!
- Nhạc thiếu hiệp chẳng lẽ không nhận ra sao?
- A!
Nhạc Tiểu Tuấn thốt lên một tiếng đầu gật gù một cách tự nhiên... Với chàng thật ra chỉ là tỏ ý ngạc nhiên chưa hiểu, thế nhưng Thân cô nương nghe chàng a một tiếng và thần thái của chàng tự nhiên, thì cứ ngỡ là chàng đã nhận ra lai lịch của mình.
Lúc đầu khi Thân cô nương bảo chàng là môn đồ của Phong lão tiền bối, chàng ậm ừ một tiếng, chỉ là vì không muốn nói nhiều mà thôi. Nhưng lần này thì a một tiếng hồ đồ, để thiếu nữ hiểu nhầm! Trong vô tình lại có điều hay vậy!
Chỉ thấy Thân cô nương vui vẻ đứng lên nói :
- Chúng tôi xưa nay tôn trọng quý môn phái, Nhạc thiếu hiệp như đã không hay biết gì về dấu vết thanh Tiên Cô kiếm, tiện thiếp cũng không hỏi nhiều. Nào, mời thiếu hiệp dùng trà, tiện thiếp sẽ phái người đưa thiếu hiệp ra khỏi đây!
Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên nói :

- Không cần, tại hạ xin cáo từ!
Thân cô nương cười cười nói :
- Thiếu hiệp xin dùng chén trà rồi đi còn chưa muộn!
Cô ta lại mời trà, vừa nghe thêm lần này nữa trong đầu Nhạc Tiểu Tuấn chấn động, chàng chợt nhớ lại chính chén trà hồi tối của lão bà tóc bạc khiến chàng ngủ thiếp mê mệt, nhất định bên trong trà đã ngầm bỏ mê dược...
Nghĩ thế, chàng nói :
- Thân cô nương hà tất khách khí, tại hạ không dám làm phiền nữa!
Nói rồi chàng quay người định bước đi...
- Nhạc thiếu hiệp xin lưu bước, thiếu hiệp như đã biết lai lịch của tiện thiếp, tất cũng biết hành động của chúng tôi xưa nay quy luật nghiêm mật, không thể để người ngoài biết được. Nhạc thiếu hiệp xin uống chén trà này, nếu không tiện thiếp làm sao đưa thiếu hiệp ra khỏi nơi này được?
Đối phương nói một câu này đã quá rõ ràng.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Ý Thân cô nương là muốn tại hạ hôn mê ngã tại đây rồi mới đưa ra ngoài?
Thân cô nương trước sau vẫn nhẹ nhàng khiêm tốn :
- Nhạc Tiểu Tuấn, là người thông minh, hành tung tiện thiếp trước mặt chưa thể để lộ ra ngoài, cho nên mới dùng hạ sách này. Chúng ta song phương nhất định, có ngày hợp tác chặt chẽ, ngưỡng mong thiếu hiệp lượng thứ!
Nhạc Tiểu Tuấn la lên :
- Điều này...
Thế nhưng Thân cô nương ngọc thủ nhanh như điện xẹt, chỉ thấy vung nhẹ một cái.
Nhạc Tiểu Tuấn có muốn né tránh cũng không kịp, cả người ngã ra hôn mê trên nền.
Đây tợ hồ như một giấc mộng xuân!
Không! Mộng xuân đi qua không để lại vết tích, nhưng giấc mộng này thì để lại dấu vết của nó!
Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy mặt mình mát lạnh, trong mơ mơ màng màng chàng bỗng giật mình tỉnh lại, ngồi dậy thì thấy mình vẫn nằm trên giường, áo quần và cả giầy vẫn còn y nguyên. Nhìn quanh thì đúng là gian phòng trong nhà lão bà tóc bạc kia, nhưng bức màn cửa đã được vén lên, loáng thoáng có bóng người nhỏ thó và một giọng nữ nhân gọi khẽ :
- Nhạc tướng công! Nhanh tỉnh dậy!

Nhạc Tiểu Tuấn trong đầu vẫn còn lởn vởn câu chuyện vừa rồi với thiếu nữ họ Thân kia, chàng ưm một tiếng rồi hỏi :
- Cô là ai?
Từ xa nghe tiếng gà gáy vọng lại, lúc này trời đã sắp sáng, trong nhà tranh tối tranh sáng chưa rõ mặt người.
Chỉ nghe giọng người kia đáp :
- Tiện nữ là Tiểu Thúy, đến cứu Nhạc tướng công đây!
Nhạc Tiểu Tuấn đã nghe ra giọng người này, ngạc nhiên hỏi :
- Cô là Tiểu Thúy ư? Sao lại đến đây?
Vừa hỏi chàng vừa phóc nhảy xuống giường.
Thấy cổ áo ươn ướt, thì ra vừa rồi chính bị Tiểu Thúy tát một gáo nước lạnh vào mặt.
Tiểu Thúy bước lui một bước, thấp giọng nói :
- Hoắc tổng quản đoán là tặc đảng không bỏ qua Nhạc tướng công, cho nên phái Tống Vũ ngầm đi theo, tiểu thư cũng liền phái tôi theo chân tướng công. Khi đến đây thì tôi bảo Tống Vũ trở lại báo tin, còn tôi vẫn ngầm ở bên ngoài theo dõi, quả nhiên sau đó thấy bọn chúng mang tướng công đi, tôi một mình không dám vọng động, chỉ ngầm trong theo dõi. Chẳng hiểu sao chúng lại mang tướng công về lại đây, nên chờ chúng đi hết, tôi mới lén vào dùng nước lạnh tạt cho tướng công tỉnh lại. Mụ già ở đây là đồng đảng với chúng, giờ tướng công nhanh theo chân tiểu tỳ!
Nói rồi liền quay người bước ra ngoài, nhưng chân vừa bước được một bước bỗng ái lên một tiếng kinh hãi nói :
- Lúc tiểu tỳ vào đây rõ ràng cửa mở, giờ ai đã đóng lại chứ?
Vừa nói dứt, đột nhiên nghe cót két một tiếng, cánh cửa gỗ lại bật mở, đứng ngay cửa chính là lão bà tóc bạc toét miệng cười vẻ đắc ý.
Tiểu Thúy không tự chủ được thoái lui một bước, soạt một tiếng, thanh đoản kiếm đã rút phắt trong tay.
Nguyên bà lão tóc bạc này có ngoại hiệu là Hồ đại nương, bà cười hềnh hệch nói :
- Tiểu cô nương chớ sợ, lão thân không ngại mà nói cho ngươi biết, chúng ta phát hiện ra Nhạc tướng công là người của mình, nên mới mang trở lại đây. Đến như tên Tống Vũ mà Hoắc tổng quản phái tới, nửa đường cũng đã bị người chúng ta bắt giữ, giờ chỉ còn tiểu cô nương ngươi, tốt nhất nên ngoan ngoãn buông kiếm xuống, lão thân nể mặt Nhạc tướng công mà chẳng làm khó gì ngươi đâu...
Tiểu Thúy nghe vậy thì thất sắc quay lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn la lên :
- Nhạc tướng công...
Nhạc Tiểu Tuấn phẫn nộ quắt mắt quát lớn :

- Lão bà bà, ngươi nói bậy gì chứ? Ai là người của các ngươi?
Hồ Đại nương vẫn toét miệng cười :
- Nhạc tướng công, tiểu nha đầu này không thể thả hắn đi được!
Tiểu Thúy tinh nóng nảy, chẳng đợi đối phương nói hết câu, thét lớn một tiếng, vung kiếm phát chiêu nhảy đến tấn công.
Hồ Đại nương cười hắc hắc mấy tiếng la lên :
- Hay lắm...
Chỉ thấy thân hình khô đét lách nhanh tránh kiếm, rồi vung tay chộp vào uyển mạch của Tiểu Thúy.
Tiểu Thúy tay kiếm rút lại, phản một chiêu chém vào tay trảo của bà ta.
Gian nhà vốn chạt hẹp, bọn họ đánh nhầu ngay cửa ra vào, Nhạc Tiểu Tuấn không cách gì ra tay trợ giúp, chỉ la lớn :
- Tiểu Thúy nhanh lui ra!
Chàng hạ chưa hết câu, thì Hồ đại nương hóa chiêu nhanh như chớp chộp trúng cổ tay của Tiểu Thúy, cười khung khúc trong cổ họng nói :
- Tiểu nha đầu, ngươi còn vùng vẫy thì bà bẻ gãy cổ tay ngươi ngay!
Tiểu Thúy ái lên một tiếng, thì ra vừa nói bà ta vừa bóp mạnh một cái dằn mặt khiến Tiểu Thúy la lên đau đớn.
Nhạc Tiểu Tuấn vội nói :
- Lão bà bà, nhanh tha cô ta ra!
Hồ đại nương còn chưa kịp nói gì, bỗng từ phía sau lưng có một giọng cười khanh khách vọng lại, rồi giọng nói lạnh lùng vang tiếp :
- Hồ Bà Tử, Nhạc tướng công bảo ngươi thả cô ta ra, ngươi còn không buông ra, ta chỉ cần vận vài thành công lực thì ngũ tạng ngươi tiêu tan ngay!
Hồ đại nương giật mình, rõ ràng lúc này mới nhận ra ngay sau lưng một bàn tay đã đặt rất nhẹ từ bao giờ, bà la lên :
- Ngươi là ai?
Nhạc Tiểu Tuấn nhân bị bọn họ hai người đứng choáng hết ở cửa cho nên vốn không thấy được người bên ngoài, thế nhưng vừa nghe giọng người này chàng liền buộc miệng gọi lên :
- A, là Trúc cô nương...
Chính lúc này, bỗng nghe Trúc Thu Lan thét lớn một tiếng, kình phong khởi lên, rồi tiếp liền keng keng, hai tiếng nữa.
Hồ đại nương đang kinh động chợt bật lên cười đắc chí, kéo mạnh người Tiểu Thúy ra ngoài...
Hồ đại nương kéo Tiểu Thúy hẳn ra ngoài, lúc này Nhạc Tiểu Tuấn mới nhìn thấy khá rõ tình hình, chàng vội tung người nhào ra.
Trời mới chỉ tờ mờ sáng, nhưng chàng nhảy ra ngoài thì không còn

thấy bóng Hồ đại nương và Tiểu Thúy đâu nữa, chỉ thấy hai bóng người đứng cách nhau tầm hơn một trượng thế sắp động thủ tiếp.
Một người là Trúc Thu Lan, vừa rồi nàng đã đặt tay lên lưng Hồ đại nương khống chế bà ta, nhưng đột nhiên nhận thấy bị tấn công bằng chưởng phong rất cương mãnh khiến nàng không dám trực tiếp nghênh chiêu. Nàng nhảy người né tránh, đồng thời phát liền hai chiếc ám khí, nhưng đều bị người kia đánh rơi.
Hai người đứng đối diện nhau chưa xuất thủ, bỗng thấy trong phòng có người vọt ra, chính là Nhạc Tiểu Tuấn, lập tức một cổ kình lực từ tay người vừa xuất hiện đánh ập tới tấn công chàng ngay.
Nhạc Tiểu Tuấn bị tấn công bất ngờ, vội vàng đưa tay lên phát kình lực yểm hộ trước ngực.
Bình! Một tiếng, cả người chàng chân chưa chạm đất thì bị đánh bật về sau.
Vừa rồi chàng đưa hai tay hộ ngực chỉ là chiêu Đường Môn Cự Hổ, nhưng vì quá bất ngờ nên chỉ để tụ năm thành công lực, mới bị đánh bật ngược lại mấy bộ.
Gần như cùng lúc này, Trúc Thu Lan hét lớn một tiếng, cả người bổ nhào chẳng kể gì phát chưởng tấn công người kia.
Chỉ nghe người kia quát lớn :
- Nha đầu lui ra!
Bình một tiếng vang lên, cuồng phong tụ khởi, người Trúc Thu Lan như chiếc lá mùa thu phiêu phiêu bay ra ngoài xa.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe giọng người này quát.
- Nha đầu lui ra!
Tiếng vừa dứt thì chàng cảm thấy giọng nói rất quen, chàng thoái về sau liền nhảy bật trở ra, tay đã ngầm vận nội lực đối đầu. Nhưng trong tranh tối sáng loạng choạng, chàng chỉ nhận ra một bóng người tầm thước vừa nhún chân phóng bay lên nóc nhà...
Mọi việc nói thì dài, thực ra từ khi Trúc Thu Lan xuất hiện đến khi nãy chỉ là cái nháy mắt mà thôi, đến Nhạc Tiểu Tuấn muốn nhìn xem người vừa xuất hiện kia là ai cũng không kịp.
Chàng vốn định tung người phóng truy theo, nhưng chợt thấy Trúc Thu Lan vừa rồi chỉ vì cứu chàng mà xả thân tấn công người kia, hiện đang ngồi phịch trên đất, liền chạy đến ân cần hỏi :
- Trúc cô nương có sao không?
Trúc Thu Lan nhìn thấy lại chàng thì lòng xuân ngọt ngào, gượng cười đứng lên nói :
- Không sao, tiểu muội không việc gì!
Nhạc Tiểu Tuấn nói :

- Không sao thì tốt, để tôi truy theo người kia!
Nói rồi chân nhún mạnh, cả người vọt lên nóc nhà lao về hậu viện...
Trời đông đã hừng sáng, tiếng gà gáy dồn, chẳng mấy chốc là sáng hẳn.
Nhưng sau nhà chỉ là bức tường đổ nát và mảnh vườn hoang cỏ mọc um tùm, bóng người tầm thước kia nào thấy đâu? Đừng nói đến là bóng Hồ đại nương và Tiểu Thúy!
Trúc Thu Lan trong lòng sợ Nhạc Tiểu Tuấn một mình thất thủ, liền gượng nhún người chạy theo, đến hậu viện thấy chàng đứng bần thần nhìn quanh, bèn hỏi :
- Bọn chúng chạy mất rồi ư?
Nhạc Tiểu Tuấn chàng đáp :
- Là hắn, ta đã nhận ra!
Trúc Thu Lan chớp mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi :
- Nhạc huynh nói ai?
Nhạc Tiểu Tuấn quay người chậm rãi nói :
- Hắn chính là tên trung niên họ Từ!
Trúc Thu Lan nghe mà chẳng hiểu đầu đuôi thế nào, bèn hỏi tiếp :
- Ai là họ Từ chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn thở dài một hồi, nói :
- Chuyện này nói ra khá dài, Trúc cô nương, trước hết nói tôi biết tại sao cô lại đến đây?
Trúc Thu Lan đỏ ửng mặt lên, giọng thoáng gian dối!
- Mặc gì chuyện tôi đến đây, người ta...
Đương nhiên cô nàng khó nói ra được chỉ là theo chân chàng mà đến, lườm chàng một cái nói tiếp :
- Tối hôm qua thấy huynh vào đây nghỉ trọ qua đêm, ban đầu muội không nhận ra, nhưng sau mới phát hiện Hồ đại nương chính là nhân vật xuất danh trong làng hắc đạo một vùng Giang Bắc này - Bát Hoa Đảng lão tổ tông. Sau đó... Nhìn thấy huynh đã ngủ yên, cứ ngỡ là không việc gì, muội mới tìm đến một nhà dân gần đây nghỉ nhờ...
Nhạc Tiểu Tuấn vốn ngây thơ không hiểu ra chuyện, lại hỏi :
- Thì ra tối hôm qua cô nương nhìn thấy tôi, sao không gọi một tiếng?
Trúc Thu Lan lờ đi câu hỏi của chàng, tiếp :
- Cho đến khi gần sáng, tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại và nghe có tiếng người thầm thì to nhỏ với nhau bên ngoài cửa sổ, tờ mờ lắng nghe biết được bọn họ một nam một nữ. Nghe nam nhân nói : “Tiểu Thúy, cô ở đây theo dõi chúng làm gì tiếp với Nhạc tướng công, tôi trở về báo tin”. Muội nghe thì giật mình, không biết huynh xảy ra chuyện gì, nên mới ngầm theo chân Tiểu Thúy, khi thấy Tiểu Thúy

vào gọi huynh đây mới hiểu ra mọi chuyện. Còn sau đó thì như huynh đã thấy vừa rồi!
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Hiện tại Tiểu Thúy bị bọn chúng bắt đi, có lẽ chúng đưa trở lại vùng lân cận bên hồ, cứu người là quan trọng, chúng ta đi!
Trúc Thu Lan ngạc nhiên hỏi :
- Làm sao huynh biết được sào huyệt của chúng ở gần bên hồ?
Đương nhiên cô ta hoàn toàn không biết chuyện hồi tối qua xảy ra với Nhạc Tiểu Tuấn, khi ấy chàng bèn kể lướt qua từ khi gã trung niên hán tử xưng họ Từ phó thác chàng đem thư đến cho Tống Trấn Sơn, cho đến chuyện chàng vừa rồi bị đưa đến gặp thiếu nữ họ Thân ra sao, nhất nhất kể lại cho nàng nghe.
Trúc Thu Lan thất kinh nói :
- Thì ra hồi tối huynh bị chúng bắt mang đi rồi lại mang về đây, thật là nguy hiểm. Nhưng không chừng bọn chúng nhận nhầm người...
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu :
- Có lẽ chính vì thế chúng mới đưa tôi quay lại đây!
- Nhưng khi đi và khi về, Nhạc huynh đều bị hôn mê, vậy làm sao biết trang viện bí ẩn kia nằm ở bên đê hồ?
Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :
- Khi bọn chúng mang tôi đi quả thực tôi hoàn toàn hôn mê, nhưng khi mang quay lại đây tôi không uống chén trà có mê dược đó, mà chỉ bị thiếu nữ ao đen kia điểm thùy huyệt mà thôi!
Trúc Thu Lan nhíu mày nói :
- Nhưng đã bị điểm huyệt đạo rồi, Nhạc huynh làm sao lại...
Nhạc Tiểu Tuấn không chờ cô ta hỏi hết, nói ngay :
- Chẳng giấu gì cô nương, gia sư từ nhỏ đã có truyền thụ cho tôi môn Nghịch Mạch Huyền Công, nên không sợ bị người ta điểm huyệt!
Trúc Thu Lan a lên một tiếng, mặt rạng rỡ cười nói :
- Nói thế Nhạc huynh hoàn toàn không bị thiếu nữ kia khống chế huyệt đạo?
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ cười, rồi phất tay tiếp :
- Thôi, chúng ta đi!
Trúc Thu Lan lắc đầu nói :
- Không được, hiện tại trời đã sáng hẳn, đến đó cũng chưa làm gì được, ban ngày khó hành động!
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Cứu người như cứu hỏa, không cần lén lén lút lút, chúng ta cứ đường đường mà đi!
Trúc Thu Lan lườm chàng một cái, cúi đầu cười nói :

- Huynh tợ hồ như rất quan tâm đến cô ta nhỉ!
Nhạc Tiểu Tuấn bị nói một câu thì thẹn đỏ mặt, ấp úng đáp :
- Trúc cô nương sao lại nói vậy, đừng nói là vì Tiểu Thúy nhân cứu tôi mà bị gã họ Từ bắt đi, cho dù không thể, giữa đường thấy chuyện này, há chúng ta lại khoanh tay bàng quan!
Trúc Thu Lan nghe vậy cũng không khỏi đỏ mặt, cúi đầu nói lí nhí trong miệng :
- Muội chỉ nói đùa, huynh lại giận sao!
- Ồ, không... Tôi làm sao giận cô nương được?
Trúc Thu Lan đưa tay lên hất mái tóc về sau, nhìn chàng nói :
- Đã vậy thì muội theo Nhạc huynh đi cứu người, cho dầu vào huyệt hổ hang hùm, chúng ta cũng phải đại náo một trận!
Nhạc Tiểu Tuấn ngước mắt nhìn sắc trời, vừng thái dương to lớn như chiếc bàn đỏ óng ánh qua làn sương mai, những tia nắng đầu tiên phản chiếu lóng lánh qua những giọt sương, thoạt nhìn cứ tợ hồ như những viên minh châu đeo trên cành lá.
- Hảo, chúng ta đi!
Nói rồi hai người sóng vai nhau bước ra chiếc cổng gỗ.
Con đường không lớn lắm, lại được lót đá, ban ngày khách bộ hành lai vãng khá đông, cho nên bọn họ không tiện thi triển khinh công mà chạy.
Từ đây đến bờ đê hồ chỉ chừng mười dặm, vùng đê ven hồ có tên là Thúc Dã Đại, hai người phải đi mất chừng nửa canh giờ mới đến đó.

Thúc Dã Đại không thể coi là một trấn nhỏ, trong trấn lầu cao đài lớn chẳng thiếu, xem ra đây là vùng khá thịnh vượng trong một dãy ven Thái hồ.
Nhạc Tiểu Tuấn dẫn đi một vòng quanh trấn, cuối cùng chàng chú ý đến một trang viện nguy nga với vòng thành vừa rộng vừa cao có đến tầm hai trượng. Đứng ở bên ngoài đương nhiên chẳng thể nhìn thấy chút gì bên trong.
Bọn họ đi lòng vòng, cuối cùng dừng lại phía trước đại môn cách ngoài mươi trượng, chỉ thấy đại môn là hai chiếc cửa đồng cao lớn đồ sộ, lúc này đóng im ỉm, mà cũng chẳng thấy có bóng người nào ra vào!
Nhạc Tiểu Tuấn không chút lưỡng lự, bước lên bậc cấp đưa tay gõ vào cánh cửa đồng. Chàng đã định trong đầu tìm vào tận nơi sào

huyệt của bọn người kia, cho nên chẳng kiêng kỵ mà dùng sức rất mạnh để gõ.
Kong, kong, kong!
Cánh cửa đồng vang lên mấy tiếng, nhưng bên trong không có tiếng người đáp ra.
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn một lúc, thấy không có người ra, lại gõ tiếp, rồi lớn tiếng hỏi vọng vào :
- Có ai bên trong không?
Bây giờ mới nghe những tiếng bước chân nặng nề, rồi hai cánh cửa đồng cũng két két hé mở.
Một lão già dáng dấp lụ khụ xuất hiện, nhìn chăm bọn họ hỏi :
- Nhị vị tìm ai?
Lão già đầu tóc bạc trắng tết thành bím dài thả sau lưng, đến lông mày và râu cũng bạc như cước, da mồi nhăn nheo, thân còng xuống, đúng là già nua lụm khụm gần đất xa trời!
Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói ngay :
- Lão trượng, tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, muốn gặp Thân cô nương!
Lão gia nhướn đôi mày bạc, nghểnh cổ lắng nghe rồi lắc đầu nói :
- Công tử có lẽ tìm nhầm nhà rồi, chủ nhân của tôi ở đây họ Hân, chứ chẳng phải họ Thân!
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tại hạ biết lão chủ các ngươi họ Hân, nhưng tại hạ muốn tìm vị cô nương họ Thân, vận áo quần màu đen tuyền...
Lão già lại lắc đầu nói :
- Công tử nhất định nhầm, ở đây ngoài chủ nhân ra chỉ có lão hán, nào có vị cô nương họ Thân?

Tiên Cô Bảo Kiếm

Chương 10
Cứu người mang họa

Nhạc Tiểu Tuấn không hiểu lão già thực tình hay giả vờ, nhưng chàng vẫn cố ghìm lòng, bình tĩnh nói :
- Tối hôm qua tại hạ chính nói chuyện với Thân cô nương ngay trong hoa đình, sau đó Thân cô nương phái người đưa tôi rời khỏi đây, làm sao lại không có được?
Lão già lắc lư chiếc đầu tóc bạc trắng nói :

- Không có là không có, ai lừa công tử chứ?
Nói rồi lão định khép cửa lại.
Nhạc Tiểu Tuấn sấn lên, trầm giọng quát :
- Chậm tay!
Lão già đảo nhanh đôi nhãn châu đục lờ lờ nói :
- Vị công tử này định làm gì hử?
Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :
- Lão quản gia nếu như đã không chịu vào thông báo giúp một tiếng, thì tại hạ tự đi vậy!
Nói rồi chàng sải chân bước hẳn vào trong.
Lão già tức giận quát :
- Lão hán chỉ vì thấy công tử ngươi là người đọc sách nên mới lễ phép hầu đáp, cớ sao ngươi không giữ đúng lễ? Lão hán đã nói ở đây giờ chỉ còn một mình lão hán, chẳng còn một người thứ hai, sao ngươi dám xông vào?
Trúc Thu Lan nhìn đôi mắt lão gia mờ đục vô thần, tợ hồ như không phải là người luyện võ công, khi ấy chen vào hỏi Nhạc Tiểu Tuấn :
- Nhạc huynh có nhớ nhầm cho không?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tại hạ nhớ rất rõ, duy nhất ở đây mới có lâu đài lớn thế này!
Lão gia lom khom ho khan mấy tiếng, chỉ tay vào chàng nói :
- Vị công tử này hẳn là nhớ nhầm rồi!
Trúc Thu Lan nói :
- Nhạc tướng công đã nói ở đây, nhất định là ở đây!
Nàng tợ hồ như rất tin tưởng Nhạc Tiểu Tuấn, nên nói rồi phát tay tiếp :
- Nhạc huynh, chúng ta vào trong xem sao!
Lão gia hoành ngang, hai tay giang ra cản lại :
- Ban ngày ban mặt mà các ngươi...
Trúc Thu Lan không đợi lão ta nói hết, cười phá lên cắt lời :
- Chúng tôi chỉ vào tìm người, lão hoảng gì chứ?
Vừa nói nàng vừa xuất chỉ điểm vào huyệt Toàn Cơ trên người lão già, quay người thuận tay khóa trái cửa lại, rồi nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Nhạc huynh, vào trong xem!
Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người hỏi :
- Cô điểm huyệt đạo lão ta?
- Ừm, không điểm huyệt khống chế, há lão chịu để yên!
Hai người vào sâu bên trong, con đường lót đá tảng mặt lớn chia đôi khu hoa viên, cuối đường là một tòa lầu cao lớn cửa gỗ đóng kín.

Bên trên bốn chữ Thư Lễ Truyền Gia, sơn son thếp vàng lộng lẫy. Từ đây con đường lót đá thanh còn rẽ ra hai bên hai lối nhỏ, phân làm tả hữu chạy dài về sau. Đây chính là lối kiến trúc khá quy củ của những trang viện lớn, thông thường không có đại lễ hỷ sự hay tang sự, thì người trong trang, việc vào ra chỉ theo hai lối nhỏ bên hong này.
Nhạc Tiểu Tuấn dẫn Trúc Thu Lan đi theo lối nhỏ bên trái vào hậu viện.
Bọn họ cứ đi sâu, vượt qua hai dãy lầu, cuối cùng vào một dãy lầu khác.
Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ rất thành thạo, nhưng khi vào đến nơi chẳng cần tìm thì không khỏi ngạc nhiên. Vốn là trên những lân cận và hành lang đất bụi bám đầy, tợ hồ như nơi đây đã lâu ngày không có người quét dọn. Trong hoa phòng chậu hoàng cúc thì không thấy, ngược lại ngói vỡ lẫn bụi đất vung vãi khắp nơi, chừng như nơi đây đã bị quên lãng đến hoang phế.
Trúc Thu Lan một mạch theo chân chàng, đầu quay nghiêng ngó ngữa như tìm kiếm gì, suốt ngoài vào trong không thấy một bóng ma, trong lòng nàng đã kinh ngạc chẳng ít, lúc này không kìm nổi bèn lên tiếng :
- Nhạc huynh, huynh đang tìm gì vậy?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Không tìm gì cả! Tối hôm qua rõ ràng thiếu nữ áo đen dẫn tôi đi đến đây, rồi cởi bỏ chiếc túi vải trùm đầu cho tôi, tôi còn nhìn thấy cả mấy chậu cúc vàng, nhưng sao giờ chẳng thấy đâu?

- Ồ... tiểu viện này tợ hồ như đã từ lâu không có người ở!
Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :
- Nếu như không có người ở, thì trên lối đi vừa rồi chúng ta vào đây, có lẽ cỏ xanh mọc kín đường rồi!
Trúc Thu Lan ngớ người nói :
- Huynh cho rằng bọn họ cố tình dựng lên cảnh này?
- Đương nhiên là không thể làm cho cỏ mọc lên lấp lối đi được, còn như bụi đất thì chỉ vung vài nắm là xong!
Trúc Thu Lan nghĩ chàng nói cũng có lý, gật đầu cười nói :
- Nhạc huynh, xem ra hai ngày không gặp mà kinh nghiệm giang hồ của huynh đã tăng tiến rất nhiều nhá!

Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa đáp lời, thì đã nghe cô ta a lên một tiếng, rồi chỉ vào bên trong nói :
- Chúng ta nhanh vào bên trong xem sao?
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ tay nói :
- Ở đây hồi đêm có một tấm màn ngăn cách, giờ thì biến mất đâu!
Vừa nói chàng vừa đi trước dẫn đường vào phòng, trong gian phòng nhỏ xem ra vẫn trang nhã như hồi đêm, chỉ có điều trên nền đất là một lớp bụi dầy, và chiếc bàn tròn cùng những chiếc ghế đã biến mất.
Tuy giờ đây mọi thứ trống không, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn thầm tin chắc hồi đêm chính bọn họ đưa chàng về đây gặp thiếu nữ họ Thân nói chuyện, quyết không thể sai được!
Trúc Thu Lan đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi hỏi :
- Nhạc huynh, có phát hiện ra gì không?
Nhạc Tiểu Tuấn xoa hai tay vào nhau đáp :
- Bọn chúng đến chiếc bàn và mấy chiếc ghế cũng mang đi, còn phát hiện gì được!
Trúc Thu Lan ngược lại cười hớn hở nói :
- Tôi thì phát hiện ra được hai điều...
Nàng cười tươi lộ đôi hàm răng trắng tinh, thật đẹp, thật hồn nhiên, khiến Nhạc Tiểu Tuấn vô tình nhìn thấy đến ngẩn người, ấp úng hỏi :
- Cô nương phát hiện... được gì?
Trúc Thu Lan chỉ tay lên nền đất nói :
- Thứ nhất, vừa rồi từ ngoài vào trong, chỉ có ở đây là chúng ta thấy nhiều bụi đất, đúng không?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Chẳng sai!
Trúc Thu Lan mỉm cười nói tiếp :
- Thứ hai, ở đây nếu từ lâu không có người ở, thì khi vừa bước chân vào chúng ta sẽ ngửi thấy mùi mốc xông lên, nhưng vừa rồi khi vào đây tôi đã thoáng ngửi thấy mùi hương.
Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên bèn hỏi lại :
- Cô nương ngửi thấy mùi hương ư?
- Đúng, mùi hương tuy rất nhẹ, nhưng tôi cũng ngửi ra, nó chính là mùi phấn hương Hàng Châu Khổng Phụng Xuân. Đủ thấy người cuối cùng ở trong phòng này phải là một nữ nhân, trên mặt cô ta nhất định thoa loại phấn Hàng Châu Khổng Phụng Xuân, mà rồi đây xem ra cũng chưa lâu đâu!
Nhạc Tiểu Tuấn thầm phục kinh nghiệm lịch duyệt của Trúc Thu Lan, gật đầu nói :

- Cô nương nói có lẽ đúng, lúc tại hạ nói chuyện với vị cô nương họ Thân đích thực cô ngửi thấy mùi hương phấn...
Trúc Thu Lan nghe vậy thì lườm chàng một cái, vẫu môi cười hỏi :
- Huynh nhất định đứng rất gần, nếu không làm sao ngửi thấy mùi hương phấn trên má cô ta?
Nhạc Tiểu Tuấn vội nói :
- Tại hạ ngồi đối diện cô ta, cách nhau cái bàn tròn.
Trúc Thu Lan nghiêng đầu hỏi :
- Cô ta đẹp không?
Nghe hỏi câu này, bất giác mặt chàng đỏ lên, nói :
- Sao cô nương lại hỏi câu này?
Trúc Thu Lan cũng không hiểu vì sao mình buộc miệng hỏi câu này, nàng ửng đỏ đôi má cười chữa lời :
- Tôi hỏi vị Thân cô nương kia có đẹp không, có nghĩa muốn hỏi cô ta dung mạo thế nào, có gì là không đúng chứ?
Vừa nói chuyện với nhau đến đó, bỗng bên ngoài tiền viện có tiếng bước chân người.
Nhạc Tiểu Tuấn thấp giọng :
- Có người đến!
- Ừm, có người đến thì càng tốt, chẳng phải chúng ta cần tìm người đáp sao?
Nói đến đó đã thấy có bóng người hiện ở cửa.
Song phương vừa nhìn thấy nhau thì đều ngớ người, người kia la lên :
- A, Nhạc huynh quả nhiên ở đây!
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thấy người vừa vào chính là Tống Văn Tuấn, vội ôm quyền nói :
- Thì ra là Tống huynh!
Tống Văn Tuấn mặt lạnh như tiền hỏi :
- Nhị vị vung đất bụi lên nền, định bỏ đi đây sao?
Nhạc Tiểu Tuấn khựng cả người, nói :
- Tống huynh hiểu nhầm rồi, tại hạ và Trúc cô nương cũng chỉ vừa tìm đến đây.
- Hà hà...
Tống Văn Tuấn ngửa cổ cười dài, trong ánh mắt hắn lộ hàn quang, chăm nhìn Nhạc Tiểu Tuấn trùng trùng, buông từng tiếng :
- Họ Nhạc kia, ngươi đóng kịch hay lắm, đã dùng độc hại cha ta lại còn khéo ăn giỏi nói để cha ta tha cho ngươi rời khỏi Thiên Hoa sơn trang. Nhưng hiện tại bộ mặt giả của ngươi đã bị phơi bày, ngươi còn định chối quanh ư?

Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên vô cùng, nói :
- Tống huynh sao lại nói vậy? Tại hạ...
- Không cần nói nữa, rút kiếm ra!
Tống Văn Tuấn mặt mày hừng hờ đầy sát khí quát lớn cắt ngang lời chàng.
Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Ái, nhất định đây lại là một sự hiểu nhầm, tại hạ dù có nói gì, thì Tống huynh quyết không tin!
Tống Văn Tuấn phát kiếm một vòng, kiếm rít lên nghe rợn người, cười gằn mấy tiếng nói :
- Mặc ngươi nói thế nào, bổn công tử quyết không tin. Giờ ngươi chỉ còn cách duy nhất là rút kiếm cùng bổn công tử quyết một trận thư hùng!
Trúc Thu Lan không biết thiếu niên kia là ai, nhưng thấy từ đâu đến giờ cứ dùng lời cưỡng bức Nhạc Tiểu Tuấn, trong lòng phẫn khí la lên :
- Muốn đánh thì đánh, nhưng ngươi cũng cần để cho người ta nói hết lý chứ!
Tống Văn Tuấn đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn Trúc Thu Lan, nói :
- Ngươi là ai?
Trúc Thu Lan vung tay thét lên :
- Ta là ta, người thiên hạ xen chuyện thiên hạ, chuyện gì cũng phải có lý của nó chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn không muốn gây lớn chuyện, vội nói :
- Trúc cô nương, vị công tử này chính là Thiên Hoa sơn trang, Tống thiếu trang chủ!
Trúc Thu Lan hất ngược suối tóc lui sau, nói :
- Thiên Hoa sơn trang thì đã sao chứ? Đừng nói là Thiên Hoa sơn trang Thiếu trang chủ, mà đến Đông Cung thái tử của đương kim hoàng đế, ta cũng chẳng cần biết!
Tống Văn Tuấn cười nhạt nói :
- Hừ, với loại người thuộc Ngũ môn trong giang hồ như các ngươi, thì có gì đáng để nói lý chứ?
Nói đến đó, thanh kiếm lần nữa rung lên, lạnh lùng tiếp :
- Họ Nhạc kia, ngươi nếu còn chưa chịu rút kiếm ra, thì chớ trách bổn công tử khách khí!
Nhạc Tiểu Tuấn bất giác mày kiếm nhíu chặt, ôm quyền nói :
- Tống huynh sao mãi cứ cưỡng bức tại hạ, thử hỏi chúng ta có thâm thù đại hận gì với nhau chứ?
Tống Văn Tuấn nhếch mép cười cuồng ngạo nói :

- Chính ngươi đã dùng thư độc... hại...
- Câm miệng!
Nhạc Tiểu Tuấn lửa giận tam trượng, không kìm được thét lớn :
- Tống huynh lần đầu tiên bức đấu tại hạ ngoài Lã Thành, chẳng lẽ cũng là vì chuyện Tống lão trang chủ trúng thư độc? Huống gì lúc ở trước mặt lão Trang chủ, tại hạ nhận thấy lỗi mình là bị đối phương ngầm lợi dụng mà không biết, nên đã biện bạch quyết đi tìm thuốc giải cho lão Trang chủ, dầu thân này có vào hang hùm huyệt hổ. Hễ chạm mặt nhau là cứ như oan gia, Tống huynh tợ hồ như phải lấy mạng tại hạ mới vui lòng, là vì sao chứ?
Tống Văn Tuấn cười gằn mấy tiếng nói :
- Vì giờ đây ngươi đã lộ hình tên tặc đồ, ta không thể không lấy mạng ngươi.
Vừa nói đến đó, hắn định động thủ, nhưng bỗng có tiếng người bên ngoài nói lớn vào :
- Công tử để hắn cho lão phu!
Vừa dứt lời đã thấy bóng người cao lớn xuất hiện, chính là Hoắc Vạn Thanh vị tổng quản của Thiên Hoa sơn trang, theo sau còn có thêm sáu tay kiếm sĩ mặc kinh trang màu xanh, người nào trên vai cũng lộ chuôi kiếm.
Bọn Hoắc Vạn Thanh vừa vào phòng lập tức phân tả hữu vây kín bọn Nhạc Tiểu Tuấn hai người.
Hoắc Vạn Thanh đến bên cạnh Tống Văn Tuấn, cười gằn nói :
- Họ Nhạc kia, ngươi còn chưa chịu thú nhận là đồng bọn với tặc nhân đã hạ độc lão Trang chủ chúng ta ư?
Nhạc Tiểu Tuấn tức giận hỏi lại :
- Hoắc tổng quản cho rằng tại hạ là đồng đảng với bọn người hạ độc lão Trang chủ, vậy có gì chứng cứ?
Hoắc Vạn Thanh giọng như chuông vỡ :
- Lão phu như không có chứng cớ, há dám vọng ngôn vu họa cho ngươi!
- Hảo, vậy Hoắc tổng quản xin nói ra nghe xem?
Hoắc Vạn Thanh quắt mắt nói :
- Tối qua ngươi tá túc trong nhà Hồ đại nương, sau đó bị mang đến đây, đúng không?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Không sai!
- Ngươi đã bị bọn chúng bắt đi, cớ sao lại đưa trở về chỗ cũ?
- Đó là vì bọn chúng cứ tưởng tại hạ là môn đồ của vị Phong lão tiền bối nào đó, cho nên mới đưa tại hạ trở lại nhà Hồ đại nương.

Hoắc Vạn Thanh ngửa cổ cười một tràng dài chấn động cả tiểu lầu, nói :
- Hoắc mỗ theo chân Tống trang chủ mấy mươi năm trên giang hồ, há chút mẹo nhỏ này của ngươi mà lừa được ta sao?
Nhạc Tiểu Tuấn lòng hết sức phẫn khí, nói :
- Vậy theo ý Hoắc tổng quản thì thế nào?
- Lúc đầu Hồ đại nương vì không biết mặt ngươi chỉ thấy ngươi từ trong Thiên Hoa sơn trang đi ra, nên mới đánh mê dược đưa đến đây. Đến lúc chính chủ nhân ngươi nhận ra ngươi, mới sai người đưa ngươi trở lại nhà Hồ đại nương, mục đích để ngươi tiếp tục màn kịch, nhằm làm tai mắt cho chúng...
Nhạc Tiểu Tuấn tính tình cương trực, nghe rồi nói hỏi ngay :
- Đó chỉ là suy đoán của Hoắc tổng quản, có bằng cớ gì?
- Lão phu đương nhiên là có bằng cớ, chính từ miệng Hồ đại nương nói ra: ngươi là người của bọn chúng. Chẳng lẽ điều này không phải?
Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày hỏi :
- Hoắc tổng quản nghe ai nói?
Hoắc Vạn Thanh nhún vai nói :
- Ngươi không hỏi là ai nói, chỉ cần đáp lão phu là có điều này hay không mà thôi?
- Không sai, chính Hồ đại nương có nói câu này.
Nhạc Tiểu Tuấn bình tĩnh gật đầu đáp, rồi nói tiếp :
- Tối hôm qua lúc Tiểu Thúy vào cứu tại hạ, bị Hồ đại nương chận đường, bà ta cố ý nói vậy cho Tiểu Thúy nghe, chẳng lẽ dễ tin vào câu nói đó của bà ta?
- Hừ! Lời Hồ đại nương thì không nên tin, chẳng lẽ lại nên tin vào lời ngươi?
Hoắc Vạn Thanh hỏi vặn lại rồi quắt mắt gằn giọng :
- Chẳng ngờ vừa khéo gặp bọn người hai người ở ngay đây!
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tại hạ và Trúc cô nương đây, nhân vì thấy Tiểu Thúy bị bọn chúng bắt đi, nên tìm đến đây để cứu người.
Hoắc Vạn Thanh cười nhạt nói :
- Chuyện của người trong Thiên Hoa sơn trang, há cần đến nhị vị quan tâm!
Trúc Thu Lan từ nãy giờ đứng nghe, lúc ấy không chịu nổi quay nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Nhạc huynh, bọn họ đã không lĩnh tình của chúng ta, đi thôi!
Hoắc Vạn Thanh mắt lộ hàn quang, cười nói :

- Đi ư? Chỉ e không phải là chuyện dễ!
Trúc Thu Lan vẫu mồm lên nói :
- Ngươi định làm gì?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Nhị vị cần phải theo chân lão phu về Thiên Hoa sơn trang!
Nhạc Tiểu Tuấn cố nén cơn giận trong lòng, hỏi lại :
- Tại hạ nếu như không đi thì sao?
Hoắc Vạn Thanh mắt đanh lại, nhìn chàng trừng trừng :
- Các ngươi không còn tự làm chủ được nữa rồi!
Nghe thêm một câu này thì Nhạc Tiểu Tuấn phát nộ không kìm nổi cười thành tràng dài :
- Nhạc mỗ xưa này chưa hề bị người uy hiếp bao giờ!
Hoắc Vạn Thanh mặt đầy sát khí, nói :
- Để lão phu rút gân ngươi, xem ngươi có còn quật cường được nữa không?
Nói rồi, tay trảo chộp tới, năm ngón tay như năm móc câu bổ vào ngực chàng.
Trúc Thu Lan thét lên :
- Nhạc huynh cẩn thận, Kim Giáp Thần là cao thủ trong Ưng Trảo môn!
Thì ra Hoắc Vạn Thanh có ngoại hiệu là Kim Giáp Thần, bị Trúc Thu Lan nhận ra lai lịch.
- Cô nương yên tâm, chẳng làm gì nổi tại hạ đâu!
Nhạc Tiểu Tuấn vừa đáp vừa nhún người nhảy né tránh.
Hoắc Vạn Thanh cười nhạt :
- Ngươi nghĩ như thật! Xem...
Một trảo chộp hờ tới vừa dứt, liên tiếp một trảo khác vung ra.
Nhạc Tiểu Tuấn trước đây từng đấu với kẻ giỏi trảo công là Hổ Trảo Tôn, nhưng lúc này thấy Hoắc Vạn Thanh trảo chộp tới, từ năm móc câu năm luồng hàn khí ập tới nghe rất rát, rõ ràng là bản lĩnh của lão ta còn uyên thâm hơn Hổ Trảo Tôn rất nhiều.
Một trảo này nếu không nhanh né tránh hoặc hóa giải, chẳng cần phải trúng đích, đợi trảo kình đập tới người thì huyệt đạo cũng dễ bị phong bế như chơi!
Trong đầu nghĩ nhanh, tay phải khoát lên phát ra chưởng ảnh phong trụ thế trảo đối phương.
Hoắc Vạn Thanh lão luyện giang hồ, theo chân vị Võ lâm minh chủ mấy mươi năm, đương nhiên kinh nghiệm giang hồ có thừa. Vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn phát chưởng kỳ ảo mà nhu nhược, trong lòng thoáng nghĩ :

- Chẳng lẽ tiểu tử này là môn hạ Võ Đương!
Vừa nghĩ thì mừng thầm, nhưng bỗng lúc ấy cảm thấy thế trảo của mình bị cản lại bởi một luồng kình lực vô hình, chỉ lực tự nhiên cũng không thể tiếp tục phát ra được.
Tình thế xảy ra khiến Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh giật thót mình thâu tay lại, thầm nghĩ không ngờ một tiểu tử nhỏ tuổi mà lại tàng ẩn nội công thâm hậu.
Lão bất đắc dĩ phải gượng cười nói :
- Ngươi quả nhiên thân thủ khá lắm!
Nói rồi, hai tay lại phát chiêu, nhất thượng nhất hạ, thượng chưởng hạ trảo, công vào thượng trung bộ của Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn lần này nhận thấy đối phương người đông thế mạnh, nên không dám trực tiếp hóa chiêu, chỉ bằng vào thân pháp linh diệu né tránh, đồng thời lấy chưởng khóa liên tục giải chiêu đối phương.
Phút chốc bọn họ quần vào nhau, hai nhân ảnh thoáng chẳng còn nhận ra ai với ai.
Đứng bên ngoài cả Tống Văn Tuấn và Trúc Thu Lan đều lo lắng cho người của mình.
Chớp mắt, tám chiêu qua nhanh, với Nhạc Tiểu Tuấn thì có chừng bị động thủ là chính. Nhưng với người chủ động tấn công là Hoắc Vạn Thanh thì ngược lại kinh động vô cùng, chỉ sau tám chiêu mà lão thay đổi suy nghĩ đến mấy lần, khi nhận ra chiêu số sở học của Nhạc Tiểu Tuấn môn phái nào cũng có: Thiếu Lâm, Võ Đương, Hoa Sơn, Nga Mi, Bát Quái... Khiến lão đau cả đầu.
Từng chiêu lão đánh ra đều là độc môn chiêu thức, nhưng từ cầm nã cho đến chưởng chỉ, nhất nhất bị hóa giải, tợ hồ như những chiêu của đối phương sáng chế ra là đặc biệt đối phó với lão!
Nhưng lão vốn là kẻ lão luyện giang hồ, tự nhiên không hề nao núng, đấu lực một, đấu trí mười.
Bất ngờ giận quá thành nộ, lão cười gằn lên mấy tiếng, tả thủ xuất chiêu Hoành Đoạn Vu Sơn
Hai tay xuất hai chiêu kỳ dị, mà lực đạo phân bộ cũng không đều nhau.
Lại nói, Nhạc Tiểu Tuấn từ nhỏ đến lớn luyện mười mấy năm võ công, tuy thế chàng chưa từng với người động thủ, cho nên vốn chỉ nghĩ luyện võ để múa may cho vui, chẳng biết là dùng để phòng thân đấu với người!
Thế nhưng, từ sau hôm chàng đánh nhau với bọn Thiết Bút, Cương Trảo, rồi đến Hồ Trảo Tôn, sau đó lại động kiếm với Tống Văn Tuấn,

chàng mới dần dần nhận ra khổ luyện võ công để làm gì. Đồng thời kinh nghiệm đánh nhau cũng nhiều hơn.
Trước mặt, nhìn thấy Hoắc Vạn Thanh ra liền hai chiêu quái dị, thực tình chàng lần đầu gặp, nên nhất thời không khỏi ngớ người.
Nên biết những chiêu chàng luyện được từ quyền, chưởng cho đến kiếm pháp đều là tản mạn chiêu thế? Chứ không phải là một pho quyền, chưởng, kiếm pháp hoàn chỉnh.
Sư phụ chàng từng nói: Luyện toàn pho quyền chưởng, cũng chỉ là người mới nhập môn luyện, cần nhất còn nhỏ trí nhớ tốt, thâu nhận rất nhanh. Nhưng đến khi sử dụng phải cần xem chiêu thức đối phương thế nào, mà linh hoạt ra chiêu đối phó. Sư phụ dạy cho ngươi chỉ là tán thủ, chắt lọc những chiêu thức tinh thâm từ các môn phái, nếu luyện đến độ thành thực thông diệu, thì chẳng khác gì đã luyện thành mấy pho quyền thuật, mấy pho kiếm pháp. Như có khả năng vận dụng linh hoạt, tùy tâm biến hóa, thì sẽ trở thành một môn công phu độc đáo không tưởng!
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ bằng mấy chiêu tán thủ này mà đánh bại Hổ Trảo Tôn.
Cũng bằng mấy chiêu kiếm pháp tảo hợp này mà đấu bình thủ với đại công tử của vị Võ lâm đại lão Tống Trấn Sơn, người được coi là Võ Lâm Nhất Kiếm.
Thế nhưng, lần này đấu nhau với Hoắc Vạn Thanh, vị Tổng quản tùy tùng Võ lâm đại lão hai mươi năm nay, có thể được coi là nhân vật thuộc hàng cao thủ nhất lưu, quyết không phải tầm thường.
Vừa ra tay đã phát liền hai chiêu quái dị một lúc, khiến chàng không khỏi cảm thấy lúng túng.
Bởi vì Nhạc Tiểu Tuấn tuy học nhiều tuyệt chiêu tán thủ từ các môn phái, thế nhưng chỉ gọi đối phó với từng chiêu một của đối phương, chưa từng gặp phải đối thủ ra lần hai chiêu hoàn toàn khác nhau mà lại quái dị thế này.
Nói thì chậm lúc ấy lại cực nhanh, trong đầu chàng chỉ kịp lóe lên một ý nghĩ thoái, chân tự nhiên theo đó di bộ thoái hình, tay phải thuận thế khoát nửa vòng từ trong ra ngoài.
Không ngờ vừa kéo chộp trúng vào cổ tay trái của Hoắc Vạn Thanh, một chiêu này vừa vô tình nhưng cũng đúng là chiêu cầm nã thủ mà lần trước Vạn Thanh không kịp nhận ra chàng xuất chiêu thế nào, thấy cổ tay bị chộp thì trong đầu tự nhiên chấn động.
Thế nhưng, chung quy lão là nhân vật lão luyện giang hồ, thấy nguy tất biết cách tự cứu, tay phải từ chưởng hóa trảo chộp nhanh vào bả vai của chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn một chiêu cầm nã thủ này có tính liên quan, tay chộp đúng uyển mạch, một cái giật rồi đẩy cực nhanh, hất đối phương văng ngược ra ngoài.
Hoắc Vạn Thanh cổ tay trái bị chộp cứng, tay phải vốn xuất chiêu Xích Thủ Phược Long đánh vào hông chàng, lúc này biến chiêu trảo chộp vào bả vai, tuy hành động mau lẹ, biến hóa cực nhanh. Nhưng chung quy vẫn chậm hơn một chiêu này của Nhạc Tiểu Tuấn.
Hoắc Vạn Thanh tay chỉ còn cách vai Nhạc Tiểu Tuấn chưa đầy năm thốn, thì người bị hất bổng lên văng ra ngoài tầm sáu bảy xích.
Nhưng Hoắc Vạn Thanh quả không hổ danh giang hồ, cả người rơi xuống, bằng thế Lý Ngư Đảo Đỉnh, nhào lộn người đứng trụ chân tấn trên mặt đất.
Mắt lão lúc này xám như gan lợn luộc, hai mắt mở trừng trừng nhìn chăm vào Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ như không thể tin nói chuyện vừa xảy ra.
Qua một lúc lão mới lên tiếng được :
- Họ Nhạc kia, một chiêu này của ngươi thật cao minh, nếu như tính tỷ đấu thì lão phu đã thua ngươi...
Trúc Thu Lan không đợi lão nói hết, cướp lời nói ngay :
- Ngươi đã thừa nhận thua, sao chưa chịu đi!
Hoắc Vạn Thanh mắt hiện nét miễn cưỡng nói :
- Nhưng chúng ta hoàn toàn không phải tỷ đấu!
Trúc Thu Lan nói :
- Ý ngươi muốn thế nào chứ?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Bởi vì lão hũ phát hiện hắn là đồng bọn với tặc nhân, nên không thể không bắt hắn về bổn trang.
Trúc Thu Lan cười nhạt nói :
- Họ Hoắc kia, ngươi thật không biết xấu hổ!
Hoắc Vạn Thanh tái xanh mặt vì giận dữ gầm lên :
- Hừ, tiểu nha đầu nghe đây, lão hũ vì sự an nguy của bổn trang, quyết không thể để hắn chạy thoát!
Nhạc Tiểu Tuấn không ngờ chiêu cầm nã thủ vừa rồi lại thi triển đắc thủ lần nữa, điều này khiến chàng trong lòng càng tin tưởng bản lĩnh của mình hơn.
Bây giờ nghe vậy ưỡn ngực cao giọng nói :
- Trúc cô nương, cô nương cứ đứng sang một bên, để lão ta đánh xem!
Hoắc Vạn Thanh mắt nảy lửa, giọng gầm lên như sấm :
- Tiểu tử, cẩn thận!

Rồi giơ chưởng từ từ đánh tới.
Nhạc Tiểu Tuấn thản nhiên nói :
- Hoắc tổng quản cứ tự nhiên ra tay.
Lách nhe người, hữu thủ đánh ra một chiêu của Hoa Sơn phái, Sơ Ảnh Tà Huy, nghênh chiêu của đối phương.
Hoắc Vạn Thanh lần này ra chiêu không nhanh mạnh như trước, mà chiêu ra chậm rãi ai cũng có thể nhận thấy rõ từng động tác, nếu như không phải manh tâm dụ địch, thì bên trong tất có vấn đề.
Song phương chỉ cách nhau tầm ba xích, Hoắc Vạn Thanh ra chiêu chậm đến đâu, thì nháy mắt hai chưởng cũng phải tiếp xúc.
Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy trong một chưởng này của đối phương tợ hồ như hàm ẩn một kình lực mạnh ghê hồn, nhưng lại là nhu nhược, khiến một chưởng của chàng như đánh lên một mặt hồ nước mênh mông, vừa nhu nhược vừa có lực phản lại cực mạnh.
Nhạc Tiểu Tuấn giật mình vội tung người nhảy thoái lui tứ bộ, nhưng Hoắc Vạn Thanh không để lỡ cơ hội, trong miệng phát ra tiếng cười khan, rồi nhãy tới bổ tiếp hai chưởng kẹp vào hai bên.
Nhạc Tiểu Tuấn giờ thì thầm hiểu nội lực của đối phương vô cùng thâm hậu, chàng quyết không phải là đối thủ của lão ta, nên không dám trực tiếp đấu nội công, vội thi triển thân pháp thoát khỏi hai đạo kình lực của lão.
Hoắc Vạn Thanh tuy hai chưởng rơi vào khoảng trống, thế nhưng đắc ý cười hắc hắc mấy tiếng gằn giọng :
- Ngươi thử tiếp lão phu thêm chưởng này!
Lão ta vừa rồi bị một thế cầm nã thủ của Nhạc Tiểu Tuấn hất văng người, hiện giờ trong lòng còn kỵ, cho nên không dám tiếp cận chàng quá. Chỉ cậy vào công lực mấy mươi năm luyện thâm hậu phát chưởng mà đánh, cho nên quát xong là hai tay liên hoàn phát liền tám chưởng.
Tám chưởng này phát liền một hồi liên hoàn, chỉ thấy kình phong ào ào ập tới người Nhạc Tiểu Tuấn.
Hoắc Vạn Thanh ngoại hiệu Kim Giáp Thần chính là nhờ vào nội lực thâm hậu phát chưởng liên hoàn mà thành danh vậy!
Nhạc Tiểu Tuấn nội công kém xa đối phương, lúc này đến một chiêu cũng không phát được, chỉ biết thi triển thân pháp kỳ ảo mà né tránh thôi.
Hoắc Vạn Thanh được thế càng tấn công mạnh, khiến Nhạc Tiểu Tuấn người như con thoi hết né bên này lại tránh bên kia, cả người chàng như đang xuyên vào trong màn chưởng phong của Hoắc Vạn Thanh, tình hình xem ra cực kỳ nguy hiểm, nên chỉ cần chàng sơ

suất hoặc chậm chân thì trúng chưởng mà tán mạng tại đương trường.

Chương 11
Truy tầm dấu vết Huyền y nữ

Bấy giờ, Trúc Thu Lan nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn rơi vào tình thế nguy hiểm, trong lòng lo lắng đến mặt đỏ gay la lên :
- Nhạc huynh, sao không nhanh dùng binh khí?
Nhạc Tiểu Tuấn ban đầu tuy có lính quýnh tay chân, nhưng lúc này chàng nhận ra rằng bằng vào thân pháp điêu luyện của mình cũng tạm thời lẩn tránh được thế tấn công ào ạt của Hoắc Vạn Thanh, cho nên chạy mà không loạn.
Hai người một truy kích một né tránh, tốc độ cực nhanh, không đầy chớp mắt mà đã thấy Nhạc Tiểu Tuấn thoát ra từ vòng vây chưởng ảnh, quả nhiên thoát được tám chưởng liên hoàn của Hoắc Vạn Thanh.
Lại nói, Hoắc Vạn Thanh mắt không rời khỏi thân ảnh của Nhạc Tiểu Tuấn, lão không ngờ Nhạc Tiểu Tuấn lại thi triển thân pháp kỳ ảo như vậy, lúc này vừa xuất hết tám chưởng trong Càng Khôn bát chưởng, hai mắt trợn trừng trừng nhìn chàng, buột miệng nói :
- Ngươi là...
Tống Văn Tuấn đứng bên ngoài nôn nóng hạ cho được Nhạc Tiểu Tuấn, chen vào thúc :
- Hoắc tổng quản không cần nói nhiều với hắn.
Hoắc Vạn Thanh bỗng nhiên thâu thế, chấp tay nói :
- Công tử, lão hũ chính đáng suy nghĩ, lão Trang chủ đã chấp nhận tha họ Nhạc này, nhất định không nhìn nhầm đâu, hay là chúng ta tạm thời để hắn đi.
Chẳng hiểu vì đâu tự nhiên khẩu khí thái độ lão ta thay đổi.
Trúc Thu Lan bất giác thoáng động trong lòng, thầm nghĩ :
- Hoắc Vạn Thanh vừa rồi thốt lên mấy tiếng: Ngươi là..., nhưng không nói ra hết, chẳng lẽ nào lão ta đã nhận ra lai lịch của chàng?
Tống Văn Tuấn vẫn sắc mặt lạnh lùng ngạo mạn nói :
- Hoắc tổng quản, ngươi đánh nhau mãi không được gì, nhanh lui để bổn công tử tự ra tay vậy.

Hoắc tổng quản ngước mắt hỏi :
- Công tử, lão hũ đã nghĩ lại, chúng ta không nên nghịch lệnh lão Trang chủ...
- Không cần nói nữa.
Tống Văn Tuấn đưa tay cắt lời lão, lại tiếp :
- Hắn rành rành là đồng bọn với tặc nhân, há có thể tha cho hắn chạy?
Hoắc Vạn Thanh tỏ ra lúng túng nói :
- Chỉ e làm vậy không thỏa đáng...
Tống Văn Tuấn không để ý đến lão, sấn bước hướng tới Nhạc Tiểu Tuấn, rút phắt thanh trường kiếm chĩa thẳng vào chàng gằn giọng :
- Chúng ta lần trước đã đánh nhau ngoài Lã thành chưa phân thắng bại, hiện tại khéo gặp nên phân một trận cao thấp, nhanh rút kiếm ra.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tống huynh, sao phải...
Nhưng họ Tống đã ngắt ngang, quát :
- Họ Nhạc kia, bất tất phải nói nhiều, trừ phi ngươi thúc thủ chịu trói, để bọn tráng đinh giải người về bổn trang, bằng không...
Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói :
- Tống huynh, tại hạ tìm được thuốc giải tự nhiên sẽ mang tới cho quý trang, quyết không có ai bức hiếp tại hạ thúc thủ chịu trói được. Nên biết tại hạ không muốn động thủ cùng các hạ không muốn động thủ cùng các ngươi, hoàn toàn không có chữ sợ.
Tống Văn Tuấn cười lớn nói :
- Nói hay lắm, ngươi đã không muốn động thủ cùng bổn công tử, cũng không chịu thúc thủ chịu trói, vậy thì bò xuống đất rồi bổn công tử sẽ tha mạng cho lần này. ha ha...
Hoắc Vạn Thanh vội lên tiếng :
- Công tử...
Nhạc Tiểu Tuấn nghe câu này thì tuấn diện khởi sắc nộ, trầm giọng quát :
- Tống Văn Tuấn, ngươi chớ bức hiếp người quá đáng.
Soạt một tiếng ngân dài, quả nhiên chàng đã rút thanh nhuyễn kiếm ra cầm chặc trong tay.
Nhưng lúc này Trúc Thu Lan bỗng ái lên một tiếng nói :
- Nhạc huynh, mũi thanh kiếm sao bị gãy rồi?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì đỏ mặt, ấp úng nói :
- Hôm trước đánh nhau với Tống đại lão gia đã bị... đại lão gia dùng đũa đánh gảy, tại hạ thực áy náy vô cùng vì đã không giữ gìn được thanh bảo kiếm của cô nương.

Trúc Thu Lan mặt còn ửng hồng, cúi thấp đầu nói :
- Thanh kiếm kia đã là của huynh rồi mà...
Tống Văn Tuấn không nhẫn nại được, lên tiếng :
- Ở đây không phải là chỗ cho các ngươi nói chuyện, bổn công tử không đủ kiên nhẫn nhiều. Họ Nhạc kia, xem kiếm.
Nói rồi, quả nhiên phóng kiếm điểm tới một chiêu Tiều Phu Vấn Lộ.
Một chiêu này nhìn cũng biết là hư chiêu, thế nhưng biểu hiện là gã đã ra tay.
Nhạc Tiểu Tuấn tay nắm nhuyễn kiếm, nhưng chưa động thủ, ngưng mắt nhìn đối phương nói :
- Tống huynh lại muốn tỷ kiếm cùng tại hạ thì tại hạ cũng xin hầu tiếp, có điều chuyện cần phải nói trước cho rõ ràng, nếu khi động thủ đao kiếm không có mắt, ai đả thương ai cũng không đáng.
Tống Văn Tuấn mắt khinh khỉnh cười đáp :
- Ngươi thật là giỏi giảo biện, đầu tiên dụng độc hai gia phụ, rồi sau đó lại giỏi mồm mép nói đến nỗi gia phụ ta tin là thật, nên mới dễ dàng tha cho người, thế nhưng chính Tiểu Thúy tận tai nghe Hồ lão bà nói ngươi là người của chúng, khi chúng ta hay tin truy tìm đến đây thì phát hiện các ngươi, thử hỏi thiên hạ có chuyện nào khéo đến thế...
Hắn càng nói càng tõ ra giận dữ, thanh trường kiếm trong tay lại phát lên một đường, nói :
- Thôi đi, bổn công tử nói thế đã là quá rõ, hãy xem kiếm đây.
Lần này thì quả nhiên quật một đường kiếm tới trước ngực Nhạc Tiểu Tuấn, chiêu này quyết không phải là hư chiêu như chiêu đầu, ánh kiếm loáng lên bao trùm cả người chàng.
- Biểu ca...
Đúng lúc ấy, bỗng có một tiếng nữ nhân la lớn, hàm chứa nỗi tức giận, tiếp liền đó "Kong" một tiếng ngân dài, ánh kiếm của Tống Văn Tuấn tựa hồ như ánh chớp nhanh rồi tắt lịm.
Tống Văn Tuấn còn đang ngơ ngác thì một bóng người đã lướt nhẹ vào như một làn khói mỏng, định thần nhìn kỹ mới hay một thiếu nữ che kín mặt bằng mãnh khăn mỏng, trên tay thiếu nữ một ngọn tam xích đoản kiếm đè chặt trên kiếm của Tống Văn Tuấn.
Cô ta không ai khác hơn là Huy Huệ Quân.
Tiếp liền theo đó là Tiểu Thúy cô nương nhảy vào, trên thắt lưng Tiểu Thúy lúc này cũng có giắt một thanh đoản kiếm như thanh kiếm trong tay Huy Huệ Quân.
Tống Văn Tuấn lặng người giây lát rồi từ từ thâu thanh trường kiếm về mỉm cười hỏi :

- Biểu muội sao cũng đến đây?
Huy Huệ Quân cũng liền thâu thanh đoản kiếm trong tay nói :
- Biểu ca, sao lại ngoan cố đến thế, chỉ bằng vào một câu nói của Tiểu Thúy mà biểu ca phải nhất định tỷ thí với Nhạc tướng công, sao không nghĩ vì cớ gì Hồ lão bà bắt được Tiểu Thúy rồi lại tha nó ra? Đây rõ ràng là muốn mượn mồm Tiểu Thúy đem lời của bà ta truyền đạt cho chúng ta nghe, vậy mà chúng ta không đi tìm Hồ lão bà mà lại tìm Nhạc tướng công là sao chứ? Biểu ca thường ngày tự cho mình là ngươi có trí thông minh, vậy mà lần này lại không nhận ra kế ly gián của đối phương ư?
Cô ta nói một hơi vừa nhanh vừa dữ, bên trong hàm ý trách móc, thế nhưng giọng cô ta thánh thót khiến người nghe cảm thấy dễ chịu.
Tống Văn Tuấn tợ hồ như vừa kính nể vừa úy sợ vị biểu muội này, cho nên bị nói một hồi mà chỉ vả lả nói :
- Ngu huynh và Hoắc tổng quản chạy đến đây thì đã phát hiện thấy bọn họ hai người trong trang viện này, tự nhiên không thể khiến người ta không nghi ngờ được...
Huy Huệ Quân lúc này ánh thu ba mới đưa lên người Trúc Thu Lan rồi không đợi Tống Văn Tuấn nói hết, cắt ngang ngay :
- Thế biểu ca đã hỏi xem thử Nhạc tướng công và vị cô nương này đến đây làm gì chưa?
- Ngu huynh nghe Nhạc huynh nói là bọn họ chạy đến đây để tìm cứu Tiểu Thúy, thế nhưng lời này thực khó tin...
Huy Huệ Quân cười nói :
- Tại sao lại khó tin? Tiểu Thúy chỉ vì cứu Nhạc tướng công mà bị Hồ lão bà bắt đi, Nhạc tướng công cũng chạy đến đây để tìm cứu Tiểu Thúy, là đúng lẽ thường tình chứ? Chỉ vì biểu ca thích tin ở mình, mà không tin ở người, cho nên mới xảy ra chuyện đó thôi.
Hoắc Vạn Thanh ở bên cạnh gật đầu nói :
- Tiểu thư nói rất phải.
Huy Huệ Quân quay đầu lại hỏi :
- Hoắc tổng quản đã kiểm tra ở đây, thấy không có người sao?
Hoắc Vạn Thanh đáp :
- Vâng, lão hũ đã kiểm tra khắp nơi, tựa hồ như từ lâu bỏ hoang, do vậy khi gặp Nhạc tướng công và vị cô nương này ở đây mới xảy ra hiểu lầm.
Nhạc Tiểu Tuấn từ nay đến giờ lặng im, lúc này mới lên tiếng :
- Lúc Hoắc tổng quản vào đây có nhìn thấy một lão già lẩm cẩm ở ngoài cửa chứ?
Hoắc Vạn Thanh nói :

- Không, lão hũ và công tử lúc vào đây chẳng hề nhìn thấy một người nào.
Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày nói :
- Cũng kỳ lạ, lúc chúng tôi vào cửa thì gặp một lão già lụ khụ, lão cứ lảm nhảm nên bị Trúc cô nương điểm huyệt, sao bây giờ lại không thấy nhỉ?
Huy Huệ Quân liếc mắt nhìn Trúc Thu Lan một cái rồi hỏi :
- Vậy Nhạc tướng công có còn nhìn thấy ai nữa không?
Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu nói :
- Không, người ở đây tựa hồ như đã chuyển đi nơi khác, không còn giống như tối hôm qua, thế nhưng chúng cũng lưu lại nhiều dấu vết, bọn tại hạ chính đang truy tầm thì gặp Tống thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản xốc vào.
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Đúng vậy, thế nhưng lão hũ nghe Tiểu Thúy nói là Nhạc tướng công hồi đêm bị Hồ lão bà đưa đến đây, chuyện là thế nào?
Huy Huệ Quân nghe thế "ừm" một tiếng, nói :
- Thế thì Hoắc tổng quản chưa hỏi rõ ràng, vậy mà đã cùng Nhạc tướng công xung đột rồi.
Hoắc Vạn Thanh mặt ửng đỏ, chấp tay nói giọng xin lỗi :
- Tiểu thư lượng thứ, lão hũ nhất thời lỗ mãng, thật đáng tội.
Nhạc Tiểu Tuấn bây giờ mới đem chuyện hồi đêm qua kể cho bọn họ nghe một cách tỉ mỉ.
Hoắc Vạn Thanh nghe rồi ngớ người nói :
- Nói vậy nơi đây là sào huyệt của bọn tặc, có lẽ nhân Hồ lão bà để lộ hành tung, cho nên bọn chúng mới vội vã tẩu tán đi nơi khác.
Huy Huệ Quân trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Nhạc tướng công, có phải tướng công nói tên đồng bọn với Hồ lão bà từng vờ bị thương rồi nhờ tướng công đưa thư, là họ Từ không?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Không sai, tại hạ tuy không nhìn rõ mặt hắn, thế nhưng chỉ nghe giọng nói hắn cũng nhận ra nhất định là gã họ Từ kia.
- Ừm.
Huy Huệ Quân gật đầu nói :
- Cũng có thể, hắn cũng Hồ lão bà ẩn cư bên bờ hồ là để dễ dàng thám thính Thiên Hoa sơn trang, còn nơi đây mới chính là sào huyệt của bọn chúng. Vị Thân cô nương mà Nhạc tướng công gặp hồi đêm có lẽ là một nhân vật trọng yếu trong tặc đảng.
Nói đến đó, ánh mắt lưu chuyển bỗng hỏi :
- Nhạc tướng công bảo là bị chúng bịt mặt đưa đến đây gặp Thân cô

nương, nhưng đúng là trong phòng này chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Đúng vậy, tại hạ nhớ rất rõ, ở đây vốn có một cái bàn tròn và mấy chiếc ghế, nhưng hiện tại đã được dọn dẹp đi hết rồi, đến trên nền đất cũng được rải đầy bụi để ngụy trang, nhưng tại hạ quyết không lầm.
Tống Văn Tuấn nói :
- Hoắc tổng quản nhanh dẫn người đi khắp nơi thêm lần nữa xem, có thể tìm ra nơi ẩn nấp của tặc đảng cũng nên.
Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói :
- Lão hũ xin đi ngay.
Nói rồi quay người đi mang theo sau mấy tráng đinh ra khỏi phòng.
Tống Văn Tuấn lại hỏi :
- Biểu muội chúng ta có phân nhau đi lục soát hay không?
Huy Huệ Quân nói :
- Hồi đêm, khi tỉnh lại, Nhạc tướng công nhận ra mình bị giam cầm dưới một hầm sâu, nếu giờ tìm ra được cái hầm bí mật này thì có thể khám phá ra được ít nhiều dấu vết của chúng.
Tống Văn Tuấn xua tay cười nói :
- Biểu muội quả nhiên là thông minh cẩn thận, nếu không có muội nhắc nhở thì ngu huynh chẳng nghĩ ra điều này.
Huy Huệ Quân lại nói tiếp :
- Đáng tiếc là khi Nhạc tướng công bị dẫn lên đây thì bị bịt mặt, không biết giờ Nhạc tướng công có thể tìm ra mật thất đó không?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Lúc tại hạ từ mật thất đi lên, đầu tuy bị trùm kín, nhưng tại hạ để tâm ghi nhớ, chừng như đi qua hai dãy hành lang, xuyên qua năm cánh cửa, tổng cộng thêm chừng bảy mươi bước nữa thì đến nơi đây.
Trúc Thu Lan nói :
- Nhạc huynh thật là quá cẩn thận.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tại hạ nhớ lời gia sư dạy: lúc rơi vào hiểm cảnh phải cẩn thận hết sức bình tĩnh, tuy là một việc rất nhỏ nhưng cũng không được bỏ qua. Tại hạ lúc ấy mắt bị bít kín, không biết mình đang ở nơi nào, cho nên phải lưu tâm để ý, có vậy mới hy vọng thoát khỏi hiểm cảnh. Vì thế lúc bị dẫn đi đã để tâm ghi nhớ.
Huy Huệ Quân nhìn chăm Trúc Thu Lan, nàng cảm giác giữa cô ta và Nhạc Tiểu Tuấn, tình cảm tựa hồ như rất thân thiết, thế nhưng không tiện hỏi, mới nói :

- Nhạc huynh nhớ kỹ như vậy thì rất tốt, chúng ta thử theo đó đi tìm xem.
Mọi người rời khỏi tiểu lầu.
Tống Văn Tuấn chìa tay ra nói :
- Nhạc huynh, mời đi trước.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Vâng, để tại hạ thử xem.
Nói rồi chàng quay người bắt đầu đi dọc trở lại theo hành lang.
Trúc Thu Lan không cần khách khí với bọn họ, lập tức bám theo sát chân Nhạc Tiểu Tuấn.
Huy Huệ Quân theo sau trong lòng cảm thấy không vui, thế nhưng không thể nói ra, đành lặng lẽ bước theo Trúc Thu Lan, kế đến là Tiểu Thúy.
Cứ vậy họ để mặc một mình Tống Văn Tuấn lẻo đẻo đi cuối cùng, có điều là lần này bên người Tống Văn Tuấn có thêm một vị cô nương, cho nên trong lòng gã thoáng chút yên tâm, tay án đốc kiếm cứ thế mà đi.
Bọn họ năm người đi hết dãy hành lang.
Đến chỗ rẽ Nhạc Tiểu Tuấn bỗng dừng chân lại, nhíu mày cố nhớ rồi bỗng đưa mắt nhìn bức tường bên trái.
Trúc Thu Lan nghiêng đầu hỏi :
- Nhạc huynh nhìn gì vậy?
Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười đáp :
- Lúc tại hạ bị đưa ra khỏi mặt đất, mắt bị bịt kín, có một vị tiểu cô nương mặc đồ đen, nắm tay tại hạ kéo đi.
Trúc Thu Lan nói :
- Nhưng việc ấy với việc huynh nhìn bức tường này có liên quan gì đến nhau chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Cô ta nắm tay trái, như vậy chẳng phải tại hạ rảnh rang tay phải hay sao chứ?
Huy Huệ Quân “a” lên một tiếng chen vào nói :
- Chẳng lẽ Nhạc tướng công đã để lại ký hiệu gì trên tường hay sao?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Vâng, tại hạ khi vào đây đã ngầm dừng tay vạch lên tường, hiện trên bức tường bên trái vẫn còn dấu vạch chứng tỏ hôm qua tại hạ đúng là đi theo lối này.
Mọi người đưa mắt nhìn lên vách tường, quả nhiên thấy có một đường vạch rất nhỏ, in trên vách tường, nếu không có người nói ra, thì mới nhìn thoáng qua tuyệt đối không ai có thể thấy được.

Huy Huệ Quân thán phục nói :
- Nhạc tướng công thực thông minh hơn người.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Huy tiểu thư quá khen, tại hạ lúc ấy cũng chỉ là vô tình hươi tay đụng phải bức tường mà làm vậy, không ngờ hôm nay lại hữu ích.
Trúc Thu Lan trong lòng không muốn chàng nói chuyện nhiều với Huy Huệ Quân liền thôi thúc nói :
- Nhạc huynh, đã tìm thấy ký hiệu thì đỡ công chúng ta lần mò, giờ đi nhanh lên thôi.
Nhạc Tiểu Tuấn không nói gì thêm tiếp tục bước đi, lần theo vết vạch trên tường thì ra ngoài theo cửa hông, từ đây là một dãy hành lang nhỏ hẹp tợ như con hẻm, hai bên tường kín mít chạy miết.
Vì ở đây chỉ duy nhất có một hành lang nhỏ hẹp, cho nên họ không cần nhìn dấu tích mà cứ cắm đầu bước nhanh.
Đến cuối đường thì bị chận ngang bởi một cánh cửa gỗ nặng nề, cánh cửa bị khóa kín bằng một ổ khóa đồng to tướng.
Trúc Thu Lan nói :
- Nhạc huynh nói là cả thảy đi qua năm cánh cửa, hiện tại cửa này là thứ năm đấy.
Nhạc Tiểu Tuấn nhẹ gật đầu, dùng tay vận lực bẻ khoá đẩy cửa bước vào bên trong.
Trúc Thu Lan bỗng “í” một tiếng la lên :
- Thì ra đây là hậu viện.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Như vậy là không sai, tòa mật thất này nhất định nằm đâu đó dưới hoa viên này.
Trúc Thu Lan nhíu mày nói :
- Vậy thì khó, đi trong hành lang còn vạch lên tường làm dấu, nhưng ở đây...
Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :
- Đương nhiên ở đây không thể vạch lên tường làm dấu được.
Trúc Thu Lan hỏi :
- Vậy thì huynh để gì lại làm dấu?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tối hôm qua lúc chân chạm mặt đất thì có cảm giác đất rất mềm, chừng như là có bùn...
Trúc Thu Lan “a” lên một tiếng tiếp lời chàng :
- Hồi đêm có trận mưa nhỏ lúc đầu canh.
Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Tại hạ khi dẫm chân lên bùn trong lòng thoáng nghĩ nhanh, đi trên

tất có dấu chân để lại, đến sau đó thì chân dẫm lên gạch, tại hạ vừa đi vừa cố dậm mạnh bàn chân để vết lại, giờ chúng ta đi tìm, rất có thể vết chân vẫn còn.
Tống Văn Tuấn không khỏi kinh ngạc buột miệng tán thán :
- Nhạc huynh quả là người có tâm cơ.
Mọi người vào hẳn trong hoa viên, quả nhiên sau một lúc tìm kiếm đã tìm thấy dấu chân trên nền gạch, chỉ có điều lúc này mặt trời đã lên cao, vết bùn khô trên nền gạch tàu nên nếu không để ý cũng rất khó phát hiện được.
Hoa viên khá rộng, nhân vì lần theo dấu chân cho nên chẳng mấy chốc bọn họ đã đi đến một cây cầu gạch xây quanh co khúc chiết.
Chiếc cầu này thông qua nhà thủy tạ, ngất ngưỡng phía sau là một hòn giả sơn với cây cối xum xuê, đủ loại tùng bách cổ thụ, chỉ có điều được thu nhỏ lại cho cân đối với quả núi giả, nên thoạt trông chẳng khác gì là một ngọn thiên thai.
Trước ngọn giả sơn là một bãi cỏ xanh rì, sau một trận mưa cỏ non như còn ướt mọng.
Vượt qua cầu Tống Văn Tuấn là người đầu tiên bước lên cỏ non này, bỗng quay lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Hay là Nhạc huynh khi dậm lên đất mềm chính là thảm cỏ này?
Nhạc Tiểu Tuấn đi vài bước trên trên thảm cỏ, ngưng nhìn một lúc rồi nói :
- Có lẽ không sai, vì khi vừa đặt chân lên khỏi mật thất, bên tai nghe có tiếng tùng reo.
Trúc Thu Lan nói :
- Nói thế mật thất có thể ở ngay dưới ngọn giả sơn này.
Tống Văn Tuấn nói :
- Đi, chúng ta tìm xem.
Nói rồi sải bước tới ngọn giả sơn.
Lại nói, tuy là ngọn giả sơn, thế nhưng cũng được dựng lên những vách đá, những hang động nhỏ, thế núi kỳ bí hiểm trở.
Tống Văn Tuấn đầu tiên tìm chui vào một hang động, tuy hang hơi thấp cần phải cúi người mới chui lọt, nhưng bên trong mở rộng hai người có thể đi được, vào thêm một đoạn nữa thì có một cánh cửa.
Đẩy cửa đi vào thì thấy đó là một phòng khách nhỏ trang bị tinh nhã, một chiếc bàn bát tiên với bốn chiếc ghế dựa.
Phía sau còn có một gian bếp nhỏ thông ra phía sau một ngọn giả sơn.
Lần này cả bốn năm người lại men theo bậc cấp đi lên, có đến hơn năm mươi bậc cấp mới đến đỉnh ngọn giả sơn, trên đỉnh một khoảng

đất bằng phẳng với những góc cổ tùng uốn lượn theo thời gian rũ bóng rợp mát.
Giữa khoảng trống còn lại là một chiếc bàn đá nhỏ hình lục giác, bốn chiếc đôn đá đặt làm ghế.
Quả là một nơi dùng để đánh cờ hay đàm đạo lý tưởng, chủ nhân của nó hẳn là một người có nhiều nhã hứng chẳng nghi.
Sau một hồi xem xét, không một chút gì đáng ngờ, Tống Văn Tuấn quay đầu hỏi Nhạc Tiểu Tuấn :
- Nhạc huynh nghĩ xem có nhớ nhầm không? Sao ở đây không hề nhìn thấy một dấu vết nào cả?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tại hạ quyết không nhớ nhầm. Cứ theo như ký hiệu tại hạ để lại mà lần đến đây, mật thất kia nhất định chỉ nằm gần đâu đây thôi.
Tống Văn Tuấn nói :
- Chúng ta đã theo cách dấu hiệu của Nhạc huynh để lại mà lần đến đầu cầu, thế nhưng từ đó đến đây không còn dấu hiệu nào khác, như vậy là chưa hẳn mật thất nằm ở đây.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tuy rằng bên này không để lại dấu hiệu gì, nhưng tại hạ hồi đêm còn nhớ lúc vừa ra khỏi mật thất thì đã hít thở không khí mát mẻ... À...
Chàng nói đến đó, chợt quay đầu nhìn xuống dưới rồi nói tiếp :
- Rất có thể cửa mật thất nằm gần cửa vào trong động giả sơn.
Trúc Thu Lan nghe vậy vội giục :
- Vậy thì chúng ta nhanh xuống xem sao.
Mọi người lại kéo nhau xuống chân ngọn giả sơn, nhưng lần này tìm cửa động một hồi, vẫn không phát hiện được điều gì.
Trúc Thu Lan thấp giọng nói :
- Theo tôi nghĩ ở đây rất có thể có cài đặt cơ quan.
Huy Huệ Quân hiếu kỳ hỏi :
- Cô nương bảo cài đặt cơ quan gì?
Trúc Thu Lan đáp :
- Tôi chỉ nghe mẹ tôi nói là có một số mật thất vì sợ bị người ngoài phát hiện, vã lại muốn tạo sự an toàn bí mật hơn, cho nên đã cài đặt một loại cơ quan đóng mở cửa mật thất. Cơ quan được điều khiển bằng cần nắm hay nút bấm chẳng hạn, người ngoài không biết thì sẽ không mở được cửa hầm bí mật. Cho nên chúng ta chỉ cần tìm ra chiếc cần điều khiển cơ quan là được.
Huy Huệ Quân gật đầu nói :
- Cô nương nói có lý, thế nhưng bên trong hang động tối om, chúng

ta không có đèn đuốc, làm sao tìm được bộ phận điều khiển cơ quan?
Trúc Thu Lan cười đáp :
- Tôi có mang đồ đánh lửa đây.
Vừa nói nàng vừa lấy từ trong người ra một chiếc thiên lý hỏa đồng, chế tạo rất tinh xảo, "xoẹt" một tiếng, ánh lửa bật cháy lên, nàng giơ cao chiếc hỏa đồng lần bước đi vào hang động, xem xét trên vách đá tỉ mỉ.
Vách đá nham nhở có nhiều đường nứt nẻ, nhiều lỗ hổng lớn nhỏ khác nhau, nhưng Trúc Thu Lan tựa hồ như không hề bỏ sót một lỗ hổng nào. Nàng vừa lần tìm vừa từng bước tiến sâu vào trong.
Qua một lúc chợt phát hiện ra một lỗ hổng nhỏ khác thường, nhân vì nó không sần sùi như những lỗ hổng khác mà lại trơn nhẵn, tựa hồ như thường có bàn tay người sờ đến, bất giác nàng vui mừng reo lên :
- A, có thể là đây rồi.
Vừa reo lên nàng vừa thò tay vào lỗ hổng, quả nhiên tay chạm vào một chiếc vòng sắt, liền nắm lấy, nhẹ nhàng kéo ra.
Đúng vào lúc ấy, mọi người bỗng nghe từ trong lỗ hổng một chuỗi tiếng leng keng phát ra.
Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày nói :
- Tiếng động này hình như từ dưới đất vọng lên?
Vừa nói đến đó, tiếp liền bức tường bên phải bỗng nhiên tách ra làm hai, hai khối đá lớn chuyển động nặng nề nghe rầm rầm, cuối cùng để lộ ra một cửa thạch động khác, với những bậc cấp đi sâu xuống dưới.
Huy Huệ Quân không khỏi gật đầu thán phục :
- Trúc cô nương giỏi thật, nếu không có cô nương thì chúng tôi cả đời cũng chẳng tìm ra được chỗ này.
- Tiểu thư quá khen.
Trúc Thu Lan khiêm tốn đáp, rồi giơ cao chiếc thiên lý hỏa đồng, nói :
- Để tôi xuống trước.
Nhạc Tiểu Tuấn không yên tâm nói :
- Trúc cô nương, nên để tại hạ xuống trước.
Trúc Thu Lan cười nói :
- Không sao, đằng nào thì trong tay tôi cũng có chiếc thiên lý hỏa đồng này, nên xuống trước soi đường cho mọi người.
Nói rồi không chờ chàng phản ứng, cứ bước xuống bậc cấp bằng đá.
Nhạc Tiểu Tuấn sợ nàng gặp chuyện nên liền đi theo sát bên.
Huy Huệ Quân quay đầu nói :

- Tiểu Thúy, ngươi ở lại đây để phòng có người đóng cửa mật thất nhốt chúng ta trong này. Nếu thấy động tịnh gì thì nhanh la lên thông báo cho chúng ta biết, nhớ chưa?
Tiểu Thúy gật đầu đáp :
- Tiểu tỳ ghi nhớ.
Huy Huệ Quân căn dặn rồi cứ bước đi theo bọn họ. Cuối cùng mới đến Tống Văn Tuấn.
Đi xuống hết bậc cấp là một con đường nhỏ hẹp, bên trái có hai cánh cửa sắt không khóa. Đẩy vào xem, thì ra đó là một gian phòng chứa những hũ rượu không, một gian khác lại chứa những gia cụ vỡ nát và củi.
Cuối con đường cũng là một cánh cửa sắt khác, nhưng bên trong là một gian phòng trống trơn, chẳng có một vật gì.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Hẳn là tại hạ đã bị giam ở trong căn phòng này.
Mọi người bước hẳn vào trong gian thạch thất.
Trúc Thu Lan đưa cao chiếc thiên lý hỏa đồng soi nhìn khắp nơi, rồi thẳng người lên nói :
- Không có chút dấu vết, chứng tỏ bọn tặc nhân đã chuyển đi nơi khác rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn tỏ ra thất vọng nói :
- Xem ra nơi đây không phải là sào huyệt của bọn tặc nhân, chỉ là tạm thời muốn dùng làm nơi trú chân thôi.
Huy Huệ Quân nói :
- Nhưng nếu không phải là sào huyệt của bọn chúng, vậy thì thiết đặt cơ quan làm gì?
Tống Văn Tuấn cười nói :
- Cơ quan thì không có gì đáng nói, nhiều trang viện môn hộ lớn, để đề phòng đạo tặc trộm cướp, cũng đều có thiết kế mật thất với nhiều cơ quan. Chỉ một cơ quan nhỏ này thì không đủ chứng minh là sào huyệt của bọn tặc.
Huy Huệ Quân khoát tay áo nói :
- Vậy chúng ta trở lên thôi.
Nói rồi cả bọn bốn người lại lục tục kéo nhau theo bậc cấp đi trở lên.
Tiểu Thúy tay vẫn nắm đoản kiếm đứng giữ cửa, chứng tỏ không xảy ra biến cố gì ở trên này. Chừng ấy cũng có thể nhận định người của Thân cô nương kia đã hoàn toàn rời khỏi nơi đây rồi.
Khi cả bốn năm người vừa ra khỏi ngọn giả sơn, thì thấy từ xa bóng Hoắc Vạn Thanh phóng nhanh đến.
Tống Văn Tuấn đón đầu hỏi :

- Hoắc tổng quản, có chuyện gì mà gấp vậy?
Bọn Nhạc Tiểu Tuấn bốn người cũng liền chạy theo Tống Văn Tuấn. Vừa qua khỏi nhà thủy tạ, thì Hoắc Vạn Thanh đã đến đầu cầu, lão dừng lại chấp tay nói :
- Công tử, các vị ở đây, lão hũ chạy tìm khắp nơi...
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Hoắc tổng quản đã phát hiện gì chăng?
Hoắc Vạn Thanh đáp :
- Lão hũ đã lục soát khắp nơi, nhưng không hề thấy dấu vết khả nghi nào cả. Lúc này, lão Trang chủ cho Tống Hùng đến bảo là công tử và tiểu thư phải nhanh trở lại trang.
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Tống Hùng có nói là cha ta có chuyện gì không?
- Lão hũ có hỏi, Tống Hùng chỉ nói hình như có người từ Dương Châu đến.
Huy Huệ Quân nghe vậy thì hỏi ngay :
- Cha tôi phái người đến ư? Phái ai vậy?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Lão hũ không rõ lắm, Tống Hùng chỉ nói: lão Trang chủ bảo công tử và tiểu thư phải tức tốc hồi trang, chừng như có việc gì rất quan trọng, chờ công tử và tiểu thư về để bàn bạc.
Tống Văn Tuấn nói :
- Ra là vậy, biểu muội, chúng ta đi thôi.
Huy Huệ Quân nghe nói có chuyện gấp thì gật đầu, rồi quay người nhìn Nhạc Tiểu Tuấn thấp giọng nói nhanh :
- Nhạc tướng công, chớ quên cuộc hẹn ở Dương Châu nhé.

Chương 12
Hai lần thâm nhập hoang viện

Câu nói ấy rất nhỏ, có lẽ chỉ có tai trái của Nhạc Tiểu Tuấn nghe thấy vì lúc này cô ta đứng bên trái của chàng.
Bọn Tống Văn Tuấn, Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy ba người đã theo chân Hoắc Vạn Thanh rời khỏi tiểu lầu. Thế nhưng bên tai Nhạc Tiểu Tuấn tựa hồ như còn văng vẳng giọng nói hàm ẩn u uất lẫn niềm hy vọng tràn trề ấy.

Trúc Thu Lan đứng bên cạnh chàng lớn tiếng gọi :
- Nhạc huynh, người ta đi rồi mà huynh còn đứng ngẩn người ra đây làm gì chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn sực tỉnh "à" lên một tiếng, thẫn thờ hỏi lại :
- Cô nương nói gì?
Trúc Thu Lan nhẹ lắc đầu đáp :
- Tôi thấy hình như lúc Huy tiểu thư sắp đi có nói một câu gì với Nhạc huynh thì phải?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì thoáng đỏ mặt, vội đáp :
- Không... không có gì, cô ta chỉ nói một câu tạm biệt...
Trúc Thu Lan nói :
- Thôi, không cần nói nữa, cô ta nói gì với huynh, tôi cũng không nên hỏi nhiều. Ừm... chúng ta nên đi thôi.
Nhạc Tiểu Tuấn không phản đối.
Rời khỏi trang viện, chàng nhìn quanh chẳng thấy một ai, mới ghé đầu nói :
- Trúc cô nương, tôi vẫn thấy trang viện kia rất khả nghi.
Trúc Thu Lan quay đầu nhìn chàng cười bí mật nói :
- Cho nên chúng ta mới rời khỏi nơi đó.
Nhạc Tiểu Tuấn ngơ ngác nhìn nàng hỏi lại :
- Quái! Chúng ta đã bỏ đi, chẳng phải chúng ta không còn hoài nghi gì hay sao chứ?
- Đúng thế, chính điều đó khiến đối phương có thể yên tâm mà xuất đầu lộ diện.
- À ra thế, vậy chúng ta có nên trở lại lần nữa không?
Trúc Thu Lan mỉm cười gật đầu :
- Đương nhiên, nhưng không phải là bây giờ.
- Vậy thì là lúc nào?
Trúc Thu Lan chưa kịp đáp, bỗng ánh mắt nàng khác lạ, thấp giọng nói :
- Có người đến.
Quả nhiên đã nhìn thấy trước mặt một gã trung niên đại hán đi ngược trở lại.
Nhạc Tiểu Tuấn không nói gì thêm, hai người lặng lẽ đi bên nhau dọc theo con đường vào trấn.
Thấy trời đã trưa, Trúc Thu Lan nói :
- Chúng ta nên vào trấn tìm quán nào nghỉ chân, chiều rồi hãy vào thành.
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, chưa nói câu nào, bỗng nghe có tiếng người đon đả mời gọi :

- Nào, nào nhị vị xin mời vào đây, ngồi xuống nói vài ba câu.
Nhạc Tiểu Tuấn quay lại nhìn bên lề đường mới hay là một quày xem tướng số, trên tường treo một dải giấy điều dài ghi rằng : "Đoán chữ luận tướng số, xét mệnh vận suy cát hung".
Sau chiếc bàn gỗ con là một lão nhân gầy nhỏ, tuổi chưa quá ngũ tuần, đầu vận khăn nho sinh, thân vận trường bào xám, mắt lươn, mũi quạ, trên hai bên mép thả dài bộ râu chữ "bát", sắc mặt vàng, người có thể nói chỉ còn là da bọc xương, trông tướng hình khá kỳ dị.
Lão thầy bói trên tay phe phẩy chiếc quạt tre vừa rộng vừa dài, miệng bồi một nụ cười, tay còn lại ngoắc ngoắc bọn Nhạc Tiểu Tuấn, lảm nhảm mấy câu :
- Nhân sinh nan đắc nhất vẫn là chữ "duyên", kẻ hèn cùng nhị vị thiên lý tương ngộ, âu cũng là một cơ duyên. Hà hà... nhị vị hành sắc vội vã, tám phần là có chuyện nghi nan bất quyết gì đây? Nào, nào, mời nhị vị ngồi xuống nói vài câu, kẻ hèn hiệu là Kim Thiết Khẩu, chuyên đoán cát hung, thiết chủy luận họa phúc, nếu nói không đúng, nhị vị cứ đứng dậy đi, nửa xu cũng không dám lấy...
Nhạc Tiểu Tuấn không để ý đến lão, nhưng Trúc Thu Lan khi nghe lão ta nói : "... nhị vị hành sắc vội vã, tám phần là có nghi nan bất quyết gì đây?", thì trong lòng không khỏi giao động, bèn thấp giọng nói với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Nhạc huynh, chúng ta thử ngồi nghe lão ta nói xem sao.
Nhạc Tiểu Tuấn vốn không thích, xẵng giọng nói :
- Bọn này chỉ toàn là giang hồ bại số, có gì đáng nghe.
Trúc Thu Lan nhíu mày nói :
- Nhưng nghe lão ta nói thì có hại gì chứ?
Chẳng ngờ lão thầy bói nghe được, cười ha hả gật gù nói :
- Vị cô nương này nói chí phải, quân tử vấn họa bất vấn phúc. Kẻ hèn bất tài, chỉ giỏi xem quẻ luận đoán, ít nhiều cũng chỉ được mê lộ, tránh họa tìm phúc.
Trúc Thu Lan chẳng nói câu thứ hai, bước đến trước quày hỏi ngay :
- Lão nhìn ra chúng ta thực có chuyện nghi nan bất quyết ư?
Kim Thiết Khẩu nói :
- Hẳn là cô nương muốn khảo kẻ hèn này. Kẻ hèn đoán chữ, bằng vào chữ mà luận đoán, bốc quẻ bằng hào mà luận tượng quẻ, nào có phải là thần tiên biết được chuyện trong lòng nhị vị. Thế này vậy, cô nương chọn một chữ trong hộp gỗ này, kẻ hèn đoán chữ giúp cô nương, thế nào?
Trúc Thu Lan lắc đầu nói ngay :
- Tôi không muốn chữ của ông, tôi tự viết một chữ, được chứ?

- Được, được, cô nương cứ tùy tâm ứng thủ viết ra một chữ, tức rất linh ứng.
Trúc Thu Lan nghe vậy ngoái đầu lại nhìn Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Nhạc huynh, huynh thấy nên viết chữ nào?
Nhạc Tiểu Tuấn cũng không hứng thú gì lắm với trò bói toán này, nhưng vì thấy Trúc Thu Lan thật cao hứng, chàng cũng không nỡ làm cụt hứng của cô ta, khi ấy nhìn thấy một chú mục đồng đang cỡi trên lưng một con trâu đi ngược lại, bèn thuận mồm nói một chữ :
- Ngưu.
Trúc Thu Lan vui vẻ quay đầu lại nói :
- Lão thử đoán chữ Ngưu xem.
Kim Thiết Khẩu nheo đôi mắt lươn nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười cười nói :
- Chữ "Ngưu" này là do vị công tử kia đề xuất, vậy trước hết kẻ hèn xin đoán giúp công tử một phen. Chữ Ngưu mất đầu là chữ Ngọ, chữ Ngưu thêm nét phiệt thành chữ Thất, nó vốn là lúc mặt trời đứng bóng, nhưng đây vốn do chữ Ngưu mất đầu thành Ngọ, bởi vì nói không xuất đầu nên biểu thị không phải là mặt trời chính trung, mà phải là Ngọ trong dạ Ngọ, tức là giờ Tỵ, chẳng lẽ tối qua vào lúc nửa đêm có người đi lạc hay sao? Có điều vừa rồi con trâu kia được người dắt ngang qua, có thể mà luận thì người bị đi lạc, bị người ta xỏ mũi dẫn đi. Chữ ngưu bỏ nét phiệt bên trên gia thêm chữ "Nữ" tức là chữ "Gian", rõ ràng là có người ngầm thao túng. Thế nhưng chữ "Ngưu" bên dưới thêm một nét ngang thành ra chữ "Sinh", như vậy người này tuy đi lạc, nhưng rồi cũng có thể gặp lại được.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe qua không khỏi thầm bội phục, lão ta chỉ bằng vào một chữ Ngưu mà suy luận gần như đúng hoàn toàn chuyện tối qua chàng đã gặp phải. Lão nói vanh vách tựa hồ như là người thân của chàng, biết rõ tất cả mọi chuyện của chàng.
Thế nhưng rồi sự hoài nghi len lén dâng lên trong lòng, chàng lại thầm nghĩ :
- Chẳng lẽ lão ta lại là đồng đảng với tặc nhân, rõ ràng bày trò này là cố ý xỏ mũi dẫn đi?
Trúc Thu Lan ngược lại hất hàm hỏi :
- Ê, Kim Thiết Khẩu, là ta nhờ đoán chữ, lão nên xem đoán cho ta mới phải chứ.
Kim Thiết Khẩu gật đầu cười lên ha hả đáp :
- Vâng, vâng, vừa rồi chỉ là vài câu hiến nhị vị, quyết không lấy tiền. Hiện tại kẻ hèn xin đoán chữ Ngưu cho cô nương. Chữ Ngưu mất đầu là chữ Ngọ. Chữ Ngưu bên dưới thêm nét phiệt thành chữ

Thất...
Vừa nghe nói đến đó, Trúc Thu Lan liền lên tiếng ngắt ngang :
- Sao mãi mà lão vẫn chỉ nói một câu này chứ?
Kim Thiết Khẩu cười đáp :
- Đoán chữ Ngưu cho cô nương thì cũng chỉ có một cách chiết tự này thôi.
Trúc Thu Lan nói :
- Hảo, vậy thì lão nói đi.
Kim Thiết Khẩu nói tiếp :
- Kẻ hèn trước hết đoán chữ Thất, đây gọi là nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đế. Chữ Ngưu vừa rồi của cô nương không phải là do chính bản thân cô nương đề xuất, mà là do vị công tử này đề xuất.
Trúc Thu Lan nhíu mày lắc đầu nói :
- Thì cũng là một chữ Ngưu khác gì nhau chứ?
- A, a...
Kim Thiết Khẩu lắc đầu nói tiếp :
- Hoàn toàn không giống nhau, kẻ hèn đã nói nhân hữu thất thủ nhưng chữ Ngưu vốn không phải do tự tay cô nương viết ra, cô nương còn chưa động thủ, mà vị công tử kia cũng không viết ra, vừa rồi chỉ là tiện miệng mà nói, đó gọi là quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ, mà thất thủ ở đây không phải là cô nương, cũng không phải là vị công tử này, mà thất thủ là một kẻ tiểu nhân. Lại nói giờ Ngọ là nhất chính trung, mà giờ Ngọ không xuất đầu tức là giờ Tỵ, vị công tử này đoán trước, cho nên phải là chuyện xảy ra đêm hôm qua, cô nương đoán sau, cho nên chuyện xem ra tự nhiên phải là phải đêm nay...
Trúc Thu Lan bị lão ta đoán trúng tâm sự trong lòng, tự nhiên dao động mạnh.
Kim Thiết Khẩu lại nói tiếp :
- Lại nói chữ Ngưu bên dưới sinh nét ngang là chữ Sinh...
Trúc Thu Lan không kiên nhẫn, chen vào :
- Sao lại là chữ Sinh?
Kim Thiết Khẩu nhún vai, rút cổ nói :
- Bên dưới không chém thêm nét ngang thì làm sao thành chữ Sinh? Trên mặt cô nương có nét mờ tối, hoàn toàn chỉ nhờ vào một chút duyên cơ, hôm này là ngày Nhâm, quý thuộc Thủy, ngộ Kim sinh, ngộ Thổ quan, con đường tránh hung gặp cát phải là hướng này. Ý kẻ hèn muốn nói là lúc gặp phải nguy nan, cô nương cứ đi về hướng Tây, có thể đảm bảo bình an vô sự.
Trúc Thu Lan lòng đã dao động mạnh, càng hiếu kỳ hơn nói :

- Thế nhưng lão chưa nói chuyện nghi nan bất quyết trong lòng tôi?
Kim Thiết Khẩu chấp tay cười nói :
- Kẻ hèn chỉ bằng vào chữ để luận sẽ tất thấy mọi chuyện đều ở trong đó.
Trúc Thu Lan nghe vậy liền móc ra một ít bạc vụn đặt lên bàn trước mặt lão ta nói :
- Lão hứng thì nói, tôi hứng thì nghe, vậy thôi.
Nói rồi quay sang Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Nhạc huynh, chúng ta đi thôi.
Kim Thiết Khẩu vội vàng gọi to :
- Cô nương, xin dừng bước.
Trúc Thu Lan dừng chân hỏi :
- Chẳng phải tiên đoán chữ đã trả rồi đó sao?
Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói :
- Cô nương, kẻ hèn kim khẩu luận tướng, thiết chủy trắc tự, khách thường đoán chữ chỉ cần ba vạn là đủ, nhưng cô nương... hì hì...
- Sao? Chẳng lẽ ta đã trả đến tám vạn mà còn chưa đủ hay sao?
Kim Thiết Khẩu nói :
- Cô nương nói quá nặng lời, kẻ hèn này mở quày xem tướng, mười ngày không khai trương, khai trương cũng cần phải đủ ăn mười ngày, đi ra đường ăn cũng cần tiền, ngủ cũng cần tiền. Cho dù rằng không thể không ăn nhưng rượu thì cũng không thể không có. Mỗi ngày chí thiểu cũng phải năm ba cân rượu, mà rượu thì phải có thức nhắm, cho dù ít ra là đậu lạc rang, cứ tính tổng cộng kẻ hèn này cũng tiêu mất năm tiền, cô nương giờ rộng rãi thưởng cho năm lượng, thì kẻ hèn này cũng qua được năm ngày không cần ăn cơm.
Trúc Thu Lan hai má đỏ lên vì tức giận, nói lớn :
- Hừ, ngươi chẳng phải làm tiền là gì? Xem một chữ mà đòi những năm lượng, bổn cô nương chẳng chịu thua chiêu này đâu.
Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đã nhìn thấy bộ mặt xiêu hồn lạc phách của lão thầy bói đã chẳng thuận mắt, không muốn Trúc Thu Lan đứng giữa đường đấu khẩu với lão ta, bèn móc ngay ra một xâu bạc có đến năm lượng ném lên bàn lão ta, nói :
- Tiên sinh lưu lạc giang hồ, năm lượng này gọi là tặng tiên sinh uống rượu năm hôm.
Kim Thiết Khẩu đưa nhanh chiếc quạt ra hứng xâu tiền rồi hất mạnh lên, tay kia thuận tiện chộp lấy, xòe ra đếm rất nhanh, rồi nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười hì hì nói :
- Đa tạ công tử, tất thảy năm lượng, bốn tiền ba vạn.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy thủ pháp vừa rồi của lão ta thì không khỏi giật

mình thầm nghĩ :
- Chỉ bằng vào một thủ pháp này, cũng thấy rõ lão ta không phải là hạng mãi quế giang hồ tầm thường.
Trúc Thu Lan quay lườm chàng một cái nói :
- Tôi thì chẳng bao giờ thí cho lão ta.
Bọn họ hai người chuẩn bị quay đi, bỗng lại nghe Kim Thiết Khẩu nói :
- Vị công tử xin lưu bước.
Vừa rồi thì gọi Trúc Thu Lan dừng bước, giờ thì gọi đến Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu hỏi :
- Sao? Chẳng lẽ năm lượng còn chưa đủ hay sao?
- Đủ, đủ, năm lượng quá đủ để kẻ hèn này uống rượu.
Kim Thiết Khẩu vừa rồi vừa xoa xoa bộ chiếc mũi của mình, cúi thấp người nói tiếp :
- Chỉ là kẻ hèn này còn một câu chưa kịp phụng cáo hết, ngũ hành Kim khắc Mộc, phương Đông là Giáp, Ất, Mộc màu xanh, chỉ có Kim mới khắc được Mộc.
Trúc Thu Lan không kiên nhẫn được nữa, kéo tay Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Nhạc huynh, chớ nghe những lời nói nhảm của lão ta, chúng ta đi thôi.

Bọn họ hai người dừng chân lại trong một quán phở đầu trấn ăn uống nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục lên đường. Đến Thương Châu chỉ mới là giờ Thân, bọn họ vào khách điếm Hưng Long ở cửa Tây thành, chọn thuê hai phòng nghỉ lại.
Sau khi rửa mặt mày xong, Trúc Thu Lan tìm sang phòng Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng vừa rửa mặt xong, chàng gọi một bình trà rồi ngồi nhắm nháp một mình bên cửa sổ, thấy Trúc Thu Lan, chàng liền đứng dậy hỏi ngay :
- Trúc cô nương, chúng ta thực là ở đây nghỉ trọ đêm nay hay sao?
Trúc Thu Lan khép kín cửa lại, nhìn chàng mỉm cười nói :
- Ai bảo là chúng ta nghỉ lại đây đêm nay? Tối nay chúng ta phải trở lại trấn Thúc Dã, dò thám xem trang viện kia thực hư thế nào.
Nhạc Tiểu Tuấn đặt chén trà xuống nói :

- Vậy thì tại sao chúng ta phải đi miết đến tận Thương Châu này?
Trúc Thu Lan vẫn nở một nụ cười bí mật, nói :
- Đại thiếu gia của tôi ơi, chúng ta giở chiêu này gọi là muốn bắt cố thả. Nếu trang viện kia đúng là sào huyệt của bọn tặc nhân, chúng thấy chúng ta đi xa thế này, tất nghĩ chúng ta thực không có hoài nghi gì trang viện đó, có thể chúng sẽ sơ sót bất phòng, mà chúng ta cũng bất tất phải đối mặt xung đột với bọn chúng, chỉ cần chúng mình được trang viện đó là sào huyệt của bọn chúng là đủ rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :
- Trúc cô nương thực tâm trí hơn người, tại hạ quả không bằng.
Trúc Thu Lan điềm nhiên nói :
- Tôi từ nhỏ đã theo mẹ hành cước giang hồ, nào giống như vị thư sinh đọc sách quanh năm như Nhạc huynh.
- Tại hạ chỉ mong hoàn thành tâm nguyện của gia sư, hiện tại đã thành người giang hồ, sau này cần theo học hỏi cô nương rất nhiều.
Trúc Thu Lan trong ánh mắt lưu lộ nét vui, ngưng mục quang nhìn chàng, giọng chân tình nói :
- Chỉ cần huynh không chê, tôi xin nguyện dốc hết sở năng bên cạnh giúp đỡ một tay cho sư huynh.
Nói đến đó, chợt “a” lên một tiếng, thay đổi ngữ khí, lại hỏi :
- Nhạc huynh nói là mong mỏi hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư, nhưng thực sự ra là chuyện gì?
Nhạc Tiểu Tuấn với nàng cũng không dấu giếm, lúc ấy kể hết ra mọi chuyện.
Đôi mắt hạnh của nàng lộ thâm tình, nói :
- Cứ theo huynh nói thì tâm nguyện thứ nhất của lệnh sư là tìm kiếm người con trai duy nhất, vô cớ mất tích mười sáu năm về trước. Năm ấy người đó chỉ vừa mới mười hai tuổi. Cứ như nay thì đã là hai mươi tám tuổi, mà huynh thì chỉ biết duy nhất bên mày trái người đó có một nốt ruồi son, và tên là Long Quân, ngoài ra không biết gì thêm... Ái! Trời đất mênh mông chuyện tìm người quả là mò kim đáy biển. Thế nhưng tâm nguyện thứ nhì của lệnh sư lại càng khó. Cứ theo như khẩu khí của Nhạc huynh, thì chỉ cần Tống đại lão gia nói một lời thì giải tận mọi chuyện, thế nhưng Tống đại lão gia nhất định buộc huynh phải tiếp được lão ta một kiếm mới chịu giải đáp. Tống đại lão gia xưa nay vẫn thinh danh là võ lâm đệ nhất kiếm, tiếp lão ta một chiêu số ra còn khó hơn tiếp cao thủ kiếm khách khác trăm chiêu, nghìn chiêu.
“A”, nói đến đó bất chợt nàng thốt lên một tiếng như nghĩ ra điều gì, đổi giọng nói :

- Đúng rồi, Nhạc huynh, theo ý tôi nghĩ Tống đại lão gia nhất định phải là người thân quen của lệnh sư, sao lúc ấy huynh không hỏi Tống đại lão gia xem tâm nguyện thứ nhì của lệnh sư thực ra là gì?
Nhạc Tiểu Tuấn lắc nhẹ đầu, nói :
- Không cần phải hỏi, tại hạ tiếp không nổi một chiêu kiếm của Tống đại lão gia thì hỏi chi vô ích, một ngày nào đó tại hạ có thể tiếp được một kiếm của Tống đại lão gia, thì khi ấy không cần hỏi ông ta cũng vẫn nói ra.
-Nhạc huynh nói cũng phải.
Trúc Thu Lan tán thành một câu, trầm tư giây lát nói :
- Chỉ là... Ái! Kỳ nhân dị sĩ mẹ tôi quen cũng không phải là ít, nhưng kiếm pháp thì không có người nào qua nổi Tống đại lão gia, nếu không thì có thể nhờ mẹ tôi dẫn đến giới thiệu một vị....
Nhạc Tiểu Tuấn kiên nghị nói :
- Không, tại hạ tự tin sẽ có một ngày nào đó tiếp nổi một chiêu kiếm của Tống đại lão gia. Chỉ có điều hiện tại Tống đại lão gia trúng tán công kỳ độc, tại hạ đã đáp ứng với ông ta nhất định tìm cách lấy giải dược cho ông.
Trúc Thu Lan chớp động đôi nhãn châu, cười cười nói :
- Thế thì không không khó, đêm nay trước hết chúng ta đi thám thính một chuyến cho ra hư thực, nếu quả đúng trang viện kia là sào huyệt của bọn tặc nhân, tôi sẽ đi tìm mẹ tôi đến gặp chúng đòi thuốc giải. Chạm phải mẹ tôi, bọn chúng quyết không dám không đưa thuốc giải ra.
Nhạc Tiểu Tuấn tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì, nói :
- Trưa hôm nay chúng ta gặp lão thầy bói Kim Thiết Khẩu, hình dạng của lão ta thực đáng ngờ, có lẽ hắn đoán ra được đêm nay chúng ta sẽ có hành động.
Trúc Thu Lần dẫu mồm nói :
- Hắn xem ra chỉ là kẻ giang hồ thuật sĩ lang bạt kiếm kế mưu sinh mà thôi.
- Chẳng phải cô nương khi ấy muốn nghe hắn nói đó sao?
Trúc Thu Lan cười đáp :
- Tôi chưa phải là người đã có gia đình, há dễ nghe theo những lời mồm mép nhảm nhí của gã giang hồ lang bạt kia sao? Tôi chỉ muốn nghe điều hắn nói là “chuyện nghi nan bất quyết” để thăm dò chút manh mối mà thôi, cứ theo như tôi nghĩ thì hắn không phải là đồng đảng với bọn tặc.
Nói rồi nàng nhoẻn miệng cười lộ hàm răng trắng mướt, nói tiếp :
- Chúng ta nói có lẽ không cùng, trước mặt đêm nay chúng ta phải

trở lại đê Thúc Dã một phen. Giờ hãy còn đến một hai canh nữa mới tới giờ khởi hành, huynh nên tranh thủ ngủ một giấc lấy sức, tôi cũng về phòng đây.
Nói xong, không đợi Nhạc Tiểu Tuấn nói gì thêm, nàng quay người đi nhanh ra khỏi phòng, tiện tay khép cánh cửa lại cho chàng.
Trúc Thu Lan đi rồi, Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xếp bằng lên giường định thần vận khí chuyển hồi toàn châu thân. Phút chốc chàng đã rơi vào trạng thái nhập định vong ngã.
Không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi chàng mở mắt ra thì thay căn phòng tối nhờ nhợ, đã đến giờ lên đèn.
Bên ngoài lúc ấy có tiếng người gõ cửa nhẹ, gọi vọng vào :
- Khách quan, ngài ra ngoài dùng cơm hay là để tiểu nhân mang vào phòng, tiểu điếm xin phục vụ tận tình.
Nhạc Tiểu Tuấn nhảy xuống giường, nhưng chưa trả lời ngay.
Lúc ấy nghe giọng Trúc Thu Lan nói :
- Chúng ta không đi ra ngoài, ngươi bảo đầu bếp làm thứ gì ngon mang vào phòng cho chúng ta là được.
Tiểu nhị ứng thanh dạ một tiếng, rồi nghe tiếng bước chân lui ra xa dần.
Cửa phòng hé mở, Trúc Thu Lan lách nhẹ vào, thấy Nhạc Tiểu Tuấn đã tỉnh, nàng nhoẻn miệng cười nói :
- Nhạc huynh đã dậy, tôi cứ ngỡ Nhạc huynh còn ngủ say.
Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Cô cũng đã ngủ một giấc rồi chứ?
Trúc Thu Lan lắc đầu đáp :
- Tôi có chuyện nên không ngủ được.
Bên ngoài có tiếng chân người, tiểu nhị mang vào phòng một ngọn nến, rồi thay bình trà nóng.
Nhạc Tiểu Tuấn chờ đến khi tiểu nhị đã đi khỏi, mới thấp giọng hỏi :
- Ăn cơm tối xong chúng ta sẽ lên đường ngay chứ?
Trúc Thu Lan cũng nhỏ giọng đáp :
- Còn sớm lắm, chúng ta không thể để người phát hiện chí thiểu cũng phải qua hết canh một mới đi.
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :
- Mọi chuyện tôi đều nghe theo cô nương sắp đặt.
Chốc lát, tiểu nhị đã dọn lên một mâm cơm khá thịnh soạn, các món ăn làm rất ngon.
Bọn họ hai người ăn ngấu nghiến, chốc lát đã hết sạch mâm cơm.
Tiểu nhị vào thu dọn mâm chén bát ra ngoài.
Trúc Thu Lan đứng lên, nhỏ giọng nói :

- Tôi về phòng đây, huynh cũng vờ như tắt đèn đi ngủ, chờ hết canh một thì nhảy ra cửa sổ, tôi sẽ chờ huynh ở đầu ngỏ, tiền phòng tiền ăn ở đây cứ để lại cho họ một lượng là đủ.
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Tại hạ hiểu.
Trúc Thu Lan vẫn chưa yên tâm, dặn tiếp :
- Ra theo ngỏ cửa sổ, cần phải vượt thêm qua hai nhà dân, mới nhảy xuống, ở đó có một con hẻm nhỏ, ra khỏi hẻm chính là đầu đường.
Nhạc Tiểu Tuấn lại gật đầu đáp :
- Tại hạ đã nhớ kỹ.
Trúc Thu Lan mở cửa bước ra ngoài.
Nhạc Tiểu Tuấn bước đến đóng cửa khóa trái cửa lại rồi tắt đèn lên giường để nguyên cả quần áo nằm xuống.
Chàng vốn xưa này chưa từng làm kẻ dạ hành, nên lần này cảm thấy bồn chồn và xúc động mạnh, phải khó khăn lắm mới chờ đến hết canh một. Chàng ngồi bật dậy rời khỏi giường, móc một lượng bạc đặt lên bàn, rồi theo cửa sổ ra ngoài phòng theo ngã sau.
Chàng từ nhỏ đã luyện thành nhất thân khinh công thượng thừa, chỉ còn thiếu kinh nghiệm giang hồ. Lúc này ra khỏi phòng, cứ theo y như lời của Trúc Thu Lan, vượt qua thêm hai nhà dân nữa, rồi nhảy xuống đất, tuyệt nhiên không để lại chút tiếng động nhỏ.
Đây là con hẻm nhỏ, đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy tối đen như mực, chẳng đành phải dừng lại định thần một lúc rồi mới cử bước đi về phía trước.
Ra hết con hẻm, quả nhiên là đã ra đến đầu đường. Trên con lộ chính này, ở trung tâm vẫn còn nhiều quán còn đỏ đèn, thế nhưng ở đoạn cuối lộ này thì quạnh quẻ, khách bộ hành qua lại cũng vắng thưa.
Đưa mắt lia một vòng, chàng liền phát hiện trong bóng tối bên kia đường, trước mặt một quán ăn nhỏ có bóng người, chẳng phải là Trúc Thu Lan đó sao?
Trúc Thu Lan cũng đã nhìn thấy chàng, liền đưa tay vẫy vẫy.
Nhạc Tiểu Tuấn vội vã chạy sang.
Trúc Thu Lan đón chàng, thấp giọng hỏi :
- Huynh có bị người nào phát hiện nhìn thấy không?
- Không.
Trúc Thu Lan thầm thì nói :
- Vừa rồi tôi nhìn thấy một bóng người xuất hiện từ căn nhà đối diện chạy về hướng Bắc. Người này thân pháp rất cao, tôi cứ ngờ là huynh nên định gọi, vừa lúc ấy thì phát hiện ra huynh từ trong hẻm đi

ra. Người này xem ra thân thủ cao cường, không biết là đã phát hiện thấy huynh hay không?
Nhạc Tiểu Tuấn nói với vẻ khẳng định :
- Không thể nào, lúc tôi nhảy xuống con hẻm, tuyệt nhiên không hề nhìn thấy có bóng người nào.
- Ừm, nếu vậy thì tốt.
Hai người sóng vai nhau phóng nhanh trên con đường đến cuối chân bức tường thành.
Trúc Thu Lan kêu chàng ra một góc vắng vẻ, mới thấp giọng nói :
- Chúng ta nhảy lên đi.
Nói rồi nàng nhún chân, hai tay giang ra lấy thăng bằng, thi triển một thế Thanh Hạc Xuyên Vân, cả người vừa nhẹ nhàng lên không, đáp xuống mặt bờ thành.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền thi triển khinh công tung người nhảy lên bờ thành theo nàng.
Trúc Thu Lan dịu dàng tán thưởng :
- Nhạc huynh khinh công thật tuyệt.
- Ồ, cô nương thân thủ cũng bất phàm.
Trúc Thu Lan chớp mắt liếc chàng nói :
- Tôi so với Nhạc huynh thì còn kém xa.
Nói rồi nàng liền tung người nhảy vọt ra ngoài thành.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền theo sát chân nàng.
Trúc Thu Lan nói :
- Từ đây đến trấn Thúc Dã, thi triển khinh công mà chạy thì chỉ chừng nửa canh giờ là đến, nhất là trước mặt trang viện kia chỉ là bải cỏ trống hoát, không có chỗ ẩn nấp, bên ngoài tường thành tuy có ít cây cao, nhưng khoảng cách thành lại quá xa. Theo tôi nghĩ thì lần này chúng ta nên vào theo lối hoa viên phía sau, như vậy xem ra an toàn hơn nhiều.
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :
- Tôi đã nói rồi, tất cả mọi chuyện đều nghe theo chủ ý của cô nương.
Trúc Thu Lan đôi nhãn châu lộ lưu ba nhìn chàng giây lát rồi nói tiếp :
- Người ta chưa nói hết, chuyến đi đêm nay của chúng ta tuyệt đối không để đối phương phát hiện, cho nên hành tích cần hết sức bí mật, nếu không gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ, thì quyết không nên động thủ.
Nhạc Tiểu Tuấn mỉm cười đáp :
- Cô nương xem tại hạ như kẻ hung bạo, thích đánh nhau lắm sao?
- Ồ tôi chỉ nhắc nhở vậy thôi, thực sự thì chúng ta chẳng phải sẽ

động thủ cùng bọn chúng hay sao?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu cười nói :
- Tại hạ nhớ rõ, chúng ta đi thôi.
Trúc Thu Lan lườm chàng một cái, cười tươi rồi quay người phóng đi.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng liền thi triển Lục Địa Phi Bằng thân pháp, trong bóng đêm họ như hai nhân ảnh lướt nhanh như hai vệt khói mờ.
Chưa đầy nửa canh giờ thì họ đã đến trấn Thúc Dã.
Trúc Thu Lan thả bộ chậm lại, bỏ đường chính rẽ vào một con đường mòn, đi thêm chừng một dặm nữa, nàng dừng lại phía trước, thấp giọng nói :
- Đến nơi rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn trong màn đêm nhờ nhợ, quả nhiên đã thấy lù lù một tòa trang viện mà hồi sáng họ đã xông vào.
Lúc này trong trang viện tối đen không thấy có ánh đèn.
Trong lòng chàng chợt sinh nghi nói nhỏ :
- Chẳng lẽ bọn tặc đã đi hết thật rồi, sao không thấy một ánh đèn nào?
Trúc Thu Lan hơi nhíu mày liễu, nói :
- Không có ánh đèn, chứng tỏ bọn chúng đã có cảnh giác.
Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng lẽ chúng đoán chắc đêm nay chúng ta sẽ quay trở lại?
Trúc Thu Lan bật cười thanh tiếng nhỏ, rồi nói :
- Đương nhiên là bọn chúng cảnh giới không phải là đề phòng chúng ta, thôi đừng ở đây lâu không tiện, chúng ta đi tiếp.
Nói rồi nàng phóng chân chạy tiếp. Nàng tránh mặt chính trang viện, chạy vòng xa lui hậu viện, tuy xa một chút, nhưng mặt sau trang viện lại là một rừng cây ăn trái um tùm.
Trong màn đêm, chỉ thấy một khối đen nghịt, nếu lẩn mình vào đó thì khó bị người ta phát hiện được.
Trúc Thu Lan phát tay ra hiệu, rồi nhảy người một cái khuất vào rừng cây.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng chẳng nói gì, chỉ lẳng lặng nhún mình phóng theo nàng.
Trúc Thu Lan trong rừng cây rất cẩn thận đi dò từng bước, lợi dụng bóng cây tối đen mà đi.
Nhạc Tiểu Tuấn vẫn bám sát theo chân nàng.
Đi được một hồi, Trúc Thu Lan dừng chân lại bên một gốc cây, chỉ tay về trước, thầm thì :
- Từ đây cách bờ tường hậu viện trang viện kia không còn xa, chúng

ta tạm thời nghỉ chân lại đây một lát rồi đột nhập.
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thần thái của nàng thận trọng như lâm đại địch, nên cũng không dám sơ hốt, rón rén đến gần ẩn thân vào một gốc cây. Từ đây ngưng mắt nhìn về phía trước, hết rừng cây quả nhiên chỉ cách những năm trượng là đến bờ tường trang viện, khoảng cách đó là một bãi cỏ hoang không lối mòn, thoạt trông trang viện không khác gì một thành bảo kiên cố, có điều lúc này không một động tịnh nhỏ, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu rả rích mà thôi.

Chương 13
Bí ẩn trong trang viện

Trong màn đêm tĩnh mịch, chỉ có tiếng dế kêu đêm...
Nhưng đúng tại lúc này, Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng bỗng khởi lên linh tính có người, chàng cảnh giác ngưng thần lắng tai nghe ngóng, quả nhiên thoang thoảng trong tiếng dạ phong, có tiếng người tựa hồ như ai đó vừa bước vào rừng cây.
Thực tình thì điều này Trúc Thu Lan không phát hiện ra được, vì từ nhỏ Nhạc Tiểu Tuấn đã luyện chính tông nội công, nên mỗi khi ngưng thần lắng nhĩ, thì trong vòng vài trượng vuông, tiếng kim rơi trên nền đất có thể nghe thấy tiếng.
Có điều ngay bản thân chàng cũng không biết được nội công của mình đã đạt đến cảnh giới này, mà cứ ngỡ là tai chàng nghe thấy như vậy chỉ là điều bình thường mà thôi.
Chàng quay day ghé sát tai Trúc Thu Lan rỉ nhỏ :
- Chúng ta nhanh ngồi xuống, có người đến.
Trúc Thu Lan mặc dù cũng đang lắng tai nghe ngóng, nhưng tuyệt không nghe thấy gì. Nàng trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng cũng liền theo lời chàng ngồi thụp xuống ngay.
Đây chỉ là chuyện xảy ra trong cái chớp mắt, khi bọn họ vừa ngồi thụp xuống, thì “xẹt” một tiếng, một bóng người nhanh như chớp vọt vào rừng, đứng cách nơi bọn họ đang ẩn chỉ chừng ba trượng.
Trong bóng đêm, chỉ thấy đây là một người thấp lùn, thân vận đạo bào màu đen, đầu đội đạo quán, lưng đeo trường kiếm, trong tay lại cầm cây phất trần màu trắng.
Cứ nhìn thân pháp người này huyễn hoặc nhẹ nhàng như thiên ngoại

phi lai, hẳn nhiên là một cao nhân bất tục. Có điều bằng vào trực giác, khiến người ta nhận ra người này không phải là nhân vật chính phái.
Hắc bào đạo nhân vừa xuất hiện, bỗng nhiên "vù" một tiếng, thêm một bóng người gầy nhỏ xuất hiện, lướt đến trước mặt hắc bào đạo nhân chấp tay gọi lên :
- Sư phụ.
Nguyên là vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn ngưng thần nghe thấy tiếng bước chân chính là của người gầy nhỏ này, giọng người vừa cất lên thì cả Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan đều nhận ra.
Hắn chính là tên tiểu tử gầy nhỏ mặt đen mà bọn họ gặp lần trước trong quán rượu bên sông Qua Châu.
Hắc bào đạo nhân "ừm" một tiếng, rồi nói :
- Đồ nhi, có phải ngươi nói chính là trang viện này không?
Tiểu tử mặt đen gật đầu đáp :
- Dạ, chính là nơi này.
Hắc bào đạo nhân hỏi :
- Ngươi nói là đến cả Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu mà gặp vị nữ nhân họ Thân cũng phải tỏ ra cung kính ư?
Tiểu tử mặt đen gật đầu đáp :
- Vâng, đúng thế.
- Nếu thế thì thật kỳ lạ, nữ nhân họ Thân kia thân thế lai lịch thế nào chứ?
Tiểu tử mặt đen ngước nhìn sư phụ ngạc nhiên hỏi :
- Sư phụ cũng không biết sao?
Hắc bào đạo nhân trầm ngâm giây lát nói :
- Sư phụ còn chưa gặp mặt cô ta, thì làm sao biết dược? Ừm, thế nhưng đến Huy Khâm Nghiêu dưới tay cô ta cũng không qua ba chiêu đã thúc thủ chịu trói, đủ thấy nữ nhân này lai lịch chẳng nhỏ...
Nhạc Tiểu Tuấn nghe đến đây thì sững cả người, thầm nghĩ :
- Huy Khâm Nghiêu, chẳng phải là thân phụ của Huy cô nương sao? Ông ta được người trên giang hồ tôn xưng là Hoài Dương đại hiệp, cả một vùng Bắc Trường giang được coi là nhân vật đứng hàng đầu, vậy mà bị bắt bởi tay vị cô nương họ Thân kia chưa quá ba chiêu. Nhưng nói thế là phong thư tẩm độc mà gã họ Từ kia lợi dụng đưa đến cho Tống đại lão gia, tin tức là sự thực chứ không phải chỉ là tin bịa đặt để khủng bố.
Lúc này đã nghe tiểu tử mặt đen nói :
- Sư phụ, chúng ta có nên vào bên trong hay không?
Hắc bào đạo nhân ngưng mắt nhìn tường thành trang viện nói :

- Chúng ta đã đến đây, lẽ nào lại không vào bên trong xem hư thực thế nào?
Ánh mắt lão vẫn ngưng nhìn vào trang viện, thoáng lộ chút chần chừ, rồi quyết định trong đầu, quát nhỏ :
- Đồ nhi, chúng ta vào.
Dứt lời, không kịp nhìn đạo nhân thi triển thế nào, chỉ thấy thân hình tựa hồ như lăng không ngự phong, lướt nhanh trên không trung, vượt qua bức tường tầm ba trượng, biến mất hẳn vào bên trong.
Tiểu tử mặt đen cũng không dám chậm trễ, cả người phóng vút lên lao vào bên trong trang viện như bóng chim nhạn dạ phi, nháy mắt khuất hẳn vào bên trong tường thành.
Trúc Thu Lan ngồi thừ người, thở phào nhẹ nhỏm nói :
- Nhạc huynh, huynh có biết nhân vật áo đen này không?
Nhạc Tiểu Tuấn thực tình đáp :
- Tại hạ xưa này chưa từng xuất đạo giang hồ, làm sao biết lão đạo nhân kia là ai? Cứ bằng vào khẩu khí của hắc bào đạo nhân thì tựa hồ như danh tiếng lão ta trên giang hồ không nhỏ?
Trúc Thu Lan nói :
- Ông ta gọi là Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền. À, đúng rồi... Tiểu tử mặt đen kia chẳng phải là chúng ta đã gặp hắn trong quán rượu ở Qua Châu hôm trước sao? Lúc đó còn chưa biết được lai lịch của hắn, không ngờ lại là môn đồ của Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền, chừng như hắn được gọi là Hắc Hài Nhi.
Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Vậy hiện tại chúng ta cũng nên vào chứ?
Trúc Thu Lan mỉm cười, nói :
- Tôi chừng như thấy Nhạc huynh rất nôn nóng muốn vào trong đó phải không? Thực ra có một vị cao nhân như Hắc Y Thuần Dương thay chúng ta vào thám thính hư thực thì chúng ta cứ việc thủ giữ ở đây là tốt nhất.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Chúng ta đứng ở đây bị bờ tường che khuất tầm mắt làm sao nhìn thấy được tình hình bên trong, nhìn bên kia có tòa lương đình đám cổ tùng cao kia có lẽ là ngọn giả sơn, nếu đứng ở đó mà nhìn xuống quan sát chẳng phải là rõ ràng hơn sao?
Trúc Thu Lan hất mái tóc lùi bỏ vai, cười nói :
- Thôi được, nếu huynh muốn thì chúng ta vào vậy.
- Tại hạ đi mở đường.
Nhạc Tiểu Tuấn nói rồi liền thẳng người đứng lên, tung người nhảy lên đầu tường thành, chính lúc đang định ngoái đầu đợi nàng, thì

Trúc Thu Lan cũng đã phóng lên theo, gấp giọng nói :
- Trên tường thành không thể dừng chân lâu được, nhanh vào trong.
Nhạc Tiểu Tuân lúc này cũng phát hiện ra đứng ở trên đầu tường thành là không ổn, đã trở thành mục tiêu phát hiện ra dễ dàng nhất, nên đề khí tiếp tục tung người phóng vù xuống hòn giả sơn.
Trúc Thu Lan không có được khinh công thượng thặng như Nhạc Tiểu Tuấn, phải cần đến ba bước nhảy mới đứng lên được trên hòn giả sơn, chân vừa chạm đất liền ẩn thân nấp vào một lùm cây nhỏ, thấp giọng gọi :
- Nhạc huynh, nhanh đến đây.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe gọi, bèn đến bên cạnh nàng.
Trúc Thu Lan thấp giọng nói :
- Ngọn giả sơn này còn cao hơn cả tường thành, tuy nó có thể quan sát chung quanh, nhưng cũng là nơi dễ bị phát hiện ra nhất, hay là chúng ta trước hết tìm một nơi nào ẩn nấp trước đã.
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, bọn họ hai người sau một lúc tìm kiếm, cũng tìm được một nơi ẩn kín đáo sau khối nham thạch gần ở chân giả sơn. Hai bên có những đám cây nhỏ che chận, đừng nói là ban đêm, nếu ban ngày người đi bên ngoài cũng khó lòng phát hiện thấy. Thế nhưng nấp ở bên trong, có thể nhìn ra ngoài qua những chiếc lỗ hổng tự nhiên của khối nham thạch mà lại nhìn được cảnh vật chung quanh.
Hai người vừa ẩn người xong, bỗng “vèo” một tiếng, có bóng người chẳng biết từ đâu phóng tới, dừng chân lại ngay trên đỉnh ngọn giả sơn.
Trúc Thu Lan cũng đã nghe tiếng người lướt gió, vội cảnh giác kéo áo Nhạc Tiểu Tuấn thụp đầu nép thấp xuống.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng rút cổ thấp đầu xuống, trong lòng thầm cảm phục :
- Xem ra hòn giả sơn này là một mục tiêu rất dễ bị phát hiện, nếu vừa rồi không có chú ý của Trúc cô nương, nhanh ẩn thân xuống đây, thì có lẽ đã bị người ta phát giác ra rồi.
Lại nói, chỗ bọn họ ẩn nấp vốn rất nhỏ hẹp, nhưng lúc này cả Nhạc Tiểu Tuấn cũng rút cổ cúi đầu nép sát vào người nàng, mái tóc dài mượt của Trúc Thu Lan thoang thoảng lên mùi hương ngan ngát dễ chịu. Chàng vốn xưa nay chưa từng chung đụng với nữ nhân, tự nhiên bị làn hương dễ chịu làm ngây ngất, tựa hồ như phút chốc quên hẳn cả người vừa xuất hiện trên đỉnh giả sơn còn chưa biết là bạn hay địch.
Người vừa xuất hiện trên đĩnh ngọn giả sơn, chung quy cũng không

để tâm chú ý đến chỗ bọn họ ẩn nấp, chỉ lướt mắt quan sát quanh một vòng, rồi tung người lướt xuống.
Trúc Thu Lan ghé mắt chăm nhìn, mới hay người này thân hình tầm thước, lưng đeo trường kiếm, vọt qua chiếc hồ nhỏ, vung tay phát một cử chỉ như ra hiệu, rồi nương theo bóng tối của các bụi cây vọt đi tiếp, phút chốc mất dạng.
Chính lúc người này vừa phóng đi, thì từ phía bên phải lại xuất hiện hai bóng người khác lao nhanh như dạ ưng săn mồi, vượt vào bờ tường là lập tức phóng theo chân người kia mất hút.
Vì cự ly khá xa, nên bọn họ không nhìn thấy rõ hai người này, nhưng chỉ bằng vào thân pháp của họ, cũng đủ thấy đều là hạng cao thủ nhất lưu, đương nhiên cả ba người này phải là thâm dạ xâm nhập vào đây là để thám thính.
Trúc Thu Lan thấp giọng rỉ tai Nhạc Tiểu Tuấn :
- Ba người này thân thủ bất phàm, xem ra đêm nay người vào dò thám trang viện này không phải là ít.
Lúc nói xong, quay đầu lại nhìn lại mới phát hiện ra bọn họ hai người tựa hồ như môi kề môi, má kề má, hơi thở phà vào nhau khiến nàng cảm xúc mạnh đến ngây ngất.
Nhất thời sơ ý, khiến nàng vừa thích vừa thẹn, mặt ửng đỏ lên, vội vàng quay đầu lại.
Nhạc Tiểu Tuấn vốn không nghe thấy câu nói của nàng, nhưng khi nghe tiếng ừ hử khẽ của nàng thì sực tỉnh, mặt chợt nóng lên vì ngượng, quay hỏi lại :
- Trúc cô nương vừa nói gì?
Trúc Thu Lan giọng thoáng chút hờn dỗi :
- Người ta đang nói chuyện với Nhạc huynh, huynh thì lại nghĩ vớ vẩn đâu chứ?
- Tại hạ... Đang nghĩ... Nghĩ xem chúng ta có nên vào trong kia xem không?
Trúc Thu Lan dẫu môi nói :
- Huynh nghĩ là trong này yên tĩnh lắm sao? Nếu tôi không đoán nhầm thì có lẽ đã có bố trí giám sát bên trong.
Vừa nói đến đó, hốt nhiên từ xa bên trong có hai ánh đèn loáng sáng lên.
Nên biết, người luyện võ công tự nhiên đều luyện qua nhãn quang dạ hành, mục quang vô cùng linh mẫn trước ánh sáng.
Vừa rồi trong hoa viên tối om om, cho nên nhãn tuyến bị hạn chế khá nhiều, khó khăn nhìn thấy rõ ràng cảnh vật. Nhưng lúc này đã có ánh đèn sáng cháy lên, tuy rất xa, nhưng cũng có thể nhận được là chiếu

sáng từ hai chiếc đèn lồng.
Đã lên đèn lồng thì tất có người cầm đi. Đèn lồng đó có hai chiếc, đương nhiên là cũng phải có từ hai người trở lên.
Cứ suy luận mà biết, Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn, quả nhiên thấy hai người cầm đèn lồng sải bước đi tới, đang đi tựa hồ như hai nữ nhân, bất giác chàng thấp giọng nói :
- Trúc cô nương, là hai nữ nhân cầm đèn.
Trúc Thu Lan nội công còn kém, chỉ thấy hai ánh đèn chứ không nhận ra bóng người, bèn nói :
- Xem tựa hồ như đang đi đến đây. Ừm, bọn họ có thể là tay chân của Thân cô nương, chúng ta đêm nay có lẽ không đến nỗi uổng công.
Hai ánh đèn cứ đi dọc theo con đường chính giữa trang viện, có lúc xuyên qua hành lang, có lúc lại men theo giữa lâm viên, cho nên lúc ẩn lúc hiện, chung quy càng lúc càng thấy đến gần hơn.
Chốc lát hai người đã đi đến bên kia hồ sen, lúc này thì Trúc Thu Lan đã có thể nhìn rõ bọn họ.
Hai người xách lồng đèn quả nhiên là hai nữ nhân, đều vận y phục màu xanh, sóng vai nhau mà bước. Bọn họ tay trái cầm lồng đèn, tay phải mỗi người cầm một chiếc lẳng đậy kín không biết bên trong chứa gì. Bây giờ bọn họ đã đặt chân lên chiếc cầu nhỏ khúc chiết trên hồ.
Trúc Thu Lan ghé đầu thầm thì :
- Chẳng lẽ bọn họ cũng đến hòn giả sơn này?
Nhạc Tiểu Tuấn chừng như không nghe thấy câu hỏi của nàng, nhíu mày lẩm bẩm :
- Kỳ quái, sư đồ Hắc Y Thuần Dương vào đây trước tiên, không biết đi đâu?
Trúc Thu Lan rỉ tai :
- Bọn họ đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện, có lẽ cũng đã ẩn thân chỗ nào đó rồi.
Từ bên kia bờ hồ qua giả sơn, trước hết phải qua nhà thủy tạ, hai nữ nhân áo xanh dừng chân lại trong nhà thủy tạ. Cả hai đều đặt lẳng tre trong tay mình xuống, móc hai chiếc lồng đèn lên hai góc, rồi lau chùi chiếc bàn đá trong nhà thủy tạ sạch sẽ.
Cuối cùng, một người mở chiếc lẳng tre của mình lấy ra bốn chiếc chén cao đế và một bình trà bằng sành đặt ngay ngắn. Người kia ngược lại lấy từ trong lẳng ra một lư hương nhỏ, bỏ đầy trầm hương vụn, rồi đốt xông lên.
Trúc Thu Lan cười thầm nói :

- Vị Thân cô nương này xem ra cũng khí phái ra trò.
Vừa lúc này, từ trong xa kia lại xuất hiện hai chiếc đèn lồng khác, chỉ có điều lúc này ánh đèn lướt đến rất nhanh, chưa đầy chớp mắt đã thấy ở trước cầu nhỏ bên hồ rồi.
Cầm lồng đèn vẫn là hai nữ nhân áo xanh khác, một người tay cầm bao đựng kiếm, một người cầm chiếc túi đựng đàn. Ngay sau lưng hai nữ nhân thanh y kia là một thiếu nữ toàn thân vận y phục đen tuyền.
Nhạc Tiểu Tuấn vừa nhìn thấy đã gấp giọng thì thào bên tai Trúc Thu Lan :
- Cô ta chính là Thân cô nương.
Chưa hết, ngay sau lưng Thân cô nương còn tháp tùng một lão bà gầy ốm, chính là Hồ đại nương.
Hai tỳ nữ vào đến nhà thủy tạ, liền treo đèn lồng lên như hai tỳ nữ lúc nảy, nhà thủy tạ phút chốc được bốn chiếc đèn lồng chiếu sáng rực rỡ, đã vậy mặt hồ sen gợn sóng lăn tăn lấp lánh chiếu hắt ánh đèn trở lại khiến khung cảnh càng trở nên sáng hơn.
Huyền Y thiếu nữ, Thân cô nương lúc này đã vào đến nhà thủy tạ, ngồi xuống trên một chiếc ghế.
Ả nữ hầu cầm chiếc túi đựng đàn, liền cởi bỏ bao vải bên ngoài lấy ra một chiếc thất huyền cầm đặt trước mặt Thân cô nương.
Trúc Thu Lan nhìn kỹ Thân cô nương, thấy cô ta chỉ chừng hai mươi, mắt hạnh mày ngài, mắt ngọc môi son, quả là một trang quốc sắc thiên hương, duy nhất chỉ có một cổ hàn khí như phủ lấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng khiến người ta phải phát khiếp.
Trúc Thu Lan cười thầm mỉa mai :
- Ranh rành một nữ tử lảng mạn giang hồ, còn bày đặt làm kiểu cách khuê nữ quí phái, xông hương gẩy đàn dưới trăng. Hừ!
Thân cô nương vừa ngồi xuống xong, tiện tay cầm lấy chén trà đưa lên môi đào nhấp một ngụm, rồi ngước mắt nhìn ra bầu thinh không.
Trời không đẹp, không trăng không sao, chỉ là một màn tối đen u ám.
Thế nhưng, mặc cho trăng lặn sao mờ, Thân cô nương chừng như rất có nhã hứng, nhấp xong ngụm trà, nhìn trời rồi tay cầm đàn, từng ngón tay thả nhẹ trên dây đàn tấu lên từng tiếng một.
“Tang, tang, tình, tưng...”
Mỗi khi người ta chuẩn bị đàn, thường có những động tác so dây, nhưng tiếng đàn thả chậm rãi nguyên chỉ mới là so dây mà thôi. Thế chừng cứ từng tiếng xoáy vào trong tai Trúc Thu Lan khiến nàng có cảm giác như nghe thấy tiếng sấm.
Không! Nói đúng hơn chỉ như tiếng sét đánh, khiến trong ngực đập

thình thịch, cả người như bị điện giựt, suýt nữa thì đâm sầm đầu vào khối nham thạch trước mặt.
Nhạc Tiểu Tuấn giật mình, vội vàng đưa tay giữ vững lấy người nàng, thấp giọng nói :
- Trúc cô nương, làm sao vậy?
Trúc Thu Lan hai tay ôm lấy ngực, mặt còn hiện nét khủng hoảng, gấp giọng nói :
- Nhạc huynh, tiếng đàn này nghe thực cổ quái.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy kỳ hỏi :
- Tiếng đàn cổ quái thế nào?
Trúc Thu Lan kinh ngạc quay đầu nhìn chàng chăm chú hỏi :
- Huynh không hề có cảm giác gì sao?
- Không, thực ra là thế nào?
- Tôi vừa...
Nói đến đó, từ trong nhà thủy tạ tiếng đàn của Thân cô nương lại bắt đầu trỗi lên :
- Tang tang tình tang...
Trúc Thu Lan cả người giật bắn lên, mặt mày khiếp đảm, vội vàng đưa hai tay bít kín tai, nói gấp :
- A, nghe thấy tiếng đàn so dây của cô ta, tựa hồ như bị một tảng đá nện vào đầu.
- Không... Không ổn rồi, tiếng đàn này... Này rõ ràng là tà môn ngoại đạo.
Câu này tựa hồ như cô ta cắn răng cố nói thành tiếng, cả người chừng như sắp đổ xuống.
Nhạc Tiểu Tuấn chân tay luýnh quýnh, đến lúc này thì chẳng còn phân biệt nam nữ thọ thọ bất thân, hai tay choàng ra ôm chặt lấy người Trúc Thu Lan, thầm thì :
- Cô nên bình tĩnh lại, thực tình là chuyện thế nào chứ?
Tiếng đàn vẫn tình tang liên miên bất tuyệt, lúc trầm lúc bổng, du dương êm dịu nghe thật thích tai. Thế nhưng, Trúc Thu Lan thì hơi thở dồn dập, cả người cứ rung giật theo tiếng đàn, tay chân vung đập loạn xạ, cứ như người bị uống một loại kịch độc đốt cháy rát cả tâm can.
Nhạc Tiểu Tuấn ôm nàng trong vòng tay càng phát hoảng hơn, chưa biết làm thế nào để cô ta ổn định thần trí trở lại, bây giờ bỗng tay đặt lên lưng nàng, chợt nghĩ ra một điều, liền vận chân khí quán chú vào huyệt Linh Đài, theo đó vào châu thân khí mạch của nàng ta.
Một chiêu này quả nhiên công hiệu, Trúc Thu Lan như người bệnh nặng gặp thuốc thần, thân hình mềm nhẹ trở lại, từ từ thở hắt ra một

hơi, nói :
- Đa tạ Nhạc huynh, nếu huynh không kịp thời truyền chân khí vào người trợ giúp, thì có lẽ tiếng đàn kia làm đoạn tuyệt tâm mạch của tôi rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng thở phào nhẹ nhỏm nói :
- Chuyện nghiêm trọng đến thế sao? Tại hạ từ đầu đến giờ không nhận ra điều gì khác lạ.
- Có lẽ vì công lực của Nhạc huynh quá thâm hậu...
Bọn họ vừa nói với nhau đến đó, đột nhiên nghe “vèo” một tiếng, một bóng người lướt tới trước nhà thủy tạ quát lớn :
- Tiện nhân còn chưa chịu ngừng tay ư?
Người vừa xuất hiện này chính là Hắc Y Thuần Dương đạo nhân, chỉ thấy lúc này tay phải nắm chiếc phất trần trắng như tuyết, tay còn lại cắp một người.
Tiếng đàn của Thân cô nương cũng theo đó ngừng lại, cô ta quay lại nhìn Hồ đại nương hất hàm nói :
- Hồ má má, ra ngoài xem ai đến la hét ầm ĩ thế?
Hồ đại nương ứng thanh “dạ” một tiếng, rồi cử bước đi nhanh ra ngoài, bà ta rõ ràng nhìn thấy Hắc y đạo nhân, thế nhưng cố tình làm như không thấy, lớn tiếng quát hỏi :
- Thân cô nương đang gẩy đàn hứng thú, kẻ nào dám quát tháo ầm ĩ, hử?
Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền đặt tiểu đồ mình đứng xuống, vỗ nhẹ vào lưng hắn một cái, tiểu tử mặt đen mới tỉnh lại đứng vững.
Bây giờ lão ta mới cười gằn mấy tiếng, trầm giọng nói :
- Là lão phu đây.
Lão ta thân vận đạo bào, chẳng xưng “bần đạo” mà lại xưng “lão phu” thực là trái khoáy.
Hồ đại nương quét mắt nhìn sư đồ lão ta một cái, rồi hỏi :
- Ngươi đến đây làm gì hử?
Hắc y Thuần Dương ánh mắt như điên, quát lớn :
- Ngươi hẳn là Huyền Hồ, Hồ đại nương, hắc hắc... Ngay đến cả lão phu mà cũng không nhận ra sao?
Hồ đại nương nheo mắt tợ nửa như cười nửa như không, đáp :
- Bọn lục lâm thảo khấu giang hồ, lão bà bà ta gặp quá nhiều, nào nhớ cho xuể.
Trúc Thu Lan ghé sát tai Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Hồ đại nương mà dám buông một câu này với Hắc Y Thuần Dương, ắt là mụ ta dựa hơi vào yêu nữ kia mới dám bạo gan đến thế. Bằng không, mụ ta có ăn nhằm gan trời, thì cũng không dám

chọc giận đến lão ta.
Quả nhiên, một câu này vừa nghe xong, ánh mắt Hắc y Thuần Dương quắc lên lộ sát khí, chừng như lão ta giận cực độ hóa cuồng tiếu, cất một tràng cười dài, rồi nói :
- Hồ bà tử, ngươi dám to gan thất lễ hỗn xược với lão phu, hảo. Lão phu trước hết lấy mạng ngươi.
Dứt lời, tay áo phất nhẹ lên, một cổ cuồng phong kèm theo tiếng rít, cuồn cuộn ập tới người Hồ đại nương.
Hồ đại nương đương nhiên quá thừa biết Hắc bào đạo nhân là ai, bà ta không dám trực tiếp nghênh chiêu, vội vàng nhảy người lui sau né tránh.
Chính tại lúc này, trong nhà thủy tạ, Thân cô nương cong một ngón tay búng nhẹ vào chiếc lư hương.
Làn khói hương thoang thoảng vốn chỉ dùng dể người ta cảm thấy thanh thản tâm hồn, thân hình thoát nhẹ, nhưng lúc này bằng vào một động tác của Thân cô nương, làn khói xám ngưng tụ lại mà không tỏa ra, rồi theo chỉ lực vừa phát ra, làn khói như một viên đạn bắn nhanh về hướng Hắc Y Thuần Dương đang đứng bên ngoài nhà thủy tạ.
Nhạc Tiểu Tuấn giật mình thót lên :
- Thì ra Thân cô nương đốt lư hương này là để dùng làm ám khí.
Hắc Y Thuần Dương là cao thủ thượng thừa, đạt đến cảnh giới chiêu thức kình lực tự phát tự thâu không chút trở ngại.
Lúc này thấy có ám khí bắn ra, liền ngưng truy kích Hồ đại nương, tay trái tấn công, tay phải ngọn phất trần phất lên một chiêu, thuận tay nắm lấy môn đồ thoái lui về sau đến tam xích.
Hồ đại nương đã thoái nhập vào nhà thủy tạ.
Thân cô nương liền hỏi :
- Hồ má má, người này là ai?
Hồ đại nương cúi người đáp :
- Hội bẩm Thân cô nương, người này là Công Tôn Quyền, người ta thường gọi y là Hắc Y Thuần Dương.
Thân cô nương lại hỏi :
- Lai lịch y thế nào?
- Nghe nói lão ta xuất thân từ Hắc Hải, về sau... Về sau hình như đầu nhập vào...
Thân cô nương xua tay cắt ngang, nói :
- Không cần nói nữa, hắn ngoại hiệu là Hắc Y Thuần Dương, đủ thấy hợp với điều kiện bổn phái...
Hồ đại nương cười vả lả nói :

- Thân cô nương nhận thấy hắn có thể sai khiến, vậy thì lưu hắn lại vậy.
Cứ nghe khẩu khí của bọn họ cũng khiến người ta giật mình, nhân vật thành danh không nhỏ như Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền mà dám nói là có thể dùng sai khiến, tùy nghi lưu giữ lại mà không cần hỏi đến bản thân lão ta.
Nhưng chỉ nghe thấy Thân cô nương "ừm" một tiếng, tiếp liền cong ngón tay phát liền ba luồng chỉ lực, từ chiếc lư hương ba vệt khói ngưng tụ phóng vọt ra theo hình chữ phẩm nhằm người Hắc Y Thuần Dương.
Rõ ràng một chiêu này có ý giữ Hắc y Thuần Dương lại đây.
Hắc Y Thuần Dương phát một tràng cười dài, hữu thủ dương lên, phất mạnh chiếc phất trần.
Cũng kỳ quái, chiếc phất trần này vốn cán bằng ngọc, sợi bện bằng tơ trắng như tuyết, nhưng lúc này lão phất lên phát chiêu, từ trong ngân tơ trắng như tuyết có những sợi tơ đen tuyền bắn ra bay ngược vào trong nhà thủy tạ.
Thân cô nương nhìn thấy Hắc Y Thuần Dương phất chiếc phất trần phát ra mười mấy sợi tơ đen, thì vội vàng phát chỉ lực đẩy xuất từng đóm khói đen đối chiếu.
Bọn họ ở cự ly cách nhau tầm ba bốn trượng, thế nhưng cách không phát chiêu động thủ, thực là phi thường.
Mười mấy sợi hắc tơ, mười mấy đóm khói đen vút lên không rồi tiếp phải lẫn nhau biến mất trong màn đêm vô thanh vô sắc, tựa hồ như không một điều gì xảy ra.
Thế nhưng, tận mắt chứng kiến thấy những đóm khói đen nhỏ tưởng chừng như dễ tan nhanh trong làn dạ phong, vậy mà quần tụ biến thành cổ ám khí, đủ thấy người thi triển phải vận kình phát ra một lực đạo rất mạnh, mới có thể thi triển nổi.
Từng sợi hắc tơ trong chiếc phất trần trắng mượt cũng liên miên bất tuyệt bay ra nghênh tiếp những đóm khói đen của Thân cô nương, song phương không một ai chịu nhường nửa bước.
Đây là một trường tỷ đấu nội gia công pháp tĩnh lặng vô thanh vô túc, không hề phát ra một tiếng động nhỏ. Thế nhưng cả Thân cô nương lẫn Hắc y Thuần Dương thần sắc đều ngưng tụ tập trung cao độ, đủ thấy bọn họ quyết đấu chẳng phải tầm thường chút nào.
Từng đóm khói đen vẫn bay ra từ chiếc lư hương, từng sợi hắc tơ vẫn phát ra từ ngọn phất trần của đạo sĩ, song phương không những ai chịu nhường nửa bước, trực đấu với nhau kéo dài đến thời gian chừng một tuần trà.

Trúc Thu Lan thấy thế nhỏ giọng nói :
- Vị Thân cô nương này có thể đấu nội gia công pháp với Hắc Y Thuần Dương bất phân thắng bại, đủ thấy nhất thân tuyệt học cao cường thế nào rồi, thảo nào mà có ta buông giọng cuồng ngạo tự kiêu.
Nhạc Tiểu Tuấn lần đầu tiên mới nhìn thấy một trận đấu thế này, trong lòng thấy kỳ lạ vô cùng, bèn buột miệng hỏi :
- Cô nương có biết bọn họ đấu với nhau thế nào không?
Trúc Thu Lan lắc đầu nói :
- Tôi không biết, thế nhưng tôi nghĩ nhất định làn khói đen trong lư hương của Thân cô nương và những sợi hắc tơ từ chiếc phất trần của Hắc Y Thuần Dương phải là một loại thành danh...
Chính lúc họ lẩm nhẩm nói chuyện với nhau đến đó, bỗng nghe Hắc Y Thuấn Dương cười gằn mấy tiếng, quát lớn :
- Tiểu nha đầu, Độc Long Yên của ngươi bất quá cũng chỉ có thế mà thôi.
Dứt lời vung tay, ngọn phất trần lại phất lên.
Nhưng lần này ngọn phất trần phất lên, cả trăm sợi tơ bạc vân vũ phát ra hàng trăm ngọn hắc tơ kết tập thành đoàn tợ như vân vũ bay ập vào người Thân cô nương trong nhà thủy tạ, tốc độ lại cực nhanh.
Cùng lúc với chiếc phất trần phát lên, mười mấy đốm khói đen lại bắn ra, lần này thì không ngăn cản nổi quần vân vũ hắc tơ bay tới.
Trúc Thu Lan thì thầm trong tai Nhạc Tiểu Tuấn :
- Thì ra làn khói đen trong lư hương của Thân cô nương lại là Độc Long Yên, tôi nghe mẹ tôi nói loại khói độc này ngưng kết bất tận, vô cùng lợi hại...
Thân cô nương chừng như cũng không nhẫn nại, cười lên lanh lãnh hét lớn :
- Hừ, bổn cô nương vốn cũng chẳng coi Hắc Thanh Tơ của lão đạo ngươi vào đâu.
Vừa nói cô ta vừa nhanh nhẹn thả mười đầu ngón tay lên chiếc đàn, trên bảy sợi dây phát ra một trận tiếng đàn cuồng loạn.
“Tang tình tang tình...”
Tiếng đàn đột khởi như phong ba cuồng nộ, như thủy động ba đào, như muôn thác cùng đổ, tiếng dội ầm ầm lại như tiếng sấm rền.
Chỉ trong nháy mắt, không gian yên tĩnh hoàn toàn bị chấn động biết tiếng đàn cuồng nộ, đến nhân vật thịnh danh như Hắc Y Thuần Dương lúc này nhận ra tình hình bất ổn, lão cả người phóng vút lên không trung như làn sương mỏng, thoáng cái đã biến mất trong màn đêm. Lão hốt hoảng tháo chạy đến quên cả mang theo gã môn đồ ưu

ái.
Nguyên là tiểu tử mặt đen, ngay khi tiếng đàn đầu tiên khởi lên đã bị chấn động mạnh ngã lăn trên đất, công lực thất tán, Hắc Y Thuần Dương chẳng kịp chộp hắn mang chạy.
Lần này thì Nhạc Tiểu Tuấn đã nhận ra, tiếng đàn bên trong ngầm chứa tà môn sát khí, chàng tuy không đến nỗi bị chấn động, nhưng Trúc Thu Lan đang ở trong tay chàng thì khác, nghe tiếng đàn vừa cất lên, Trúc Thu Lan đã buột miệng la lên :
- Nguy rồi...
Cả người theo tiếng đàn giãy nẩy lên, tay chân loạn xạ không còn tự chủ được nữa.
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thấy nhân vật thành danh như Hắc y Thuần Dương mà cũng không chịu nỗi tiếng đàn, đến bỏ cả môn đồ phóng chân tháo chạy, đủ thấy tiếng đàn của Thân cô nương lợi hại đến chừng nào rồi.
Thế nhưng, bản thân chàng thì không thấy hề hấn gì, đương nhiên là chàng không hiểu ngay từ nhỏ chàng đã luyện môn Nghịch Thiên huyền công khiến khí huyết chuyển nghịch kinh mạch vận hành, cho nên mới không bị ảnh hưởng tiếng đàn xông vào chấn động tâm mạch.
Vừa rồi chàng đã cứu nguy một lần cho Trúc Thu Lan, giờ trước mặt thấy nàng cả người giãy giụa, vội vàng ôm nàng vào lòng, rồi y như lần trước đặt tay lên huyệt Linh Đài trên lưng nàng, bắt đầu vận công truyền chân khí sang, giúp nàng kháng cự lại tiếng đàn.
Cũng may, tiếng đàn lần này phát ra rất nhanh, chừng như nhìn thấy Hắc y Thuần Dương đã bỏ chạy, Thân cô nương cũng liền buông thỏng tay, lập tức tiếng đàn im bặt.
Lúc này mới nhận ra thần sắc cô ta bơ phờ, hai khuỷu tay chống lên mặt bàn, thở hổn hển ở xa mấy trượng cũng có thể nghe rõ. Rõ ràng vừa rồi thi triển nội gia công pháp đấu với Hắc Y Thuần Dương, đã vận kình lực phát ra tiếng đàn kia đã khiến cô ta hao tổn chân khí không ít.
Trúc Thu Lan đã tỉnh trí lại, vẫn còn ở trong lòng chàng, thở phào nhẹ nhỏm nói :
- Tiếng đàn thật là lợi hại.
Nhạc Tiểu Tuấn quan tâm hỏi :
- Cô nương thấy trong người thế nào?
Trúc Thu Lan nhoẻn miệng cười tươi :
- Tiếng đàn cô ta im bặt là tôi khỏe lại ngay, huynh không cần phải truyền chân khí cho tôi nữa. Ái... Cây đàn của cô ta thật cổ quái,

trước giờ tôi chưa từng nghe nói qua, tiếng đàn mà có thể khiến người ta thất tán hết chân lực, ghê gớm thật.
Nhạc Tiểu Tuấn thâu tay lại, chàng chưa kịp nói gì bỗng thấy ánh mắt Trúc Thu Lan sáng lên, nàng "I" một tiếng nhỏ đầy kinh ngạc, gấp giọng nói :
- Xem kìa. Chẳng phải là Tống Văn Tuấn và Huy cô nương đấy sao? Bọn họ làm sao thế?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy vội nhướng người lên nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy từ phía bên kia một đoàn bốn người đang bước qua cầu. Đi đầu là một thiếu niên công tử vận lam bào, mang trường kiếm, chẳng ai khác chính là Tống Văn Tuấn.
Tiếp liền theo hắn là hai bóng người nhỏ thó chính là Huy Huê Quân và Tiểu Thúy, và người đi cuối cùng thân vận trường bào màu xanh, tuổi trạc tứ tuần, chỉ nhìn cũng biết chính là đang áp giải bọn ba người kia đến đây.
Nhạc Tiểu Tuấn vừa nhìn thấy người này, bỗng nhiên phát nộ, nghiến răng nói :
- À, thì ra là hắn.
Trúc Thu Lan nghiêng đầu hỏi :
- Nhạc huynh nói ai?
Nhạc Tiểu Tuấn đáp :
- Gã đại hán áp giải bọn ba người kia chính là tên đã giả trúng thương nhờ tôi mang thư đến cho Tống đại lão gia, hắn tự xưng là họ Từ, lần này tôi quyết tận mặt hỏi hắn...
Nói rồi chàng vươn người định đứng lên, nhưng Trúc Thu Lan vội vàng nắm tay chàng kéo lại, nhỏ giọng nói :
- Nhạc huynh tạm thời nhịn một chút, chúng ta trước hết ngầm theo dõi chúng nói gì với nhau, rồi sau đó lộ diện đối đầu vấn khẩu còn chưa muộn mà.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe nàng nói có lý, khi ấy mới chịu kiên nhẫn ngồi thụp xuống bên nàng.

Chương 14
Tứ tiểu nữ tỳ

Bây giờ bọn Tống Văn Tuấn bốn người đã đi đến đầu cầu, gã trung

niên hán tử họ Từ bỗng vượt lên trước ba người kia, hướng về phía nhà thủy tạ cúi người nói :
- Khai bẩm Thân cô nương, thuộc hạ vừa bắt được ba người này ở gần lầu nam, dẫn đến trình báo.
Thân cô nương trong nhà thủy tạ nhướng mắt nhìn ra, rồi quay đầu nói với Hồ đại nương :
- Hồ má má, bảo hắn đưa vào đây.
Hồ đại nương "dạ" một tiếng, rồi bước ra ngoài nói lớn :
- Thân cô nương bảo ngươi áp giải chúng vào đây.
Trúc Thu Lan nhỏ giọng nói :
- Chẳng lẽ bọn họ cả ba người đều bị khống chế huyệt đạo?
Nhạc Tiểu Tuấn nhướng mày nhìn chăm bọn người kia nói :
- Với võ công cao cường như Tống Văn Tuấn, nếu đánh không lại, thì cũng không đến nỗi dễ dàng bị người ta khống chế.
- Ồ Nhạc huynh quên tiếng đàn của yêu nữ kia vừa rồi hay sao? Đến như Hắc Y Thuần Dương mà cũng bỏ chạy, có lẽ bọn họ ba người bị tiếng đàn làm mất sức kháng cự, nên mới bị gã họ Từ kia khống chế.
- Ừm, đằng nào bổn công tử cũng phải tìm cách cứu họ mới được.
- Chớ vội nói, xem... Yêu nữ kia như đang muốn nói gì?
Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan chụm đầu lại với nhau nhìn qua những lỗ hổng của khối nham thạch, lúc này đã thấy Tống Văn Tuấn, Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy đã bị gã họ Từ kia áp giải đến nhà thủy tạ.
Thân cô nương ngồi nghiêng người quét mắt nhìn bọn họ ba người, rồi hỏi :
- Các ngươi là ai? Ai bảo các ngươi đến đây?
Gã trung niên họ Từ nhanh nhẩu đáp :
- Hội bẩm Thân cô nương, tiểu tử này là Tống Văn Tuấn, con trai độc nhất của vị Võ Lâm Tống Trấn Sơn, nữ nhân này là Huy Huệ Quân, thiên kim ái nữ của Hoài Dương đại hiệp Huy Khâm Nghiêu.
Thân cô nương ánh mắt lạnh lùng đảo nhìn bọn họ hai người, gật gù lạnh giọng nói :
- Nghe ra đều là những người có lai lịch đấy chứ.
Tống Văn Tuấn lúc ấy lớn tiếng thét lên :
- Hừ, các ngươi dựa hơi vào ngũ môn trong giang hồ thì có gì đáng nói? Nếu có bản lĩnh thì nhanh tha bổn công tử ra, chúng ta bằng vào võ công quyết đấu một trận, nếu bổn công tử thua thì tùy nghi các ngươi xử trí, dầu chết cũng không ân hận.
Thân cô nương giọng lạnh như băng :
- Ngươi còn chưa phục?

- Đương nhiên là bổn công tử không phục.
Thân cô nương nói tiếp :
- Ta vốn định tha cho các ngươi trở về, chẳng ngờ ngươi không phục, hảo... Ta phải cho các ngươi mở mắt một lần.
Nói đến đó, đưa mắt nhìn gã họ Từ ra lệnh :
- Tử Kim Tiêu, ngươi nhanh giải khai huyệt đạo cho ba tên này ra.
Trúc Thu Lan vừa nghe thế "A" khẽ lên một tiếng, thì thầm nói :
- Thì ra hắn là Thanh Sát Thủ Tử Kim Tiêu.
Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu hỏi lại :
- Hắn có tiếng tăm lắm hay sao?
- Một vùng Giang Nam hắn rất nổi tiếng, nghe nói thân thủ tuyệt học của hắn là Thanh Sát Thủ, một loại công phu kỳ môn dị phái, đánh trúng vào người, không ngoài mười hai canh giờ, cả người phát xanh như mọc rêu mà chết.
Hai người nói chuyện với nhau được mấy câu, trong thủy tạ họ Từ đã giải khai huyệt đạo cho bọn Tống Văn Tuấn ba người rồi.
Tống Văn Tuấn vẫn thần thái cao ngạo, ngửng đầu nói :
- Ngươi định cho bổn công tử khai nhãn giới thế nào đây?
Thân cô nương vẫn giọng lạnh lùng :
- Lệnh tôn những hai mươi năm về trước từng được người trên giang hồ tôn xưng Võ Lâm Đệ Nhất Kiếm, Thiếu trang chủ của Thiên Hoa sơn trang đương nhiên là kiếm thuật ắt là sở trường phải không?
Tống Văn Tuấn nói :
- Võ Lâm Đệ Nhất Kiếm mấy tiếng này, sau này gia phụ sẽ có lúc thanh minh cùng thiên hạ, thực tình không dám nhận. Tại hạ quả thực thuộc danh gia kiếm phái, nên về kiếm thuật có chút ít kiến thức, nếu cô nương nguyện ý, thì tại hạ xin dùng kiếm hầu tiếp.
Nhạc Tiểu Tuấn từ khi biết Tống Văn Tuấn đến giờ lần đầu tiên mới nghe hắn ta nói một câu có chút khiêm tốn nhã nhặn, bất giác gật đầu đồng tình.
Thân cô nương nghe vậy gật đầu đáp gọn :
- Rất tốt.
Rồi quay lại nhìn bốn ả tỳ nữ đang đứng sau lưng gọi lớn :
- Xuân Phong.
Ả hầu đứng ngoài cùng ứng thanh đáp :
- Có tiểu tỳ.
Thân cô nương hạ lệnh :
- Ngươi ra tiếp hắn vài chiêu xem.
Ả hầu tên Xuân Phong cúi đầu đáp :

- Tiểu tỳ tuân mệnh.
Đồng thời quay người rút phát thanh đoản kiếm bước hẳn ra ngoài.
Tống Văn Tuấn thấy thế thì phát nộ, cười gằn mấy tiếng nói :
- Cô nương muốn con nha hoàn này động thủ cùng bổn công tử, chẳng phải là xem thường bổn công tử đó sao?
Thân cô nương lạnh giọng nói :
- Chỉ cần ngươi thắng nổi nó, thì ta tự nhiên sẽ xuất thủ.
Xuân Phong chỉ là một thiếu nữ tuổi chừng mười sáu mười bảy, mắt quả dưa, nhìn như lúc nào cũng hiện nụ cười nghịch ngợm, thực xinh xắn dễ nhìn.
Nhưng vừa rồi bị Tống Văn Tuấn lăng nhục gọi là “con nha hoàn” thì tức giận nhăn mặt lạnh giọng nói :
- Nha hoàn chẳng lẽ không phải là người? Chúng ta tỷ kiếm chứ không phải tỷ thân phận. Đạo võ học, thắng là kẻ mạnh, ngươi chừng nào thắng được ta thì nói còn chưa muộn.
Ả nha hoàn này rõ ràng là miệng lưỡi không vừa, tuyệt không phải là người dễ bị người ta ăn hiếp.
Tống Văn Tuấn nghe vậy thì cứng họng cứng lưỡi, nhất thời không nói gì được.
Tiểu Thúy bỗng sấn tới trước lên tiếng đỡ đòn :
- Bẩm thiếu gia, để tôi tiếp con tiểu tỳ này vài chiêu xem sao.
Tống Văn Tuấn thấy thế thì vui mừng, vội gật đầu nói :
- Hảo.
Tiểu Thúy liền rút từ thắt lưng ra một thanh đoản kiếm, sấn thêm mấy bước nữa thét lớn :
- Chúng ta tỷ thí vài chiêu nữa chứ?
Xuân Phong hoa một vòng đoản kiếm, hất hàm hỏi :
- Ngươi muốn động thủ với ta ư?
- Đương nhiên, chẳng lẽ ta không thể đánh nhau với ngươi?
Xuân Phong cười nhạt nói :
- Tất nhiên là được.
Tiểu Thúy vênh mặt :
- Vậy thì chúng ta ra bải trống bên bờ hồ kia.
- Không cần, tỷ thí vài chiêu kiếm pháp với hàng nhất lưu cao thủ, chỉ cần một khoảng thời gian đủ di bộ chuyển hình là đủ thi thố kiếm pháp của mình rồi. Ta tuy chưa thuộc hạng cao thủ, nhưng trên cầu này cũng đủ để cho ngươi nếm vài kiếm, thế nào chứ?
Tiểu Thúy nào chịu thua, chống tay nói :
- Trên cầu thì trên cầu, há ta sợ gì ngươi?
Xuân Phong hừ một tiếng nói :

- Tỷ thí thì phải bằng kiếm pháp thực học, đâu phải bằng cái miệng láu tiếng của ngươi mà thắng người ta?
Tiểu Thúy nghe thêm mấy câu này thì nổi dóa, thét lớn :
- Được, ngươi ra chiêu đi.
Xuân Phong hoành chếch ngọn kiếm, hiên ngang nói :
- Các ngươi đến đây là khách, ta nhượng ngươi ra chiêu trước, ngươi cứ việc động thủ.
Tiểu Thúy càng tức giận thái độ ngạo mạn của Xuân Phong, hận đến nỗi chỉ muốn một kiếm bửa đôi đối phương ra làm hai, nghe vậy thì quát ngay :
- Hảo, vậy ta chẳng cần khách khí.
Lời vừa dứt, tay vung kiếm phát chiêu đâm thẳng tới. Ra một chiêu kiếm nay coi như trút giận, thế kiếm nhanh mạnh, tiếng gió rít lên rợn người.
Lúc này bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân đã lui ra ngoài bảy tám xích, đứng tựa lan can theo dõi.
Huy Huệ Quân thấy tiểu tỳ của mình ra một kiếm lợi hại nguy hiểm thì bất giác gật đầu.
Xuân Phong vốn nhận mệnh tỷ thí với Tống Văn Tuấn, nay thay đổi chỉ động thủ với ả hầu, tự nhiên tâm lý nhẹ nhàng, chẳng coi đối phương vào đâu. Thấy kiếm phong tới, cười nhạt nói :
- Vào chiêu hay lắm.
Chỉ thấy thanh đoản kiếm phân hai. Thì ra đây là cặp song đoản kiếm, hữu kiếm hoành ngang trước ngực đỡ chiêu.
“Kong” một tiếng vang dài, song phương cả hai bị chấn động đều thoái lui về sau một bộ.
Xuân Phong thoái bộ, thuận tay tả kiếm phóng ra đâm tới nhanh như chớp. Song kiếm nhát thứ nhất công quả thực lợi hại, thế nhưng Tiểu Thúy cũng chẳng vừa, thoái bộ thấy bị tấn công, tiếp tục lách người né chiêu, rồi đoản kiếm trong tay hoa lên phát liền ba chiêu liên hoàn chủ động công tới. Ba chiêu này là Đảo Quyện Châu Liêm, Tinh Nguyệt Giao Huy, Truy Vân Nõ Nguyệt, thế liên miên bất tận. Đây chính là ba chiêu tuyệt học trong Hoài Dương Huy gia kiếm pháp, chiêu tiếp chiêu nhanh khôn lường. Ba chiêu này có thể nói là bản lĩnh hộ thân của Tiểu Thúy, cô ta mới vừa học được cách đây không lâu. Thế nhưng ra chiêu từ thức thế cho đến hỏa hầu đều đạt đến trình độ tinh luyện.
Xuân Phong chỉ thấy cả không gian kiếm quang lưu động bức ập đến, nhất thời không dám hoàn thủ nghênh chiến, thân hình lay động thi triển bộ pháp mau lẹ né tránh ra ngoài năm xích, có vậy mới thoát

khỏi lẫn kiếm như vân vụ mây táp.

Tống Văn Tuấn hí hửng ra mặt, cười ngạo mạn nói :
- Bằng vào chút bản lĩnh cỏn con của nha hoàn này mà dám khiêu chiến với bổn công tử, quả thật không biết trời cao đất dày.
Tiểu Thúy càng đắc ý quyết không nhân nhượng, cười nhạt một tiếng, nói :

- Ngươi cứ thoái lui thế này chỉ e chiếc cầu quá nhỏ này không đủ rộng.
Trong tiếng quát, nhảy người tới, kiếm ra tiếp một chiêu Xuyên Vân Trích Tinh, một đạo kiếm ảnh như lưu tinh phóng tới trước ngực Xuân Phong.
Xuân Phong đỏ bừng mặt vì tức giận thét lớn :
- Hãy xem đây.
Đột nhiên song kiếm hợp nhất chuyển vào tay trái, rồi cả người xoay nhanh như con vụ, nhưng lần này không xoay ra ngoài tránh chiêu, mà lại xẹt tới trước lưỡi kiếm của Tiểu Thúy. Chỉ kịp thấy hai bóng người áp sát vào nhau, rồi tách nhanh ra làm hai.
Tiểu Thúy cảm thấy cổ tay cầm kiếm tê dại, thanh đoản kiếm trong tay từ bao giờ đã lọt vào tay của Xuân Phong. Thủ pháp đoạt kiếm của Xuân Phong cực nhanh, đến như những người đứng ngoài đều là cao thủ, mà có mấy người nhìn rõ chuyện vừa xảy ra.
Tiểu Thúy giờ tay đã trống không đứng lặng cả người chừng như còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.
Xuân Phong đoạt kiếm, tự thoái lui năm xích, thuận tay ném thanh đoản kiếm của Tiểu Thúy xuống đất, cười nhạt nói :
- Ngươi không phải là đối thủ của ta, nhanh gọi chủ ngươi ra đây.
Tiểu Thúy tức muốn phát khóc, cúi người xuống nhặt thanh đoản kiếm của mình, nghiến răng ken két nói :
- Ta thí mạng với ngươi.
Vừa định nhảy xông vào, bỗng nghe Huy Huệ Quân gọi lớn :
- Tiểu Thúy, mau trở lại.
- Tiểu thư, tôi quyết không thua hắn.
Xuân Phong lảnh giọng nói :
- Ngươi đến kiếm cũng bị lọt vào tay kẻ khác, còn không chịu thua ư?

Tiểu Thúy định cãi lại, nhưng Huy Huệ Quân đã quát lớn :
- Không nói nữa, nhanh quay lại đây.
Tiểu Thúy lườm Xuân Phong một cái, bực tức bỏ đi trở lại bên người Huy Huệ Quân.
Huy Huệ Quân ngước mắt nhìn Tống Văn Tuấn nói :
- Biểu ca, tôi sẽ tiếp chiêu hắn.
Tống Văn Tuấn dặn dò vẻ quan tâm :
- Biểu muội nên cẩn thận, nha hoàn kia kiếm pháp tầm thường, nhưng thủ pháp của hắn rất cổ quái.
Huy Huệ Quân nhoẽn miệng cười tươi :
- Cho nên tôi muốn thử với hắn xem sao.
Nói rồi cứ bước đi tới.
Thân cô nương cất tiếng gọi :
- Xuân Phong, ngươi cũng trở lại.
Xuân Phong ngớ người quay đầu nói :
- Hội bẩm Thân cô nương, tiểu tỳ...
Thân cô nương không để Xuân Phong nói hết câu, cắt ngang :
- Ngươi đấu thắng một trận, họ đổi người, chúng ta cũng phải đổi người mới phải.
Thân cô nương quay đầu gọi lớn :
- Hạ Vũ, ngươi nhanh ra hầu tiếp Huy cô nương vài chiêu xem.
Một trong ba ả nha hoàn còn lại đứng sau lưng cô ta cúi đầu lên tiếng :
- Tiểu tỳ xin tuân mệnh.
Nói rồi chỉ thấy một thiếu nữ tuổi cũng xấp xỉ Xuân Phong bước ra.
Huy Huệ Quân vẫn chiếc mạn che mặt đã đứng chờ sẵn trên cầu.
Thấy ả hầu Hạ Vũ đi tới với thái độ khoan thai hòa hoãn, thì ôn tồn nói :
- Chúng ta cũng đấu kiếm chứ?
Hạ Vũ nói :
- Tiểu tỳ phụng mệnh thủ giao với Huy đại tiểu thư, đương nhiên cũng dùng kiếm pháp.
Huy Huệ Quân nói :
- Vậy thì chúng ta cũng bất tất phải khách khí, ngươi rút kiếm ra đi.
Hạ Vũ cũng dắt ở thắt lưng song kiếm như Xuân Phong, lúc này rút ra cầm ở tay phải, còn chưa động thủ.
Huy Huệ Quân đêm nay khi đi không mang theo Trinh Cô kiếm mà người trên giang hồ đang thèm khát, chỉ thấy nàng trở tay rút soạt một tiếng, trong tay đã cầm trường kiếm bách luyện, ánh thép sáng loáng.

Dưới ánh đèn lồng, ánh kiếm lấp lánh chiếu sáng lên, đốc kiếm khảm ngọc, chuôi kiếm bạch tơ, thoạt trông cũng biết là một thanh kiếm báu.
Huy Huệ Quân tay cầm trường kiếm, mắt nhìn đối phương chậm rải nói :
- Ngươi có thể phát chiêu.
Khí độ nhàn nhã, cử chỉ đoan trang, quả cô ta không hổ thẹn là thiên kim ái nữ của vị Hoài Dương đại hiệp.
Hạ Vũ nói :
- Không, tiểu tỳ phụng mệnh thọ giáo tiểu thư, coi như đại diện cho Thân cô nương, chủ khách hữu biệt, phải do tiểu thư ra chiêu chỉ giáo trước mới đúng.

Cô ta thấy Huy Huệ Quân thái độ ôn hòa, cho nên cũng khách khí mà nói vậy.

Huy Huệ Quân cười hàm tiếu, nói :
- Đã thế ta cũng không khách sáo làm gì.
Nói rồi thanh trường kiếm giương lên, cổ tay xoay nhẹ, ánh kiếm phát ra ngời ngời, chiêu đầu Tiều Phu Vấn Lộ, thế kiếm bình thường điểm tới trước ngực đối phương.
Hạ Vũ không dám một chút khinh địch, xoay nhẹ vai, kiếm phân làm đôi, tả kiếm phát một vòng từ trên chẻ xuống hóa giải chiêu kiếm đối phương, hữu kiếm thuận thế điểm vào nách Huy Huệ Quân. Song kiếm nhất thủ nhất công, phát chiêu từ thủ hóa công, chiêu thức rất lão luyện thuần thục.
Huy Huệ Quân ra chiêu đầu này thực chất cũng chỉ là một chiêu dò xem hư thực thế nào của đối phương.
Lúc này thấy Hạ Vũ hóa chiêu hoàn thủ phản công, thế kiếm lợi hại vô cùng, bất giác giật mình chấn động nghĩ :
- Quả thực dưới tay tướng giỏi, không có binh hèn, ả hấu này thân thủ đã như vậy, chủ nhân nó không nói cũng tất biết thế nào rồi.
Nghĩ đến đó thanh trường kiếm bỗng thâu lại, thuận thế kiếm đối phương hướng thượng phát ra đẩy bật thanh đoản kiếm của Hạ Vũ ra ngoài.
Đột nhiên thân hình lướt nhanh tới trước một bộ, kiếm biến chiêu

phát ra, thượng đâm hạ phục, quét lưỡng túc đối phương.
Trong nháy mắt, phát liền ba kiếm, từ Dẫn Bôi Khán Hiếm, hóa thành Kim Bằng Triển Dực, chiêu thức phát nửa chừng thì lại biến hóa thành Thu Thủy Hoành Chu, kiếm ảnh rợp trời, liên tu bất tận.
Hạ Vũ sử dụng cặp đoản kiếm chỉ giỏi cận chiến, lúc này bị thế kiếm của Huy Huệ Quân phát dẫn ra ngoài, đánh đúng xảo thức tiếp cận. Tuy trong thế từng kiếm có phần kém thế, nhưng thủy chung vẫn không chịu nhượng nửa bước.
Huy Huệ Quân ra tiếp một chiêu nữa, mũi kiếm đâm vào vai đối phương.
Hạ Vũ lách người né tránh, tả kiếm theo đó tiếp thêm một chiêu, song kiếm tề phi nhanh như điện chớp.
Huy Huệ Quân thực không ngờ Hạ Vũ lại hóa chiêu phản thủ nhanh như vậy, bây giờ trở thành trường kiếm phát chiêu Kim Ưng Triển Dực trực nghênh hai kiếm của Hạ Vũ.
Keng, keng liền hai tiếng, ánh thép tóe ra sáng rợp cả không gian. Hạ Vũ chung qui hỏa hầu còn non kém, bị chấn động đẩy lui đến hai bộ. Nhưng cô ta vừa lui, liền tán song kiếm như vân vụ phát liền năm kiếm liên hoàn, mỗi kiếm đều phát thành hình vòng cung, liên tu bất tận, chỉ tiến không thoái, thế công thật hiểm ác.
Huy Huệ Quân thấy thế thì thầm nghĩ :
- Hừ, chẳng lẽ ta sợ ngươi?
Nghĩ rồi kiếm phát chiêu, đều là những chiêu tuyệt học gia truyền từ phụ thân nàng, phút chốc cặp đoản kiếm và thanh trường kiếm trong tay Huy Huệ Quân phát huy kiếm pháp đến cực điểm, quần đấu với nhau rất ác liệt.
Nháy mắt đã đấu với nhau quá hai mươi chiêu, Hạ Vũ chung qui vẫn không phải là đối thủ của Huy Huệ Quân, ban đầu thì cùng đối phương có thủ có công, tranh chiêu bình thủ. Nhưng đến lúc này thì càng đấu càng núng thế, dần dần trở thành phòng thủ là chính.
Huy Huệ Quân càng đấu càng hăng, lúc ấy ra thêm một chiêu Thu Phong Tảo Diệp, chừng như là chiêu kết thúc trận đấu, buộc Hạ Vũ phải thất thủ.
Chẳng ngờ Hạ Vũ không phải là ả hầu tầm thường, đấu đến giờ mặt đã đỏ bừng, bỗng nhiên hét dài một tiếng, đoản kiếm trong tả thủ nhanh như chớp hợp nhất với thanh đoản kiếm trong hữu thủ.
Nửa thân trên di chuyển một thức Hồi Đầu Vọng Nguyệt, lập tức chuyển thân trở lại. Chỉ nghe kong một tiếng, song kiếm hợp nhất vừa khéo kẹp lưỡi trường kiếm của Huy Huệ Quân vào giữa.
Chưa hết, tay trái còn thuận thế phát ra một trảo chộp vào đầu vai

Huy Huệ Quân.
Huy Huệ Quân nằm mộng cũng không ngờ Hạ Vũ lại ra một chiêu tuyệt thủ như thế này, trường kiếm phát chiêu chưa thành thì bị song kiếm của đối phương kẹp chặt. Đã thế tả trảo của đối phương lại chộp nhanh vào vai mình, thế công vô cùng nguy hiểm.
Đến lúc phát hiện ra thì ngũ trảo của Hạ Vũ đã nằm sát bờ vai, trong đầu chấn động mạnh, nhất thời không kể gì nữa, buông kiếm phất tay áo phát chiêu.

Nên biết, một chiêu của Hạ Vũ chính là Lan Hoa Phất Huyệt, vô cùng lợi hại. Nhưng, một cái phất tay của Huy Huệ Quân chính là độc môn Thiết Trừu Công của Hoài Dương đại hiệp truyền thụ cho ái nữ độc nhất của mình, thế công không phải tầm thường. Nếu hai chiêu trực tiếp chạm nhau, thế có thể lưỡng bại câu thương chứ chẳng nghi.
Hạ Vũ song kiếm hợp nhất, đến chết cũng không chịu bỏ, tay trái ra một chiêu Lan Hoa Phất Huyệt, chỉ là một chiêu buộc đối thủ buông kiếm.
Lúc này vừa thấy Huy Huệ Quân thõng tay buông kiếm, phát chiêu hoàn thủ, thấy mục đích của mình đã đạt được, cô ta tức tốc nhảy lui về sau tránh đòn Thiết Trừu Công của đối phương.
Hạ Vũ thâu kiếm lại, thuận tay cầm thanh kiếm của Huy Huệ Quân, nghiêng mình nói :
- Huy đại tiểu thư nhượng chiêu.
Nói rồi Hạ Vũ hai tay nâng thanh trường kiếm đến trước mặt trao cho Huy Huệ Quân.
Huy Huệ Quân vừa rồi thất thủ, thực không thể ngờ nổi, đến chấn động cả người. Thế nhưng lúc này vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh bên ngoài, chậm rãi nói :

- Đa tạ cô nương, quả nhiên dưới tay tướng giỏi chẳng có binh hèn. Tôi thua nhưng rất vui, hôm nay đúng là được khai nhãn giới.
Vừa nói vừa đưa tay đón lại thanh bào kiếm của mình cho vào bao.
Hạ Vũ nghiêng mình thi lễ nói :
- Huy tiểu thư quá khen.
Nói rồi quay người bỏ đi vào trong nhà thủy tạ.
Nấp ở sau khối quái thạch, Trúc Thu Lan huých nhẹ tay vào người

Nhạc Tiểu Tuấn thầm thì nói :
- Nhạc huynh có nhìn ra không chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn quay lại nhìn nàng ngơ ngác hỏi :
- Cô nương nói nhìn ra điều gì chứ?
- Bốn ả tiểu tỳ của Thân cô nương, mỗi người đều có một chiêu tuyệt kỹ. Ai... Không biết họ thực chất lai lịch thế nào, tôi xưa này chưa từng nghe mẹ tôi nói qua.
Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng đầu hỏi nhỏ :
- Một người không thu đoạt kiếm, một người hợp kiếm đoạt kiếm, chẳng biết hai người còn lại còn mang tuyệt kỹ gì?
Tống Văn Tuấn tận mắt nhìn thấy biểu muội Huy Huệ Quân bại thủ dưới tay tiểu tỳ của Thân cô nương, trong lòng vô cùng chấn động, nhưng bật cười lớn an ủi Huy Huệ Quân :
- Biểu muội, thắng thua là lẽ thường tình của binh gia, hiện tại đến lượt ngu huynh xuất đầu đối trận.
Thân cô nương không quay đầu, nói gọn :
- Thu Sương, đến lượt ngươi.
Thu Sương là tiểu tỳ đứng vị trí thứ ba, trong tay cầm bao vải chứa thanh kiếm. Nhưng kiểng chân như còn lắng nghe dặn dò chuyện gì nữa, rồi trao bảo kiếm lại cho ả hầu thứ tư, mới cử bước đi ra.
Tống Văn Tuấn quét mắt nhìn nhanh đối phương, cười ngạo nghễ hỏi :
- Cô nương định động thủ cùng ta ư?
Thu Sương mày liễu mắt phụng, miệng đỏ môi đào, xinh xắn dễ yêu, khiến nam nhân nhìn không khỏi động lòng. Thế nhưng, người như tên gọi, sắc mặt lạnh lùng cứ như phủ một lớp sương lạnh mùa thu.
- Há còn phải hỏi?
Tống Văn Tuấn nghe một câu lạnh bao của đối phương, mày kiếm hơi nhướng, trường kiếm đã xuất ra khỏi vỏ, hất hàm nói :

- Cô nương ra chiêu.
Đôi mắt phụng của Thu Sương lạnh lùng nhìn Tống Văn Tuấn, nói :
- Thân cô nương chúng tôi đã căn dặn, chủ phải nhượng khách, phải là Tống thiếu gia ra chiêu trước, thế nhưng...
Tống Văn Tuấn thấy câu cuối cô ta cố tình bỏ lửng thì hỏi :
- Thế nhưng gì nữa?
Thu Sương vẫn lạnh giọng đáp :
- Thiên Hoa sơn trang dùng kiếm thành danh, chúng ta trận này cũng

dùng kiếm, nhưng phải hạn chế.
Tống Văn Tuấn nghe qua thì không khỏi ngớ người, nói :
- Ý cô nương là thế nào?
Thu Sương nói ngay :
- Chỉ tùy ý khách, thiếu gia xem cần bao nhiêu chiêu thì thắng nổi tôi, thì cứ lấy số chiêu làm hạn độ.
Nghe một câu này tự nhiên khẩu khí rất lớn. Tống Văn Tuấn luyện kiếm từ thuở còn để chỏm, gia học uyên thâm, tuy hỏa hầu còn chưa đạt đến cảnh giới thượng thừa, nhưng kiếm thuật xem như cũng hấp thu tận sở học cái thế của thân phụ, quyết chẳng phải là tay kiếm tầm thường. Cứ như những tay nhất lưu kiếm pháp tinh vi, quyết chưa thắng nổi hắn. Thế mà lúc này chỉ một ả nha hoàn chưa đầy tuổi hai mươi, mà dám buông giọng hỏi trong bao nhiêu chiêu kiếm hắn mới thắng nổi ả?
Rõ ràng một câu này chẳng những xem thường hắn, mà còn xem thường cả kiếm pháp thành danh của Thiên Hoa sơn trang vậy.
Tống Văn Tuấn nghe qua câu này thì mặt thoáng biến sắc, nhưng rồi vẻ cuồng ngạo hiện ra trên nét mặt, nói :
- Tùy cô nương hoạch định vậy.
Thu Sương nói :
- Không, thiếu gia cần bao nhiêu chiêu mới thắng nổi tôi, tôi làm sao biết được? Nói ít, lỡ thiếu gì không phát huy hết sở học, nói nhiều thì thiếu gia cho rằng tôi xem thường Thiên Hoa sơn trang, đối phó với một con nha hoàn, há phải phí sức đến vậy sao? Chuyện vốn quan hệ đến danh khí của cả Thiên Hoa sơn trang, cho nên thiếu gia phải quyết định mới đúng.
Tống Văn Tuấn nghe qua một câu nhã nhặn nhưng không kém phần châm biếm, bất giác càng phát nộ nhưng hai trận đấu vừa rồi khiến gã không khỏi không cẩn thận, vốn định nói ra mười chiêu, nhưng rồi lại cảm thấy không yên tâm nên lại thôi. Chỉ cần một lời đã nói, nhỡ như nội trong mười chiêu mà không thắng nổi đối phương, chẳng phải là thua đó sao? Nhưng động thủ chỉ với một ả hầu mà lại nói hạn độ số chiêu quá nhiều, chẳng phải là mất thể diện ư? Thực là chuyện tưởng đơn giản, hóa ra nan giải, nhất thời hắn chưa định được chủ ý.
Thu Sương thấy thế chẳng chịu buông tha, bèn khích hỏi :
- Thế nào? Thiếu gia không nắm chắc sao?
Nghe thêm một câu này, đôi mày Tống Văn Tuấn dựng ngược lên, phát tiếng cười dài nói lớn :
- Nha hoàn ngươi lợi hại lắm, thực ra bổn công tử nếu cần lấy tính

mạng ngươi thì chỉ cần ba chiêu, nhưng chỉ muốn thắng ngươi và cho ngươi nếm chút mùi thương tích thì có lẽ phải cần đến hai mươi chiêu.
Hai mươi chiêu, chính bằng số chiêu kiếm mà Tống đại lão gia thọ lĩnh được từ Thiên Sơn Dật Tẩu mà thành danh thiên hạ, xưa nay chưa từng có người nào phá nổi hai mươi chiêu kiếm này. Hắn buông lời nói hai mươi chiêu, cũng có nghĩa là coi ả nha hoàn chưa đầy hai mươi tuổi này như một đại địch, kiếm thủ tối lợi hại trong võ lâm.
Thu Sương nghe nói chỉ lạnh lùng nói :
- Tính mạng một nha hoàn thì không đáng một đồng trinh, nhưng mỗi khi động thủ, đao kiếm vô tình khó tránh thương vong. Muốn lấy mạng ta thì cũng nên thận trọng. Có điều, trước khi động thủ ta phải hỏi lại cho rõ, thực ra Tống đại công tử muốn ra hạn ba chiêu hay hai mươi chiêu? Cần phải nói rõ ràng mới được.
Nếu như thường ngày, với tính cuồng ngạo mục hạ vô nhân, Tống Văn Tuấn có lẽ không nhẫn nhịn nổi, nhưng hôm nay hắn đặc biệt bình tĩnh. Từ từ thở ra một hơi dài, cưỡng áp sự phẫn nộ trong lòng, chậm rãi nói :
- Dưới kiếm của bổn công tử, xưa nay loại trừ ác đồ vô sĩ, bằng không chẳng loạn sát. Chúng ta cứ lấy hạn độ hai mươi chiêu.
Huy Huệ Quân tận mắt chứng kiến, lòng thầm nghĩ :
- Biểu ca từ nhỏ đã được cửu cửu hun đúc đây đó, thường ngay tính tình cuồng ngạo tự thị, nhưng hôm nay lãnh tĩnh, so với ngày thưởng thực như là một người khác vậy.
Nấp sau khối quái thạch, Trúc Thu Lan quay sang nói nhỏ với Nhạc Tiểu Tuấn :

- Thu Sương nhất định buộc Tống Văn Tuấn nói ra hạn độ số chiêu, nhất định bên trong có vấn đề rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Chẳng lẽ có điều gì không ổn?
- Không ổn thế nào thì tôi không thể biết được, nhưng đàng nào thì cũng có dụng ý của nó.
Bây giờ chỉ nghe Thu Sương ngang nhiên nói :
- Hai mươi chiêu thì hai mươi chiêu, hiện tại Tống Thiếu gia có thể ra chiêu.

Tống Văn Tuấn nói :
- Hảo! Cô nương cẩn thận, bổn công tử xuất chiêu đây.
Nói hết câu này, thần sắc trở nên nghiêm trọng, thanh trường kiếm trong tay từ từ giương lên, đôi mắt phát hàn quang sắc bén quét ngang mặt đối phương, rồi từ từ quán chú vào thanh kiếm trong tay.
Thu Sương đứng đối diện, kiếm nắm chắc, mắt ngưng chú đối phương không dứt, thấy Tống Văn Tuấn bản sắc kiêu ngạo tự phụ giờ biến đâu mất. Thay vào đó là nét mặt ngưng trọng nghiêm túc vô cùng, thừa biết lần này gã ra tay tất giỏ hết tuyệt học.
Song phương ngưng lập như vậy hồi lâu mà vẫn chưa người nào ra chiêu.
Thu Sương nét mặt nghiêm túc, nhưng trong ánh mắt thoáng chút dao động, tựa hồ như phần nào trong lòng có chút bất an.
Chính tại lúc này, Tống Văn Tuấn trừng kiến bỗng phát chiêu, thế kiếm chậm rãi từ từ điểm tới. Tuy chậm rãi, nhưng đó cũng chỉ là khởi thức một kiếm mà thôi.
Quả nhiên kiếm điểm tới nửa vời, bỗng nhanh như chớp trở chiêu từ hoãn biến tốc, thế kiếm tả chếch đâm tới vai đối phương như vệt lưu tinh.
Thu Sương không hề chớp mắt, cứ nhìn theo mũi kiếm của Tống Văn Tuấn, đến khi thấy thế kiếm biến tốc đâm tới vai, cô ta không cử kiếm nghênh tiếp, mà lách nhanh nửa người trên kịp né thế kiếm đâm tới. Thật hiểm, kiếm thế đi qua để lại cổ hàn khí rợn người, chỉ chậm một phần ngàn khắc, có lẽ lưỡi kiếm đối phương không ngần ngại xuyên thấu vai.
Tống Văn Tuấn nhân vừa rồi tận mắt chứng kiến hai trận đấu của Tiểu Thúy và Huy Huệ Quân, cho nên ra chiêu đều cân nhắc đắn đo. Một chiêu tuy ra rất chậm, nhưng rõ ràng bên trong hàm ẩn một sự biến hóa khôn lường. Song chẳng ngờ một kiếm đâm ra lại lọt vào khoảng không, chẳng chút kháng đối, khiến hắn cảm thấy chiêu đã dụng hết tầm, nhưng biến hóa sau đó cũng khó thi triển.
Một kiếm đầu của Tống Văn Tuấn ngầm chứa đựng biến hóa bên trong, vậy mà chỉ một cái lách người của Thu Sương lại dễ dàng hóa giải, như vậy đủ thấy cái lách người của Thu Sương bên trong tất cũng hàm ẩn biến hóa chứ chẳng nghi.
Tống Văn Tuấn thoáng chút ngớ người, thâu kiếm quát lớn :
- Hảo, tiếp chiêu này.
Tiếp theo lời nói, kiếm thép vang lên phát một chiêu, vừa rồi nhân một chiêu dụng lão, cho nên giò phát chiêu mới, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, trăm nghìn tinh quang từ xa áp vào các trọng huyệt của Thu

Sương khiến người ta nhìn không khỏi chắc lưỡi thầm khâm phục. Thu Sương nắm chặt song kiếm trong tay, thấy chiêu kiếm của đối phương thoạt như Bách Hoa Xạ Ảnh, nhưng quyết không tầm thường như Bách Hoa Xạ Ảnh, hư thực bất minh. Nếu lúc này vung song kiếm chống trả hoa chiêu, chỉ e bại tại đồ địa. Hay nói đúng hơn, không khéo léo đối đầu một chiêu này của Tống Văn Tuấn, thì không chết cũng bị thương, thế rất hiểm ác.
Bây giờ chỉ thấy Thu Sương chấp kiếm, tam bộ di hình, thân trên đảo qua hoảng lại như là liễu trong gió thu đung đưa, quả nhiên tránh được chiêu kiếm tuyệt hiểm của Tống Văn Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn nấp sau khối quái thạch, mắt ngưng chú nhìn Thu Sương thi triển thân pháp kỳ ảo vô cùng, có thể nói so với bộ pháp tránh kiếm của sư phụ truyền cho chàng, hoàn toàn đồng nhất. Thế nhưng, nếu đem phân tích kỹ hơn, thì có lẽ có nhiều điểm còn cao minh hơn nhiều, nhất thời tâm lĩnh thần hội, nhìn đến xuất thần.
Bây giờ Thu Sương thoát khỏi màn kiếm của Tống Văn Tuấn, nhưng trên mặt cô ta chốc đỏ chốc xanh, chứng tỏ hàm chứa tức giận lẫn oán trách.

Chương 15
Bên thủy tạ đơn thủ hạ quần nữ

Thu Sương mặt gay gắt, trên trán lấm tấm mồ hôi, ngực phập phòng chứng tỏ cô ta thấm mệt, đôi mắt phát nộ thực sự, nhìn châm Tống Văn Tuấn nói :
- Hừ, đã qua hai mươi chiêu rồi ngươi còn chưa chịu dừng tay sao?
Cứ nhìn thần sắc hiện tại, đủ thấy vừa rồi cô ta tránh qua hai mươi chiêu của Tống Văn Tuấn không phải đơn giản, ánh mắt còn lưu lộ chút khủng hoảng, lúc nầy cơn hiểm đã qua, mới dần dần nhìn lại được nét đẹp thiếu nữ thiên phú của cô ta.
Tống Văn Tuấn thâu kiếm, thần thái ngẩn ngơ, gật đầu lẩm bẩm nói :
- Quả nhiên đã qua hai mươi chiêu, bổn công tử thua...
Thu Sương ngưng đôi nhãn châu nhìn châm vào gã ta, môi mấp máy như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, bỗng trên sắc mặt thoạt biến, vội vã quay nhanh người đi vào trong nhà thủy tạ...
Tống Văn Tuấn ôm quyền xá lễ nói :

- Chúng ta đêm nay nhận thua, xin cáo từ.
Nói rồi quay người nhìn Huy Huệ Quân giục nói :
- Biểu muội, chúng ta đi thôi.
Chính lúc họ đang chuẩn bị bước đi, Thân cô nương từ trong nhà thủy tạ nói vọng ra :
- Công tử lưu bước.
Tống Văn Tuấn quay người lại hỏi :
- Chẳng có lẽ Thân cô nương cố ý lưu chúng tôi lại?
Thân cô nương khởi thân đứng lên, cười điềm nhiên nói :
- Vừa rồi ta đã nói là không có ý giữ các ngươi lại đây, nhưng có điều kiện, muốn mời nhị vị vào trong nói chuyện.
Nhạc Tiểu Tuấn nấp dưới chân giả sơn, tận mắt chứng kiến bọn Tống Văn Tuấn thua liền ba trận, quay đầu thấp giọng nói với Trúc Thu Lan :
- Trúc cô nương, đi. Tôi muốn gặp mặt gã họ Tử kia lấy thuốc giải.
Nói rồi đứng người lên ngay.
Trúc Thu Lan tựa hồ như đang mãi suy nghĩ điều gì, giật mình sực tỉnh, kinh động níu áo Nhạc Tiểu Tuấn nói gấp :
- Nhạc huynh định đi đâu vậy?
- Bọn Tống Văn Tuấn không biết chính gã họ Tử kia nhờ tôi trao thư đến cho Tống đại lão gia, giờ ba mặt một lời, tôi muốn vạch mặt hắn ra, buộc hắn phải trao ra thuốc giải.
- Ồ nhưng huynh hãy chậm một bước, tôi nghĩ ra một chuyện.
Nhạc Tiểu Tuấn cúi đầu hỏi :
- Cô nương nghĩ ra chuyện gi?
- Tôi nghĩ, vị Thân cô nương này xuất lĩnh bốn ả tiểu tỳ đến trú tại đây ắt chỉ là vì Thiên Hoa sơn trang mà đến. Bởi vì Tống đại lão gia năm xưa thinh danh giang hồ Võ lâm Đệ nhất kiếm, sở học của bọn họ đều là tuyệt môn chuyên đối phó lại với những tay giỏi kiếm thuật...
Nhạc Tiểu Tuấn nhẹ gật đầu “ừm” một tiếng, nói :
- Cô nương nói xem ra chẳng sai.
Trúc Thu Lan nói tiếp :
- Thế nhưng, bọn họ còn ngại uy danh của Tống đại lão gia, cho nên không dám trực tiếp ra mặt động thủ, sau đó khéo gặp ngu huynh giữa đường, mới lợi dụng huynh đệ hạ độc Tống đại lão gia...
- Ồ chẳng sai...
- Do đó thuốc giải chưa hẳn đã ở trên người gã họ Từ.
Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày hỏi :
- Vậy nó phải nằm trong người ai?

- Ừm, bởi vì Tử Kim Tiêu thực chất cũng chỉ là một tên tay sai phụng mệnh hành sự mà thôi.
Nghe Trúc Thu Lan lý giải đến đây, Nhạc Tiểu Tuấn chợt hiểu ra hết, nói :
- Nói vậy, cô nương cho rằng thuốc giải nằm trong người của Thân cô nương?
- Cuối cùng thì huynh cũng nghĩ thông vấn đề.
- À, vậy chúng ta đi gặp Thân cô nương lấy thuốc giải.
- Đương nhiên, nhưng muốn lấy thuốc giải từ Thân cô nương, trước hết phải khống chế cho bằng được cô ta, huynh nghĩ xem, bốn ả tiểu tỳ kia đâu dễ đối phó... Huống gì...
Nói đến đó, chợt nghĩ ra một kế, vỗ nhẹ tay nói :
- A, có rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn mắt rạng lên hỏi gấp :
- Cô nương nghĩ ra kế gì sao?
Trúc Thu Lan mím môi nói :
- Đây là một kế mạo hiểm, nhưng cũng không hại gì mà thử một phen, huynh ghé tai lại đây.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe lời ghé sát tai vào miệng nàng, lắng nghe một hồi.
Lát sau nghe xong, chàng gật đầu lia lịa nói :
- Cứ làm vậy là tuyệt.
Trở lại, bọn Tống Văn Tuấn lúc bây giờ nghe Thân cô nương nói có điều kiện muốn nói với bọn họ, bất giác gã nhìn Huy Huệ Quân hỏi ý kiến :
- Biểu muội thấy thế nào?
Huy Huệ Quân nhỏ giọng nói :
- Chúng ta đã đến đây, mà chúng ta lại thua liên tiếp ba trận, người ta muốn chúng ta vào, không vào há có thể được chăng? Cứ thử vào trong xem cô ta nói gì?
Tống Văn Tuấn nói :
- Biểu muội nói chí phải, hảo... Chúng ta vào đi.
Nói rồi định đi, đột nhiên nghe có tiếng người gọi lớn :
- Tống huynh, chậm chân.

Tống Văn Tuấn nghe có tiếng người rất quen, đưa mắt tìm nhìn, chỉ thấy ở lưng chừng ngọn giả sơn hai người đứng thẳng lên, rồi sóng

vai tung người phóng xuống, chính là Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan.
Từ giả sơn phóng xuống, trước hết phải vượt qua một con sông giả nhỏ, rồi tới nhà thủy tạ, cuối cùng mới ra được đầu chiếc cầu qua hồ.
Huy Huệ Quân bây giờ nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn xuất hiện cùng lúc với Trúc Thu Lan, thì bất giác trong lòng khởi lên một nỗi buồn man mác.
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Nhạc huynh có điều gì chỉ giáo?
Nhạc Tiểu Tuấn cười săng sái nói :
- Tại hạ cũng muốn lĩnh giáo Thân cô nương, nhưng thiếu người làm nhân chứng, nên định thỉnh Tống công tử và Huy cô nương làm nhân chứng cho.
Vừa nói vừa ngầm đánh mắt ra hiệu cho Tống Văn Tuấn.
Tống Văn Tuấn tuy không biết chàng xuất hiện nói vậy là có ý gì, thế nhưng nghĩ bên trong nhất định có duyên cớ, bèn gật đầu nói :
- Thôi được, không biết Nhạc huynh muốn chúng tôi làm nhân chứng thế nào đây?
Nhạc Tiểu Tuấn mĩm cười nói :
- Nhị vị tạm thời chờ một lát, để tại hạ nói chuyện cùng Thân cô nương đã.
Nói xong chàng đưa ánh mắt nhìn Thân cô nương ngồi trong nhà thủy tạ, chấp tay thi lễ nói :
- Thân cô nương, tối hôm qua thửa mong cô nương cho người mang tại hạ trở lại, tại hạ cảm kích vô cùng.
Thân cô nương giọng lạnh nhạt :
- Nhạc Tiểu Tuấn, bổn cô nương chỉ là nể mặt Phong lão tiền bối, cho nên mới cho người thanh thiên bạch nhật dẫn ngươi đến đây lục soát, tối nay lại tự mình chui vào lưới, hừ...
Nhạc Tiểu Tuấn cười lớn nói :
- Thân cô nương, tại hạ xin trịnh trọng thanh minh rằng Nhạc mỗ với vị Phong lão tiền bối mà cô nương nhắc tới ấy hoàn toàn không quan hệ gì với nhau. Còn chuyện cô nương bảo tại hạ tự chui vào lưới, lời này nghe cũng hơi khiếm nhã, tại hạ đêm nay vượt tường mà vào đây là vì muốn tìm kiếm một người.
Thân cô nương càng lạnh giọng hơn :
- Kiếm ai?
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ tay vào gã trung niên đại hán họ Tử bây giờ đang đứng ở cửa nhà thủy tạ, nói :
- Chính là vị Tử huynh này, hôm trước lúc ở ngoài Lã thành, chính

hắn đã nhờ tại hạ mang một phong thư đến cho Tống đại lão gia, kết quả là để tại hạ mang họa vào thân...
Tống Văn Tuấn vừa nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói người nhờ đưa lá thư tẩm độc chính là gã họ Tử này, bất giác mắt lộ sát cơ, "soạt" một tiếng, vung kiếm chỉ thẳng vào người hắn quát lớn :
- Thì ra tên tặc ám hại phụ thân ta chính là ngươi...
Dứt lời định nhảy tới tấn công, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn đã đưa tay cản lại nói :
- Tống huynh, huynh chỉ là người làm chứng, xin lắng tai nghe tại hạ nói hết đã.
Huy Huệ Quân cũng bước lên khuyên giải :
- Biểu ca, chúng ta tạm thời nghe Nhạc huynh nói hết đã, rồi hành động còn chưa muộn.
Tống Văn Tuấn tay nắm trường kiếm, nghiến răng không nói gì.
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn Thân cô nương nói tiếp :
- Cho nên đêm nay tại hạ đến đây là để tìm Tử huynh lấy thuốc giải, nhưng rồi nghĩ lại, Tử huynh đây có lẽ cũng chỉ là người phụng mệnh thi hành, trong người hắn e cũng chẳng có thuốc giải. Bởi thế...
Chàng có ý kéo dài câu nói cuối, không nói hết ý.
Thân cô nương "hừ" một tiếng nói :
- Bởi thế nên ngươi mới tìm ta, đúng không?
Nhạc Tiểu Tuấn khẳng khái cười nói :
- Cô nương nói không sai, tại hạ chính là có ý đó.
Thân cô nương cười nhạt nói :
- Ngươi cho rằng không phải tự chui vào lưới ư?
Nhạc Tiểu Tuấn cười nhẹ nhàng :
- Cũng có lẽ thế, nhưng cần phải thử mới biết chính xác...
- Ồ thế ngươi muốn thử bằng cách nào?
- Đây chỉ như một trường đánh cuộc, thắng thua song phương mỗi người nắm một nửa, cho nên tại hạ hy vọng muốn đấu một cách công bằng với Thân cô nương.
- Hừ, thắng thua mỗi người chiếm một nửa ư?
Thân cô nương quắc mắt lên hỏi tiếp, giọng lạnh như băng :
- Ngươi định động thủ với ta chăng?
Nhạc Tiểu Tuấn hiên ngang khiêu khích :
- Chẳng lẽ Thân cô nương không dám đánh cuộc với tại hạ?
- Ngươi muốn động thủ cùng ta, trước hết phải thắng nổi bốn tiểu tỳ của ta, mới đủ tư cách đó.
Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai nói :
- Điều nầy tại hạ đã biết, Thân cô nương muốn vị nào xuất trận, xin

cứ gọi ra.
Thân cô nương chẳng nói thêm tiếng thứ hai, quay đầu gọi lớn :
- Đông Tuyết, ngươi ra tiếp hắn vài chiêu.
Ả hầu cuối cùng tên là Đông Tuyết, ứng thanh "dạ" một tiếng, rồi bước ra khỏi nhà thủy tạ.
Nhạc Tiểu Tuấn quét mắt nhìn thiếu nữ mặt trắng như tuyết, lạnh như băng thì cười nói :
- Đông Tuyết cô nương, xin cứ ra chiêu.
Đông Tuyết thốt lên một giọng sắc lạnh như vọng về từ cỏi chết, hỏi :
- Kiếm ngươi đâu?
Vừa nói vừa rút cặp song kiếm từ thắt lưng ra.
Nhạc Tiểu Tuấn cũng chẳng chút khách khí, "soẹt" một tiếng, thanh nhuyễn kiếm ở thắt lưng rút phăng ra, lập tức cương thẳng lên như một thanh thiết luyện trường kiếm, miệng quát lớn :
- Cô nương cẩn thận.

Chưa dứt câu, chàng lướt người như ánh chớp tới sát người Đông Tuyết, cô ta còn chưa kịp hạ tấn khởi thức thì cổ tay trái đã bị chộp trúng.
"Ào" một tiếng, cả người Đông Tuyết bị một đòn hất của Nhạc Tiểu Tuấn, chân trụ không vững, lảo đảo văng ra ngoài xa bảy tám xích.
Cô ta bổ nhào người ra vừa khéo gần nơi đứng của Trúc Thu Lan, lúc này nàng đã chuẩn bị sẵn trong tay một viên sỏi, nhân lúc người của Đông Tuyết còn lảo đảo chưa ổn, thì bắn viên sỏi trong tay ra.
Trúc Thu Lan là ái nữ độc nhất của Mãi Hoa bà Trúc Nhị Cô, tuyệt kỹ Thiên Nữ Tán Hoa của Trúc Nhị Cô đã thành danh chấn động võ lâm, cô ta hấp thụ tuyệt kỹ này từ mẹ, có thể sử dụng thuần thục đến mười tám loại ám khí khác nhau.
Lúc này viên sỏi nhỏ xíu bay cực nhanh, người bên ngoài khó nhìn thấy nổi, bắn trúng đích vào ma huyệt trên người Đông Tuyết, khiến cô ta ngã người bất tỉnh nhân sự.
Chuyện xảy ra cực nhanh, người ngoài tuyệt nhiên không ai nhận ra Nhạc Tiểu Tuấn đã xuất thủ như thế nào, chỉ kịp thấy thân hình chàng lướt nhanh như chớp, rồi cả người Đông Tuyết nhào ra ngoài, đoạn ngã lăn ra đất.
Chung quy chẳng ai ngờ nổi Đông Tuyết bị khống chế huyệt đạo không phải do Nhạc Tiểu Tuấn mà chính là do Trúc Thu Lan.

Cảnh vừa xảy ra. khiến tất cả mọi người la lên “Ồ” một tiếng, vừa kinh ngạc vừa biểu hiện niềm cảm xúc khác nhau.
Với bọn Thân cô nương thì bị chấn động gần như bật khỏi ghế, nhưng với bọn Tống Văn Tuấn, Huy Huệ Quân thì kinh ngạc xen lẫn mừng khấp khởi trong lòng, mắt ai nấy sáng lên long lanh.
Người kinh động nhất phải nói là Tống Văn Tuấn, hắn đã từng động kiếm qua với chàng, hắn thầm hiểu kiếm thuật của chàng so với hắn có phần kém nửa bậc. Thế nhưng làm sao chỉ nội một chiêu đầu đã hạ được Đông Tuyết?
Nhạc Tiểu Tuấn hất ngã Đông Tuyết xong, thanh nhuyễn kiếm cũng tiện tay cuộn tròn lại cất vào trong thắt lưng, quay nhìn Thân cô nương ôm quyền nói :
- Tại hạ vận may thắng trận đầu, Thân cô nương nếu còn chưa tin, thì có thể phái thêm vị khác ra đấu.
Thân cô nương tuy chấn động thật sự, nhưng trên nét mặt, và trong ánh mắt lộ vẻ hoài nghi, rõ ràng là khó tin, bèn nói :
- Ngươi đã làm gì Đông Tuyết?
Nhạc Tiểu Tuấn cười ha hả nói :
- Thân cô nương cứ yên tâm, tại hạ chỉ dùng mũi kiếm điểm vào Ma huyệt của cô ta mà thôi.
Thân cô nương trên mặt phủ một lớp băng lạnh, quay đầu nói :
- Xuân Phong, ngươi ra tiếp hắn một chiêu xem.
Xuân Phong đã nắm kiếm trong tay, nhưng nghe nói “thử hắn một chiêu” ngầm hiểu ý chủ là “một chiêu đoạt kiếm”, chính là thi triển tuyệt kỹ của mình.
Xuân Phong nghiêng mình lên tiếng đáp :
- Tiểu tỳ xin tuân mệnh.
Nói rồi bước ra khỏi nhà thủy tạ, hai tay cầm hai thanh đoản kiếm kẹp gấp vào cổ tay, bước đến gần trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn, hai tay vòng lại thi lễ nói :
- Nhạc tướng công có thể ra chiêu.
Đương nhiên chỉ là một cử chỉ cố làm mà thôi.
Nhạc Tiểu Tuấn đã thầm hiểu tâm ý của đối phương, cười lớn nói :
- Xem ra tại hạ không phát chiêu trước thì cô nương sẽ không hoàn thủ. Tại hạ cung kính bất như tuân mệnh.
“Soẹt” một tiếng ngân dài, thanh nhuyễn kiếm trong tay lần nữa rút phắt ra cầm trong tay, quát lớn :
- Cô nương cẩn thận.
Dứt câu, một chiêu Tiếu Chỉ Nam Thiên, từ từ đâm tới.
Một kiếm đã đâm ra, rõ ràng chẳng khác gì chiêu Tiều Phu Vấn Lộ,

khiến Xuân Phong không chút hoài nghi đó chỉ là chiêu dụ địch.
Khi thanh nhuyễn kiếm trong tay Nhạc Tiểu Tuấn từ từ đâm tới, cả người Xuân Phong di động, thân hình loáng lên ngược theo thân lưỡi kiếm áp sát vào người chàng, tả thủ nhanh như chớp chộp vào uyển mạch của chàng.
Nhạc Tiểu Tuấn cười thầm trong bụng, khi thấy đối phương đã trúng kế, tay kiếm vừa phát ra nửa chừng liền thâu lại, tay trái thủ sẳn, liền phóng trảo chộp vào cổ tay trái đối phương, miệng cười cười nói :
- Đáng tiếc cô nương chậm mất rồi.
Xuân Phong lúc này biết mình bị hớ, tay trái không chộp trúng tay kiếm đối phương, trái lại cổ tay mình còn bị ngũ trảo của đối phương chộp trúng, có muốn rụt lại cũng không kịp.
- Ái.
Chỉ nghe một tiếng la lên của Xuân Phong, cả người bị một thế hất của Nhạc Tiểu Tuấn văng ra ngoài.
Trúc Thu Lan đúng như kế hoạch, viên sỏi thứ hai đã thủ sẳn trong tay, lập tức bắn ra điểm trúng huyệt đạo trên người Xuân Phong.
Xuân Phong nằm mộng cũng không ngờ tới sự tình diễn biến thay đổi nhanh như vậy, khi kịp hiểu ra chuyện gì thì cả người đã nằm sõng soài trên mặt đất rồi.
Đương nhiên đứng bên ngoài không ai có thể nhận ra thủ pháp phóng ám khí kỳ tuyệt khống chế huyệt đạo của Trúc Thu Lan, song phương chỉ nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn bằng một thủ pháp cổ quái đã hạ liên tiếp Đông Tuyết và Xuân Phong, kết quả cả hai người đều nhận hậu quả như nhau.
Tống Văn Tuấn tuy lòng mừng khấp khởi, nhưng trong ánh mắt hiện nét kinh hoàng lạ thường.
Huy Huệ Quân ngược lại, ánh măt sáng lên vì sung sướng, chỉ có điều tấm mạng che mặt khiến người ta khó nhận ra được.
Nhạc Tiểu Tuấn thần thái bình thường điềm nhiên như không, ngước mắt nhìn Thân cô nương cười nói :
- Thân cô nương, giờ thì tại hạ đã đủ tư cách để lĩnh giáo với cô nương rồi chứ?
Thần thái chàng càng trấn tĩnh thì Thân cô nương ngược lại càng lạnh lùng, cô ta từ từ đứng dậy khỏi ghế, cặp nhãn thần lộ sát cơ, gắn chặt vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn đang đứng bên ngoài cách chừng ba trượng, buông một tiếng lạnh bạo :
- Đủ!
Bỗng thấy Hạ Vũ và Thu Sương đứng sau lưng cô ta, quì gối xuống thốt lên :

- Thân cô nương, bọn tiểu tỳ...
Thân cô nương không để bọn họ nói hết, đưa tay cắt ngang, rồi nhìn Thu Sương nói :
- Mang kiếm lại cho ta.
Thu Sương không dám cãi lệnh, liền hai tay dâng thanh trường kiếm nằm trong bao vải gấm.
Thân cô nương đưa tay đón lấy bao kiếm rồi khoát bộ đi ra ngoài nhà thủy tạ, đến trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn lạnh lùng nói :
- Ngươi hiện tại có thể thả chúng ra.
Một câu nói này cứ như ra là lệnh.
Nhạc Tiểu Tuấn tối hôm qua đã gặp cô ta, chỉ cách một chiếc bàn, và cũng dưới ánh đèn, hoa diện cô ta tuy có chút lạnh lùng, nhưng vẫn xinh đẹp ôn nhu. Nhưng lúc này đây chỉ thấy sắc diện cô ta lạnh lùng đến trắng xanh, trông phải rùng mình.
Ưu kỳ là đôi mắt tợ như hai hạt hàn châu phát xạ ánh sáng xanh lạnh, khiến người ta chỉ nhìn trực tiếp một cái đã nổi gai ốc cả người.
Quả thật là một cái đẹp chết người vậy.
Nhạc Tiểu Tuấn trấn định tâm thần nói :
- Thân cô nương. Thực tình xin lỗi, hai vị cô nương này trong tay tại hạ, chừng nào chúng ta còn chưa động thủ phân thắng bại thì tại hạ khó lòng thả bọn họ ra, bởi vì...
Chàng chăm mắt nhìn đối phương không nói hết câu.
Thân cô nương hỏi dồn ngay :
- Bởi vì thế nào?
Nhạc Tiểu Tuấn cười cười nói :
- Bởi vì thủ hạ của cô nương đều giỏi kỹ thuật đoạt kiếm, mà bằng các bằng hữu của tại hạ đây thảy đều dùng kiếm, tại hạ không thể không cẩn thận, tạm thời khống chế hai vị cô nương này vậy.
Thân cô nương hừ một tiếng lạnh lùng, cố nén bực tức trong lòng, gằn giọng :
- Hảo, vậy thì ngươi phát chiêu đi.
- Không.
Nhạc Tiểu Tuấn đáp gọn rồi giải thích :
- Tại hạ vừa rồi đã nói, chúng ta hiện tại đang đánh cuộc với nhau, thắng bại mỗi người chiếm một nửa, phải cần có giao ước chứ.
Thân cô nương không kiên nhẫn được nữa, lạnh giọng nói :
- Ngươi định đánh cuộc gì?
- Tại hạ đêm nay đến đây để lấy giải dược ở nơi cô nương, chính là Tán độc công giải dược.
Thân cô nương không nén nỗi tức giận, thét lên :

- Hừ, ngươi nghĩ là có thể thắng được ta ư?
Nhạc Tiểu Tuấn khẳng khái đáp :
- Tại hạ nói đây là đánh cuộc, nếu tại hạ vận may mà thắng, hy vọng cô nương trao thuốc giải cho.
Thân cô nương quét mắt nhìn chàng một cái sắc lẹm, hất hàm hỏi :
- Nếu ngươi thua thì sao?
Câu hỏi trịch thượng mà sắc lạnh, khiến người nghe không khỏi bất cảm.
Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng đã nghĩ, chẳng có chút do dự đáp ngay :
- Tại hạ nếu thua dưới kiếm cô nương, nguyện tuân theo sự phát lạc của cô nương.
- Hảo.
Thân cô nương đáp một tiếng chắc nịch rồi ngước mắt nhìn chàng nói tiếp :
- Ngươi định đấu bao nhiêu chiêu?
Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp :
- Điều này thì theo ý cô nương vậy.
Thân cô nương ngẫm nghĩ một lát rồi nói :
- Hạn trong năm mươi chiêu, đủ chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :
- Tại hạ đã nói, cứ theo ý của cô nương mà.
Thân cô nương cười nhạt nói :
- Ngươi thật khéo ăn nói.
Nụ cười lạnh nhạt thấy mà rùng mình, thế nhưng sắc mặt càng lạnh lùng càng lộ một nét đẹp kinh hồn.
Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai đáp :
- Cô nương quá khen.
Nói rồi chàng quay lại nhìn bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân ôm quyền nói :
- Tại hạ đã ước định đấu với Thân cô nương trong năm mươi chiêu, phiền nhị vị làm công chứng cho lần này.
Thân cô nương ngọc thủ từ từ giơ lên, rút thanh trường kiếm thép xanh lạnh như thu thủy, nhướng mắt nói :
- Nhạc tướng công, mời.
Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :
- Tại hạ thọ giáo cô nương, đương nhiên là do cô nương xuất chiêu trước.
Thân cô nương cũng không muốn khách sáo nhiều, “ừm” một tiếng, kiếm giơ lên cao nói :
- Vậy thì tôi ra chiêu đây.

Thanh trường kiếm theo đó bổ ra một chiêu, mũi kiếm đâm tới Nhạc Tiểu Tuấn.
Cũng chỉ là chiêu Thanh Long Thám Huyệt, nhưng chiêu kiếm chỉ nhằm vào khoảng không trên vai chàng, quyết không đâm thẳng vào người.
Trúc Thu Lan là người hành tẩu giang hồ khá sớm, cho nên làm sao mà không nhận ra được điều này, nàng chỉ cười thầm trong lòng.
Nhạc Tiểu Tuấn tuy nhận ra đường kiếm, nhưng cũng di bộ ra ngoài nửa bước, nhuyễn kiếm trên tay vận kình phát ra chiêu Bế Hộ Tông Kinh, đánh chếch ra ngoài.
Một chiêu này rõ ràng cũng không phải để tấn công đối phương, chẳng qua chỉ là để trả lễ chiêu kiếm vừa rồi của đối phương.
Chiêu đầu tiên, Thân cô nương không ra chiêu hiểm, cũng không có ý hạ thương địch, cho nên chàng cũng không thể thiếu lễ độ, đó mới chính là kiếm đạo vậy.
Trúc Thu Lan thấy hai người đối kiếm mà như múa như vũ, đưa mắt lược mày, bất giác trong lòng sinh giận.
Bấy giờ lại tiếp chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, nhưng cũng không khác gì chiêu đầu, bọn họ tựa hồ như đang diễn kịch thì đúng hơn.
Trúc Thu Lan trong lòng càng cay hơn, không kìm nổi, kêu toáng lên :
- Nhạc huynh, tất thảy chỉ có năm mươi chiêu, huynh cần phải thắng cô ta mới lấy được thuốc giải, nhượng nửa chiêu cũng hỏng đại sự đấy.
Mấy chữ “nhượng nửa chiêu” lọt vào tai Thân cô nương, khiến cô ta nghe như kim chích vào tai.
Tại sao lại nhượng nửa chiêu? Mà khẩu khí người nói lại là một nữ nhân hàm chứa châm chích, chẳng phải xem thường cô ta đó sao?
Nữ nhân thường không chịu ai nói lời chạm tự ái của mình, bấy giờ nghe câu nói này, Thân cô nương nhếch mép cười nhạt, kiếm bỗng thâu về rồi phát ra chiêu, nhưng lần này cực nhanh và hiểm, nhằm thẳng vào người Nhạc Tiểu Tuấn mà đâm tới.
Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy, thế kiếm vẫn còn hòa hoãn như lúc đầu, chẳng ngờ thế kiếm của Thân cô nương đột nhiên biến nhanh mạnh đâm tới rất hiểm, đến biến chiêu hóa giải cũng không kịp.
Trong nguy sinh trí, thanh nhuyễn kiếm trong tay chàng vận đủ kình lực thẳng cứng như cương thạch, đồng thời thân hình đảo bộ di hình, chuyển hẳn qua một bên trái. Một chiêu này chàng chỉ tùy cơ ứng biến, thi triển chiêu Thanh Long Diễu Trụ trong Côn Luân kiếm pháp.
Chuyện xảy ra trong chớp mắt, mọi người đứng ngoài chỉ kịp nhìn

thấy hai ánh kiếm thép chạm nhau, ngân lên “kong” một tiếng đinh tai nhức óc, hàng trăm tia lửa bắn tung tóe tứ phía, theo đó hai lưỡi kiếm dạt ra hai nơi.
Nhạc Tiểu Tuấn người bật lui lại một bộ, chàng cảm thấy cổ tay cầm kiếm nóng ran lên.
Thân cô nương chừng như cũng bất ngờ, mặc dù chiêu phát là chủ động, cả thân hình thon thả lướt thước lui sau, cổ tay phải cũng ê ẩm.
Hai người trực nghênh một chiêu này, tự nhiên thầm hiểu nội lực hỏa hầu của nhau, đồng thời đấu ý cũng dâng lên.
Thân cô nương vừa thoái ra ngoài là lập tức hươi kiếm xông vào, “vù vù vù”, liên tiếp ra ba thế kiếm, thế rất hung mãnh.
Nhạc Tiểu Tuấn gần đây kinh nghiệm động thủ với địch nhân càng phong phú hơn, chàng không chút hốt hoảng, bộ cước hạ tấn, kiếm phát chiêu từng thức hóa giải ba chiêu kiếm của đối phương, đồng thời thuận cơ cũng phản công liền hai kiếm.
Thân cô nương đẩy ra một kiếm của Nhạc Tiểu Tuấn, cười nhạt nói :
- Xem ra ngươi quả nhiên không phải là người của Vô Lượng kiếm phái.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì hiếu kỳ, hỏi :
- Cô nương làm sao lại nghĩ tại hạ là người của Vô Lượng kiếm phái?
- Ừm, bởi chính vì thanh nhuyễn kiếm trong tay ngươi chính là bảo vật của Vô Lượng kiếm phái.
Nhạc Tiểu Tuấn “à” lên một tiếng, chợt hiểu ra, nói :
- Thì ra là vậy.
Hai người nói thì nói, nhưng hai thanh kiếm trong tay họ không chút ngưng nghỉ, từng chiêu tiếp từng chiêu, chẳng thể lơi lỏng nửa thốn. Ánh thép ngời ngời tỏa lạnh cả không gian. Trong màn kiếm ảnh, chỉ loáng thấy hai nhân ảnh lúc quyện vào nhau lúc tách ra, chung quy chưa thể nhận ra ai đang chiếm được thượng phong, đồng thời nhân mọi người chú ý đến thế kiếm của bọn họ, nên chẳng ai nghe được câu chuyện của bọn họ.
Trong chốc lát đã qua hai mươi chiêu, Nhạc Tiểu Tuấn càng đấu chiêu thức càng lão luyện thành thục, cứ hết chiêu kiếm trong kiếm pháp của môn phái này rồi lại chiêu thức trong kiếm pháp của môn phái khác, mà mỗi chiêu đều ngầm chứa sự uyên thâm ảo diệu của nó.
Có điều dưới kiếm của chàng thi thố thì tất cả những chiêu kiếm vốn tạp môn ấy lại liên hoàn bất tuyệt, cứ y như được sáng tác từ trong

một pho kiếm pháp.
Thân cô nương ngay từ khi không còn nghĩ chàng là người của Vô Lượng kiếm phái thì cố bằng trong kiếm thuật mong nhìn ra lai lịch thân thế của chàng. Thế nhưng kiếm pháp của chàng thay đổi biến đổi liên tục, khiến cô ta không thể nhận định được chàng là môn đệ của kiếm phái nào.
Tuy là vậy, nhưng thanh trường kiếm trong tay Thân cô nương cũng phát huy tuyệt học đến tuyệt đỉnh, quyết không kém Nhạc Tiểu Tuấn nửa thức. Kiếm nhẹ theo hình như phiêu hốt, uyển chuyển khoan thai, mà cũng không kém phần dũng mãnh.
Nháy mắt thêm năm chiêu qua nhanh. Thân cô nương nhìn thấy năm mươi chiêu hạn định phân thắng bại, giờ đã qua hơn một nửa, thì trong lòng cũng gấp lên.
Từ nhỏ cô ta đã được nuông chìu thành tính kiêu ngạo lãnh bạc, lúc nay quyết thắng cho được Nhạc Tiểu Tuấn. Chỉ nghe từ miệng cô ta huýt dài một tiếng lanh lảnh, kiếm theo tiếng huýt vung lên hoa nhanh, từ thanh kiếm phát ra hàng trăm ngàn kiếm ảnh, cả không gian như một trận hoa kiếm rơi tả tơi.
Đừng nói đến Nhạc Tiểu Tuấn, mặc dù từ nhỏ thụ nghiệp kiếm nghệ của sư phụ, đều là tuyệt chiêu kiếm thuật tuyển chọn từ các môm phái. Thế nhưng chàng chưa từng nhìn thấy một chiêu kiếm nào lại kỳ ảo như thế.
Ngay cả lúc này đứng ở bên ngoài, Tống Văn Tuấn được hấp thụ kiếm pháp chân truyền từ phụ thân là Võ lâm Đệ nhất kiếm, nhìn cũng không thể phân biệt thế kiếm rõ ràng.
Huy Huệ Quân trên mặt che mạng nên không nhìn ra được biểu hiện thần sắc và trong ánh mắt như thế nào. Thế nhưng nhìn thấy tay nàng nắm chặc trường kiếm run run đến rịn cả mồ hôi, đủ biết trong lòng kích động rất mạnh.
Cả đến Trúc Thu Lan, tim nàng lúc này như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trên sắc diện lúc xanh lúc trắng, chứ như chính nàng là người đang lâm vào cuộc đấu.
Chính tại lúc này, chỉ nghe một tiếng thét lớn, tiếp liền “tang, tang” hai tiếng, kèm theo những tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, tạo nên một thứ âm thanh hỗn tạp.
Rõ ràng vừa rồi một tiếng đàn cổ quái kia đã ngân lên.
Trong nhà thủy tạ chừng như vừa có biến cố.
Mọi người giật mình quay đầu nhìn, bấy giờ chỉ thấy cả bốn chiếc đèn lồng đều tắt ngấm, một bóng người loáng thoáng lướt nhanh ra khỏi nhà thủy tạ trong một tràng cười quái đản.

Thân cô nương đánh nhau với Nhạc Tiểu Tuấn đến hồi kịch liệt, chiêu phát ra đến tuyệt cảnh, nhưng thấy có biến cố thì không lòng dạ nào động thủ với chàng nữa, lập tức quay người thét lớn :
- Công Tôn Quyền, ngươi dám hủy chiếc bảo cầm của ta!
Thét rồi bỏ mặc Nhạc Tiểu Tuấn, người vọt, kiếm phóng, hợp nhất làm một, như một ngọn phi tiễn xuyên đêm, phóng truy theo Công Tôn Quyền. Miệng thét lớn hạ lệnh :
- Các ngươi giữ hết bọn người này lại cho ta, đêm nay bất cứ người nào vào đây, quyết không thể chạy thoát.
Nói hết câu thì cả người cô ta đã thoát ra khỏi bức tường thành biến mất.
Cứ nghe câu nói của cô ta thì bóng đen vừa rồi phóng ra từ nhà thủy tạ bỏ chạy hẳn phải chính là Hắc Y Thuần Dương Công Tôn Quyền.
Lão ta nhân lúc Thân cô nương mãi chú tâm động thủ cùng Nhạc Tiểu Tuấn, mọi người còn lại cũng dán mắt vào trận đấu, xuất kỳ bất ý ra tay hủy diệt chiếc bảo cầm cổ quái của Thân cô nương. Đồng thời lão ta còn cứu luôn cả gã môn đồ tiểu tử mặt đen, chính vì vậy mà Thân cô nương phừng lửa giận tam trượng, xách kiếm truy theo lão rất gấp.
Nhân vì lúc phát nộ, Thân cô nương nộ lây sang cả những người đột nhập vào trang viện đêm nay, cho nên mới chẳng tha qua luôn bọn Nhạc Tiểu Tuấn năm người.
Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn lúc ấy đánh nhau với Thân cô nương, cứ theo khách quân của người bên ngoài thì chàng tất lâm vào nguy hiểm dưới chiêu kiếm vừa rồi của Thân cô nương. Nhưng kỳ thực, bằng vào bộ pháp tỵ kiếm mà chàng hấp thụ của sư phụ chàng từ nhỏ thì chẳng khó khăn gì lắm cũng có thể thoát khỏi màn kiếm ảnh như trận mưa đổ kia.
Bấy giờ, đột nhiên nhìn thấy Thân cô nương bỏ mình truy theo nhân ảnh của Công Tôn Quyền, màn kiếm theo đó mà biến mất, chàng tuy chưa thấu hiểu ra chuyện gì, nhưng nhẹ nhõm thở phào, định thâu kiếm lại.
Trúc Thu Lan lướt người nhanh tới bên chàng, giọng quan tâm, hỏi :
- Nhạc huynh có sao không?
Huy Huệ Quân lúc nay bất tri bất giác cũng đã tiếp cận hơn, nhưng vì nhìn thấy Trúc Thu Lan tranh hỏi trước nên nàng cũng chỉ lặng người đứng yên không lên tiếng.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi thì chỉ mỉm cười nói :
- Thân cô nương kiếm pháp tinh thâm, nhưng tại hạ có thể ứng phó....

Bọn họ chỉ vừa nói chuyện với nhau mấy câu, đã thấy trước mặt bóng người thấp thoáng nhảy ra, chính là Hồ đại nương dẫn Hạ Vũ và Thu Sương ba người phân thành thế chân vạc vây lấy bọn họ.
Tử Kim Tiêu cũng nhanh chóng phóng đến bên người bọn Xuân Phong và Đông Tuyết, đưa tay phải giải khai huyệt đạo cho bọn họ.
Xuân Phong, Đông Tuyết vừa hồi tỉnh.
Tử Kim Tiêu phất tay ra hiệu rồi cả ba tới hợp cùng và bọn Hồ đại nương thành sáu người phân ra vây kín bọn Nhạc Tiểu Tuấn năm người.
Tống Văn Tuấn tay cắp kiếm quét mắt hỏi :
- Các ngươi định làm gì hử?
Hồ đại nương nói :
- Chẳng lẽ không nghe Thân cô nương hạ lệnh cho chúng ta thế nào sao? Các ngươi tất nhất chớ nên tháo chạy, chờ Thân cô nương trở lại đã.
Tống Văn Tuấn phát nộ nói :
- Hừ, chỉ bằng vào bọn các ngươi mà đủ tư cách giữ chân chúng ta lại hay sao? Vã lại chúng ta há phải chờ Thân cô nương của các ngươi trở lại.
Xuân Phong dũng khí nói :
- Đằng nào các ngươi có muốn hay không cũng phải ở lại đây đợi.
Nhạc Tiểu Tuấn nhướng mày cao giọng nói :
- Tại hạ vốn ước đấu với Thân cô nương năm mươi chiêu, chẳng ngờ chưa phân thắng bại thì biến cố xảy ra. Tại hạ vốn định chờ Thân cô nương trở lại đấu tiếp. Thế nhưng các ngươi buông lời ép bức như vậy, tại hạ không muốn ở lại nữa. Thân cô nương có trở lại các ngươi cứ nói là Nhạc mỗ này ngày mai sẽ tới.
Tử Kim Tiêu từ đầu đến giờ chẳng lên tiếng, bấy giờ nghe thế bèn nói :
- Nhạc thiếu hiệp nhất định đi, như thế chẳng phải làm khó dễ bọn tại hạ sao?
Trúc Thu Lan mắt hạnh phát hàn quang, lạnh giọng nói :
- Các ngươi hẳn nhất định giữ chúng ta lại đây?
Huy Huệ Quân quay đầu nói :
- Nhạc huynh, biểu ca, chúng ta đi thôi!
Đột nhiên một giọng già nua từ đâu vang lên :
- Chư vị không thể đi được.
Tiếp đó chỉ thấy trong bóng đêm một bóng người lững thững bước tới.

Chương 16
Quái Y Kim Thiết Khẩu

Mọi người đều đưa mắt nhìn, chỉ thấy đó là một lão già vận trường bào đen, đầu tóc bạc trắng bện thành một búi dài, mặt đầy nét nhăn, râu lởm chởm cũng trắng như cước. Lưng hơi còng xuống chậm rãi bước tới.
Thoạt nhìn lão, cả Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan đều hơi sửng sốt, lão ta chẳng phải chính là lão quản gia lẩm cẩm ngày hôm qua đã mở cửa cho bọn họ đó sao?
Lão già đôi mày rũ xuống, cử chỉ chậm chạp, chính ngày hôm qua bị Trúc Thu Lan điểm huyệt, sau đó bọn họ vào lục soát trong trang viện, nhưng khi trở ra đã chẳng còn thấy lão ta đâu nữa, có điều lúc ấy bọn họ sơ hốt nên không để ý.
Lúc này, lão từng bước đi qua cầu, trên tay cầm ống tẩu cán dài, thần thái vẫn tỏ vẻ yếu đuối bạc nhược.
Thoạt trông lão ta, từ thần thái bộ dạng không một chút tỏ ra là người có luyện võ công.
Ngược lại Hồ đại nương vừa nhìn thấy lão già lưng còng xuất hiện thì mặt lộ vẻ vui mừng, la lên :
- Đằng lão, ông đến vừa khéo....
Lão già áo đen họ Đằng không đợi bà ta nói hết câu, đã khề khà kéo dài giọng nói :
- Lão hán đã đến từ lâu!
Hồ đại nương nói :
- Đằng lão đến từ lâu thì tốt, Thân cô nương căn dặn....
Đằng lão tựa hồ như không muốn nghe nhiều lời lải nhải, cắt ngang nói :
- Lão hán đã nói, bọn họ không thể đi được, chẳng người nào có thể rời khỏi đây!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe mà không khỏi thấy kỳ lạ, lão quản gia này rành rành là không biết võ công, ngày hôm qua chính bị Trúc Thu Lan điểm huyệt, nếu như một người luyện qua võ công, nào lại để người ta khống chế huyệt đạo dễ dàng như thế?
Thế nhưng cứ nhìn thần sắc vui mừng của Hồ đại nương và khẩu khí của chính lão ta thì tợ hồ như lão là người có bãn lĩnh rất cao cường.

Xuân Phong nói :
- Đằng lão, chỉ cần khống chế được gã họ Nhạc này, số còn lại cứ để tỷ muội chúng tôi ứng phó là đủ.
Cô ta là người đứng đầu trong bốn tiểu tỳ thân cận của Thân cô nương, vừa rồi nếm đòn của Nhạc Tiểu Tuấn, thầm hiểu không phải là đối thủ của chàng, cho nên mới đẩy cho lão Đằng. Ý muốn mượn tay lão trả thù cho nỗi tức nhục vừa rồi.
Đằng lão nghe nói thì đảo nhanh đôi ngươi rồi ngưng chú vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Có phải ngươi nói là tiểu tử này không?
- Chính là hắn.
Đằng lão rít một hơi thuốc rồi trở tay trỏ cán ống tẩu vào người chàng, nhướng mắt hỏi :
- Thằng nhóc, ngươi là môn hạ của ai?
Hiện tại thì Nhạc Tiểu Tuấn đã tin chắc lão quản gia này nhất định phải là một cao nhân thân tàng bất lộ, nhún vai cười nhạt nói :
- Tại hạ là môn hạ của ai, với lão hán há có liên quan gì?
Đằng lão nói :
- Đương nhiên là có liên quan, giả ngươi là môn hạ của cố nhân lão hán thì lúc xuất thủ, lão hán có thể nể tình mà nhẹ tay, tuy cũng ra đòn nhưng chẳng đến nỗi khiến ngươi thương vong.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Còn nếu như tại hạ không phải là môn đồ của cố nhân lão hán thì sao?
- À, nếu thế thì lão hán chẳng cần khách khí!
Nói rồi lão chẳng để Nhạc Tiểu Tuấn nói thêm, tiếp ngay :
- Lão hán xưa nay xuất thủ không chết cũng tàn, cho nên mới hỏi cho rõ ràng.
Nhạc Tiểu Tuấn cười cười đáp :
- Điều này thì lão hán nên yên tâm, sư phụ tại hạ quyết không phải là cố nhân của lão hán đâu?
Đằng lão hỏi lại :
- Làm sao ngươi biết được lệnh sư không phải là cố nhân của lão hán?
- Ồ, vì ngay đến tại hạ cũng không biết tính danh của gia sư.
Đằng lão chuyển động đôi nhãn châu, giọng kỳ lạ hỏi :
- Sao lại vậy, ngay đến lệnh sư mà ngươi cũng không biết được tính danh ư?
Xuân Phong nhìn thấy Đằng lão và Nhạc Tiểu Tuấn cứ nói mãi không xong trong lòng không kiên nhẫn được, chen ngang nói :

- Đằng lão, hắn đến sư phụ của mình mà cũng không biết, lão hơi đâu mà lại nghĩ đến chỗ cố cựu thân giao...
Đằng lão trên mặt thoáng chút do dự, nhưng rồi cười nói :
- Quả là thế, nhưng vì vừa rồi lão hán thấy hắn thi thố mấy chiêu thủ pháp xem ra rất giống với thủ pháp của một bằng hữu của lão hán, cho nên mới hỏi một câu cho rõ.
Xuân Phong nói :
- Hiện tại thì đã hỏi xong, lão có thể xuất thủ rồi chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe Xuân Phong cứ thúc giục Đằng lão động thủ, chàng đương nhiên nghe ra ẩn ý trong khẩu khí của cô ta tự tin chỉ cần Đằng lão xuất thủ tất sẽ chế ngự được chàng ngay.
Bất giác trong lòng chút hào khí trỗi lên, hiên ngang nói :
- Lão trượng, Xuân Phong cô nương đã giục lão xuất thủ, tại hạ cũng mong lĩnh giáo mấy chiêu tuyệt học chẳng chết cũng tàn của lão trượng. Chẳng cần khách khí nữa, lão cứ ra tay đi!
Đằng lão rít bạo một hơi thuốc cháy rực rồi bỗng ưỡn người thẳng lên, từ mồm mũi ba làn khói thuốc xám xịt tỏa ra như ba ống khói, cất giọng như sấm :
- Hảo! Thằng nhóc, ngươi tiếp đây.
Dứt lời, bằng bộ pháp Bàn Long Diễu Bộ, người lướt nhanh tới trước người Nhạc Tiểu Tuấn, năm ngón trảo vừa đen đủi, vừa gầy như que củi, chộp vào hông sườn trái của chàng.
Tay lão quất thủ, ngón tay còn chưa chộp đến đã thấy năm chiếc móng tay vốn cong lại, giờ đây duỗi ra dài có đến thêm ba thốn, mỗi chiếc móng như một thanh kiếm nhọn xé gió rít lên kình phong nghe đến rợn cả người.
Nhạc Tiểu Tuấn đối với lão già thân tàng bất lộ này chẳng dám khinh xuất, chàng thi triển thân pháp Tỵ kiếm của sư phụ truyền thụ, người lách tới trước một bộ kịp tránh cực hiểm của lão già.
Đằng lão một trảo đầu không trúng thì cười gằn lên mấy tiếng ghê rợn, rồi ống tẩu trong tay trái tiếp liền điểm tới một chiêu khác, cứ thế hai tay xuất thủ liên hoàn tấn công.
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ thi triển tuyệt học thân pháp của mình, người khi tả khi hữu, lúc tiến lúc thoái, mặc cho đối phương tấn công ồ ạt, nhưng thủy chung vẫn chưa đả động được chàng.
Nhạc Tiểu Tuấn kinh qua mấy trận đáu liền, chàng càng thể nghiệm ra một điều, môn Tỵ kiếm thân pháp này tuy tiếng gọi là vậy, nhưng không chỉ xảo diệu dùng để tránh kiếm thôi, mà bất cứ thủ pháp tấn công nào thì nó cũng né tránh có hiệu quả.
Đằng lão đánh liền mấy đòn không trúng, bất giác ngớ người thốt lên

:
- Thân pháp tuyệt lắm!
Nói rồi chẳng chịu để thua, lão nhào người tới, lần này lưỡng thủ tề xuất ống tẩu một chiêu Bích Long Thổ Châu, tả thủ lại thêm một trảo Bạch Hổ Bổ Ngưu.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương nhất chỉ, nhất trảo đồng lượt tấn công, thế rất hiểm ác. Nhưng chàng không chút nao núng, thân pháp của chàng thi triển mỗi lúc một thêm ảo diệu điêu luyện, chỉ kịp nhìn thấy bóng chàng loang loáng như hồ điệp vờn hoa, chẳng mấy chốc tránh khỏi liền hơn hai mươi chiêu của đối phương.
Từ đầu trận đến giờ, chàng nhất định không rút thanh nhuyễn kiếm ra, chỉ bằng thân pháp tuyệt nghệ của mình mà né tránh chiêu thức của đối phương, tuy vậy vẫn không hề để đối phương động đến được lai áo.
Chính điều này khiến cho Đằng lão giật mình ngầm chấn động mạnh, lão thầm nghĩ :
- Tiểu tử này thi triển thân pháp gì quái lạ vậy chớ?
Nhưng lão vốn thành danh giang hồ thì khi nào dễ chịu thua, lão phát giận gầm lên một tiếng người nhảy tới, lần này hóa trảo thành chưởng, đánh một chưởng thế như bài sơn đảo hải. Chỉ nghe thấy cuồng phong nổi lên, như một trận phong ba đột khởi cuồn cuộn tới người Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến giờ không rút kiếm hoàn thủ, mà chỉ bằng thân pháp tránh đòn, đương nhiên là chàng có dụng ý của mình, ấy là muốn thừ nghiệm xem môn Tỵ kiếm thân pháp hấp thụ từ sư phụ chàng, có thể tránh được các môn khác hay không?
Hiện tại thì hoàn toàn chứng thực được một điều là môn thân pháp kỳ tuyệt ấy có thể đối phó được và các môn thủ pháp tấn công khác.
Chính điều này khiến chàng phấn chấn trong lòng, nếu không thắng nổi đối phương thì chuyện thua cũng là khó.
Bấy giờ chàng thấy lão già công tới, cười vang lớn nói :
- Thủ pháp không chết cũng tàn của lão trượng, tại hạ đã lĩnh giáo!
Vừa nói thân hình vừa lướt chéo tới tránh đòn đối phương, đồng thời tả thủ vòng ra một thế Bạch Hạc Triển Dực vào vai lão già.
Đằng lão cũng không phải tay vừa, chỉ cười nhạt một tiếng, ống tẩu rụt về hóa chiêu đánh bạt vào tay trảo của chàng.
Nhạc Tiểu Tuấn chừng như đoán được đối phương sẽ phản thủ bằng chiêu này, đòn chưa ra hết, người xoay vòng qua phải, tay trảo hóa chưởng đánh ập tới ngực đối phương.
Chàng thi triển chiêu này là một chiêu tuyệt học của Phân Thủ Như

Lai thành danh giang hồ năm xưa trong võ lâm, phản thủ khích địch, thế như ba đảo đại động!
Chiêu đầu tiên chàng vừa phát ra, Đằng lão đã kịp nhận ra là chưởng pháp của Bạch Hạc môn, nhưng khi hóa chiêu thì lại là thủ pháp công phu của Thiếu Lâm khiến lão trong lòng lấy làm kinh ngạc.
Nhất là chiêu phản thủ thứ hai này, cán tẩu lão đã đánh ra hết tầm lúc này biến chiêu hóa giải tất chậm mất.
Đằng lão thì cũng tự cứu mình trước mới công địch sau, chỉ nghĩ vậy cả người lão thi triển tam bộ thoát thân lướt nhanh ra ngoài.
Tuy là thoát nhưng lão lại vốn là người thâm hiểm lại lão luyện kinh nghiệm giang hồ, khi bổ người nhào ra ngoài, đầu trước chân sau, thuận đà tung một cước hoàn đòn thốc vào hạ bộ Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn tuy đã có chút kinh nghiệm đánh nhau, nhưng khi thấy Đằng lão hoảng hốt nhào người ra ngoài né tránh một chiêu phản thủ cực hiểm của mình thì nhất thời khắp khởi trong lòng, chẳng thể ngờ một cước khóa hậu của lão già thi triển hiểm độc như thế.
Bấy giờ thoạt trông một cước ắt trúng vào hạ bộ, chàng chỉ xoay người theo bản năng, bổ nhoài ra ngoài, mới coi như tránh một đòn trí mạng, song phương cả hai tách ra hai đường, khoảng cách lúc này mới kéo ra xa.
Đằng lão trừng mắt nhìn chàng, mặt đổi sắc mấy lần, chứng tỏ lão đã tức giận đến cực điểm.
Đột nhiên nghe lão gằn giọng buông một tiếng “hảo” rồi rít dài một hơi, liền đó cả người nhảy vào tấn công Nhạc Tiểu Tuấn, vẫn tay trảo tay tẩu ra chiêu mà đánh.
Nhạc Tiểu Tuấn thi triển thân pháp né tránh, thấy hở là phản chiêu, lúc hai người đấu chiêu, thân hình tiếp cận nhau, bỗng thấy Đằng lão từ mồm phà ra một làn khói thuốc xám vào mặt chàng.
Tuy là khói thuốc, nhưng khi thổi ra lão đã ngầm vận nội lực, nên làn khói ngưng tụ áp vào mặt chàng, xông vào mũi, miệng, mắt khiến chàng trong chốc lát không phòng bị, phát ho thành tiếng.
Trúc Thu Lan thấy vậy hoảng hốt la lên :
- Hắn chính là Xuy Vụ Báo, Nhạc huynh thận trọng...
Tử Kim Tiêu hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Ngươi nói gì?
Dứt lời liền nhào tới phía nàng vung tay đánh ra một chưởng.
Trúc Thu Lan biết hắn ngoại hiệu Thanh Sát Thủ, mỗi chưởng đánh ra đều là chiêu sát thủ, cho nên không dám khinh suất đối đàu, tung người nhảy né tránh.

Tống Văn Tuấn thấy thế nhảy tới cản đường, nói lớn :
- Trúc cô nương lùi ra, để tôi thanh toán tên tặc tử này đã ngầm hại gia phụ.
Nói rồi định ra chiêu, nhưng lập tức nghe thoảng một làn hương, tiếp liền bóng người nhảy rới, chính là Xuân Phong, chống tay cười nhạt nói :
- Chúng ta đã phân chia rõ ràng rồi, ngươi phải động thủ với ta!
Tống Văn Tuấn ngầm hiểu, ả tiểu tỳ này giỏi môn không thủ đoạt kiếm, trong lòng đại nộ, hét lớn :
- Con nha hoàn muốn chết.
Không đợi đối phương tiếp cận, hắn liền xông tới vung chưởng tấn công.
Xuân Phong chẳng thoái, chỉ thấy thấp người xuống lách lấn tới bằng thân pháp điệu nghệ, tiếp cận người Tống Văn Tuấn, hữu chưởng đánh ra nhằm vào ngực gã.
Tống Văn Tuấn cứ ngở Xuân Phong chỉ học được thủ pháp đoạt kiếm, chẳng ngờ chưởng pháp cũng nhanh nhẹn uy mãnh như vậy, nhất thời thâu chiêu phát kiếm ra một chiêu hoàn thủ, đồng thời nhảy về sau. Khi thấy đã thoát hiểm, thâu nhanh kiếm vào võ.
Xuân Phong được cơ, chẳng chịu bỏ dỡ, liền tung người như bóng với hình tiếp cận tấn công.
Tống Văn Tuấn đã tức giận thật sự, không đợi cô ta ra chiêu, đã thấy song chưởng múa lên, phát chưởng đánh ra ào ào.
Đợi đến khi Xuân Phong nhảy người tới thì thế chưởng của Tống Văn Tuấn đã phát khởi như cuồng phong bão vũ chẳng còn tùy nghi tiếp cận, nháy mắt bọn họ quần lấy nhau tạo thành một cặp đấu.
Thấy Xuân Phong đã đấu với Tống Văn Tuấn, Hạ Vũ và Thu Sương cũng liền phân ra động thủ với Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy.
Huy Huệ Quân sở học của nàng không phải là kiếm pháp mà chính là nhất thân Thiết Trửu công, hấp thụ được từ phụ thân nàng, Hoài Dương đại hiệp.
Lúc này chẳng đợi Hạ Vũ kịp ra tay tiên công vi cường, nàng liền thi triển một thức Lưu Vân Phi Trửu phất đánh tới chủ động tấn công ngay.
Tiểu Thúy tính hiếu động, vốn đã muốn đánh nhau, bấy giờ thấy vậy cũng nhân vào đánh nhau với Thu Sương, tay đánh miệng chửi ầm ỉ, đánh không nhiều nhưng lại là cặp đấu náo động nhất.
Trở lại nói Đằng lão bấy giờ thổi một hơi thuốc vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn, chàng nhất thời không đề phòng nên bị khói xông vào mặt phát ho đến sặc sụa.

Đằng lão ngoại hiệu Xuy Yên Báo, đương nhiên xuất kỳ bất ý nhả khói thuốc nông nặc vào mặt đối phương chỉ là một thủ đoạn, kết thúc tất phải là một thủ đoạn khác.
Chính lúc Nhạc Tiểu Tuấn rụt người ho sặc sụa, ống tẩu dài có đến ba xích trong tay lão ta nhanh như chớp phóng tới điểm vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai, huyệt tương đài ngực trái và huyệt kỳ môn dưới rốn, thủ pháp cực nhanh.
Nhạc Tiểu Tuấn tuy mắt mũi sặc thuốc nhưng linh trí vẫn tỉnh táo, biết bị đối phương tung đòn hỏa mù tấn công, chàng tức giận thét lớn :
- Lão tặc ngươi thật hiểm độc!
Vừa nói, cả người chàng nhảy lùi lại né tránh, ngược lại giở thân pháp lướt xông vào, vung tay chộp nhanh vào uyển mạch của lão ta, bằng một thế hất khiến cả người lão đang lao tới bị hất nhào ra ngoài.
Đằng lão trước mắt nhìn thấy đã đắc thủ, chẳng ngờ trong vô tri vô giác chỉ thấy bóng người loáng lên, rồi cổ tay trái bị chộp, một cái hất mạnh khiến người lão văng nhào ra ngoài, hai mắt trân trân nhìn gã thiếu niên trước mắt tựa hồ như không còn tin nổi ở mắt mình.
Thứ nhất, chính lão tận mắt nhìn thấy ống tẩu trong tay điểm trúng vào ba đại huyệt trên người Nhạc Tiểu Tuấn, cho dẫu bị trượt hai huyệt, thì chỉ cần một trong ba đại huyệt đó bị điểm trúng, đối phương cũng đã bị bế huyệt ngưng mạch mà ngã ra đất rồi.
Thứ hai, lão là cao thủ giang hồ, tay trái bấy giờ thi triển cầm nã thủ, tuy không trúng đối phương nhưng cũng chẳng dễ dàng để cho đối phương chỉ bằng một thế chộp hất lại văng ra ngoài thế này. Đến lão cũng không kịp nhận ra đối phương đã thi triển thủ pháp như thế nào nữa.
Thực tình lão không thể nào ngờ có một khả năng như vậy xảy ra, cho nên lão đứng trân người nhìn chăm vào chàng đến thất thần, miệng buột thốt lên :
- Chẳng lẽ là Nghịch Mạch huyền công?
Lão ta quả nhiên chẳng hổ danh cao thủ lão luyện giang hồ, chỉ nhìn chiêu đã nhận ra công phu của các môn phái.
Lão chỉ nghĩ duy nhất trong thiên hạ người luyện thành Nghịch mạch huyền công mới không bị trúng chỉ lực điểm huyệt người khác khống chế.
Nhưng điều đó chỉ giải thích sau nghi vấn thứ nhất, còn Nhạc Tiểu Tuấn bằng thủ pháp nào chộp cổ tay lão ta hất văng ra ngoài thì lão ta vẫn chịu không thể biết nổi.

Chính tại lúc đó, Nhạc Tiểu Tuấn bên tai bỗng nghe có tiếng nữ nhân thét lên một tiếng tựa hồ như có người vừa ngã trên cầu.
Lúc nầy tất cả năm cặp đấu đều ở trên cầu, chàng đưa mắt nhìn mới kịp nhận ra chính là Trúc Thu Lan vừa mới trúng một chưởng của Tử Kim Tiêu ngã nhào trên mặt cầu.
Tử Kim Tiêu cười gằn lạnh lùng ra chiêu sắp sửa hạ độc thủ.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế giật mình, quát lớn một tiếng chẳng để ý gì đến Đằng lão, thân hình nhanh như chớp xẹt đến bên người Tử Kim Tiêu, chỉ bằng một cái chộp tay hất mạnh, đẩy văng người Tử Kim Tiêu ra ngoài.
Một chiêu này cũng hoàn toàn giống như chiêu vừa rồi đã đẩy ngã Đằng lão, khiến Tử Kim Tiêu cũng là cao thủ giang hồ mà nhất thời bị Nhạc Tiểu Tuấn hất ngã đến chẳng kịp nhận ra thế nào nữa.
Chỉ nghe ùm một tiếng, lần này Tử Kim Tiêu bị hất văng cao khỏi thanh cầu rơi xuống hồ sen, nước văng tung tóe, người cũng theo đó chìm mất.
Hồ sen nước không sâu lắm, thế nhưng bùn ngập nửa người, Tử Kim Tiêu rơi ầm xuống ngụp lặn mấy lần mới đứng thẳng người lên được, vùng vẫy cật hôi mực một lúc trong bùn mới bước gần đến bờ đá được.
Nhạc Tiểu Tuấn hất văng Tử Kim Tiêu rồi chẳng thèm để ý đến hắn, cúi người nhìn Trúc Thu Lan hỏi giọng lo âu :
- Trúc cô nương có làm sao không?
Trúc Thu Lan nằm nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng xanh, một câu ư hử cũng không nghe thấy.
Nhạc Tiểu Tuấn càng thêm lo lắng gọi lớn :
- Trúc cô nương, Trúc cô nương.
Trúc Thu Lan hơi thở yếu nhược tợ hồ như bế cả khí huyết, y nhiên không có tiếng đáp lại.
Nhạc Tiểu Tuấn càng phát hoảng hơn, chẳng nghĩ gì nữa, liền hai tay ẵm người nàng lên, quay người định phóng chạy đi.
Chẳng ngờ chưa chạy được bước nào đã nghe giọng Hồ đại nương quát lớn :
- Đông Tuyết nhanh chận hắn lại!
Bóng người loáng lên, liền thấy Hồ đại nương và Đông Tuyết cả hai song song phóng tới.
Nhạc Tiểu Tuấn tức giận, kịp đặt Trúc Thu Lan xuống, bằng một cái nhảy người chàng đã ập tới Hồ đại nương, không để bà ta kịp ra chiêu, chàng chộp tay bà hất một cái khiến cả người bà ngã sóng soài ra ngoài.

Đông Tuyết tận mắt chứng kiến Nhạc Tiểu Tuấn lần thứ ba chộp hất văng ba cao thủ hơn hẳn cô ta, tự nhiên trong lòng phát khiếp không dám đương đầu, chỉ nhảy người sang bên trố mắt mà nhìn.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế, vẫn chưa bế Trúc Thu Lan chạy đi, thấy bọn Tiểu Thúy đánh nhau với Thu Sương gần đó, chàng tự nhiên phát nộ, lướt người tới chộp vào cổ tay Thu Sương, lại hất bay xuống hồ.
Chỉ nghe Thu Sương hét một tiếng kinh động, tiếp liền một "bỏm", cả người ả chìm xuống hồ.
Trong một lúc chàng chộp hất được bốn người, khiến số còn lại khiếp đảm, chàng chẳng để tâm gì đến người khác, bước lại bế người Trúc Thu Lan lên thả bộ bước đi.
Tiểu Thúy thấy thế quay người gọi lớn :
- Tiểu thư, công tử, chúng ta đi nhanh thôi.
Huy Huệ Quân và Tống Văn Tuấn vừa rồi tuy đánh nhau, nhưng cũng biết sự kiện đang xảy ra, nghe Tiểu Thúy gọi vậy chẳng ham chiến nữa, liền nhảy phóc ra ngoài, bước chân theo Nhạc Tiểu Tuấn.
Còn lại Xuân Phong và Hạ Vũ, cả hai thấy bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân không đánh nữa, bước chân theo Nhạc Tiểu Tuấn, cả hai hung hăng thét lớn, định phóng chân đuổi theo.
Lúc này bọn Hồ đại nương, Tử Kim Tiêu và cả Thu Sương đang lom ngom lên cầu, Đằng lão thấy thế đưa tay cản nói lớn :
- Tiểu tử này thủ pháp thật kỳ quái, đến lão phu cũng không hóa giải nổi, các ngươi truy theo quyết không phải là đối thủ của hắn, chỉ thêm thiệt mà thôi.
Bọn Tống Văn Tuấn lúc này cũng đã qua cầu, do Tống Văn Tuấn đi đoạn hậu, đưa mắt nhìn tới trước thấy Nhạc Tiểu Tuấn ẵm Trúc Thu Lan đã phóng qua tường thành trang viện.
Khi cả ba vượt qua tường thành, thì bóng Nhạc Tiểu Tuấn đã không còn nhìn thấy đâu nữa.
Tống Văn Tuấn chân vừa chạm đất ổn lập, liền thấy từ trong rừng cây một bóng người vọt ra, thấp giọng hỏi :
- Công tử, tình hình thế nào?
Người này chính là vị Tổng quản Hoắc Vạn Thanh.
Tống Văn Tuấn khoát tay nói :
- Chúng ta đi.
Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn ẵm Trúc Thu Lan trong tay vọt qua tường thành trang viện, cúi thấp đầu nhìn vẫn thấy nhiều mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệt như tờ giấy, hơi thở yếu ớt trông thật nguy hiểm. Trong lòng chàng hoảng hốt, nhất thời chưa biết nên làm gì, cứ bế nàng

trên tay cắm đầu chạy thục mạng không có mục đích.
Chạy như thế một hồi, thần trí như tỉnh lại chuyện hồi trưa bọn họ gặp gã thầy bói Kim Thiết Khẩu, chính lão ta đã bói cho Trúc Thu Lan, từng nói trên mặt nhiều có nét mờ tối, ngộ kỳ sinh, ngộ thổ quán, còn đường tránh hung gặp cát phải đi về hướng Tây.
Chợt nhớ đến đó, chàng ngẫm nghĩ lão thầy bói quả là tiên tri, rồi nhìn quanh tứ phía xác định phương hướng, cuối cùng chọn đúng hướng Tây mà chạy.
Đây mới gọi là túng kế cầu may, chớ chàng chưa dám đoán chắc là chạy về hướng Tây thì Trúc Thu Lan có thể giải nguy thành lành. Nhưng dầu sao thì cũng còn một tia hy vọng vẫn hơn!
Đây là một con đường đất lầy nhỏ xuyên qua những hòn núi nhỏ, chạy chừng ba dặm, chàng nhìn thấy bên đường có một miếu nhỏ, cửa miếu đóng kín.
Nhạc Tiểu Tuấn ngẫm nghĩ, ở đây xóm núi, chẳng dễ tìm ra thầy thuốc, hiện tại trời còn tối, chẳng bằng cứ bằng vào miếu nghỉ tạm đến trời sáng hẵng tính.
Nghĩ như vậy chân đã chạy đến trước cửa miếu, ngước mắt nhìn mới biết là một ngôi miếu Thổ địa, tường rêu cửa mốc, tối đen như mực, thoạt nhìn cũng biết miếu bị bỏ hoang, từ lâu không có người trông nom.
Đặt chân lên hết tam cấp, đẩy cửa bước vào đại điện, gọi là đại điện chứ thực ra cũng chỉ rộng chừng vài trượng vuông, nền gạch khá bằng phẳng, ngay chính giữa hai tôn tượng Thổ địa ông và Thổ địa bà, phía trước là một hương án cũ kỹ, ngoài ra không còn thêm vật gì khác.
Đại điện phủ một lớp bụi dầy theo thời gian cùng những cỏ rác, đủ thấy ngôi miếu nầy bị bỏ hoang lâu ngày không người quét dọn.
Nhạc Tiểu Tuấn dùng chân quét qua loa lên nền gạch những gạch đá cỏ rác đủ một khoảng trống rộng rồi đặt Trúc Thu Lan nằm xuống.
Chàng vốn không biết Trúc Thu Lan trúng thương ở nơi nào, hơn nữa nàng là nữ nhi nên chàng không tiện khám xét trên người, chỉ đành chờ nàng tỉnh lại để vấn hỏi thương thế mới liệu được.
Nhưng mãi từ lúc ấy đến giờ, Trúc Thu Lan vẫn không chút hồi tĩnh, chàng bấy giờ có ý dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt trợ giúp nàng hoạt động kinh mạch, thế nhưng chính vì nàng thân nữ nhân, nên chàng mới không tiện động thủ thôi nã xoa bóp.
Chàng cúi thấp người bên tai nàng gọi khẽ :
- Trúc cô nương, Trúc cô nương, nhanh tỉnh lại....
Trúc Thu Lan vẫn không hồi tỉnh, nhưng chính khi chàng cất tiếng gọi

nàng xong, từ phía trái đại điện bỗng nhiên có tiếng ngáp dài, rồi một giọng rề ra trách :
- Ái da, con người ngươi mới thật là... ở đây là miếu Thổ địa, chỉ có bà chứ làm gì có cô nương, mà gọi cô nương ầm ỉ thế? Ta bôn tẩu một ngày mệt rã mới tìm được ngôi miếu hoang này nghỉ lưng một giấc, chẳng ngờ bị ngươi tìm nhầm nơi rồi, có nhớ người đẹp nào thì tìm đến Hàng Châu Nguyệt lão từ, đốt nhang khấn nguyện may ra mới gặp được Nguyệt Hạ lão nhân.
Người này giọng ngái ngủ lải nhải một hồi rồi thôi, nhưng nghe giọng thì rất quen.
Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt tìm nhìn chỉ thấy một đống đen thù lù trong góc tối. Thì ra người kia nói xong rồi quay mặt vào tường ngủ tiếp.
Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên, chắp tay nói :
- Lão huynh nhất định là người ở vùng lân cận, tại hạ xin hỏi một việc, ở gần đây có vị thầy lang nào không?
Người kia nằm ôm đầu bó gối lại thành một đống tròn, vốn chẳng để ý đến đối phương, nhưng bỗng nghe hỏi đến thầy lang liền hắng giọng hỏi lại :
- Ngươi tìm thầy lang làm gì?
Nhạc Tiểu Tuấn vẫn ôm quyền nói :
- Chẳng giấu gì lão huynh, vị tiểu muội của tại hạ, nửa đường bị bệnh cấp thời, cho nên mới tìm thầy lang chữa trị.
Vừa nghe thế, bỗng thấy người kia trở mình ngồi dậy, mặt hiện lên nét vui mừng nói :
- Ồ, thật khéo, kẻ hèn chính là thầy lang chuyên trị đại tiểu phương mạch nghi nan tạp chủng, thì ra ngươi đi tìm thầy thuốc, sao không nói sớm!
Nói đến đó, người kia lại đứng thẳng lên nói tiếp :
- Vậy thì chúng ta đi, nhà ngươi ở đâu, dẫn ta đến xem bệnh.
Vừa nói vừa kéo vạt áo của Nhạc Tiểu Tuấn.
Đến lúc này thì Nhạc Tiểu Tuấn mới ngớ người, tướng mạo gầy như que củi, mặt xương xương, mắt lươn mày loạn, chẳng phải là Kim Thiết Khẩu bói toán đó sao?
Vừa nhận ra người này, chàng vui mừng reo lên :
- A, lão trượng là Kim Thiết Khẩu hả?
Kim Thiết Khẩu dụi dụi mắt, nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn một lúc rồi cười hì hì nói :
- Thì ra là công tử, kẻ hèn nhân sợ ồn ào nên mới lánh ra đây ngủ, chẳng ngờ công tử tìm đến, ai bảo công tử biết ta ở đây chứ? Thôi cứu người quan trọng, đi!

Lão ta vẫn nghĩ là Nhạc Tiểu Tuấn một mình tìm đến mời xem bệnh nên mới nói như thế.
Nhạc Tiểu Tuấn vội nói :
- Tiểu muội của tại hạ chính đang ở đây!
- A, vị cô nương kia cũng đến ư? Hiện đang ở đâu?
- Tiểu muội của tại hạ bị hôn mê bất tỉnh nằm gần đây này... Lão trượng biết xem mạch sao?
Hẳn là chàng còn ngần ngại hoài nghi con người lão thầy bói lưu lạc giang hồ mưu sinh này.
Kim Thiết Khẩu cúi người đưa mắt nhìn lên nền gạch, vốn định bước đến xem, nhưng chợt nghe câu hỏi cuối cùng của Nhạc Tiểu Tuấn, bất giác khựng lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc nói :
- Công tử nói vậy là không đúng, kẻ hèn Kim Thiết Khẩu tuy không gặp thời vận, thế nhưng từ thiên văn địa lý cho đến y nho tướng số, chẳng gì là chẳng tinh thông, quyết chưa từng nói sai bao giờ, công tử chẳng lẽ không tin nổi kẻ hèn này?
Nhạc Tiểu Tuấn bị trách, vội ôm quyền xin lỗi :
- Thực lòng tại hạ vì thấy tiểu muội gặp cấp bệnh, quá lo lắng mà nhất thời nói năng thiếu suy xét, những mong lão trượng thứ lỗi cho!
Kim Thiết Khẩu nhún vai toét miệng cười nói :
- Công tử vì người thân gặp cấp bệnh tìm y, nhưng kẻ hèn cũng nhân đây thi thố chút tài mọn, có vậy công tử mới chịu tám thành tin tưởng.
Nói rồi săn tay áo lên, tiếp :
- Kẻ hèn xưa nay bốc quẻ không đợi người mở miệng, có thể nói rõ cát hung họa phúc quá khứ vị lai, trị bệnh cũng thế, không đợi bệnh nhân khai bệnh cũng có thể chẩn ra căn nguyên. Không tin công tử tạm thời đừng nói ra, để kẻ hèn nói xem đúng không nhé!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão nói rất thành thực, bèn chắp tay vái dài nói :
- Vâng, xin thỉnh lão trượng cứu tiểu muội tại hạ!
Kim Thiết Khẩu chẳng nói thêm câu nào, ngồi thấp xuống nhìn chăm vào sắc mặt của Trúc Thu Lan một hồi, bỗng ừm lên một tiếng rồi đứng thẳng lên.
Nhạc Tiểu Tuấn tuy không thông y học, thế nhưng chàng cũng biết sơ, thầy thuốc lúc chẩn bệnh thường theo tứ chấn là “Vọng, Văn, Vấn, Thiết”, hiện tại thấy Kim Thiết Khẩu chỉ vọng sắc mà không thiết mạch thì lấy làm lạ, bèn hỏi :
- Lão trượng, không thiết mạch cho tiểu muội ư?
Kim Thiết Khẩu cười nói :

- Kẻ hèn chuyên môn xem khí sắc, khí sắc chính là biểu hiện khí huyết của người ta ra ngoài. Lục phủ ngũ tạng cũng khai khiếu ra ngũ quan, phàm mọi bệnh tật bên trong đều phản ảnh ra ngoài, nếu chuyên tâm quản xét rạch ròi thì qua sắc diện cũng đủ biết bệnh tật, há cần phải đợi đến xem ba bộ "Thôn, Quân, Xích" ở cổ tay kia sao?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói rồi đôi mày bất giác nhíu lại, hỏi :
- Như lão trượng đã nhìn ra, chẳng hay tiểu muội tại hạ bệnh hoạn thế nào?
Một câu này, đương nhiên hàm ý tra khảo đối phương.
Kim Thiết Khẩu chẳng để ý, cứ nói :
- Lệnh muội trúng chứng thương nhiệt!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói có chút trái khoáy, thầm rủa :
- Ta chỉ nghe nói trong y kinh chỉ nhắc đến chứng thương hàn, nào lại có chứng thương nhiệt? Hẳn là đêm nay ta gặp thầy lang Mông Cổ?
Kim Thiết Khẩu không nghe chàng nói gì, nhưng nhìn sắc thái của chàng cũng đoán ra, trố mắt nhìn chàng chăm chăm, hỏi :
- Sao? Công tử không tin chăng? Ai, công tử xem lệnh muội sắc mặt phát xanh, chẳng giả chút nào. Nói đến sắc diện phát xanh là Đông phương Ất Mộc, màu xanh. Lại nói Mộc sinh Hỏa, một người nếu bị Ất Mộc làm thương thì sắc mặt hiện thanh khí. Không tin công tử đi kiếm một nhánh củi khô đốt lên xem khói nó có màu xanh không?
- Trời ơi! Lão ta đem việc xem bệnh các sắc diện thành ra xem tướng số, đem cả Ất, Giáp, Bính, Đinh cho đến ngũ hành sinh khắc vào đây!
Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ như thế mà cảm thấy trong lòng phát loạn, có chút không kiên nhẫn, chỉ chực muốn phát tác chửi cho lão ta một trận.

Chương 17
Tây Giáp Ất Mộc thoát nạn đồ

Kim Thiết Khẩu chẳng để ý gì đến Nhạc Tiểu Tuấn, bỗng nhiên lão đưa ba ngón tay lên xoa xoa đầu mũi mình rồi lẩm bẩm như tự nói một mình :
- Một đại tiểu thư cũng chẳng như một nam nhân hiếu đấu, đánh nhau với người ta trí mạng, làm sao lại bị thương bởi Ất Mộc được?

Mà thương thế xem ra nặng đến thế này...
Câu nói này lọt vào tai Nhạc Tiểu Tuấn, chàng thoáng hiếu động trong lòng, bèn nghiêng đầu hỏi :
- Lão trượng nói bị thương bởi Ất Mộc, thực chất muốn ám chỉ gì chứ?
Kim Thiết Khẩu lắc đầu nói :
- Kẻ hèn chỉ muốn nói, lệnh muội là một khuê nữ, chẳng oán chẳng thù với người khác, không thể bị hạ sát thủ...
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :
- Lão trượng nói đúng, tiểu muội chính bị người ta đánh bị thương.
Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói :
- Vậy thì đúng, kẻ hèn đang lấy làm lạ, nhị vị huynh muội chẳng giống người trong giang hồ, làm sao lại két oán kết thù với bọn người hung thần ác sát trong giang hồ được?
Nói đến độ lão ho khan mấy tiếng rồi gật gù nói tiếp :
- Vừa rồi kẻ hèn đã nhìn ra vài phần, sắc diện của lệnh muội biểu hiện tợ hồ như trúng thương bởi một loại bàng môn tả đạo công phu, chỉ có điều nhất thời chưa nói ra được mà thôi. Nếu như công tử đã không nói ra là lệnh muội bị người ta đả thương, thì kẻ hèn cũng chỉ nói được lệnh muội trúng thương bởi Ất Mộc mà thôi. Ất Mộc ấy là Đông phương Giáp Ất Mộc, sắc nó màu xanh, chính muốn nói đến Thanh Sát chưởng.
Đến đây thì Nhạc Tiểu Tuấn hoàn toàn bội phục, chẳng còn dám nghi lão ta là thầy lang Mông Cổ, vội vàng chấp tay xá dài nói :
- Lão trượng thật đúng là một vị thần tiên, cứ như chính mắt đã nhìn thấy lệnh muội bị đánh trúng thương bởi Thanh Sát chưởng, hy vọng lão trượng chỉ giáo.
Kim Thiết Khẩu xua tay, lắc đầu nói :
- Gay, gay! Người nào bị trúng Thanh Sát chưởng nội trong mười hai canh giờ cả người bị phủ phát màu xanh như móc rêu chẳng cứu nổi mà chết, đây là một thủ pháp bàng môn tả đạo, chẳng có thuốc cứu...
Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì khựng cả người, lấp bấp nói :
- Vậy thì tiểu muội tại hạ vô phương cứu chữa ư?
- Biện pháp thì cũng có, trước hết công tử đem chuyện lệnh muội bị trúng thương bởi Thanh Sát chưởng như thế nào kể ra cho kẻ hèn nghe, nhớ là phải kể thật tỉ mỉ, để kẻ hèn còn cân nhắc phán đoán thương thế, may ra có cách cứu trị...
Nói đến đó, lão bất chợt nhớ ra điều gì à lên một tiếng, nói tiếp :
- Đúng rồi! Hồi trưa chẳng phải kẻ hèn đã từng nói với các vị, lệnh muội trên mặt có sắc ám tối, con đường tránh hung gặp cát phải là

theo hướng Tây, tất bình an vô sự đó sao? Hảo, công tử cứ kể hết nghe xem!
Nhạc Tiểu Tuấn lúc này đã hoàn toàn tin tưởng ở lão thầy bói cổ quái này, chẳng giấu giếm gì, bèn đem hết đầu đuôi câu chuyện vừa xảy ra trong trang viện kể rành rọt cho lão ta nghe.
Kim Thiết Khẩu nghe đến chuyện Thân cô nương gảy đàn thì cứ gật gù lia lịa, đến khi vừa nghe chàng nói hết, thì bật phá lên cười ha hả nói :
- Chuyện này xem ra còn có hy vọng đây...
Vừa nói được mấy tiếng, bất chợt nín bặt, nghiêng tai nghe ngóng, rồi thấp giọng nói :
- Hình như có người đến, chẳng lẽ bọn chúng đuổi theo?
Nhạc Tiểu Tuấn mày kiếm nhíu lại, nói vội :
- Tại hạ ra xem sao!
Kim Thiết Khẩu vội chộp áo chàng kéo lại, nhỏ giọng nói :
- Công tử đi không được, lệnh muội thương thế trầm trọng, vạn nhất... Ái, thế này vậy, cứ để ta ra xem, nếu quả đúng là bọn người kia truy đến, ta có thể dùng lời lẽ ứng phó qua được!
Nói rồi, không chờ Nhạc Tiểu Tuấn kịp phản ứng, lão đã sải chân bước ra cửa miếu.
Đêm cuối tháng, trăng lặn sao thưa, khắp nơi nhìn chỉ thấy một màu đen kịt.
Kim Thiết Khẩu lắc lư thân hình bước ra khỏi cửa miếu, đưa mắt nhìn quanh miệng lảm nhảm :
- Xem ra ta ra hơi sớm, bọn người kia chưa đến!
Người chưa đến, mà lão ta từ xa đã nghe thấy, há chẳng phải là luyện thành Thuận Phong nhĩ?
Nói rồi lão vươn vai ngáp dài một cái, thân hình lười biếng đứng tựa vào thành cửa, chừng như muốn ngủ gật đi.
Nhưng chỉ trong cái chớp mắt, ngay trước của miếu, đột nhiên như cuồng phong quét lá, vù vù...
Liền hai bóng người lướt tới.
Người chạy trước dáng nhỏ gầy, đầu tóc bạc trắng kết thành búi dài, râu cũng bạc như cước, tay cầm ống tẩu cán trúc dài, thoạt nhìn cũng biết ngay chính là Xuy Yên Báo Đằng Cao.
Người chạy sau toàn thân vận cổ phục sắc đen tuyền, tóc dài qua lưng, sắc mạnh xinh đẹp kiều diễm, nhưng trùm một nét lạnh lùng như băng sương, chính là vị cô nương họ Thân.
Hai bóng người phóng nhanh tới đáp nhẹ xuống nền gạch, tuyệt nhiên không làm lay động đến một hạt bụi.

Thân cô nương đưa đôi mắt huyền sắc lạnh quét nhìn một vòng, rồi lên tiếng hỏi :
- Đằng hộ pháp nhìn thấy hắn chạy về hướng này chứ?
- Vâng, vâng, lão hán nhân vì thấy hắn võ công quái dị, nên chỉ ngầm truy theo đến đây, tận mắt nhìn thấy hắn ẵm con nha đầu kia chui vào trong miếu Thổ Địa này.
Thân cô nương cắn môi, gật đầu nói :
- Đằng hộ pháp nói cũng đúng, gã họ Nhạc này nếu không sớm trừ khử, sau nầy sẽ trở thành một đại địch của bổn giáo. Đi, chúng ta vào!
Thì ra, bọn họ đúng là truy theo như thế mà đến đây.
Đằng Cao giương cán tẩu nói :
- Lão hán dẫn đường cho cô nương!
Nói rồi lão sải bước tiến lên trước, nhưng khi vừa bước tới ngưỡng cửa, bỗng nhiên lão vấp phải vật gì, khiến cả người chúi nhủi.
Xuy Yên Báo Đằng Cao là nhân vật cao thủ võ lâm, có lý gì đi đường lại vấp ngã một cách dễ dàng như vậy được? Lão thấy người bị vấp ngã lập tức bằng một thế Lý Ngư Đảo Đỉnh lộn ngược người nhào trở ra ngoài, miệng thét lớn :
- Ai?
(....Mất hai trang 15-16.....)
Không có y, thì cũng chẳng phải là chuyện chơi, người kia không chết cũng bị thương, nào dễ dàng nói năng bài bải như vậy được? Huống gì, mũi chân lão ta đi vấp phải vào người kia mà đau nhói, lão cười gằn mấy tiếng, thét lớn :
- Lão tiểu tử, thật ra ngươi là ai? Chớ đem rèm thưa che mắt thánh, trước mặt Đằng mỗ ngươi chớ nên giả vờ đóng kịch.
Kim Thiết Khẩu la lên một tiếng nói :
- Thì ra là Đằng đại gia, kẻ hèn là Kim Thiết Khẩu, chuyên xem tướng bốc quẻ, đoán chữ luận số, suy cát hung hóa phu...
Đằng Cao hừ một tiếng nói :
- Nói vậy, ngươi biết coi tướng số?
Kim Thiết Khẩu gật đầu đáp :
- Vâng, vâng, kẻ hèn chuyên nghề coi tướng bói quẻ, không trúng quyết một xu cũng không dám lấy.
- Ừm, vậy ngươi từng bói xem mạng ngươi hưởng dương đến ngày nào là chấm dứt chưa?
Kim Thiết Khẩu nói :
- Bản mệnh kẻ hèn đoán đi đoán lại đã mấy mươi năm nay, thê tử tài lộc, chẳng hưởng chút phần nhỏ, còn như thọ mệnh? Ái... Chính đêm

nay, tháng này, năm này là tận đầu số mệnh, giả như thoát qua khỏi đêm nay, thì sống hưởng thọ đến tám mươi ba tuổi, mới hết số trời...
Đằng Cao cười khan lên mấy tiếng nói :
- Đáng tiếc là ngươi không qua khỏi đêm nay!
Dứt lời, trở tay nhanh như chớp đánh chiếc tẩu ra, đầu tẩu lớn bằng nắm tay "bộp" một tiếng, chẳng sai lệnh chút nào trúng đích vào trán của Kim Thiết Khẩu khiến lão đến một tiếng cũng không kịp thốt ra, hai chân mềm nhũn, cả người đổ về sau.
Thân cô nương đứng kế đó, muốn cản lại cũng không còn kịp, mày tầm nhíu lại, giọng hàm trách móc :
- Ngươi xuất thủ qua nhanh, người này hành tung rất khả nghi, ta xem ra hắn không phải là hạng thuật sĩ tầm thường trong giang hồ, chúng ta cần phải khai thác hắn mới đúng.
Đằng Cao cũng cảm thấy mình xuất thủ quá nhanh, nên không dám lên tiếng.
Nhạc Tiểu Tuấn nấp trong đại diện, từ đầu đến giờ nghe Kim Thiết Khẩu lải nhải đấu khẩu với bọn họ, thấy cũng nực cười. Chẳng ngờ, Xuy Yên Báo Đằng Cao đột nhiên xuất thủ, vừa nhanh vừa hiểm ác, một đầu tẩu đánh vào trán Kim Thiết Khẩu ngã lăn trên đất, chàng trong lòng căm phẫn định nhảy vọt ra.
Nhưng đúng lúc ấy, bỗng thấy Kim Thiết Khẩu nằm sõng soài trên đất lại ré giọng thốt lên :
- Mẹ kiếp, một cái gõ ống tẩu của lão huynh thật mạnh, chút nữa thì vỡ toát đầu kẻ hèn này mất. Nhưng chung quy cũng phải cám ơn lão huynh ngươi, thửa mệnh lão huynh hạ thủ lưu tình, kẻ hèn đêm nay coi như thoát khỏi cửa ải nầy!
Nói rồi lão trở người nhẫy nhỏm đứng lên, miệng cười hì hì, tay ôm quyền xá xá Đằng Cao, tạ ơn một cái gõ vừa rồi lưu tình, khiến lão thoát khỏi cửa nạn!
Xuy Yên Báo Đằng Cao nằm mộng cũng không ngờ một đầu tẩu của lão đánh ra quyết chẳng nhẹ tý nào vậy mà đối phương ngã người rồi đứng lên tỉnh bơ như không, điều này khiến lão phát nộ, nhưng nhất thời chết lặng người không nói được tiếng nào.
Kim Thiết Khẩu xá xá mấy cái, đột nhiên í lên một tiếng nói :
- Lão huynh làm sao lại trừng mắt há miệng, chừng như còn giận kẻ hèn này sao? Hay là do cái đầu kẻ hèn hơi cứng, nên khiến tay lão huynh phát đau?
Thân cô nương chỉ khoanh tay đứng xem vẻ bàng quan, đương nhiên cô ta đã sớm nhìn ra Kim Thiết Khẩu là kẻ cao nhân thân tàng bất lộ, nếu không thế thì một cái gõ ống tẩu của Xuy Yên Báo, đến đá

còn vỡ vụn, chứ đừng nói đến đầu người ta!
Thế nhưng, cô ta thầm hiểu vị hộ pháp của mình cũng không phải là hạng tầm thường, cho nên có ý muốn để song phương động thủ một phen, xem thử Kim Thiết Khẩu đáo để, thân thủ cao cường đến mức nào?
Chính vì thế, mà cô ta vẫn đứng bàng quan theo dõi, một tiếng cũng không nói.
Mãi đến lúc này, Kim Thiết Khẩu chấp tay xá dài nói lời tạ ơn Đằng Cao hạ thủ lưu tình, nhưng Đằng Cao vẫn đứng trừng mắt bất động.
Thân cô nương chợt phát hiện ra có điều không ổn, bèn lướt người tiến tới, lạnh giọng hỏi :
- Kim Thiết Khẩu, ngươi đã làm gì Đằng hộ pháp?
Kim Thiết Khẩu thấy Thân cô nương lướt người tới, liền ái lên một tiếng, chân tự nhiên thoái về sau, bồi một nụ cười nói :
- Cô nương... Cô nương bớt nộ, kẻ hèn cũng không biết... Hay là do vị lão huynh này đã làm gì xúc phạm đến Thổ Địa ông, Thổ Địa bà...
Thân cô nương cười nhạt đáp :
- Bằng hữu, ngươi thật cao minh, thật ra ngươi là ai? Nhanh báo xuất tính danh thật đi!
Kim Thiết Khẩu toét miệng cười đáp :
- Cao minh thì không dám, kẻ hèn đúng là Kim Thiết Khẩu, kim khẩu đoán cát hung, thiết chủy luận họa phúc...
Thân cô nương trong nhãn châu lộ hàn quang, tay từ từ giơ lên rút phắt thanh trường kiếm trên lưng lạnh giọng nói :
- Ngươi nhanh rút binh khí đi!
Kim Thiết Khẩu lại thoái lui một bước, chăm nhìn Thân cô nương vẻ kinh hoàng nói :
- Cô... Cô nương định đánh nhau?
- Không sai, Thân Phi Quỳnh ta muốn dùng kiếm thọ giáo vài cao chiêu!
Cô ta tính danh là Thân Phi Quỳnh!
Kim Thiết Khẩu nhấp nháy đôi mắt lươn, cười nói :
- Mẹ ơi, cô nương muốn động thủ với kẻ hèn này? Kẻ hèn xưa nay chuyên luận đoán họa phúc cho người, đồng thời cũng chỉ ra vài hướng tránh họa tìm phúc. Kiếm tuy cũng có, nhưng chỉ là dùng để cắt thịt thái rau, nào dùng để...
Thân cô nương không kiên nhẫn được, quắc mắt hét lớn :
- Phế ngôn, ngươi còn chưa chịu rút binh khí ra, xem như ngươi tự tìm cái chết, ta nhất định động thủ!
Kim Thiết Khẩu nghe thế càng phát hoảng, xua tay nói :

- Chậm tay, chậm tay, cô nương nhất định muốn động thủ cùng kẻ hèn này, thì cũng xin chờ kẻ hèn này lấy kiếm ra đã chứ?
Thân Phi Quỳnh mắt lạnh như băng nói :
- Kiếm ngươi đâu?
Kim Thiết Khẩu chỉ tay vào trong miếu đáp :
- Để trong miếu.
- Hảo, ngươi nhanh vào lấy đi!
Kim Thiết Khẩu nhún vai nói :
- Kẻ hèn vào lấy xin cô nương tạm chờ ở đây!
Thân Phi Quỳnh nhìn bóng sau lưng lão ta, thầm nghĩ :
- Lão ta nhìn cũng đã năm mươi, nếu như nhân vật thành danh sao ta chưa từng nghe thấy nhỉ?
Cô ta bước đến bên người Đằng Cao, lúc này nhìn rõ mới phát hiện ra lão ta bị khống chế huyệt đạo từ lúc nào, cô ta liền đưa tay đánh một chưởng giải khai huyệt đạo cho lão. Thế nhưng, lão ta vẫn cứng đờ người, rõ ràng huyệt đạo vẫn không giải được.
Thân Phi Quỳnh trong lòng kinh động, vội xuất chưởng đánh liền vào năm đại huyệt giải khai kinh mạch, nhưng Đằng Cao vẫn y nhiên chẳng một chút cử động.
Thân Phi Quỳnh giật thót mình kinh động, thầm nghĩ :
- Ngũ Đăng Hồi Nguyên thủ pháp của ta có thể giải khai tất cả thủ pháp khống chế huyệt đạo, sao không thể giải nổi huyệt đạo này chứ? Hắn ta đã dùng thủ pháp nào nhỉ?
Giải huyệt không nổi, cô ta chỉ còn đứng khựng người bên Đằng Cao, chưa biết nên làm gì hơn.
Lại nói, Kim Thiết Khẩu ba chân bốn cẳng đi nhanh vào trong miếu, toét miệng cười hì hì, nói nhỏ với Nhạc Tiểu Tuấn :
- Tốt rồi, tốt rồi, cứu tinh đã đến!
Nhạc Tiểu Tuấn nhỏ giọng nói :
- Lão trượng ý nói...
Kim Thiết Khẩu voi vội vàng vàng lục soạn túi đồ trong góc tường, rồi lấy ra một thanh kiếm gỗ, cuối cùng nói :
- Kẻ hèn tạm thời không có thời gian giải thích, đằng nào thì lệnh muội cũng đã được giải cứu.
- Tiểu muội được thuốc giải ư?
Nhưng chẳng ngờ Kim Thiết Khẩu lại trả lời :
- Thanh Sát chưởng không có giải dược!
Rồi lão níu tay chàng nói tiếp :
- Nhanh ra đây làm chứng!
Chẳng để chàng hỏi han gì thêm lão cứ kéo tay chàng đi ra khỏi của

miếu.
Kim Thiết Khẩu cười hì hì nói với Thân Phi Quỳnh :
- Kẻ hèn tỷ kiếm với cô nương, nếu có người làm chứng, cô nương thua thì không được chối cãi, đúng chứ?
Thân cô nương lúc nầy đã nhận ra người mà Kim Thiết Khẩu kéo ra chính là Nhạc Tiểu Tuấn bất giác cười nhạt nói :
- Hừ, ta đã sớm nghi ngươi là đồng bọn với họ Nhạc này!
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
-Cô nương đoán sai rồi, tại hạ với vị lão trượng này, không phải đồng bọn.
Kim Thiết Khẩu cười nói thêm :
- Nhưng nếu là đồng bọn thì đã sao chứ? Nào, nào, kẻ hèn muốn tỷ kiếm với vị cô nương này, công tử ngươi tạm thời đứng ngoài làm chứng.
Nói rồi đôi mắt lươn nhìn Thân Phi Quỳnh tiếp :
- Cô nương, chúng ta tỷ thí thế nào đây?
Thân cô nương đưa mắt nhìn, chợt trong lòng phát giận xen lẫn ngơ ngác, Kim Thiết Khẩu trên tay chỉ cầm vẻn vẹn thanh kiếm gỗ để thờ thần.
Lão ta dám dùng một thanh kiếm gỗ đối phó vơi một thanh cương kiếm bảo khí trong tay nàng, nếu không phải là điên, thì cũng phải là một cao nhân lai lịch chẳng nhỏ.
Chỉ nghĩ vậy, cô ta trong lòng không dám khinh địch, bèn nói :
- Chúng ta hạn trong mười chiêu, thế nào?
Kim Thiết Khẩu nhún vai, tay trái đưa lên ba ngón, nói :
- Cứu người như cứu hỏa, mười chiêu qua nhiều, cao nhân động thủ chế địch chỉ vài chiêu vài thức là đủ.
Thân Phi Quỳnh nghe thì ngạc nhiên hỏi :
- Cứu người? Ngươi muốn cứu ai, liên quan gì với việc tỉ kiếm chứ?
Kim Thiết Khẩu cười nói :
- Có, có, đương nhiên là có liên quan, cô nương lát nữa sẽ biết.
Thân Phi Quỳnh lạnh giọng nói :
- Nói vậy ngươi định hạn trong ba chiêu?
- Chẳng sai, ba chiêu!
Thân Phi Quỳnh nhìn thấy dung mạo thần thái của Kim Thiết Khẩu dung tục bần tiện cơ hồ như không còn ai xấu xa bần tiện hơn nữa, mắt lươn mày loạn, mũi hễnh răng vênh, sắc mặt thì vàng bét, người thì gầy như que củi, thử hỏi đây có thể là một cao nhân sao? Bằng vào lão ta mà dám bảo là mười chiêu đấu quá nhiều, há chẳng phải là chán sống rồi sao chứ?

Nghe lão ta đáp gọn như vậy, tự nhiên vừa tức vừa buồn cười, nàng hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Được, ba chiêu thì ba chiêu, ngươi có thể động thủ!
Kim Thiết Khẩu xua tay nói :
- Kẻ hèn còn chưa nói hết lời!
- Hảo, ngươi nói đi.
- Chúng ta chỉ cần phân định thắng thua, hà tất phải hạ thủ đả thương.
Thân Phi Quỳnh không kiên nhẫn được nói :
- Ngươi cứ yên tâm ra chiêu, ta không đả thương ngươi là được.
Kim Thiết Khẩu gật đầu nói :
- Vâng, vâng, chỉ cần phân xuất cao hạ là đủ, chúng ta ở đây có người làm chứng.
Thân Phi Quỳnh hất hàm nói :
- Ta đã nói là đồng ý rồi, ngươi ra chiêu đi.
- Ồ, không, kẻ hèn xưa nay hành đạo giang hồ, chưa từng động thủ cùng người mà phát chiêu trước.
Nhạc Tiểu Tuấn bị lão ta kéo ra đây, chỉ đứng một bên mà theo dỏi, thấy lão ta ăn nói hài hước, chừng như cố tình đùa giỡn với Thân Phi Quỳnh, trong lòng không khỏi hồ nghi, chẳng lẽ lão ta thật sự thân tàng tuyệt học kinh nhân?
Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng lạnh lùng, chẳng cần nói gì thêm. Hữu thủ giương lên, bảo kiếm khoát một vòng, phát kiếm vù vù, chân trái bước lên nữa bước, tả thủ theo đó lại tiếp một chưởng, năm ngón tay cong cong, phối hợp cùng với hữu kiếm tạo thành một thức Phi Phụng Triển Dực.
Bốn ả tiểu tỳ của Thân Phi Quỳnh đều có tuyệt kỹ hộ thân, với võ công của cô ta, đương nhiên không cần nói cũng phải vượt hẳn bốn ả tiểu tỳ, động thủ với người khác, đâu cần vừa khởi thức đã giở bổn môn tuyệt học?
Thế nhưng, khởi thức cô ta đã giở bổn môn tuyệt học, phải hiểu là cô ta không dám xem thường đối phương, đồng thời cũng muốn đối phương phải giở sở học của mình ra, khi ấy mới dễ nhận biết được lai lịch của đối phương!
Kim Thiết Khẩu quả nhiên cũng đã di động thân hình.
Kiếm gỗ trong tay không chút vội vàng, từ từ đưa chếch lên khoát một vòng tạo ra kiếm khí, tả thủ phát chưởng đánh nhẹ ra ngoài, chân trái tiến lên nửa bộ, tạo thành thức Phi Phụng Triển Dực hoàn toàn giống với khởi thức của Thân Phi Quỳnh.
Thì ra, đôi mắt lươn của lão ta nhìn chân Thân Phi Quỳnh, thấy cô ta

múa thế nào lão ta múa thế ấy, thế nhưng vừa học đã múa giống đến bảy tám phần. Từ thân pháp, bộ pháp nhất nhất y dạng, chỉ có bộ tấn là chưa giống một chút mà thôi!
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn không khỏi nhíu mày thầm nghĩ :
- Chẳng phải lão ta đem tính mạng ra đùa đó sao?
Chính lúc chàng định lên tiếng can bỗng thấy lão quay đầu toét miệng cười.
Thân Phi Quỳnh đương nhiên nhận ra đối phương muốn chế nhạo mình bằng cách học khởi thức Phi Phụng Triển Dực của mình, bất giác thấy tức giận xen lẫn buồn cười, thầm rủa trong lòng :
- Đồ chết tiệt!
Thế nhưng, ngoài mặt nàng vẫn lạnh lùng hỏi :
- Ngươi chuẩn bị rồi chứ?
Kim Thiết Khẩu vội gật đầu đáp :
- Thực thô thiển chỉ đáng cười, cô nương xin ra chiêu!
Một câu này khiến Thân Phi Quỳnh lửa giận càng cao, lão ra cách khởi thức của mình, rồi lại bảo "thực thô thiển", đây chăng phải có ý nói Phi Phụng kiếm pháp là thô thiển lắm sao?
- Hừ. Phi Phụng kiếm pháp, thiên hạ vô dịch, ngươi dám cuồng ngạo?
Thân Phi Quỳnh chửi thầm trong lòng rồi lại lạnh giọng thét lớn :
- Ngươi cẩn thận!
Trong khi nói, chỉ thấy kiếm hoa lên, vù một tiếng, người theo kiếm lướt tới xuất một chiêu Phi Phụng Truy Phong trong Phi Phụng kiếm pháp.
Kim Thiết Khẩu hai mắt mở trừng trừng đến một cái chớp mắt cũng không có, rồi kiếm trong tay cũng hoa lên, học theo chiêu thức của Thân Phi Quỳnh, người nhào tới phát chiêu Phi Phụng Truy Phong, tuy không hoàn toàn giống nhưng chung quy căn bản chẳng sai. Chỉ có một điều chiêu lão phát ra chậm hơn chiêu của Thân Phi Quỳnh một bước.
Hai người cùng nhảy vào, cùng ra mỗi chiêu như nhau tất nhiên người nào ra chiêu trước, thì người đó chiếm được lợi thế.
Huống gì thanh kiếm trong tay Thân Phi Quỳnh lại là một thanh bảo kiếm sắc bén, dẫu không đáng gọi là chém sắt như chém bùn nhưng với một người bằng xương bằng thịt như Kim Thiết Khẩu, thì tuyệt không thể không bổ dọc người lão từ đầu đến chân.
Chẳng ngờ khi hai kiếm đối phương sắp hết tầm, chỉ thấy thân hình Kim Thiết Khẩu hơi lách chếch ra ngoài, cứ thế hai người lướt sát sườn nhau, kiếm tự nhiên cũng bị chệch người, thoạt trông cứ tợ hồ

như bọn họ đang thao tập kiếm pháp, chẳng ai để kiếm động đến ai.
Thân Phi Quỳnh một kiếm trượt vào khoảng không, dừng chân quay phắt người lại.
Ngược lại, Kim Thiết Khẩu cứ phóng người theo đã xa đến ba bốn bộ, ngoái đầu nhìn lại thấy Thân Phi Quỳnh đã quay người từ bao giờ, lão ta cũng vội vàng quay cả người lại, nhìn Nhạc Tiểu Tuấn toét miệng cười nói :
- Nhạc công tử làm chứng, chúng ta qua chiêu rồi nhé!
Thân Phi Quỳnh hậm hực hừ một tiếng nói :
- Hảo!
Đột nhiên chỉ thấy cô ta hai chân nhún mạnh, người vọt lên, song thủ triển khâu, Kiếm Thần hợp nhất, kiếm phát liền ba kiếm liên hoàn tạo thành hình chữ phẩm công tới.
Kim Thiết Khẩu cũng học theo chiêu thức cô ta, chân nhún đất, tay triển khai, kiếm phát chiêu liên hoàn.
Kiếm thuật phải tinh đến hỏa hầu, phát kiếm thành thục lão luyện, tự như tự đắc. Muốn được như vậy, tất nhiên cần phải tinh cẩn khổ luyện thời gian dài mới được, cứ như lão ta lâm trận mới học chiêu, đương nhiên đừng nói đến chuyện ra chiêu thành thục.
Chân tuy cũng chạm đất nhún lên nhưng bất quá cũng chỉ là một cái nhảy cao chưa lĩnh hội ý Kiếm Thần hợp nhất, kiếm xuất tại ý.
Người ta thân phi kiếm phát tam kiếm, chỉ thấy phát xuất ba đạo kiếm ảnh thế liên hoàn bất tuyệt. Lão ta cũng nhào người lên không, kiếm gỗ cũng phát ba chiêu, nhưng thực chất chỉ là ba cái hươi kiếm mà thôi.
Huống gì bên trong còn nhiều yếu tố khác như tốc độ, thời gian, nhất nhất đều chiếm thế ưu thuộc về Thân Phi Quỳnh.
Kim Thiết Khẩu kiếm gỗ vừa hươi đến thì ba đạo kiếm ảnh thành hình tam giác đã ập tới người, bất thần lão ta phát hoảng luýnh quýnh tay chân...
Đứng bên ngoài nhìn, Nhạc Tiểu Tuấn chấn động buộc miệng la lên :
- Nguy rồi!
Thật tình bất cứ người nào đứng ngoài quan sát đến lúc nầy đều lo lắng cho Kim Thiết Khẩu.
Thế nhưng, Kim Thiết Khẩu học thế kiếm của Thân Phi Quỳnh, phát kiếm có chậm nhưng chậm cũng có cái hay của chậm.
Khi ba đạo kiếm ảnh của cô ta ập tới, vừa khéo ba cái hươi kiếm của Kim Thiết Khẩu đánh ra, chỉ nghe “kong kong kong” liền ba tiếng, rõ ràng hai thanh kiếm đã trực tiếp chạm mạnh vào nhau.
Thân Phi Quỳnh phóng tới ra chiêu sau mấy tiếng binh khí chạm

nhau thân hình thon thả của cô ta đảo một vòng rồi lướt trở lại vị trí cũ.
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn đến đây thì há hốc mồm miệng, gần như thất thần chẳng tin nổi vào mắt mình.
Kim Thiết Khẩu chẳng phải là một cao nhân thân tàng bất lộ đó sao? Chưa nói gì, chỉ riêng chuyện thanh kiếm gỗ trong tay lão ta trực tiếp nghênh liền ba kiếm với thanh bách luyện bảo kiếm trong tay Thân Phi Quỳnh, mà không hề bị chém đoản hay suy xuyển một mảy may quả chẳng phải là chuyện tầm thường!
Một người luyện kiếm, dùng nội lực quán chú vào kiếm, chẳng phải là chuyện lớn, nhưng vận nội lực vào thanh kiếm gỗ để đối đầu với một thanh kiếm thép trong tay một kiếm sĩ mà kiếm gỗ không chút hư tổn, đủ hiểu nội lực người đó thâm hậu đến mức nào?
Nhạc Tiểu Tuấn đứng ngẩn người suy nghĩ, bỗng nghe giọng ré ra của Kim Thiết Khẩu nói :
- É, nhân chứng đã qua chiêu thứ hai rồi nhé!
Thân Phi Quỳnh mặt trắng xanh tợ hồ như một lộ băng tuyết phủ lên, mắt lộ hàn quang, giọng hằn học nói :
- Hảo, ngươi tiếp chiêu thứ ba của bổn cô nương!
Kim Thiết Khẩu hoành ngang thanh kiếm gỗ, cười hì hì nói :
- Chúng ta đã giao ước trước, chỉ phân thắng phụ là thôi, cô nương kiếm thế xin nhẹ tay một chút, thanh kiếm gỗ này của kẻ hèn để làm ăn, cô nương chém đoản thì kẻ hèn không còn pháp khí hành nghề nhé!
Thân Phi Quỳnh cười gằn một tiếng, cả thân hình lần này đột nhiên phóng thẳng vút lên không trung cao cỡ đến ba trượng, rồi đột nhiên chúi người phát kiếm ra chiêu, cả người lẫn kiếm tạo thành một đường thẳng nhằm đỉnh đầu Kim Thiết Khẩu chộp xuống.
Một chiêu này rõ ràng Thân Phi Quỳnh đã có tính toán, quả nhiên chỉ thấy Kim Thiết Khẩu đứng ngớ người ra, lão ta lần này không thể học theo chiêu của Thân Phi Quỳnh để xuất thủ, chỉ ngước mắt nhìn thân hình Thân Phi Quỳnh đang lơ lửng trên không.
Thân Phi Quỳnh khi người cao hết tầm bắt đầu bổ xuống, kiếm chưa đến thì đã phân tán ra trăm ánh kiếm hoa cứ như một trận hoa rơi lả tả.
Kim Thiết Khẩu bất giác buột miệng la lên :
- Úi da, tuyệt chiêu không được rồi!
Trong tiếng la chỉ nhìn thấy lão rút đầu rút cổ cả người ngồi thụp xuống, nhưng tay kiếm vung thẳng lên trời phát loạn lên chẳng biết mấy kiếm.

Nói thì chậm, bây giờ chuyện lại xảy ra cực nhanh, màn kiếm ảnh của Thân Phi Quỳnh chộp xuống nhất nhất, từng kiếm ảnh đều bị kiếm gỗ của Kim Thiết Khẩu đón đánh, kiếm tiếp kiếm...
Kong... Kong... Một loạt tiếng kiếm chạm nhau vang lên đinh tai nhức óc.
Nháy mắt, màn kiếm ảnh tiêu tan, cả người Thân Phi Quỳnh cũng rơi đáp xuống đất. Nhưng khi hai chân chạm đất còn chưa kịp đứng vững bỗng trước mặt cô ta thấy ánh kiếm lóa lên...
Thoạt trông, chính là thanh kiếm gỗ trong tay Kim Thiết Khẩu, thế kiếm rất chậm, cô ta nhìn thấy thật rõ ràng nhưng không làm sao tránh kịp... Mũi kiếm chỉ điểm nhẹ vào huyệt Cự Cốt khiến cả nữa người trên tê dại...
Thanh kiếm trong tay tự nhiên không nắm vững vuột khỏi tay rơi lăn lóc trên nền gạch.

Chương 18
Kim Hình chưởng kỳ tính giải độc

Bây giờ, Thân Phi Quỳnh vừa bị trúng chỉ lực từ mũi kiếm gỗ của Kim Thiết Khẩu, thì đã thấy lão ta lướt tới trước mặt cô ta, toét miệng cười hì hì, ôm quyền nói :
- Thửa mong cô nương nhượng chiêu, tại hạ đã nói rồi, chúng ta chỉ phân cao hạ thì dừng, quyết không hại đến cô nương!
Thân Phi Quỳnh tức đến tím mặt, thế nhưng lúc này huyệt đạo bị khống chế, miệng không nói được, người không cử động được, tức giận mím môi nhắm mắt im lặng.
Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :
- Xin chúc mừng lão trượng thắng đến thật thần kỳ!
Kim Thiết Khẩu nói :
- Ê nhân chứng, giờ nhanh bế cô ta vào trong!
Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người ra hỏi lại :
- Để làm gì?
- Cứu ngươi!
- Hả? Cô ta có thể cứu tiểu muội tại hạ?
Kim Thiết Khẩu phát tay nói :
- Không hỏi nhiều, nhanh bế cô ta vào trong đi!

Nhạc Tiểu Tuấn vốn còn hoài nghi, đồng thời ngần ngại động vào người Thân Phi Quỳnh, thế nhưng việc cứu Trúc Thu Lan là cần kíp hệ trọng, cho nên y lời lão ẵm ngang lưng Thân Phi Quỳnh đi vào trong miếu.
Kim Thiết Khẩu khi ấy mới bước tới bên người Xuy Yên Báo Đằng Cao, vỗ mạnh hai cái vào lưng, lão ta cười cười nói :
- Ngươi tạm thời ở ngoài này canh giữ, tuyệt đối không cho bất cứ người nào xông vào trong miếu, hiểu chứ? Huyệt đạo ngươi tuy đã giải khai, thế nhưng kỳ kinh của ngươi vẫn chưa đả thông hoàn toàn, trước khi trời sáng, nếu như ta chưa thi thủ thông kinh đả mạch cho ngươi thì ngươi chẳng còn nhìn thấy mặt trời được nữa đâu!
Nói rồi, quay người thủng thẳng đi vào trong miếu.
Nhạc Tiểu Tuấn bế Thân Phi Quỳnh vào trong đại điện, thì Kim Thiết Khẩu cũng đã theo vào, lão nói ngay :
- Thời gian đã rất gấp, ngươi nhanh điểm vào bảy huyệt đạo trên người cô ta.
Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu hỏi :
- Lão trượng cần tại hạ điểm bảy huyệt đạo nào đây?
- Trương Cương, Bình Môn, Kiên Tỉnh, Hiệp Môn, Nhủ Căn, Nhật Nguyệt!
Nhạc Tiểu tuấn nghe lão ta đọc liền bảy huyệt đạo, thì không khỏi có chút ngần ngại.
Nên biết, Trương Cương thuộc Đốc mạch, nằm ở cuối đốt xương cụt. Bình Môn thuộc Thái Dương kinh, nằm ở lưng, Thiên Môn thuộc Thủ Dương minh kinh, nằm ở gáy, Kiên Tỉnh thuộc Thủ Thái Dương kinh nằm ở đầu vai, Hiệp Môn thuộc Túc Thái Dương kinh nằm ở eo lưng, Nhủ Căn thuộc Túc Dương minh kinh, nằm ở chân nhủ hoa. Nhật Nguyệt thuộc Thái Dương kinh cũng nằm ngày trên nhủ hoa. Thử hỏi, những huyệt đạo đều nằm ở những chỗ hiểm yếu, làm sao một nam nhi có thể xuất thủ đối với nữ nhân được?
Trên giang hồ, tuy xưa nay không hề có quy định là nam nhân không được điểm vào các yếu huyệt này của nữ nhân, thế nhưng trong làng võ lâm hắc bạch đạo, tự nhiên đều có cấm kỵ thành quen.
Nhạc Tiểu Tuấn do dự hỏi :
- Lão trượng, tại sao muốn tại hạ điểm các huyệt đạo này?
Kim Thiết Khẩu nhướng mày nhìn chàng hỏi lại :
- Ngươi chẳng lẽ không muốn cứu lệnh muội?
- Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến việc cứu tiểu muội?
Kim Thiết Khẩu cắt ngang :
- Rất có liên quan, vừa rồi chẳng phải ta đã nói là cứu tinh đến đó

hay sao? Cô ta chính là cứu tinh của lệnh muội đấy!
- Tại hạ thật tình chưa hiểu, lão trượng đã khống chế huyệt đạo của Thân cô nương, nếu trên người cô ta có thuốc giải, thì chúng ta có thể lấy...
Kim Thiết Khẩu không đợi chàng nói hết, đã lắc đầu nói :
- Ta đã nói là Thanh Sát chưởng không có thuốc giải!
- Vậy điểm bảy huyệt đạo của Thân cô nương, thì có dụng ý gì?
- Ái, công tử à, đây là biện pháp cấp cứu mà ta chợt nghĩ ra trong đường bí, cứ nghe theo lời ta quyết không sai. Ái, nói cho ngươi biết, trên đời này, chỉ duy nhất cô ta là có thể cứu được lệnh muội, mà muốn cứu lệnh muội thì không thể không điểm bảy huyệt đạo của cô ta.
Nhạc Tiểu Tuấn càng nghe càng mơ hồ bán tín bán nghi nói :
- Điều này...
- Ái! Có gì mà ngại chứ, cứu người là trọng, chấp kinh tòng quyền, nếu ngươi không chịu điểm bảy huyệt đạo của cô ta, thì tính mệnh của lệnh muội quyết không đảm bảo nổi, ta nói vậy là đã tận tâm tận ỳ.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão ta nói ngữ khí thành thật, lại sợ nếu chần chừ khiến lão ta bất mãn mà phất tay chẳng quản đến thì nguy. Chuyện bất đắc dĩ, không thể không cứu mạng Trúc Thu Lan nhưng chàng vẫn còn chút ngại ngùng hỏi :
- Lão trượng có thể nói cho tại hạ biết rõ hơn, điểm bảy huyệt đạo trên người Thân cô nương, thì cô ta làm sao cứu được tiểu muội?
Kim Thiết Khẩu lắc đầu nói :
- Ta đã nói rồi, ngươi cứ điểm huyệt đạo tự khắc sẽ rõ.
Nhạc Tiểu Tuấn chớp mắt nhìn lão ta hỏi tiếp :
- Tại hạ xin hỏi thêm một câu, nếu tại hạ điểm bảy huyệt đạo này trên người Thân cô nương thì cô ta sẽ thế nào?
- A, điều này không hệ trọng gì, đợi đến khi cô ta cứu trị thương thế cho lệnh muội xong, thì huyệt đạo trên người cô ta tự nhiên cũng giải tán thôi!
- Hảo, tại hạ xuất thủ ngay bây giờ chứ?
- Hãy chậm đã!
Kim Thiết Khẩu lắc lắc đầu, nói tiếp :
- Ngươi cần phải nghe theo lệnh của ta mà làm, bảo điểm là ngươi phải nhanh chóng xuất thủ, tuyệt đối không được chậm trễ, nhớ chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói :
- Tại hạ đã nhớ!
Kim Thiết Khẩu đột nhiên vung tay phải ra, năm ngón tay đúng lúc

chộp lên vai trái chàng, tay trái lại chộp vào cổ tay của chàng rồi giữ chặt lấy khuỷu tay.
Nhạc Tiểu Tuấn giật mình la lên :
- Lão trượng muốn làm gì chứ!
- Ái,ngươi chớ vùng vẫy, ta chỉ đem chân khí truyền sang cho ngươi, trợ lực ngươi mới có thể điểm huyệt đạo cô ta được. Ta chộp vào vai ngươi, chính là không để chân khí thượng nghịch theo cánh tay, ngươi hoảng gì chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe thì thấy càng kỳ quái, tại sao cần phải có lão ta truyền thêm chân khí sang thì mới có thể điểm huyệt được Thân Phi Quỳnh?
Chỉ nghĩ đến đó, bỗng thấy từ tay Kim Thiết Khẩu một luồng khí nóng truyền sang, cả bả vai phút chốc tợ hồ như gặp phải nước sôi, thực khiến khó lòng mà chịu nổi.
Bên tai khi ấy cũng liền nghe tiếng Kim Thiết Khẩu nói :
- Nắm quyền, chỉ đưa ngón trỏ ra, chuẩn bị điểm huyệt!
Nhạc Tiểu Tuấn y lời, nắm tay lại, chỉ đưa ngón trỏ ra, bỗng thấy luồng nhiệt khí vừa truyền vào vai theo Tam dương kinh truyền xuống ngón tay, chàng cúi mặt nhìn đầu ngón tay, bỗng cả người chấn động.
Nguyên là ngón tay trỏ chàng đưa ra lúc này đã biến thành đỏ rực lên như lửa không biết là công phu gì?
Không kịp nghĩ gì, đã lại nghe giọng Kim Thiết Khẩu thúc giục :
- Nhanh điểm!
Nhạc Tiểu Tuấn chỉ còn biết y theo lời lão ta lần lượt điểm từng huyệt Trương Cương, Bình Phong, Thiên Môn, Kiên Tỉnh, Hiệp Môn, Nhủ Căn và Nhật Nguyệt.
Thân Phi Quỳnh tuy huyệt đạo bị khống chế, miệng không nói được, người không cử động được nhưng tai vẫn nghe vậy tay chỉ của Nhạc Tiểu Tuấn điểm đến đâu, cô ta đều nhận biết rất rõ.
Thân nữ nhi nghìn vàng, bị tay nam nhân chạm vào những chỗ kín, tự nhiên trong lòng phát hoảng, cả người co giật, mà mắt thì nhắm nghiền chẳng dám nhìn ai.
Kim Thiết Khẩu lại quát lớn :
- Buông thõng tay ra!
Nói rồi lão tự động hai tay buông ra khỏi vai và khuỷu tay của chàng.
Cũng kỳ lạ, chính lúc lão ta buông tay ra, chàng buông thõng bàn tay, thì đầu ngón tay mát lạnh trở lại bình thường, nhưng trên người thì phát nóng đến đổ mồ hôi. Có thể nói một phần vì có nhiệt khí từ tay Kim Thiết Khẩu truyền sang, nhưng phần không kém quan trọng

chính là vì tay chàng chạm vào những nơi hiểm yếu trên thân thể nữ nhân, trong lòng tự nhiên phát gấp, trống ngực đập thình thịch, hơi thở gấp lên, mà mắt thì ửng đỏ bừng bừng.
- Lão trượng, đây là...
Ý chàng định hỏi :
- Đây là môn công phu gì?
Nhưng chàng còn chưa hỏi hết câu, thì Kim Thiết Khẩu đã đưa tay lên ngăn lại, rồi ba ngón tay lão sờ sờ chiếc mũi hễnh của mình nói :
- Chúng ta nên nói chuyện chính, hiện tại thì có thể cùng vị cô nương này thương lượng điều kiện!
Tiếp liền lão đưa tay lên đánh một chưởng vào bả vai Thân Phi Quỳnh giải khai huyệt đạo vừa rồi đã dùng mũi kiếm gỗ điểm khống chế, cười hì hì nói :
- Thân cô nương, vị bằng hữu này của kẻ hèn có chuyện muốn thỉnh cô nương trợ giúp, không biết cô nương có chịu giúp không?
Thân Phi Quỳnh lúc này huyệt đạo được giải, tay chân cử động bình thường, nói năng tự nhiên, nhưng sắc mặt vẫn đỏ ửng vì thẹn, mắt giận dữ nói :
- Hừ, ngươi khiến Nhạc Tiểu Tuấn sử dụng Hỏa Linh chỉ khống chế thất đại huyệt trên người ta, còn nói gì nữa chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe thấy thế thì thầm nghĩ :
- À, thì ra Kim Thiết Khẩu đẩy luồng chân khí vào người ta, xuất chỉ điểm huyệt lại là Hỏa Linh chỉ.
Kim Thiết Khẩu nhún vai cười nói :
- Đây chính là một điều kiện, chỉ cần cô nương gật đầu đồng ý cứu người, thì đảm bảo cô nương vô hại.
Thân Phi Quỳnh cứ nhớ lại vừa rồi Nhạc Tiểu Tuấn xuất thủ điểm vào những yếu huyệt hiểm hóc trên người cô ta thì tự nhiên thấy thẹn đến chín mặt.
Lúc này nàng không dám quay người lại nhìn chàng, cúi thấp đầu hỏi :
- Ngươi muốn ta cứu ai?
- Hì hì, nói vậy là Thân cô nương đã đồng ý?
Kim Thiết Khẩu đưa ba ngón tay lên xoa đầu mũi, cười nói tiếp :
- Cũng cháu gái khác, chính là tiểu muội của vị công tử này, cô ta trúng thương, duy nhất Kim Hình chưởng của cô nương có thể cứu...
Nhạc Tiểu Tuấn chợt nhớ lại lời tiên đoán của Kim Thiết Khẩu. Kim có thể khắc Mộc, bỗng thấy hiếu kỳ trong lòng, chẳng lẽ lão ta đúng là có tài tiên tri?
- A, thì ra ý lão nói Kim khắc Mộc, chính là muốn nói đến Kim Hình

chưởng giải được Thanh Sát chưởng đây mà!
Nhưng với Thân Phi Quỳnh thì kinh ngạc không ít, nàng ngước mát nhìn lão hỏi :
- Làm sao ngươi biết ta luyện Kim Hình chưởng?
Kim Thiết Khẩu xòe bàn tay phải ra bấm bấm, rồi cười nói :
- Kẻ hèn hành nghề bốc quẻ mấy mươi năm nay, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều nằm trong Ngũ hành, thì làm sao thoát khỏi lòng bàn tay kẻ hèn này được!
Thân Phi Quỳnh chỉ cười nhạt một tiếng khinh bỉ, nhưng không nói gì.
Kim Thiết Khẩu chẳng để ý nói tiếp :
- Cô nương như đã đồng ý vậy thì có thể bắt đầu!
Thân Phi Quỳnh lạnh giọng hỏi :
- Vị cô nương kia trúng thương gì?
Nhạc Tiểu Tuấn chưa kịp đáp, thì Kim Thiết Khẩu đã nói :
- Trúng Thanh Sát chưởng, Đông phương Giáp Ất Mộc, sắc xanh, nên cần phải có Tây phương, Canh Tân Kim, sắc đỏ, mới có thể khắc chế được thương thế, cho nên mới nhờ đến cô nương!
Thân Phi Quỳnh lúc này mới quay đầu sang nhìn Nhạc Tiểu Tuấn lạnh lùng hỏi :
- Cô ta là tiểu muội của ngươi?
Tuy khẩu khí lạnh lùng, nhưng khi ánh mắt cô ta bắt gặp tuấn diện khôi ngô của chàng thì tự lòng không khỏi rộn lên, mắt lại ửng hồng.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi bất giác cũng ửng đỏ mặt, vội nói :
- Cô ta là nghĩa muội của tại hạ, mong cô nương cứu giúp, tại hạ vô cùng cảm kích.
Thân Phi Quỳnh chẳng để ý gì đến câu nói của chàng, quay hỏi Kim Thiết Khẩu :
- Ngươi muốn ta cứu cô ta như thế nào đây?
Kim Thiết Khẩu nói ngay :
- Kim Hinh chưởng là kỳ môn tuyệt học đời nay, cũng là công phu sơ bộ trong Huyền Môn kiếm pháp, có thể nói là công phu lợi hại nhất trong các môn chưởng công trong thiên hạ. Người bị trúng chưởng này, tợ như nghìn đao cắt ruột, đau đớn lồng lộn đến khi khí tuyệt mà chết. Cô nương tuổi còn trẻ, có lẽ cũng chỉ mới luyện thành chừng ba phần công phu, nhưng ba phần công phu cũng đã là khá lắm rồi, có thể khắc chế được Thanh Sát chưởng giải hết kỳ độc của nó, tiêu trừ khí Giáp Ất Mộc trong nội thể, có lẽ chỉ cần cô nương dùng năm phần hỏa hầu của mình là cũng đã quá đủ!
Thân Phi Quỳnh nói :

- Ngươi nói rất đúng, Kim Hình chưởng ta chỉ mới luyện bước sơ bộ, phát được mà thâu không được, ngươi yêu cầu ta vận xuất năm thành hỏa hầu, thực tình ta không dám đoan chắc.
- Đúng!
Kim Thiết Khẩu cười đắc ý vỗ tay đánh đét một cái rồi nói tiếp :
- Kẻ hèn chính đã nhìn ra sớm hỏa hầu công phu của cô nương chưa đủ để đẩy Thanh Sát chưởng, cho nên vừa rồi mới mượn chỉ lực của Nhạc công tử điểm vào sáu huyệt trên Túc Dương mạch của cô nương. Lúc trị thương, chỉ cần giải khai một huyệt trên Dương mạch, cô nương tiếp tục xuất thủ, như vậy chẳng phải là chỉ có một phần năm Kim khí đó thôi sao?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe đến đây thì hiểu ra vấn đề, thầm nghĩ :
- Lão ta muốn ra tay điểm huyệt vào Túc Dương mạch trên người Thân cô nương, quả nhiên đã sớm có tính toán!
Thân Phi Quỳnh ngược lại giật mình nghĩ :
- Hắn tính toán như thần, nếu như ta không đồng ý trị thương cho nha đầu kia thì nhất định hắn không buông tha ta!
Chỉ nghĩ đến đó, cô ta lạnh giọng nói :
- Hảo, ta chấp nhận!
Kim Thiết Khẩu cười cười nói :
- Đa tạ Thân cô nương, đã nể tình kẻ hèn, ngày sau nhất định có lúc báo đáp cô nương!
Thân Phi Quỳnh hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Ngươi muốn báo đáp thế nào đây?
Kim Thiết Khẩu tay xoa mũi theo cố tật, cười hì hì nói :
- Điều này thất khó nói!
Nói đến đó, bỗng dùng thuật truyền âm nhập mật nói tiếp với Thân Phi Quỳnh :
- Cô nương hà tất hỏi nhiều, tạm thời đêm nay chịu thiệt một chút, sau này kẻ hèn nhất định dốc sức tác thành.
Thân Phi Quỳnh mặt vẫn lạnh lùng không lên tiếng.
Kim Thiết Khẩu nhân cơ hội nói tiếp :
- Thời gian đã cấp bách lắm rồi, xin Thân cô nương nhanh động thủ.
Thân Phi Quỳnh hỏi lại :
- Ngươi muốn ta động thủ thế nào đây?
Kim Thiết Khẩu chỉ khoảng không bên cạnh Trúc Thu Lan nói :
- Cô nương ngồi xếp bằng xuống đây nhắm mắt định thần, chớ động đậy.
Thân Phi Quỳnh đến đây thì chàng còn gì để khước từ, bèn y theo lời lão ta ngồi xếp bằng bên cạnh người Trúc Thu Lan.

Kim Thiết Khẩu lại vẫy Nhạc Tiểu Tuấn, bảo chàng ngồi xuống bên cạnh Thân Phi Quỳnh :
- Nhạc công tử cũng ngồi xuống đây, theo lời chỉ dẫn của ta mà hành động là được.
Khi thấy Nhạc Tiểu Tuấn cũng đã ngồi yên vị rồi, Kim Thiết Khẩu đến đứng sau lưng chàng, tay trái đưa ra chộp vào vai phải của chàng, hữu thủ chộp vào khuỷu tay của mình, rồi bắt đầu vận khí truyền sang người chàng, miệng nói :
- Nhạc công tử nhanh xòe tay phải ra, áp chưởng vào huyệt Quan Nguyên trên Nhâm Mạch của Thân cô nương!
Không đợi Nhạc Tiểu Tuấn kịp mở miệng, lão ta nói tiếp ngay :
- Thân cô nương, kẻ hèn dùng hỏa ở Thiếu Dương, trợ giúp. Hỏa sinh Thổ, Thổ sẽ sinh Kim, hiện tại cô nương dùng Kim khắc Mộc, điểm vào huyệt Quan Nguyên trên người Trúc cô nương.
Nên biết, huyệt Quan Nguyên thuộc Nhâm mạch chạy ngay giữa bụng rốn ba thốn, bảo Thân Phi Quỳnh điểm vào huyệt Quan Nguyên trên người Trúc Thu Lan thì không có vấn đề gì, vì bọn họ cùng nữ tính với nhau. Nhưng bảo Nhạc Tiểu Tuấn đặt tay áp vào huyệt Quan Nguyên trên người Thân Phi Quỳnh thì thật là một hành động khiếm nhã.
Nhưng lúc này Kim Thiết Khẩu vừa nói là đã truyền một luồng hỏa khí Thiếu Dương sang người chàng, khiến tay chưởng chàng nóng rần lên như lửa đốt. Đây gọi là tình thế tên đã giương cung, không thể không buông, chàng chỉ đành cắn răng đưa hữu chưởng áp vào huyệt Quan Nguyên trên người Thân Phi Quỳnh.
Chuyện cũng kỳ, chính khi chàng đặt tay chưởng vào huyệt Quan Nguyên của Thân Phi Quỳnh, thì cô ta cảm thấy luồng nhiệt khí vào Nhâm mạch rơi xuống Hội Âm chuyền sang Đốc mạch. Huyệt Trương Cương vốn bị Hỏa Linh chỉ phong bế vừa rồi liền theo đó mà giải khai, tợ hồ như thấy lưu khai giọng thông suốt.
Bây giờ cô ta không dám chậm trễ, liền vận khởi Kim Hình chưởng vào ngón giữa, vung tay điểm huyệt Quan Nguyên trên người Trúc Thu Lan.
Kim Thiết Khẩu lại ra lệnh :
- Nhạc công tử di đôi chưởng đến huyệt Am Liêm, Thân cô nương điểm vào huyệt Am Liêm của Trúc cô nương.
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng chút do dự, di động chưởng đến huyệt Am Liêm.
Thân Phi Quỳnh cũng lập tức vận Kim Hình chưởng điểm tiếp vào huyệt Am Liêm của Trúc Thu Lan.

Giọng Kim Thiết Khẩu lại vang lên :
- Nhạc công tử di chưởng đến huyệt Mang Du, Thân cô nương điểm vào huyệt Mang Du...
Nhạc Tiểu Tuấn và Thân Phi Quỳnh cứ nhất nhất y theo lời Kim Thiết Khẩu động thủ, tiếp liền sau đó còn điểm Ma huyệt, Quyền Môn, Thiên Trì, Cực Tuyến và Vân Môn.
Khi Thân Phi Quỳnh kết thúc huyệt cuối cùng, Kim Thiết Khẩu bây giờ mới buông thõng tay khỏi vai Nhạc Tiểu Tuấn, thở phào nói :
- Tốt rồi, nhị vị đứng lên đi!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói liền nhún người đứng dậy hỏi :
- Lão trượng, như vậy là được rồi sao?
Thân Phi Quỳnh vận Kim Hình chưởng điểm liền bảy đại huyệt trên người Trúc Thu Lan, thì cả bảy huyệt trên người cô ta vừa rồi bị Hỏa Linh chỉ phong bế, tự nhiên cũng hoá giải tán.
Lúc này mới thấy thẹn đến chín mặt, đứng lên chẳng hé môi nói nửa câu, tung người phóng nhanh ra ngoài như làn khói biến mất sau cửa miếu.
Kim Thiết Khẩu ngóng mắt dỏi theo bóng dáng cô ta, nhún vai cười nói với theo :
- Thân cô nương đi chậm thôi!
Nói rồi lão quay người nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một cái đầy thâm ý, thấp giọng nói :
- Ngươi chớ thấy mặt cô ta lạnh lùng, kỳ thực trong tim cô ta nóng lắm đấy! Hì hì...
Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói câu này, nhớ lại tình cảnh vừa rồi thì không khỏi thẹn, vội vàng lấp liếm hỏi sang chuyện khác :
- Lão trượng, tiểu muội của tại hạ...
- Ái, ngươi chớ nôn nóng!
Nói rồi lão kéo Nhạc Tiểu Tuấn cùng ngồi xuống, nói tiếp :
- Thanh Sát chưởng lệnh muội bị đánh trúng giờ đây đã được Thân cô nương dùng Kim Hình chưởng lấy Kim khắc Mộc, mà đẩy hết ra ngoài rồi, chẳng phải lo ngại gì nữa. Có điều ta vừa điểm huyệt Thụy Miên để cô ta ngủ một giác, đến sáng sẽ tỉnh lại, tuyệt đối không còn chút đau đớn trở ngại gì trong người.
Nhạc Tiểu Tuấn cảm kích, chấp tay vái dài nói :
- Đa tạ lão trượng, đêm nay nếu không...
Kim Thiết Khẩu xua tay cắt ngang lời chàng nói :
- Chúng ta chớ nên nói lời cảm tạ với nhau, nói vậy nghe còn vương tục khí, thật ra lão ca ca ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.
Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên trơ mắt hỏi :

- Lão trượng phụng mệnh ai?
Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp :
- Trừ sư phụ ra, trên đời này còn ai sai khiến được ta?
- Ồ, lệnh sư của lão trượng là vị cao nhân nao?
Kim Thiết Khẩu vẫn toét miệng cười hì hì :
- Tiểu lão đệ, ngươi cứ chớ một lời gọi ta là lão trượng được không chứ? Bằng không ngươi cứ gọi hoài, thì lão ca ca ta có lẽ già đi mất!
Lại ba ngón tay xoa mũi, nhưng lần này bỗng thấy chiếc mũi rơi ra, lão í lên một tiếng la hoảng :
- Chết rồi, chiếc mũi ta rơi mất!
Nhạc Tiểu Tuấn vốn từ đầu không chú ý, mà cũng vì trong điện quá tối, lúc này nghe lão ta la toáng lên mới ngưng mục chú nhìn và phát hiện ra, chiếc mũi hễnh to đứng trên mặt lão ta là giả.
Nhạc Tiểu Tuấn chợt hiểu ra, bèn nói :
- Thì ra lão trượng hóa trang...
Kim Thiết Khẩu suỵt một tiếng thấp giọng nói :
- Bên ngoài còn có một người, để ta ra đuổi hắn đi, rồi chúng ta nói chuyện.
Vừa nói vừa quay người đi nhanh ra cửa miếu.
Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thầm nghĩ :
- Lão Kim Thiết Khẩu này hành vi kỳ qua, không biết lão ta thật ra là ai?
Chỉ nghĩ đến đó, đã thấy Kim Thiết Khẩu quay trở vào, cười nói :
- Lão già Xuy Yên Báo lúc nảy ta bảo canh giữ ngoài cửa, giờ đã đuổi đi rồi.
- Lão trượng...
Kim Thiết Khẩu chẳng đợi chàng nói hết câu, trừng mắt cắt ngang :
- Lại lão trượng, ngươi gọi ta một tiếng lão ca không được sao chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :
- Cung kính bất như tòng mệnh, tại hạ xin vâng mệnh!
Kim Thiết Khẩu cười nói tiếp :
- Có thế chứ!
Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Lão ca vừa rồi nói là phụng mệnh hành sự, có nghĩa là đến đây để cứu tiểu muội tại hạ ư?
- Hì hì... Cứu tiểu muội ngươi chỉ là chuyện không tính mà gặp thôi, thật ra chính là đến tìm ngươi!
- Tìm tôi?
- Không sai!
- Để làm gì?

- Tiểu lão đệ, trước đây ngươi biết ta chứ?
- Không biết!
Kim Thiết Khẩu lại hỏi :
- Thế trước đây ta biết ngươi chưa?
Nhạc Tiểu Tuấn hơi ngớ người trước câu hỏi này, nhưng rồi lắc đầu đáp :
- Cũng chưa!
Kim Thiết Khẩu xoa xoa hai tay vào nhau nói :
- Tiểu lão đệ ngươi trước đây chưa từng biết ta, ta cũng chưa từng biết tiểu lão đệ ngươi, vậy thì ta tìm ngươi để làm gì?
Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày nói :
- Nếu lão ca ca đã không có ý tìm tại hạ, vậy thì người nào muốn tìm tại hạ?
Kim Thiết Khẩu nhún vai nói :
- Đương nhiên là sư phụ ta, ta chẳng đã nói qua với tiểu lão đệ ngươi là phụng mệnh hành sự đó sao?
- Nhưng lệnh sư thật ra là vị nào chứ?
- Điều này ngươi không cần phải biết, đằng nào thì sư phụ ta trước đây đã biết lão đệ ngươi!
Nói rồi lão cười hì hì tít mắt hỏi tiếp :
- Tiểu lão đệ ngươi có biết sư phụ ta cần ta tìm ngươi là có chuyện gì không?
Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu đáp :
- Tại hạ không biết!
Kim Thiết Khẩu ghé đầu sát mặt chàng thấp giọng nói :
- Sư phụ ta muốn ta tìm lão đệ ngươi vì người muốn truyền thụ cho ngươi một chiêu kiếm pháp.
Nghe câu nói này thật hoàn toàn bất ngờ với chàng, sư phụ lão ta là ai, tại sao lại muốn truyền thụ cho chàng một chiêu kiếm?
Trong lòng thấy kỳ lạ, định lên tiếng hỏi, nhưng Kim Thiết Khẩu chừng như hiểu được điều chàng muốn hỏi, chẳng đợi chàng lên tiếng lão bèn nói ngay :
- Tiểu lão đệ ngươi chẳng phải muốn hoàn thành một tâm nguyện của sư phụ ngươi đó sao?
Nhạc Tiểu Tuấn càng sững người hỏi :
- Điều này lão ca ca làm sao biết được?
- A, đương nhiên là sư phụ ta nói!
Nhạc Tiểu Tuấn nghe đến đó, chợt nhớ lại chuyện trước đây khi chàng bái biệt sư phụ, dưới chân Linh Đài sơn chàng gặp một lão nhân bảo chàng hãy đến Vũ Tiến tìm Tống Trấn Sơn, chính là nhờ

lão nhân này chỉ điểm, trong lòng thoáng nghĩ nhanh bèn hỏi :
- Sư phụ của lão ca có phải là một lão nhân niên kỷ ước thất tuần, tóc bạc chấm vai, sắc diện như hài đồng, dưới cằm có một chòm râu bạc thưa, thân vận trường bào màu cổ đồng, tay cầm trúc trượng?
- Đúng, đúng, đúng lắm!
Kim Thiết Khẩu gật đầu lia lia, lai nói :
- Ta đã bảo là lão đệ ngươi rất quen, hiện tại thì coi như ngươi nhớ rồi chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu nói :
- Tại hạ chỉ gặp qua vị lão nhân nay một lần, hoàn toàn không hề quen biết.
Kim Thiết Khẩu lai cười hì hì nói :
- Trước lạ sau quen, cũng như lão đệ ngươi với lão ca ca ta đây nào quen biết gì, có thể mới gọi là nhân sinh chứ!
- Ừm... Nhưng, lệnh sư tại sao lại muốn truyền thụ cho tại hạ một chiêu kiếm?
- Ái, muốn thành toàn tâm nguyện của sư phụ ngươi, chỉ cần một câu của Tống Trấn Sơn là xong, mà muốn lão ta nói ra thì phải thắng nổi một chiêu kiếm đúng vậy chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu, như đã hiểu ra một chút.
Kim Thiết Khẩu nói tiếp :
- Như vậy là đã rõ, sư phụ ta muốn tìm ngươi về truyền thụ một chiêu kiếm pháp, đương nhiên bằng chiêu này đảm bảo ngươi thắng nổi một kiếm của Tống Trấn Sơn.
Nhạc Tiểu Tuấn đã hiểu, nhưng lắc đầu nói :
- Không can gì nữa, vì Tống đại lão gia hiện tại đã trúng độc...
- Hì hì... Đó chỉ là chuyện nhỏ, trong người lão ca ta có mang theo thuốc giải đây!
Nhạc Tiểu Tuấn vẫn lắc đầu nói :
- Nhưng loại thuốc giải thông thường, đối với loại kỳ độc Tán Công mà Tống đại lão gia trúng đều vô hiệu.
Kim Thiết Khẩu háy háy cặp mắt lươn nhìn chàng nói :
- Loại dược hoàn trong người lão ca ta chính là chuyên giải Tán Công độc.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy thì mừng khắp khởi trong lòng, nói vội :
- Lão ca ca, loại thuốc trong người ca ca đúng là giải Tán Công độc ư?
Kim Thiết Khẩu nhún vai cười đáp :
- Lão ca ta tuy hành tẩu giang hồ xem tướng xổ quẻ đều chỉ là lừa thiên hạ kiếm tiền uống rượu, thế nhưng với tiểu lão đệ ngươi, ta

chưa hề dối nửa câu nhé!
Nói rồi lão thò tay vào trong áo mình lấy ra một chiếc bình sành màu xanh ngọc bích nhỏ xíu, nói tiếp :
- Ngươi xem, đây không phải là giải dược Tán Công độc sao?
Nhạc Tiểu Tuấn mừng rỡ, reo lên :
- A, lão ca ca quả thật là có thuốc giải...
Kim Thiết Khẩu cười nhỏ nói :
- Nói cho ngươi biết cũng không sao, cái này lão ca ca ta chôm được!
- Chôm được?
- Hì hì... Đương nhiên là lão ca ca ta làm gì có nổi thứ này, nó vốn là của Thân cô nương, ta chỉ giở ngón nghề ra là lấy một cách dễ dàng từ trong túi áo của cô ta, ngươi rõ rồi chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu cười nói :
- Thật là... Tại hạ chẳng nghĩ sai, lão ca ca không biết dụng độc, thì làm sao có được thuốc giải?
Kim Thiết Khẩu đã nhét bình thuốc vào tay chàng, nói tiếp :
- Tiểu lão đệ, giờ ngươi chỉ cần mang thuốc giải đến cho Tống Trấn Sơn, sau đó chỉ cần thắng lão ta một chiêu kiếm, thì tâm nguyện của sư phụ ngươi xem như hoàn thành trong tầm tay!
Nhạc Tiểu Tuấn cầm lấy bình giải dược, lòng cảm kích vô hạn nói :
- Đa tạ lão ca ca!
Vừa nói chàng vừa nhét bình thuốc vào ngực áo.
Kim Thiết Khẩu kéo tay chàng nói :
- Nào, nào, đến đây. Giờ lão ca ca ta sẽ truyền lại chiêu kiếm kia cho tiểu đệ ngươi.
Nói rồi, lão lấy thanh kiếm gỗ lên, nhìn chàng nói :
- Ngươi nhìn cho kỹ, thế này...
Dứt lời, kiếm gỗ trong tay đâm thẳng tới trước, nữa chừng bỗng chuyển hướng chếch ra ngoài sang trái, cuối cùng thì phản hồi ngoắc trở lại ánh kiếm loáng lên nhanh như lưu tinh, tiếp đó lại phóng lên đâm ra lần thứ hai, cuối cùng thì thâu kiếm về.
Nhạc Tiểu Tuấn ngạc nhiên hỏi :
- Đơn giản vậy thôi sao?
Kim Thiết Khẩu nheo mắt cười hì hì nói :
- Đơn giản thế đấy, ngươi thử múa xem nao?
Vừa nói lão vừa trao thanh kiếm gỗ trong tay cho chàng.
Nhạc Tiểu Tuấn cầm kiếm, trong lòng có chút không tin, rồi cứ theo chiêu kiếm vừa rồi Kim Thiết Khẩu đánh ra, mũi kiếm đâm tới, chếch ngang, phản hồi, lại đâm rồi thâu về.

Chương 19
Cuộc hội ngộ Thiên Hoa sơn trang

Múa xong chiêu kiếm, chàng hỏi :
- Có phải như vậy không?
Kim Thiết Khẩu hoạt miệng cười hì hì nói :
- Kém lắm, còn kém xa lắm!
Nhạc Tiểu Tuấn nhíu mày hỏi :
- Có chỗ nào không đúng chăng?
- Ra kiếm pháp chiêu thì chàng gì sai, thế nhưng không khỏi phát được tinh thần của chiêu kiếm hàm ẩn bất lộ, hay nói đúng hơn là chỗ uyên thâm ảo diệu của nó.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói thì vội chắp tay nghiêm túc nói :
- Lão ca ca nói rất đúng, tại hạ thô thiển sơ sút, xin lão ca ca chỉ giáo.
Kim Thiết Khẩu gật đầu cười nói :
- Biết thì dễ sửa, đến đây! Vừa rồi ngươi đã nhìn thấy rõ chiêu thức, đồng thời múa lại cũng không sai gì, giờ chúng ta ngồi xuống nói chuyện.
Vừa nói lão vừa dùng tay kéo Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xuống nền gạch, đoạn ghé sát đầu vào chàng, giọng rất nhỏ bắt đầu phân tích chỗ uyên thâm ảo diệu của chiêu kiếm cho chàng nghe :
- Chiêu khi phát xuất như thế nào, phản hồi ra sao, nhất nhất nói thật tường tận.
Nhạc Tiểu Tuấn theo học kiếm pháp với sư phụ có đến mười lăm năm, đối với các chiêu tuyệt kiếm rút ra từ kiếm pháp của các môn phái chàng đều hấp thụ thành thục, đương nhiên phải là một người cực thông minh.
Nhưng lúc này nghe Kim Thiết Khẩu phân tích chiêu kiếm, chàng giật mình vì thấy chiêu kiếm hết sức tầm thường, nhưng chỗ biến ảo tinh túy của nó thì không thể ngờ tới được. Với những chiêu kiếm chàng đã học, tuy đều là tinh hoa kiếm pháp, nhưng so với chiêu kiếm này thì chỗ thần diệu uyên thâm thì vượt hơn xa.
Lúc này chàng lẳng lặng lắng nghe và ghi nhớ hết tất cả những điểm quyền yếu của chiêu kiếm, nhưng thầm nghĩ nếu luyện thành chiêu kiếm đạt đến tinh hoa của nó thì phải mất không ít thời gian đấy!
Kim Thiết Khẩu phân tích xong, cười hỏi :

- Tiểu huynh đệ ngươi nhớ kỹ rồi chứ?
- Tại hạ đã ghi nhớ.
Kim Thiết Khẩu lại hỏi :
- Ngươi lĩnh hội hết chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn khiêm tốn nói :
- Tại hạ không dám nói lĩnh hội hết, thế nhưng tất cả những lời giảng giải của lão ca ca, tại hạ đều hiểu!
- Vậy thì tốt!
Nói rồi lão ngáp dài một cái, vươn vai nói :
- Tiểu huynh đệ, ngươi như đã nhớ hết rồi, thì cầm kiếm đi luyện đi, lão cảm thấy mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một chút!
Rồi chẳng đợi Nhạc Tiểu Tuấn nói gì thêm, lão vật người nằm ra đất, co gối mà ngủ.
Nhạc Tiểu Tuấn liền nhặt thanh kiếm gỗ đứng lên bước ra khỏi miếu, ngay trong khoảng trống trước miếu, bắt đầu diễn luyện chiêu kiếm vừa rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn tuy là đã ghi nhớ nằm lòng quyết yếu từng thức trong chiêu kiếm, thế nhưng trước khi xuất thủ phát chiêu, cứ từng thức chàng phải nhẩm trong đầu khẩu quyết của nó, rồi mới phát kiếm, chỉ trong chớp mắt là đánh xong chiêu kiếm.
Thế nhưng, mặc dầu chàng hoàn toàn theo đúng lời chỉ giáo của Kim Thiết Khẩu múa chiêu kiếm, nhưng chung quy vẫn thấy có chỗ nào đó không hợp lý.
Nhất là, mỗi khi cảm thấy trong thức kiếm đang phát không đúng, thì lập tức mũi kiếm rung giật mạnh lên, tợ hồ như mũi kiếm vừa bị một viên đạn bắn trúng.
Tuy lúc chấn động là cực nhỏ, nhưng với bản thân người đang luyện kiếm thì cảm nhận ra ngay tức khắc.
Chàng thâu kiếm nhìn quanh, ở đây duy nhất chỉ còn lại một mình Kim Thiết Khẩu và Trúc Thu Lan, nhưng nàng thì đã bị điểm Thụy huyệt ngủ say, nếu như không phải Kim Thiết Khẩu ra tay ngầm bắn viên sỏi nhỏ, thì còn ai vào đây?
Chàng thầm nghĩ nhất định lão ta vờ ngủ để mình luyện kiếm, nhưng kỳ thực là vẫn thức ngầm theo dõi mình, đến cho mình luyện sai đã ra tay cản mình!
Nghĩ thế, chàng không nói ra, tiếp tục vung kiếm chuyên tâm mà luyện. Miệng ngầm đọc khẩu quyết, tay theo đó từ từ đánh ra.
Lần này chàng chuyên tâm nhất ý luyện tập, quả nhiên từng thức trong chiêu múa đúng tinh hoa của nó, thì mũi kiếm không còn bị chấn động nữa. Thế nhưng, chỉ cần một chút lơi lõng, không chuyên

chú, kiếm hơi chếch thức thì lập tức mũi kiếm lại bị chấn động mạnh.
Nhạc Tiểu Tuấn giờ thì đã tin chắc chính Kim Thiết Khẩu ngầm chỉ điểm mình từng thế từng thức, bất giác trong lòng cảm kích hơn, càng dốc tâm luyện tập.
Cứ thế, chàng miệt mài luyện đến hơn một canh giờ, kiếm giơ xuất chiêu biến thế thành thục tự do, mũi kiếm không còn bị chấn động nữa.
Tuy thế, nhưng cũng chỉ mới ở giai đoạn luyện kiếm hình, chiêu thức đánh ra nhuần nhuyễn theo tay, còn như nói đến thuần thục biến hóa của nó, đạt đến chỗ uyên thâm ảo diệu vẫn cách xa!
Nhạc Tiểu Tuấn càng luyện càng thấy hứng và trong lòng cũng càng thấy kỳ lạ, chỉ một chiêu kiếm trông đơn giản đến thế, mà khi luyện thì lại khó vô cùng đến như chàng là người luyện kiếm có đến mười lăm năm, vẫn không dễ dàng phút chốc hấp thu hết tinh thần của nó.
Bây giờ, Kim Thiết Khẩu bỗng trở người, cười nói :
- Tiểu huynh đệ, đủ rồi, đủ rồi. Chẳng còn sớm nữa đâu, đi nghỉ một lát đi!
Nhạc Tiểu Tuấn thâu kiếm chấp tay nói :
- Thửa mong lão ca ca chỉ giáo, tại hạ thật hổ thẹn, phải khổ luyện đến hơn một canh giờ, mà chiêu kiếm này vẫn chưa thành thục.
Kim Thiết Khẩu hai tay ôm gối cười nói :
- Tiểu huynh đệ, lão ca ca ta chính đang muốn nói nhãn thần của sư phụ ta nhìn quả không sai, chiêu kiếm này, ngươi chỉ nội trong một canh giờ mả đã luyện thành. Nhớ lại lúc trước khi sư phụ truyền thụ chiêu kiếm này cho lão ca ca ta, ta phải mất đến ba ngày mới luyện được. Sư phụ lúc đó tức giận đến chửi không còn manh giáp, suýt nữa thì đã không cho ta luyện chiêu kiếm này. Hà hà... Cứ nghĩ cũng thấy ngươi thông minh lanh lợi đến chừng nào rồi. Thôi, lại đây ngủ một giấc!
Nhạc Tiểu Tuấn lúc này cũng đã cảm thấy mệt mỏi, bèn ngồi xuống tựa lưng vào bệ thờ mà ngủ.
Trời sáng từ lúc nào.
Nhạc Tiểu Tuấn còn mơ mơ màng màng, thì loáng thoáng nghe giọng Trúc Thu Lan la lên :
- Í, làm sao tôi lại ngủ ở đây?
Nhạc Tiểu Tuấn mở bừng mắt ra, trời đã sáng băng, Trúc Thu Lan đứng trước mặt chàng.
Sắc mặt nàng có xanh gầy hơn, nhưng hai má phớt hồng có e vì thẹn, đôi mắt long lanh đen láy cứ nhìn chàng hoảng hốt lẫn kinh ngạc hỏi :

- Nhạc huynh, đây là nơi nào?
Nhạc Tiểu Tuấn không đáp ngay đứng lên hỏi lại :
- Trúc cô nương, thương thế trong người thế nào rồi?
Trúc Thu Lan càng kỳ hơn.
- Sao? Tôi trúng thương ư? A,... A, rất tốt!
- Vậy thì hay lắm!
Nói rồi chàng quay đầu nhìn, nhưng chàng còn thấy bóng dáng Kim Thiết Khẩu đâu, bất giác í lên một tiếng gọi lớn :
- Lão ca ca, lão ca ca đi đâu rồi?
Nói rồi chàng vụt chạy nhanh ra bên ngoài, nhưng không còn nhìn thấy Kim Thiết Khẩu đâu nữa, chàng lẩm bẩm một mình :
- Quái, lão ta đi chẳng nói tiếng nào!
Trúc Thu Lan theo sau người chàng, hỏi :
- Nhạc huynh nói ai vậy?
- A, cô nương còn nhớ trưa hôm qua chúng ta gặp lão tiền bối Kim Thiết Khẩu không?
- Đương nhiên là nhớ, nhưng huynh nhắc đến lão ấy làm gì?
- Ô, chính lão ta tối hôm qua, ngay tại đây đã khống chế Thân cô hương buộc cô ta phải trị thương cho cô nương, nếu không thì nguy rồi!
Trúc Thu Lan a lên một tiếng kinh ngạc, nói :
- Tôi nhớ ra rồi, tối hôm qua tôi đánh nhau với Tử Kim Tiêu, sau đó trúng một chưởng Thanh Sát chưởng của hắn, rồi... Chẳng hay biết gì nữa.
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu tiếp lời nàng :
- Đương nhiên lúc ấy cô nương hôn mê bất tỉnh, hai mắt nhắm nghiền, mặt xanh trông đáng sợ, tôi bế cô nương chạy đến đây, nhưng trong lòng cũng chưa nghĩ ra cách gì cứu chữa...
Trúc Thu Lan nghe mấy tiếng tôi bế cô nương, thì bất giác mặt nóng lên, cúi gầm đầu không dám nhìn chàng.
Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp :
- Sau đó, tôi chợt nhớ lại lời của Kim Thiết Khẩu đã nói lúc trưa : Cô nương nếu gặp nguy, cứ chạy về hướng Tây thì bình an vô sự. Đang lúc bó tay, tôi cứ nhắm theo hướng Tây mà chạy tới đây...
Trúc Thu Lan bỗng cảm thấy hứng thú. Bèn ngước mắt lên cười hỏi :
- Sau đó thế nào?
Tiếp đó, Nhạc Tiểu Tuấn kể lại hết chuyên hồi đêm gặp được Kim Thiết Khẩu ở đây, rồi dùng cách nào trị thương cho nàng.
Chỉ có điều, chàng lướt qua chuyện Kim Thiết Khẩu mượn tay chàng dùng Hỏa Linh chỉ điểm vào các yếu huyệt trên người Thân Phi

Quỳnh. Cho đến chuyện về sau Kim Thiết Khẩu dùng Thiếu Dương chân khí truyền nhập vào tay chàng điểm chỉ vào yếu huyệt Thân Phi Quỳnh, rồi tự Thân Phi Quỳnh xuất thủ điểm vào người nàng, chàng lướt qua mà không kể đến.
Trúc Thu Lan tự nhiên tin lời chàng, là Kim Thiết Khẩu khống chế Thân Phi Quỳnh, buộc Thân Phi Quỳnh dùng Kim Hình chưởng trị thương cho mình, rồi cho cô ta đi.
Nghe xong, nàng nghiêng đầu hỏi :
- Nói vậy, Kim Thiết Khẩu phải là một kỳ nhân dị sĩ thân tàng tuyệt học, nhưng chỉ thích ngao du thiên hạ, chẳng màng đến thế sự. Ái, thật đáng tiếc, lão ta bỏ đi chẳng nói tiếng nào, nếu không chừng ta có thể nhờ lão trợ thủ một tay!
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Lão ta chỉ phụng mệnh sư phụ mà đến tìm tại hạ.
Trúc Thu Lan hỏi :
- Sư phụ của lão ta là ai? Đến tìm Nhạc huynh làm gì?
- Không biết!
Bây giờ lại đem chuyện trước đây chàng gặp lão nhân chống trúc trượng dưới chân Linh Đài sơn, chỉ điểm cho chàng đến tìm Tống Trấn Sơn, và Kim Thiết Khẩu chính là môn đệ của lão nhân đó. Cho đến chuyện Kim Thiết Khẩu phụng mệnh đến truyền cho chàng chiêu kiếm kia ra sao, nhất nhất kể lại cho nàng nghe.
Trúc Thu Lan nghe thì vui mừng khôn xiết, lại hỏi :
- Vậy huynh đã luyện thành chiêu kiếm kia chưa?
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Chỉ có thể nói lĩnh hội được, nhưng vẫn còn non kém...
Trúc Thu Lan lại hỏi tiếp :
- Huynh có biết vị lão nhân kia là ai không?
Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu :
- Không biết!
- Ô, vậy còn Kim Thiết Khẩu, có thật dùng ngoại hiệu vậy không, hay chỉ là đương thời tùy nhiên mà xưng thế? Huynh đã từng hỏi thật lão ta là ai không?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe hỏi câu này thì ngớ người, buộc miệng nói :
- Tôi không hề hỏi.
Trúc Thu Lan nguýt dài chàng một cái, cười khúc khích nói :
- Thật là chàng ngốc, gọi người ta là lão ca ca, vậy mà đến tên họ người ta cũng không hề biết là gì? Thử hỏi huynh có hồ đồ không chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn nhún vai, cũng bật cười nói :

- Ừm, tôi thật ngốc, lúc ấy chẳng nghĩ ra, cô nương nói đúng, nếu lúc ấy tôi hỏi thì có lẽ đã biết tên họ lão ấy.
Trúc Thu Lan giục :
- Thôi nhanh đi rửa mặt, huynh giờ đã có thuốc giải trong tay, nhanh lên đường đến Thiên Hoa sơn trang.
- Nhưng... Tại hạ còn chưa luyện thành thục chiêu kiếm kia!
- A... Huynh cần bao nhiêu thời gian, mới luyện thành thục?
- Cũng thật khó nói, có thể chỉ một ngày, nhưng cũng có thể mất ba ngày cũng nên.
Trúc Thu Lan nhíu mày hỏi ướm thử :
- Nửa ngày được chứ? Vậy thì huynh nhanh luyện kiếm đi, tôi đi ra ngoài xem, ở đây sơn thôn, có thể tìm mua chút gì về cùng ăn.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Cô nương...
Nhưng Trúc Thu Lan đã cắt lời chàng, cười nói ngay :
- Không sao, tôi đi rồi quay lại ngay!
- Cô nương nên cẩn thận.
- Í, tôi theo mẹ bán hoa khắp Đại Giang Bắc Nam, chẳng lẽ lại sợ đi lạc?
Vừa nói nàng vừa bước nhanh ra cửa miếu.
Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt nhìn theo nàng đến khi đi xa, rồi cầm kiếm ra hậu điện, ở một khoảng trống rộng rãi bắt đầu luyện chiêu kiếm kia, lần này chàng tập trung nhất tâm nhất ý mà luyện.
Chàng vốn dĩ thông minh, hồi đêm dưới sự chỉ giáo của Kim Thiết Khẩu đã lĩnh hội hết yếu quyết tinh thần của chiêu kiếm, đồng thời cũng đã luyện hết một canh giờ, lúc này luyện lại chỉ là ôn luyện mà thôi. Tuy vậy, lần này sau khi luyện mấy lần, chàng có chút phát hiện mới, lại luyện vài lần nữa, cũng cảm thấy có điều mới là hơn, tợ hồ như chiêu kiếm này càng múa thì càng phát khởi những điều biến hóa mới là hơn!
Tóm lại, chiêu kiếm này thoạt nhìn rất tầm thường, nhưng khi người luyện đạt đến trình độ xuất thần nhập cảnh, thì sẽ nhận ra sự biến hóa vô cùng tận, hàm ẩn bên trong đó, mà nhất định phải chính người luyện chí tâm chí cốt, mới có thể nhận ra những điều ấy. Chính điều này, ngược lại tạo cho người luyện có cảm giác không bao giờ luyện đạt đến mức thành thục, bởi vì nó luôn dẫn người luyện đi vào cảnh giới mới lạ.
Lúc đầu, Nhạc Tiểu Tuấn luyện vài ba lần lại nghỉ, nhưng sau một lúc thì phát kiếm là múa liên tu bất tận, cứ theo mách biến hóa trôi chảy không ngừng của nó, chàng cứ vung kiếm múa chẳng biết đã qua

bao nhiêu thời gian, đến khi khắp cả người ướt đẫm mồ hôi, bây giờ mới như sực tỉnh thâu hồi thế kiếm.
Chính ngay khi ấy, chàng mới phát hiện ra Trúc Thu Lan từ lúc nào đã đứng ở cửa, tay cầm lăng trúc đẩy thức ăn, mắt cứ nhìn chăm chàng múa kiếm, nàng cười tươi nói :
- Tuyệt kiếm!
Nhạc Tiểu Tuấn cũng cười nói :
- Cô nương về rồi ư?
Trúc Thu Lan buộc hắn vào trong, đặt lăng trúc xuống, rút ra một chiếc khăn tay trao cho chàng nói :
- Nhạc huynh lau mồ hôi, ngồi nghỉ một lát rồi chúng ta ăn.
Nhạc Tiểu Tuấn cầm lấy chiếc khăn tay lau mồ hôi trên trán, trên mắt mình, mùi hương từ chiếc khăn tay thoang thoảng khiến chàng cảm thấy dễ chịu, nhưng cũng cảm thấy hơi ngượng, ấp úng nói :
- Mồ hôi của tôi làm bẩn chiếc khăn, để tôi đi giặt sạch cho cô nương...
Trúc Thu Lan giật lấy chiếc khăn, nguýt dài chàng một cái, cười nói :
- Ai cần huynh giặt chứ, mặt trời đã nghiêng từ lâu, cơm canh nguội hết, nhanh ngồi xuống đây.
Nhạc Tiểu Tuấn kinh ngạc la lên :
- Mặt trời nghiêng rồi sao?
Vừa nói chàng vừa nhìn ra ngoài, quả nhiên bóng nắng gay gắt trải dài, đủ thấy đã quá Ngọ từ lâu, chàng buộc miệng nói :
- Trời đã sắp chiều, mà tôi cứ ngở còn buổi sáng!
Trúc Thu Lan vẫu mồm nói :
- Tôi phải đi đến ba dặm mới gặp được một thôn nhỏ, mua con gà, lại nấu thêm một nồi cơm, quay trở lại đây thì sắp đúng Ngọ. Nhưng thấy huynh luyện chiêu kiếm đến xuất thần nhập hóa, cho nên đứng xem mà không dám đánh tiếng động, đứng xem phải hơn một canh giờ nữa đấy nhé!
- Ồ,... Sao không gọi tôi một tiếng?
Trúc Thu Lan lắc đầu nhẹ nhàng nói :
- Tôi tuy kiếm thuật không tinh, thế nhưng vừa rồi cũng nhìn ra huynh luyện chiêu kiếm đó toàn thân quá chú tâm, luyện đạt đến trình độ tùy tâm ứng thủ, tôi sợ lên tiếng sẽ làm nhiễu loạn đường kiếm. Lại nói thuốc giải giờ đã ở trong tay, cần nhanh chóng mang đến cho Tống đại lão gia, mà huynh thời gian không có nhiều, cho nên luyện càng thành thục càng tốt.
Nàng miệng nói, tay thì nhanh nhẹn soạn cơm và thức ăn đựng trong những chiếc đải chuẩn bị sẵn ra nền gạch một con gà nướng béo

nảy, mười quả trứng luộc, và một nồi cơm trắng, không quên một hồ rượu bồ đào nhỏ.
Bới một chén cơm, nàng đưa đến cho chàng, nói :
- Huynh nhanh ăn đi!
Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng xúc động nói :
- Đa tạ cô nương.
Trúc Thu Lan cũng bới cho mình một chén, cười ngọt ngào nói :
- Chẳng phải tôi cũng ăn đây sao, chẳng lẽ tôi lại cám ơn tôi? Thôi, ta ăn đi!
Nhạc Tiểu Tuấn quả thực bụng đã đói meo, bây giờ ăn ngon lành, lại thêm nhấp mấy ngụm rượu, khiến khẩu vị càng ngon hơn, chẳng mấy chốc bọn họ ăn hết mọi thứ.
Trúc Thu Lan thu dọn lại hết chén bát cho vào trong lẳng trúc.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế bèn hỏi :
- Cô nương định đem chén bát đi trả cho họ sao?
Trúc Thu Lan nói :
- Không, tôi đã cho họ năm tiền mua các thứ này, nếu kiếm pháp huynh chưa luyện thành thục, thì cứ giữ lại đến tối chúng ta ăn tiếp.
- Hai... Cô nương thật chu đáo, chiêu kiếm này có lẽ chỉ trong nửa ngày nữa, thì cũng khá hơn nhiều!
Trúc Thu Lan nói :
- Tôi nghĩ cũng không nên vội. Kiếm thuật của Tống đại lão gia tinh thông quán thế, bát đại môn phái không ai theo nổi, huynh đỡ nổi một chiêu kiếm của ông ta, quyết không phải chuyện đơn giản. Vả lại, điều tâm nguyện ôm ấp mười mấy năm của sư phụ huynh, không nên khinh xuất mà hỏng chuyện, cho dù chiêu kiếm đã luyện thành thục, cũng cần diễn luyện đến tận cùng mới được, có vậy mới không hổ thẹn với thịnh tình của vị lão nhân gia kia. Tôi thấy chúng ta cứ nên ở lại đây ngày hôm nay nữa, đến ngày mai lên đường còn chưa muộn.
Nhạc Tiểu Tuấn cảm kích vô cùng, không nén nỗi xúc động nói :
- Cô nương nói thật chí tình chí lý cô đúng là ngươi tri kỷ bình sinh trong đời tại hạ.
Trúc Thu Lan mặt ửng hồng cúi đầu e ấp nói :
- Tôi thật là tri kỷ của huynh ư? Vậy sao huynh cứ mãi gọi tôi là cô nương, với xưng tại hạ?
Nhạc Tiểu Tuấn trước những điều này thường hay ngơ ngẩn, mới hỏi :
- Vậy tại hạ phải xưng với cô nương thế nào?
- Ừm,... Kim Thiết Khẩu với huynh chỉ quen nhau một đêm vậy mà

huynh đã gọi người ta là ca ca đúng không?
- Vâng, Kim Thiết Khẩu không muốn tại hạ gọi lão ta là lão trượng, mà chỉ muốn gọi bằng lão ca ca.
Trúc Thu Lan lườm chàng một cái nói :
- Chúng ta cùng nhau hành tẩu giang hồ, mà huynh thì một tiếng là tại hạ, hai tiếng là cô nương, thử hỏi người ngoài nghe sẽ nghĩ thế nào chứ? Nhạc huynh và tôi đều là người độc thân,... Chẳng thể coi nhau... Coi nhau là... Huynh muội...
- Ái, hồi tối tôi đã tiện mồm nói với Kim Thiết Khẩu, cô là tiểu muội của tôi, thật ra tôi nên gọi cô là tỷ tỷ.
Trúc Thu Lan ửng đỏ mặt lên, thấp giọng nói :
- Không, tôi nhỏ hơn huynh...
Nhạc Tiểu Tuấn ngưng mắt nhìn nàng, lòng thầm nghĩ :
- Cô ta nhìn ít ra cũng đã hai ba, hai bốn rõ ràng là lớn hơn ta đến ba bốn tuổi, làm sao lại nhỏ hơn ta được nhỉ?
Nhưng bên ngoài ngần ngại nói :
- Cô...
Chỉ thốt lên được một tiếng, chung quy không nói hết được câu, Trúc Thu Lan mím môi cười nói :
- Nói thật với huynh, trên mắt tôi chỉ là hóa trang, mẹ tôi bảo hành tẩu giang hồ, nên hóa trang cho gia dĩ một chút, có vậy người ta mới không dám ức hiếp mình. Thực ra tôi chỉ mới mười chín tuổi, có phải là nhỏ hơn huynh một tuổi không chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn a lên một tiếng, hỏi :
- Thì ra không phải là bản lai diện mục cô nương thế này, vậy khuôn mặt cô nương thật chất ra sao?
Trúc Thu Lan vẫu môi nói :
- Không phải là khuôn mặt thật của tôi chứ? Dược vật hóa trang, cũng chỉ như phấn son của nữ nhân dùng mà thôi. Chỉ cần thoa một ít dược vật lên mặt là xong. Còn như đeo lên mặt một chiếc mặt nạ, mới biến thành một khuôn mặt khác, hiểu rồi chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy hiếu kỳ, hỏi tiếp :
- Vậy bôi lớp dược vật lên mặt, thì sẽ ra sao?
Trúc Thu Lan thầm hiểu chàng không hiểu nhiều điều trong giang hồ, bèn giải thích :
- Dược hoàn hóa trang là một loại sáp đặc chế từ dược vật, có rất nhiều màu sắc khác nhau tùy theo trình độ hóa trang của người sử dụng, mà biến cho khuôn mặt mình trẻ lại hoặc già đi theo mục dịch của mình. Rửa nước bình thường, không hề làm biến mất lớp sáp dược vật ấy, mà cần phải có một loại thuốc rửa riêng của nó.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe rồi, mắt cứ nhìn chầm chầm lên mặt nàng, còn ngạc nhiên hỏi :
- Nhưng sao tôi không hề nhận ra chút nào?
Trúc Thu Lan bị chàng nhìn chăm thì ngượng ngùng, đưa tay lên đẩy chàng nói :
- Ừ... Cho nên thế tôi vốn xấu xí lắm đấy!
Nói rồi nàng chẳng đợi chàng hỏi gì thêm, tiếp liền :
- Thôi tôi đã nói thật tình với huynh, giờ huynh có chấp nhận coi tôi là vị tiểu muội không chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn thật lòng đáp :
- Tôi vốn cô độc chẳng hề có anh chị em thân thích, giờ được Trúc cô nương coi nhu huynh muội, có được vậy thật nằm mơ cũng chẳng được, lẽ nào lại không muốn?
Trúc Thu Lan trong ánh mắt hiện vẻ vui mừng, cười tươi nói :
- Vậy thì muội gọi huynh là đại ca, huynh gọi muội là Thu Lan.
Nhạc Tiểu Tuấn nắm lấy tay nàng hỏi nhỏ :
- Tôi gọi là Lan muội được chứ?
Trúc Thu Lan cứ để mặc chàng nắm tay mình trên má phớt hồng, thấp giọng nói lúng húng trong miệng :
- Tùy huynh.
Hai người bây giờ đứng trầm mặc bên nhau, họ lặng người để mặc cho tim rung động, chẳng biết qua bao lâu.
Trúc Thu Lan rút nhẹ tay khỏi tay chàng, nói :
- Huynh nhanh đi luyện kiếm!
Suốt cả chiều hôm ấy, Nhạc Tiểu Tuấn luyện chiêu kiếm đến lúc thành thục mới thôi.
Hai người ăn cơm tối xong, họ đốt một ngọn nến nhỏ, Nhạc Tiểu Tuấn tợ hồ như bị chiêu kiếm cuốn hút, chàng tiếp tục luyện không ngừng.
Trúc Thu Lan ngồi một bên nhìn chàng trong lòng nàng một nỗi vui mừng ngọt ngào tràn dâng.
Mãi đến gần canh hai, Nhạc Tiểu Tuấn luyện chiêu kiếm đã đạt đến cảnh giới thâu phát do tâm, bây giờ chàng mới thâu kiếm lại.
Trên đại diện, Trúc Thu Lan đã thu dọn quét sạch sẽ, hai người ngồi xếp bằng hai góc tĩnh tọa qua đêm.

Sáng ngày thứ hai, bọn họ rời khỏi ngôi miếu Thổ Địa nhắm hướng Thái Hồ mà đi, khi đến Thiên Hoa sơn trang thì trời cũng đã xế chiều.
Hôm ấy, trong Thiên Hoa sơn trang so với thường ngày có chút khác

lạ.
Ấy là hai cánh cổng đen mở toang, hai bên còn có hai trung niên đại hán vận thanh bào đứng nghiêm chỉnh, tợ hồ như bọn họ đang chuẩn bị đón tân khách.
Thiên Hoa sơn trang là nơi ẩn cư của vị Võ lâm Đại Lão Tống Trấn Sơn, bình thường rất ít có khách đến viếng. Bởi vì mọi người đều biết vị Võ lâm Minh chủ năm xưa chỉ muốn sự yên tĩnh tịch lặng, rời xa thế sự, không muốn tiếp khách, cho nên mọi người ngại mà không đến viếng!
Vậy mà như hôm nay, trước trang môn có hai đại hán ăn vận chĩnh tề đứng như để tiếp đón khách, thật là một chuyện hiếm thấy.
Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan hai người vừa bước đến trước trang môn, gã trung niên đại hán đứng bên trái cửa liền lên tiếng hỏi :
- Xin hỏi nhị vị là người của môn phái nào, để tiểu nhân còn tiện vào bẩm báo!
Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút ngớ người, nhưng đáp ngay :
- Bọn tại hạ không thuộc môn phái nào cả, chỉ đến viếng Tống đại lão gia phiền lão huynh vào bẩm cáo một tiếng.
Trung niên đại hán nghe nói thì trừng mắt một cái nói lớn :
- Nhị vị không phải là người trong bát đại môn phái ư? Lão Trang chủ không tiếp người ngoài!
Nhạc Tiểu Tuấn cười đáp :
- Tại hạ biết, nhưng lão huynh xin cứ vào bẩm báo với Thiếu trang chủ, hoặc là Hoắc tổng quản một tiếng, là có Nhạc Tiểu Tuấn đến bái kiến, bọn họ sẽ biết ngay thôi!
Gã tráng đinh nghe khẩu khí của chàng tợ hồ như là rất thân quen với Thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản, nên chẳng dám chậm trễ chắp tay nói ngay :
- Đã vậy xin nhị vị tạm thời chờ đây, tiểu nhân sẽ bẩm cáo ngay!
Nói rồi, gã quay người sải bước chạy biến vào trong.
Chẳng mấy chốc, đã thấy Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh đi ra, vừa nhìn thấy Nhạc Tiểu Tuấn, từ xa đã vội ôm quyền nói :
- Nhạc tướng công quang lâm lão hũ nghênh đón chậm trễ, thật đắc tội xin lượng thứ!
Nhạc Tiểu Tuấn cùng vội chấp tay hoàn lễ :
- Hoắc tổng quản khéo nói, mấy chữ nghênh đón, thật không dám nhận!
Hoắc Vạn Thanh chìa tay mời khách, nhanh chóng dẫn hai người vào bên trong, vừa đi vừa hỏi :
- Nhạc tướng công quay trở lại đây, không biết có gì chỉ giáo?

Nhạc Tiểu Tuấn đáp :
- Tại hạ mấy hôm trước, ngay trước mặt Tống trang chủ đã từng hứa là nhất định sẽ lấy dược thuốc giải mang về đây, để biện bạch lòng dạ tại hạ. Hôm nay, chính là mang thuốc giải đến cho Tống lão trang chủ.
Hoắc Vạn Thanh nghe chàng nói đã có thuốc giải thì vui mừng vô cùng :
- Nhạc tướng công đã lấy được thuốc giải Tán Công độc sao?
- Đúng vậy, cuối cùng thì tại hạ cũng lấy được!
Hoắc Vạn Thanh thật vui chưa từng có, reo lên như trẻ :
- May thật, may thật! Đa tạ trời cao, lão Trang chủ hai ngày nay bị độc phát tác cơ hồ nằm liệt giường không ngồi dậy nổi, thể lực suy nhược rất nhiều, Nhạc tướng công đã lấy được thuốc giải, thật là phúc lớn cho Thiên Hoa sơn trang chúng tôi!
Nhạc Tiểu Tuấn định lên tiếng, nhưng lão đã hỏi tiếp ngay :
- Không biết Nhạc tướng công bằng cách nào mà lại lấy được thuốc giải?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tại hạ lấy từ Thân cô nương.
Nói đến đó, bọn họ đã vào cổng nhị môn, từ đây đi dọc theo hành lang rồi rẽ vào phòng khách.
Đây là phòng khách khá rộng, lúc này trời đã sắp tối, trong phòng bốn góc đốt bốn ngọn nến lớn, ánh sáng lung linh nhè nhẹ tỏa dịu căn phòng, hắt lên những bức thư họa trên tường, thật là ưu nhã thanh khiết.
Trong phòng vốn đã có ba người khách ngồi vừa nhìn thấy Hoắc tổng quản dẫn bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan vào thì cả bọn đều đồng loạt đứng lên.
Nhạc Tiểu Tuấn vội vàng ôm quyền đáp lễ, lúc này mới nhìn thấy một trong ba người kia là đạo sĩ, tuổi ngoài ngũ tuần, mặt mày xương xẩu, thân vận đạo bào màu xám lưng đeo trường kiếm, thần thái phiêu dật.
Người thứ hai cũng tuổi năm mươi, dáng người tầm thước, đầu hói mặt dài, lúc cười cả mặt đầy những vết nhăn tợ hồ như đã ở tuổi tám chín mươi, lưng đeo một thanh trường kiếm.
Và người thứ ba tuổi chừng ngoài bốn mươi, mày râu lam y trường bào, cũng đeo một thanh trường kiếm sau lưng.
Nhạc Tiểu Tuấn thầm nghĩ trong lòng :
- Ba người này rõ ràng đều là người trong võ lâm, chỉ không biết bọn họ lai lịch thế nào?

Vừa lúc ấy Hoắc Vạn Thanh đã chìa tay mời :
- Nhạc tướng công và cô nương xin mời ngồi, công tử tôi sẽ ra ngay, thứ tội lão hũ ra ngoài lo chuyện!
Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền nói :
- Hoắc tổng quản xin cứ tự nhiên!
Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan khi ấy đồng tọa cùng ba người kia, bọn nha đinh liền mang trà lên.
Lão già đầu hói mặt dài đợi bọn họ nhấp trà xong, bây giờ mới ngước mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười hỏi :
- Nhị vị hẳn cũng là người trong Bát đại môn phái, chỉ có điều không biết xưng hô nhị vị thế nào đây?
Nhạc Tiểu Tuấn hơi cúi người đáp :
- Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, vị này là nghĩa muội Trúc Thu Lan, nhưng không phải là người trong Bát đại môn phái, dám hỏi lão trượng là...
Lão hói đầu nghe nói bọn họ không phải là người trong Bát đại môn phái, chừng như hơi bất ngờ à lên một tiếng, mỉm cười nói :
- Lão hũ xin giới thiệu...
Rồi lão chìa tay vào lão đạo trưởng và gã trung niên mặt trắng nói :
- Vị này là Cam Huyền Thông Cam đạo trưởng của Bát Quái môn, còn vị này là Sử Truyền Đỉnh Sử đại hiệp của Võ Đương, lão hũ là Manh Đạt Nhân thuộc môn hạ Lục Hợp môn.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe giới thiệu mới biết cả ba ngươi đều là người thuộc Bát đại môn phái, trong lòng khởi chút kính trọng chắp tay thi lễ họ.
Chàng vốn xưa nay chưa từng hành tẩu giang hồ chỉ vì nghe nói Bát đại môn phái đều là danh môn chánh phái, nên mới có cảm nghĩ như vậy thôi. Nhưng với Trúc Thu Lan, nghe thì không khỏi ngớ người nhíu mày, bởi vì ba người này đều là nhân vật cao thủ nhất nhì trong môn phái.
Cam Huyền Thông chính là sư đệ của vị Chưởng môn Bát Quái môn Thiệu Huyền Phong, tuyệt học Bát Quái kiếm pháp mỗi lúc thi triển thì làm điên đảo cả Bát Quái môn, khiến người ta phải lắc đầu thở dài.
Cứ theo như lời truyền ngôn trên giang hồ, thì chỉ bằng một thanh trường kiếm trong tay có thể làm đảo lộn càng khôn, đến như bọn hắc đạo nghe danh phải bạt vía cho dù đông người thì cũng không dám trực tiếp gây chuyện.
Mạnh Đạt Nhân ngoại hiệu Thần Ưng Hói Đầu là sư đệ của Chưởng môn Lục Hợp môn Trang Tồn Kính, nhưng vì Trang Tồn Kính lòng thành mộ đạo nên từ lâu không màn đến giang hồ thế sự. Trên danh

nghĩa là Chưởng môn nhưng kỳ thực tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong môn phái đều do một tay Thần Ưng Đầu Hói Mạnh Đạt Nhân chủ trì.
Lại nói Sử Truyền Đỉnh là sư đệ của Võ Đương nhị tử tuy tuổi còn trẻ nhưng thân phận trong Võ Đương phái thì không nhỏ tí nào. Nhân năm xưa lúc họ Sử nhập môn không bao lâu thì lão Chưởng môn quy tiên nên công phu sự học đều do vị Đại sư huynh Ngọc Chân Tử thay sư phụ truyền thụ, y xuất đạo giang hồ thành danh với nhã hiệu Du Long kiếm khách.
Vậy mà hôm nay cả ba vị này đều không hẹn mà gặp tại trong Thiên Hoa sơn trang này, há chỉ là chuyện ngẫu nhiên chăng?
Vừa lúc này rèm cửa lại vén lên, mọi người nhìn thấy Hoắc Vạn Thanh tay vén rèm, miệng cung kính nói :
- Đại sư mời vào!
Tiếp liền đó thấy một lão tăng tay chống thiết luyện thiền trượng, thân vận cà sa vàng, dáng người cao lớn, mặt mày từ bi.
Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sử Truyền Đỉnh ba người liền đứng lên nghênh đón.
Bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan thấy vậy cũng không chút chậm trễ đứng lên theo họ.
Lão tăng đứng yên, ôm thiền trượng, hai tay hợp thấp thi lễ, miệng tuyên phật hiệu A Di Đà Phật cúi người hoàn lễ nói :
- Chư vị đạo huynh thì ra đã đến sớm, mời ngồi!
Rồi đưa mắt nhìn bọn Nhạc Tiểu Tuấn thoáng chút ngờ ngợ hỏi :
- Nhị vị thí chủ này là...
Nhạc Tiểu Tuấn chưa kịp đáp thì Thần Ưng Đầu Hói đã cướp lời đáp :
- Hai vị này là Nhạc tướng công và Trúc cô nương.
Rồi quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn cười nói :
- Nhạc tướng công có lẽ còn chưa biết vị này là Vô Trụ thiền sư Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm đại phái.
Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói là Đường chủ La Hán đường của Thiếu Lâm tự, thì vội chắp tay thi lễ nói :
- Tại hạ từ lâu đã nghe lão đại sư Phật cao tăng môn, hôm nay tận mắt chiêm ngưỡng, thật là phước duyên lớn thay!
Đương nhiên chỉ là nói vậy, chàng duy nhất chỉ nghe nói đến Thiếu Lâm tự, nào nghe đến danh của Vô Trụ thiền sư!
Vô Trụ thiền sư vội nghiêng người đáp :
- Nhạc thí chủ khéo nói bần tăng hổ thẹn vô cùng. Nào, mọi người xin cùng ngồi xuống!
Thần Ưng Đầu Hói dẫn lão thiền sư đến ngồi ghế thượng tọa nhưng

Vô Trụ thiền sư phải thoái thác năm lần bảy lượt, cuối cùng mới chịu ngồi xuống.
Trang đinh lại hiến trà lên.

Chương 20
Những bức thư mời giả mạo

Bây giờ mọi người đồng tọa dùng trà.
Cam Huyền Thông nhấp một ngụm trà rồi nhìn Vô Trụ đại sư nói :
- Đại sư năm năm không gặp, vậy mà thần thái không chút thay đổi, ngược lại sắc diện hồng hào đủ thấy công phu tu tập tinh thâm. Phật pháp vô biên!
Vô Trụ đại sư cười nói :
- Đạo huynh cũng có khác gì, thần thái tợ như nhàn vân dã hạc, đạo khí đảnh thịnh, bần tăng xuất gia làm hòa thượng thuở nhỏ, mỗi ngày chỉ biết gõ mõ gióng chuông, gõ mõ gióng chuông đến già thì thành lão hòa thượng, thử hỏi làm sao bì nổi với đạo huynh được chứ?
Nói rồi cười vang lên ha hả.
Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thầm nghĩ :
- Lão hòa thượng này vui vẻ thật!
Chính vừa lúc ấy thì nhìn thấy Tống Văn Tuấn bước nhanh vào chắp tay vái quanh bọn Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân, Sử Truyền Đỉnh và Vô Trụ đại sư, nói với vẻ cung kính :
- Vãn bối không biết đại sư, đạo trưởng và chư vị quang lâm, gia phụ trong người không được khỏe, nên không thể tự mình tiếp được. Những mong chư vị hải hà thứ lỗi.
Bọn Vô Trụ đại sư bọn người đều ôm quyền hoàn lễ, đồng thanh nói :
- Thiếu trang chủ khéo nói!
Vô Trụ đại sư quan tâm hỏi ngay :
- Quý thể Minh chủ bất an, không biết đã đỡ chưa?
Tống đại lão gia năm xưa từng đảm nhận chức Võ lâm Minh chủ, cho nên mọi người tôn kính mà dùng Minh chủ để xưng, thực tế thì hiện tại không còn đương nhậm chức Minh chủ nữa.
Tống Văn Tuấn cúi người đáp :
- Đa tạ đại sư quan tâm thăm hỏi, gia phụ chỉ thụ phong hàn ngả

bệnh nhưng không có gì đáng ngại.
Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi nghe từ miệng Hoắc tổng quản bảo rằng Tống trang chủ mấy hôm, nay độc tính phát tác, đến nỗi nằm liệt giường, thì định lên tiếng nói ra chuyện mình đã lấy được thuốc giải. Nhưng lúc này nghe Tống Văn Tuấn nói với mấy người kia là phụ thân trúng phong hàn, nên thôi mà không tiện nói ra.
Cam Huyền Thông cúi đầu một cái hỏi :
- Thiếu trang chủ có biết lần này Minh chủ cho mời chúng tôi đến đây là có chuyện gì không?
Nhạc Tiểu Tuấn vừa nghe thì nghĩ :
- Thì ra bọn người nay đều được mời và đến đây!
Chính tại lúc chàng còn đang nghĩ, thì Tống Văn Tuấn ngược lại nghe mà ngớ người, buộc miệng thốt lên :
- Cam đạo trưởng bảo chư vị quang lâm đến đây là do gia phụ mời ư?
Thần Điêu Đầu Hói Mạnh Đạt Nhân gật đầu đáp :
- Không sai! Minh chủ trong trác mời còn chỉ định rõ bọn huynh đệ tại hạ đúng ngày hôm nay trước lúc mặt trời lặn phải có mặt tại Thiên Hoa sơn trang, bọn huynh đệ tại hạ nghĩ Minh chủ chiêu kiến tất có sự cơ cho nên chẳng quản đêm ngày đi nhanh đến đây.
Tống Văn Tuấn nói :
- Vậy thì lạ thật!
Nên biết, ngồi trong bàn đều là những tay lão luyện giang hồ, chỉ nghe mấy tiếng vừa rồi của Tống Văn Tuấn, bọn họ đã nhận ra bên trong tất có vấn đề, nên ai cũng chú ý. Rõ ràng mấy tiếng Tống Văn Tuấn vừa nói chẳng hóa ra là Thiếu trang chủ không biết việc gì sao?
Du Long kiếm khách Sử Truyền Đỉnh lên tiếng :
- Không biết Minh chủ lúc nào thì có thể chiêu kiến?
Đương nhiên hỏi câu này, Du Long kiếm khách nghĩ có lẽ do Thiếu trang chủ còn nhỏ tuổi, nên Minh chủ đã không nói ra chuyện này, cho nên giờ tốt nhất chỉ cần gặp Minh chủ thì sẽ rõ chuyện.
Tống Văn Tuấn thoáng chút lúng túng, đưa mắt dò hỏi :
- Không biết thư trác mời của gia phụ chư vị có mang theo trong người không?
Vô Trụ đại sư lúc này đã nghe ra khẩu khí của Tống Văn Tuấn có điều khác thường, gật đầu nói ngay :
- Thư trác của Minh chủ, đó chính người quý trang phái đưa đến bổn tự, rồi sư huynh Chưởng môn trao lại cho bần tăng hiện có mang theo người đây, xin Thiếu trang chủ xem qua!
Vừa nói vừa lấy từ trong áo cà sa ra một phong thư đưa đến cho

Tống Văn Tuấn.
Tống Văn Tuấn đón lấy phong thư xem qua chỉ thấy ghi rằng :
- Kính trình tận tay Vô Úy phương trượng.
Ở góc thư còn có mấy chữ Thiên Hoa sơn trang bái thiếp, từ chữ viết đến phong bì, đúng là những thứ chuyên dùng của phụ thân, chừng ấy khiến gã trong lòng càng sinh nghi hơn.
Rồi tiện tay kéo phong thư ra, đọc mới thay nội dung ghi rằng :
- Thư phụng hầu Vô Úy phương trượng đại sư lâm giám, từ lâu không được diện kiến đại sư, lòng thật vô cùng áy náy hôm nay nhân có yếu sự, nên gửi thư viếng thăm sức khỏe Phương trượng đại sư những mong pháp thể thân tâm an lạc Phật pháp vô biên trí phúc đại hải. Đồng thời ngưỡng mong phương trượng đại sư phái cho Vô Trụ đại sư Đường chủ La Hán đường, đúng chiều tối ngày mười tám tháng này, quang lâm tệ trang, lòng luôn ngưỡng mong.
Tống Trấn Sơn lâm thư bái thượng!
Bút tích của phụ thân, là con tự nhiên không thể nào nhầm lẫn được! Phong thư này tuyệt không giả chút nào, đúng là đích thân phụ thân hạ bút.
Thế nhưng, phụ thân phát thư mời cả bọn người này vào lúc nào? Tại sao ta không một mảy may hay biết?
Tống Văn Tuấn đứng thừ người suy nghĩ, trên mặt hiện vẻ mơ hồ khó hiểu, cuối cùng chậm rãi nói :
- Quả nhiên là bút tích của gia phụ!
Nói rồi, sải chân bước nhanh ra ngoài, không quên cầm theo phong thư.
Chỉ nghe giọng gã gọi lớn :
- Tống Hưng, nhanh gọi Hoắc tổng quản vào đây!
Nghe một tiếng dạ lớn, chốc lát thấy Tống Văn Tuấn trở vào có Hoắc Vạn Thanh đi cùng bên cạnh.
Tống Văn Tuấn trước mặt mọi người hỏi lớn :
- Hoắc tổng quản! Gần đây gia phụ có phái người đưa thư mời đến các đại môn phái không?
Hoắc Vạn Thanh đáp :
- Không, lão Trang chủ ẩn dật ở đây nhiều năm từ lâu không màn chuyện thị phi giang hồ đương nhiên là không đi lại với Bát đại môn phái.
Tống Văn Tuấn hỏi tiếp :
- Cũng không phải người đưa thư đến cho Phương trượng Thiếu Lâm tự chứ?
Hoắc Vạn Thanh cười nói :

- Từ lâu lão Trang chủ không giao du với người ngoài, nếu có chuyện này thì thư tín cũng phải do tay Thiếu trang chủ viết, giờ Thiếu trang chủ mà không viết thì làm sao có được?
Tống Văn Tuấn khi ấy mới chìa bức thư trong tay ra, nói :
- Ngươi xem phong thư này chẳng phải là chúng ta đây phái người đưa tới sao?
Hoắc Vạn Thanh đón lấy bức thư xem qua thì mắt thoáng biến sắc ngước mắt lên kinh hãi nói :
- Quái lạ, nét bút trên phong thư này chừng như đúng là bút tích của lão Trang chủ.
- Đúng thế!
- Nhưng... Phong thư này, cứ theo lão hũ thấy thì không có khả năng tự thân lão Trang chủ viết, đồng thời quyết cũng không phải người trong trang chúng ta đưa tới.
Tống Văn Tuấn nhíu mày hỏi :
- Ý ngươi cho rằng có người giả mạo nét bút của gia phụ?
Hoặc Vạn Thanh đáp :
- Lão hũ từ khi nhậm chức Tổng quản trong bổn trang đến nay đã hơn hai mươi năm, thế nhưng hai mươi năm qua rất ít khi nhìn thấy lão Trang chủ dùng đến bút. Lại nói, trong bổn trang nhân thủ không nhiều, hầu như tất cả việc lớn nhỏ đều phải kính qua lão hũ. Thời gian gần đây, mọi người đều ở trong trang, không vắng một người nào, vậy thì đương nhiên không phải là do người trong bổn trang đưa đến, thì bút tích trong đó quyết không phải là của lão Trang chủ, cái lý đã rõ như vậy!
Tống Văn Tuấn nghe nói thì biến sắc la lên :
- Vậy thì kẻ nào đã dám giả mạo đây?
Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sử Truyền Đỉnh nghe nói bút tích trên thư là có người giả mạo Minh chủ, cả ba liền lôi từ trong áo mình ra những phong thư hoàn toàn giống nhau, đồng thanh la lớn :
- A, nói thế phong thư đề Minh chủ tự thân hạ bút đưa đến tệ phái, cũng là giả sao?
Vô Trụ đại sư trấn tỉnh nói :
- A di đà Phật, có kẻ gia danh nghĩa và bút tích của Minh chủ để lừa bọn bần đạo mấy người đến đây, nhưng mục đích của người kia là gì?
Hoắc Vạn Thanh trầm ngâm một lúc nói :
- Theo thiển ý của lão hũ, chuyện ngày hôm nay thật kỳ lạ vô cùng, hay là công tử mời chư vị vào bên trong, rồi bẩm báo tường tận với lão Trang chủ là hơn.

Tống Văn Tuấn ngần ngại nhìn lão ta nói :
- Nhưng gia phụ...
Hoắc Vạn Thanh nói ngay :
- Hài, bát môn phái tình như một nhà, chuyện lão Trang chủ trúng độc, cũng không cần phải giấu giếm đại sư cùng chư vị ở đây.
Vừa nghe câu này, cả bọn đều chấn động, Vô Trụ đại sư chắp tay nói :
- A di đà Phật, Hoắc lão thí chủ vừa nói gì? Minh chủ trúng độc ư?
Thần Ưng Đầu Hói, Cam Huyền Thông và Du Long kiếm khách Sử Truyền Đỉnh cũng như không tin, chăm mắt nhìn Hoắc Vạn Thanh chờ câu đáp chính xác.
Tống Văn Tuấn khi ấy mới gật đầu nói :
- Vâng, Hoắc tổng quản đã nói sự thật. Chính gia phụ bị trúng độc...
Rồi nhìn Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :
- Hoắc tổng quản, đã thế thì ngươi cứ nói hết cho bọn họ biết.
Hoắc Vạn Thanh dạ một tiếng rồi mới đem chuyên mấy hôm trước Nhạc Tiểu Tuấn giúp người mang thư tới, nhất nhất mọi thinh tiết ra sao đều kể hết cho bọn họ nghe. Cho đến chuyện hôm trước dọ thám trong trang viện kia tình hình thế nào, phát hiện ra kẻ đưa thư chính là Thanh Sát Thủ Tử Kim Tiêu và vị chủ nhân Thân cô nương thần mật kia, cũng đều kể ra cho họ biết.
Vô Trụ đại sư nghe rồi chắp tay nói :
- A di đà Phật! Đất liền bằng phẳng, lẽ đâu dậy sóng chỉ nguyện ngã Phật từ bi tiêu trừ họa kiếp mới không phát sinh võ lâm đại họa.
Cam Huyền Thông nghe câu này của Vô Trụ đại sư tợ hồ như ông ta có ít nhiều biết được manh mối, bèn quay đầu nhìn hỏi :
- Chẳng lẽ đại sư biết manh mối gì ư?
Những người lão luyện giang hồ, đương nhiên rất mẫn cảm.
Vô Trụ đại sư nói :
- “Đạo huynh đã hỏi thì bần tăng không thể không nói ra. Thiên Phật đường trong tệ tự có hơn năm trăm tượng La Hán, cho nên tục xưng là La Hán đường, cũng chính là nơi tăng chúng luyện công, do bần tăng chủ trì. Mỗi đêm khi tăng chúng luyện công xong trở lại phòng ngủ, bần tăng đi tuần một vòng theo thường lệ...
Chuyện xảy ra đêm trung thu năm nay, đêm ấy bần tăng bước vào Thiên Phật đường thì bỗng nhiên nghe có tiếng người, nhưng người kia lảm nhảm tự nói :
- La Hán ơi La Hán, các ngươi đang nhảy vào nạn kiếp.
Bần tăng lấy làm lạ, bèn đưa mắt nhìn quanh mới phát hiện ra một lão nhân râu tóc bạc trắng, chỉ tay vào các vị tượng La Hán mà nói.

Chư vị cũng đều biết, Thiên Phật đường trong tệ tự là nơi tăng chúng luyện công xưa nay khách ngoài không được vào, vậy mà thâm đêm bán dạ, người này làm sao lại vào đây được?
Bần tăng không nhịn nổi mới lên tiếng hỏi :
- Lão thí chủ từ đâu đến? Sao lại vào nơi này?
Lão nhân kia mỉm cười nói :
- Lão phu vô tình ngao du qua Thiếu Thất, nên mới vào chiêm ngưỡng Phật điện. Đại sư như thấy nghĩ, thì lão phu xin cáo từ!
Nói rồi lão nhân quay người bước ra cửa, bần tăng liền lên tiếng :
- Lão thí chủ xin lưu bước!
Lão nhân quay đầu nói :
- Nhờ đại sư chuyển cáo phương trượng, nhớ kỹ rằng :
Mạn thiên đại tuyết không sơn lãnh,
Tựu thí giang hồ kiếp vận lai.
Cẩn thận, cẩn thận!
Đến khi bần tăng sải bước theo ra cửa thì đâu còn thấy bóng dáng lão nhân kia. Bần tăng lúc ấy tức tốc vào báo cho Phương trượng sư huynh, tệ sư huynh nhận định vị này nhất định là cao nhân dị sĩ trong võ lâm, có ý đến cảnh cáo như thế, nói không chừng trong võ lâm sắp xảy ra một biến cố hệ trọng, chuyện cách đây một tháng rồi, nhưng với chuyện Minh chủ trúng độc há không có liên quan?”
Mạnh Đạt Nhân lắng nghe xong mới chen vào hỏi :
- Hoắc tổng quản, trong phong thư mà Tử Kim Tiêu đưa đến có nói chuyện của Huy đại hiệp không biết hiện giờ thế nào?
Hoắc tổng quản đáp :
- Huy đại hiệp thì không sao, tối hôm qua đã có thư đưa tới cho Huy tiểu thư bảo Huy tiểu thư trở về.
Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thầm nghĩ :
- Thì ra chủ tớ Huy cô nương đã quay về Dương Châu!
Cam Huyền Thông nói :
- Bần đạo trên đường đến đây cũng phát hiện ra trên giang hồ chừng như đang ẩn tàng một biến cố gì. Bần đạo tuy không nói ra được, nhưng không khí võ lâm nghe thấy rất căng thẳng, như hiện tại mọi người đã nói ra thì quả nhiên có một chuyện gì rất lớn sắp xảy ra cho toàn võ lâm đấy!
Sử Truyền Đỉnh nói :
- Mạn thiên đại tuyết không sơn lãnh, tửu thị giang hồ kiếp vận lai là gì? Chủ yếu chính là tại câu thứ nhất mạn thiên đại tuyết không sơn lãnh nó có nghĩa là gì?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy, chợt nhớ lại câu chuyện trước đây chàng

gặp lão nhân, tóc bạc bói thành bím dưới chân Vân Đài sơn, lúc ấy hỏi về tâm nguyện thứ nhất của sư phụ chàng, lão nhân đã đọc bốn câu thơ :
- Ngũ xuất hoa khai lục xuất phi, mạn thiên cảnh sắc ánh hàn huy, thiên thai nhất khứ đăng tiên tịch, tùng thử Nguyễn lang bất mức quy.
Bốn câu thơ này với hai câu thơ: Mạn thiên đại tuyết không sơn lảnh, tửu thị giang hồ kiếp vận lai, nghe âm hưởng rất tương cận nhau?
Bây giờ chỉ nghe Cam Huyền Thông ạ lên một tiếng thần sắc biến đổi, chậm rãi nói :
- Chẳng lẽ nữ nhân kia chính Chấn Thiên Cầm?
Thần Ưng Đầu Hói cũng ừm một tiếng bàn thêm :
- Mạn thiên đại tuyết không sơn lãnh, nếu đúng là hắn, thì giang hồ quả nhiên đại kiếp sắp đến!
- A di đà Phật!
Vô Trụ đại sư chấp tay niệm Phật hiêu từ từ nói tiếp :
- Vị tiền bối cao nhân trên Tuyết Sơn kia tu chân dưỡng tính đã mười mấy năm nay không màn chuyện trần thế, dầu chưa tu luyện thành tiên nhưng cũng đạm bạc vô tri không tranh thế sự, quyết không thể trùng xuất giang hồ làm nghịch thiên đạo.
Nhạc Tiểu Tuấn ngớ người, không biết bọn họ đang nói về ai.
Sử Truyền Đỉnh hỏi :
- Đại sư muốn nhắc đến vị Tuyết Sơn Huyền Linh Tẩu?
Vô Trụ đại sư nhắm hờ mắt, chấp tay niệm Phật hiệu, im lặng.
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thần sắc bọn họ, tợ hồ như có chút gì kỵ húy không dám dám luận nhiều về vị Huyền Linh Tẩu kia, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nghĩ :
- Không biết Huyền Linh Tẩu là nhân vật nào?
Hoắc Vạn Thanh quay nhìn Tống Văn Tuấn nói :
- Công tử, Nhạc tướng công trở lại chính là mang thuốc giải về cho lão Trang chủ nên mời Nhạc tưởng công vào gặp lão Trang chủ chủ?
Tống Văn Tuấn từ đầu đến giờ vì mải tiếp chuyện với bọn người kia, nên chưa tiện hỏi han Nhạc Tiểu Tuấn, lúc ấy nghe thì vui mừng vô cùng, gật đầu nói :
- Nhạc huynh quả là ngươi biết giữ chữ tín, đã mang thuốc giải về cho gia phụ, huynh đệ trước hết xin cảm tạ, có điều không biết Nhạc huynh làm thế nào để có được thuốc giải?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Chuyện này nói ra rất dài...
Lúc ấy chàng kể lướt qua chuyện Trúc Thu Lan trúng Thanh Sát chưởng hôn mê, chàng mang nàng chạy đến miếu gặp phải Kim

Thiết Khẩu, rồi sau đó chính Kim Thiết Khẩu ra tay khống chế Thân Phi Quỳnh, buộc cô ta dùng Kim Hình chưởng trị thương cho Trúc Thu Lan. Đồng thời đã động thủ ngầm lấy thuốc giải Tán Công độc thế nào, nhất nhất kể cho bọn họ nghe.
Cam Huyền Thông thấy lạ bèn hỏi :
- Kim Hình chưởng là tuyệt kỹ của Chung Nam phái, nữ nhân kia làm sao lại tinh thông võ công Chung Nam?
Thần Ưng Đầu Hói nói :
- Điều này thật đơn giản, chờ khi gặp Lục đạo hữu, chỉ hỏi là biết ngay!
Tống Văn Tuấn khi ấy chìa tay mời khách :
- Chư vị tiền bối đều không phải người ngoài, xin mời cùng vào trong phòng gia phụ nói chuyện!
Mọi người nhìn nhau, rồi đó Vô Trụ đại sư bước trước, Tống Văn Tuấn đưa bọn họ vào trong phòng Tống Trấn Sơn.
Phòng ngủ khá rộng rãi, thiết trí thanh khiết diên nhã, ngay chính giữa phòng là một chiếc giường bằng gỗ chạm trỗ công phu, trên giường chính là Tống Trấn Sơn đang nằm thiêm thiếp, đắp một chiếc chăn mỏng, miệng rên khẻ.
Vị võ lâm Minh chủ năm xưa, lúc này như một người bệnh bình thường, miệng rên rỉ tỏ ra đau đớn, quả thật anh hùng duy nhất sợ bệnh hoạn!
Tống Văn Tuấn khẻ bước đến bên giường, thấp giọng gọi :
- Cha, cha chưa ngủ chứ?
Tống Trấn Sơn vẫn nhắm mắt, rên một tiếng hỏi :
- Tuấn nhi, có chuyện gì?
- Hội bẩm cha, Thiếu Lâm Vô Trụ đại sư, Bát Quái môn Cam đạo trưởng, Lục Hợp môn Mạnh tiền bối, Võ Đương phái Sử đại hiệp đến viếng thăm cha.
Tống Trấn Sơn tuy bị độc phát tác cả người, nhưng tinh thần vẫn còn tĩnh táo, vừa nghe nói thì thở hắt ra, nói vội :
- Nhanh mời vào, nhanh mời vào!
Tống Văn Tuấn nói :
- Cha, chư vị tiền bối đã vào phòng!
Tống Trấn Sơn nói :
- Tuấn nhi, nhanh phụ đỡ cha ngồi dậy, chớ nằm thế này làm sao tiếp khách?
Vô Trụ đại sư chắp tay nói :
- Minh chủ quý thể bất an, chớ nên động nhiều, cứ nằm vậy là tốt rồi!
Cam Huyền Thông cũng tiếp lời :

- Vô Trụ đại sư nói rất phải, bát đại môn phái nên như một nhà, minh chủ chớ nên khách khí!
Tong Trấn Sơn thở dài một hơi, nói :
- Lão hũ không việc gì, Tuấn nhi, nhanh đỡ cha ngồi dậy, chư vị đạo huynh đã nhiều năm không gặp, có lý nào lão hũ lại nằm mà nói chuyện?
Tống Văn Tuấn chỉ dạ một tiếng, rồi đành dùng hai tay đỡ cha ngồi lên, lấy một chiếc gối chẹn sau lưng cha để cha ngồi dựa vào thành giường.
Tống Trấn Sơn khi ấy mới ngước mắt nhìn mọi người cúi đầu chào :
- Chư vị xin mời ngồi, lão hũ nhất thời bất cẩn nên mới trung gian kế của tặc nhân, phiền chư vị đường xa lặn lội đến thăm, thật cảm kích vô cùng...
Lão ta chỉ nghĩ bọn Vô Trụ đại sư vì nghe bệnh mà đến thăm thôi!
Tống Văn Tuấn vội nói :
- Cha, chư vị ở đây hẳn vì tiếp được thư mời do người khác giả bút tích của cha, nên mời đến đây!
Tống Trấn Sơn nét mặt nghi ngờ hỏi :
- Bút tích của người nào giả, mục đích làm gì?
Tống Văn Tuấn nói :
- Hài nhi cũng chỉ mới vừa được biết, trước mặt còn chưa biết âm mưu của kẻ này là thế nào?
Nói rồi quay nhìn Hoắc Vạn Thanh vẫy tay nói :
- Hoắc tổng quản, nhanh mang phong thư đến đây!
Hoắc Vạn Thanh y lời bước tới trao phong thư, nhưng Tống Trấn Sơn đã đưa tay cản lại nói :
- Không cần xem, Tuấn nhi, con nhanh mời đại sư và chư vị ngồi xuống, chư vị đây hiếm khi mà quang lâm tệ trang viếng thăm. Vạn Thanh, nhanh đi bảo đầu bếp chuẩn bị cơm nước tươm tất và rượu ngon mang vào đây!
Hoắc tổng quản ứng thanh rồi đặt bức thư trên bàn, đoạn lui ra ngoài.
Tống Văn Tuấn nói :
- Cha, Nhạc huynh đã lấy được thuốc giải mang đến cho cha, hay là bây giờ cha uống thử xem!
Tống Trấn Sơn chỉ à một tiếng không nói tiếng nào.
Nhạc Tiểu Tuấn theo chân mọi người vào đây, nhưng từ đầu đến giờ chỉ im lặng, bây giờ đứng lên lấy bình thuốc giải trong áo ra, hai tay cung kính đưa đến nói :
- Tống đại lão gia, vãn sinh may không nhục mệnh, đã lấy được

thuốc giải về.
Tống Trấn Sơn ánh mắt ngưng chú nhìn chăm vào bình sành nhỏ xíu trên tay chàng, bất giác ngớ người hỏi :
- Bình thuốc giải này Nhạc công tử đâu mà có?
Tống Văn Tuấn tiếp lấy bình thuốc, nối lời cho Nhạc Tiểu Tuấn :
- Cha, Nhạc huynh lấy từ Thân cô nương, cha nhanh uống thuốc giải vào, độc tính trong người hẳn sẽ có biến hóa.
Tống Trấn Sơn đưa cánh tay run run đón lấy bình thuốc, lại nhìn rất cẩn thận gật đầu nói :
- Thịnh tình của Nhạc tướng công, lão hũ thật cảm kích vô cùng.
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tống đại lão gia ngôn trọng, vãn sinh bị tặc tử lợi dụng nên mới vô tình khiến cho lão gia trúng độc, thửa mong lão gia không trách cứ đã là may mắn lắm rồi, có đâu lại nói vậy. Vãn sinh nguyện đi lấy thuốc giải về, có vậy mới giải hết sự hổ thẹn chất chứa trong lòng vãn sinh.
Tống Trấn Sơn không ngớt gật đầu khen ngợi :
- Nhạc thiếu hiệp tâm trượng hiệp nghĩa, khí khái thủ tín, quả thật hiếm có.
Lão đối xưng chàng là thiếu hiệp đủ thấy trong lòng lão kính trọng chàng.
Tống Trấn Sơn khi ấy rót đầy một chén nước trong đưa đến trước mặt cha.
Tống Trấn Sơn mở nút binh dốc ra lòng bàn tay mấy viên dược hoàn màu xanh sóng sánh cho vào miệng, rồi nhấp một ngụm nước nuốt xuống. Chiếc bình đặt dưới gối, rồi nhắm mắt lại tỉnh tọa.
Chính vừa lúc này, rèm cửa vén lên, Hoắc Vạn Thanh thò đầu vào gọi lớn :
- Công tử, Lục đạo trưởng Chung Nam đến!
Rồi quay người cúi thấp đầu mời :
- Lục đạo trưởng mời vào!
Tống Văn Tuấn không kịp bước ra nghênh đón, thì đã một đạo sĩ tóc đen áo xanh khoan thai bước vào.
Người này chính là Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng, Chung Nam phái.
Tống Văn Tuấn vội vàng đứng lên chấp tay thi lễ nói :
- Lục đạo trưởng quang lâm, tại hạ không kịp nghênh tiếp, thất lễ!
Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng gật nhẹ đầu, cười nói :
- Thiếu trang chủ không nên khách sáo, bần đạo nghe nói Vô Trụ đại sư, Cam đạo huynh, Mạnh đạo huynh và Sử đại hiệp đã vào đây rồi,

cho nên mới dặn Hoắc tổng quản không nên đánh động mọi người mà bước thẳng vào đây.
Nói rồi chắp tay chào mọi người trong phòng, đoạn nhìn Tống Trấn Sơn ngồi tựa, nhắm mắt trên giường hỏi thăm :
- Minh chủ thế nào rồi?
Tống Văn Tuấn đáp :
- Thân phụ trúng kỳ độc, vừa rồi đã phục giải dược.
Vô Trụ đại sư nói :
- Thiếu trang chủ, minh chủ vừa uống thuốc giải, cần phải nghỉ dưỡng một thời gian, bọn ta nên ra ngoài ngồi vậy!
Hoắc Vạn Thanh ở bên cạnh nói :
- Đại sư xin cứ ngồi, lão trang chủ đã phục thuốc giải, phàm thuốc giải uống vào chỉ chừng một tuần trà là có chuyển biến rồi. Vừa rồi lão Trang chủ đã lệnh cho nhà bếp làm cơm mang vào tận đây, có lẻ ngồi ở đây nói chuyện tiện hơn, theo ý lão hũ thì chư vị chớ nên khách khí.
Nói đến đó, đã thấy một nữ tỳ tay bưng chiếc mâm bạc bước vào.
Thần Ưng Đầu Hói ngồi gần Phi Hồng Dực Sĩ nhất, bèn nghiêng đầu hỏi nhỏ :
- Lục đạo trưởng đến vừa khéo, bọn huynh đệ chính có một chuyện định hỏi đạo huynh đây.
Phi Hồng Dực Sĩ nghiêng đầu nhìn hỏi :
- Không biết Mạnh huynh muốn hỏi chuyện gì?
Thần Ưng Đầu Hói nói :
- Huynh đệ muốn thỉnh giáo đạo huynh, quý môn phải có phải có một môn tuyệt học gọi là Kim Hình chưởng không?
Nhạc Tiểu Tuấn nghe mấy tiếng Kim Hình chưởng thi tự nhiên chú ý đến bọn họ.
Phi Hồng Dực Sĩ nói :
- Không sai, Kim Hình chưởng đúng là môn công phu của tệ phái, không biết Mạnh huynh hỏi điều này...
Thần Ưng Đầu Hói không đợi lão ta hỏi hết câu, nói ngay :
- Đạo huynh từng luyện qua chứ?
- Ồ, bần đạo chưa từng luyện qua.
Thần Ưng Đầu Hói lại hỏi :
- Vậy thì Thái Ất đạo trưởng thì sao?
Thái Ất đạo trưởng chính là vị Chưởng môn nhân Chung Nam phái.
Phi Hồng Dực Sĩ lắc đầu đáp :
- Nhị sư huynh cũng chưa từng luyện qua!
Thần Điêu Đầu Hói thốt lên :

- Ô, vậy thì thật là kỳ lạ!
Võ công của bổn phái bọn họ, mà đến những nhân vật đứng đầu như Chưởng môn nhân cũng chưa từng luyện qua, thử hỏi không kỳ lạ sao?
Phi Hồng Dục Sĩ đương nhiên biết tâm ý của Thần Điêu Đầu Hói, bèn nói ngay :
- Bởi vì Kim Hình chưởng là một loại nội gia công phu cực cao thâm, xưa nay ít người luyện thành, khi luyện môn tuyệt học này, nếu không cẩn thận thì có thể bị hủy hoại toàn bộ lục phủ ngũ tạng mà chết. Nhưng một khi luyện thành rồi, chỉ cần đánh trúng người thì chẳng khác gì dao nhọn cắt nội tạng, tuyệt khí đương trường. Nhân vì nó là một môn công phu quá lợi hại, cho nên tệ phái sư tổ lịch đại tương truyền, đều có lệnh cấm tuyệt hậu nhân luyện môn công phu này.
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Vậy đạo huynh có biết là người đã luyện thành môn công phu này không?
- Sao? Có người luyện thành Kim Hình chưởng ư?
Phi Hồng Dục Sĩ nghe mà không khỏi chấn động cả người buộc miệng thốt lên, cuối cùng mới gật đầu nói :
- Nói vậy, quả nhiên có người luyện thành công!
Thần Điêu Đầu Hói cũng ngạc nhiên hỏi lại :
- Đạo huynh đã biết điều này?
Phi Hồng Dục Sĩ nói :
- Bần đạo không biết, thế nhưng nghĩ lại thì có khả năng...
Thần Điêu Đầu Hói trơ mặt nhìn đối phương nói :
- Đạo huynh nói vậy nghĩa là sao?
Phi Hồng Dực Sĩ thở dài một hồi, đáp :
- Chư vị ở đây đều không phải là người ngoài, bần đạo chẳng cần giấu giếm, chiếc tủ sắt cất giữ pho mật kíp Kim Hình chưởng đã bị thất lạc từ hai mươi năm trước!
Cam Huyền Thông nghe vậy thì không khỏi ngạc nhiên đến ngớ người, Chung Nam phái hùng cứ phương Tây, xưa nay thinh danh vô lâm, tính ra chỉ sau Thiếu Lâm và Võ Đương, vậy mà pho bí cấp trấn sơn của họ, làm sao lại để mất được? Chẳng lẽ bị người ngoài lén vào đánh cắp?
Thần Điêu Đầu Hói là nhân vật lão luyện giang hồ, tự nhiên cũng có suy nghĩ như Cam Huyền Thông, chỉ có điều không tiện nói ra, chỉ ậm ừ mấy tiếng trong miệng.
Nhưng Phi Hồng Dực Sĩ không chờ bọn họ hỏi, đã lên tiếng giải thích

:
- Pho bí kíp Kim Hình chưởng này, nhân vì sư tổ tệ phái cấm hậu nhân luyện tập, cho nên đã đem nó cất vào trong một chiếc tủ sắt nhỏ khóa kỹ, tàng chứa vào trong sư tổ động (sư tổ động là nơi tàng chứa hài cốt của các vị Chưởng môn). Hai mươi năm trước, có một hôm, bọn đệ tử tuần sơn phát hiện hai cánh cửa sắt nặng nề của sư tổ động mở toang, nhị sư huynh cùng bần đạo liền tức tốc vào xem xét động phủ, phát hiện thì chỉ thấy thiếu mất chiếc hòm sắt chứa giữ pho bí kíp Kim Hình chưởng, đương nhiên không nói cũng biết có kẻ đã lẻn vào đánh cắp.
Lão hơi dừng lại giây lát, nhìn Thần Điêu Đầu Hói nói tiếp :
- Kim Hình chưởng nếu không mất hai, ba mươi năm khổ công luyện tập thì khó mà thành, như nay tính lại thì cũng vừa hai mươi năm, cho nên vừa rồi Mạnh huynh bảo là có người luyện thành công, tính ra cũng vừa khéo!
Nói chuyện đến đây, bỗng nghe tiếng Tống Trấn Sơn thở dài một hơi, lên tiếng :
- Thật là loại độc dược lợi hại!
Nói rồi, lão mở mắt ra.
Chỉ nghe lão nói câu này, mọi người cung hiểu rằng độc tính trong người lão đã được giải tán. Mọi người mắt đều lộ hỷ sắc quay đầu nhìn Tống Trấn Sơn.
Tống Văn Tuấn là người vui mừng nhất, reo lên hỏi :
- Cha, cha đã hoàn toàn bình phục rồi chứ?
Tống Trấn Sơn mỉm cười đáp :
- Ưm, phải nên cảm tạ Nhạc thiếu hiệp, thuốc giải này thật công hiệu, Tuấn nhi, nhanh đỡ cha xuống!
Cứ nhìn thần thái lão ta lúc này đã hoàn toàn khác với vừa rồi, thần sắc linh lợi, da dẻ ửng hồng, chỉ có điều giọng nói còn chút trở ngại, muốn thanh âm hoàn toàn hồi phúc tất cần một thời gian nữa.
Tống Văn Tuấn nghe cha nói vậy thì liền đến đỡ cha xuống giường.
Vô Trụ đại sư chắp tay nói :
- A di đà phật! Phật tổ độ trì, giờ độc tính trong người Minh chủ đã được giải tán, chúc mừng, chúc mừng!
Phi Hồng Dục Sĩ, Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sử Truyền Đỉnh cũng vội chắp tay chúc mừng.
- Không dám!
Tống Trấn Sơn khách khí nói với mọi người rồi bước tới trước mặt Nhạc Tiểu Tuấn chắp tay nói :
- Đại ân của Nhạc thiếu hiệp, lão hũ vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ!

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên ôm quyền hoàn lễ, nói :
- Đại lão gia nói vậy khiến tiểu sinh hổ thẹn mà không dám nhận, vãn sinh chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của gia sư mà tìm đến xin một lời chỉ giáo của đại lão gia là đủ lắm rồi!
Tống Trấn Sơn thoáng chút ngỡ ngàng hỏi :
- Sư phụ của Nhạc thiếu hiệp là vị cao nhân nào?
Câu này ngược lại khiến cho Nhạc Tiểu Tuấn khựng người một lúc rồi mới nói :
- Gia sư Vô danh Lão nhân, lần trước vãn sinh đã báo qua cho đại lão gia biết, đại lão gia với gia sư vốn rất quen biết nhau...

Chương 21
Lột mặt nạ Lang Sơn Nhất Bái

Tống Trấn Sơn nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói vậy, vuốt chòm râu trắng ừm một tiếng, gật đầu cười đáp :
- Lão hũ với lệnh sư giao hảo mấy mươi năm, đương nhiên là quen thân, không biết thiếu hiệp muốn lão hũ nói chuyện gì?
Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng lại thấy kỳ lạ thầm nghĩ :
- Rõ ràng là ta đã nói ra hết với lão, làm sao lão trúng Tán Công độc, rồi giờ giải hết độc tính, thì trở nên đãng trí mà quên nhỉ?
Tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn cung kính nói :
- Gia sư đã không chịu nói ra, vãn sinh thật không biết tâm nguyện đó là gì, chỉ nhân một vị lão nhân gặp vãn sinh bảo rằng tâm nguyện của gia sư thì chỉ cần một lời của đại lão gia là giải tan, lần trước đã thửa mong đại lão gia đồng ý...
Tống Trấn Sơn tợ hồ như cũng đã nhớ lại, gật đầu nói :
- Lão hũ xác thực đã đồng ý, vậy thì tốt, thiếu hiệp cứ về trước phục mệnh, lão hũ đáp ứng là được rồi.
Nhạc Tiểu Tuấn lại ngẫn người, cứ nhìn chăm Tống Trấn Sơn một hồi mới nói :
- Đa tạ Tống đại lão gia, nhưng vãn sinh thay gia sư hoàn thành chuyện này, tất cần phải tiếp một chiêu kiếm của đại lão gia...
Tống Trấn Sơn nghe nói thì nét mặt sa sầm, giọng không vui hỏi :
- Sư phụ ngươi nói vậy sao?
Nhạc Tiểu Tuấn lại càng ngạc nhiên hơn, buộc miệng nói :

- Điều này chính đại lão gia đã nói, muốn nhận được một lời chỉ giáo của lão gia thì cần phải tiếp lão gia hai mươi chiêu kiếm pháp, điều này lão gia tự tuyên bố mười sáu năm trước đây, vĩnh viễn bất kiến. Thế nhưng lần trước nhân vì vãn sinh thành tâm cầu kiến, cho nên lão gia nói là chỉ cần vãn sinh tiếp được một chiêu kiếm của lão gia là được.
Tống Trấn Sơn ngưng mắt nhìn chàng hồi lâu, tay vuốt râu gật gù nói :
- Ưm, không sai lời này chính lão phu đã nói.
- Vãn sinh bạo gan xin nguyện tiếp một kiếm của đại lão gia một lần nữa!
Tống Trấn Sơn thản nhiên nói :
- Nhạc thiếu hiệp vì lệnh sư mà đến cầu kiến, lão hũ có thể chấp nhận, nhưng dưới kiếm của lão hũ, thì thiếu hiệp rất khó toàn thân mà quay về!
Nhạc Tiểu Tuấn cúi người nói :
- Vãn sinh chỉ vì tâm nguyện của gia sư, có chết cũng không oán hận!
Tống Trấn Sơn ngửa mặt cười ha hả :
- Lão hũ thửa mong thiếu hiệp mang giải dược về, lẽ nào lại có thể để thiếu hiệp thụ thương?
- Vậy thì xin đại lão gia ban cho chiêu kiếm!
- Ồ, thiếu hiệp định động thủ ngay tại đây sao?
- Lần trước đại lão gia ban chiêu kiếm, cũng chỉ ở trong phòng đó thôi mà!
- Hảo!
Tống Trấn Sơn gật đầu rồi quay lại nhìn Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :
- Vạn Thanh, mau lấy kiếm cho lão hũ!
Tống Văn Tuấn đứng bên cạnh, lên tiếng :
- Cha, cha cùng Nhạc huynh tỉ đấu một chiêu kiếm, há cần dùng đến thanh Long Tuyền kiếm?
Tống Trấn Sơn vuốt râu cười ha hả nói :
- Hài nhi, con không muốn cha dùng đến kiếm sao?
Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng cả thấy có chút kỳ lạ!
Nhưng Tống Văn Tuấn đã nói :
- Cha, lần trước cha chỉ dùng chiếc đũa thay kiếm, thế mà đã chém đoạn mũi kiếm của Nhạc huynh!
Tống Trấn Sơn gật đầu cười nói :
- Đúng thế, đúng thế, lần trước cha chỉ dùng chiếc đũa chém gãy mũi kiếm Nhạc thiếu hiệp, nhưng lần này cha có thể vừa giải hết độc, nội

lực chưa hồi phục, chỉ e không được...
Trúc Thu Lan từ đầu đến giờ chỉ ngồi im, lúc này bỗng lên tiếng chen vào nói :
- Tống đại lão gia nói rất đúng, đừng nói là đại lão gia trúng độc vừa giải hết, nội lực chưa hồi phục, mà đến tay dùng kiếm cũng tợ hồ như trước sau hai người khác nhau.
Nhạc Tiểu Tuấn ngơ ngác, không hiểu cô ta nói câu này là có hàm ý gì?
Tống Văn Tuấn ánh mắt hoang mang nhìn Trúc Thu Lan hỏi :
- Cô nương nói vậy là thế nào?
Trúc Thu Lan cười nhe nói :
- Tống thiếu trang chủ, Hoắc tổng quản và chư vị tiền bối đây cho tôi to gan hỏi một câu: Người bị trúng Tán Công độc, sau khi đã được giải tán thì có bị mất trí nhớ hay không, đến chuyện gì trước đây cũng không còn nhớ ra?
Tống Văn Tuấn kinh nghiệm giang hồ cũng không nhiều, nên chỉ cảm thấy Trúc Thu Lan hỏi câu này hơi kỳ lạ.
Nhưng với Hoắc Vạn Thanh lão luyện giang hồ, đương nhiên thầm hiểu bên trong tất có vấn đề liên quan đến Tống trang chủ, bèn nói :
- Lão hũ không biết dụng độc, thế nhưng cứ theo như lẽ thường thì ngoài loại độc làm mê loạn tâm thần ra, thông thường các loại độc khác, sau khi đã được giải hết, thì người ta vẫn hồi phục trí nhớ bình thường, tuyệt không có ảnh hưởng gì.
Trúc Thu Lan gật đầu nói :
- Đa tạ Hoắc tổng quản nói rất rõ ràng, vậy thì theo Hoắc tổng quản thấy Tống đại lão gia bị trúng độc giờ đã được giải hết chưa?
Hoắc Vạn Thanh đáp :
- Vừa rồi chính lão Trang chủ nói là độc tính trong người đã giải tán.
Trúc Thu Lan nói :
- Vậy mà Tống đại lão gia tợ hồ như hoàn toàn không còn nhớ chuyện gì trước đây đã nói với Nhạc đại ca, làm sao trước sau lại như là hai người khác nhau chứ?
Nàng hai lần nhấn mạnh chữ trước sau hai người khác nhau, đương nhiên là muốn gây sự chú ý của người khác.
Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh mặt biến sắc, thế nhưng là tay lão luyện giang hồ, lão nhanh chóng hồi phục sắc mặt.
Tống Trấn Sơn trong ánh mắt đột nhiên lộ hung quang, trầm giọng quát hỏi :
- Lão phu không nhớ khi nào chứ?
- Tống đại lão gia phải nhờ người ta nhắc mới nhớ ra, đúng không?

Ví dụ lão gia lần thứ nhất hỏi sư phụ của Nhạc đại ca là ai? Thứ hai lại hỏi Nhạc đại ca muốn lão gia nói ra điều gì? Lần thứ ba rõ ràng hôm trước đại lão gia bảo Nhạc đại ca phải tiếp một chiêu kiếm pháp, thì lão đại gia mới chấp nhận cầu nguyện của Nhạc đại ca, vậy mà vừa rồi lại hỏi là sư phụ của Nhạc đại ca nói gì? Thứ tư, lần trước chính đại lão gia dùng một chiếc đũa chém gãy mũi kiếm của Nhạc đại ca, vậy mà vừa rồi lại hỏi Tống thiếu trang chủ là con không muốn cha động thủ kiếm? Chỉ bốn điểm này cũng đủ thấy đại lão gia như không biết chuyện trước đây, chẳng phải như trước sau hai người khác nhau đó sao?
Tống Trấn Sơn vừa nghe xong thì mặt biến sắc, nhưng vẫn gượng cười lớn, nói :
- Những chuyện này làm sao lão hũ không nhớ, cô nương tợ hồ như gây khó cho lão hũ?
Trúc Thu Lan cười điềm nhiên nói :
- Đại lão gia nói vậy chẳng hóa ra là trách tiểu nữ tự nhiều chuyện? Thật ra thì tiểu nữ tự nhất thời bỗng nhớ lại một câu chuyện trước đây gia mẫu từng kể, nên mới muốn nhắc nhở mọi người mà thôi...
Tống Trấn Sơn trợn tròn mắt hỏi ngang :
- Chuyện gì chứ?
- A, là một chuyện ngụ ngôn: Có một con cáo già đội lốt hổ đi vênh vào trong rừng, khiến các loại thú cứ ngỡ là hổ thật...
- Câm miệng!
Tống Trấn Sơn gầm lên cắt ngang, rồi gằn giọng hỏi :
- Cô nương nói ra lời này là có ý gì.
Trúc Thu Lan nói :
- Tôi chỉ ví dụ vậy mà thôi, nếu đại lão gia nghe không lọt tai, thì tiểu nữ tự không nói nữa vậy!
Tống Văn Tuấn bị phật ý, trầm giọng nói :
- Trúc cô nương nói quá lời!
Trúc Thu Lan vẫn cười bình thản đáp :
- Tin không tin thì tùy, nhưng lẽ nào Tống thiếu trang chủ không nghĩ đến chuyện đã có người giả mạo bút tích của Tống đại lão gia trước, rồi hiện tại lại có... Ái, tôi không nói nữa!
Nói đến đó nàng bỗng bỏ lững câu nói, quay đầu nhìn Nhạc Tiểu Tuấn đánh mắt nói nhanh :
- Nhạc đại ca, chúng ta đi thôi!
Nhạc Tiểu Tuấn không hiểu ra tâm ý của nàng, thấp giọng trách móc :
- Muội thật gàn bướng, chúng ta từ xa đến Thiên Hoa sơn trang này,

thứ nhất là mang giải dược cho Tống đại lão gia, thứ hai là vì tâm nguyện của sư phụ ta, cầu xin một lời chỉ giáo...
Trúc Thu Lan bật cười thành tiếng, cắt ngang lời chàng :
- Nhạc đại ca ơi Nhạc đại ca! Thật đáng tiếc đại ca đưa nhầm thuốc giải, cho dù vị Tống đại lão gia này có nói mười câu, thì tâm nguyện của sư phụ đại ca cũng không giải quyết được đâu, vậy chẳng đi thì ở đây làm gì chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn còn chưa lên tiếng, Hoắc Vạn Thanh nét mặt sa sầm thét lớn :
- Trúc cô nương, ngươi dám trước mặt lão Trang chủ buông lời vô lễ, khinh thị Thiên Hoa sơn trang, nếu bây giờ không nói hết lời rõ ràng thì chớ nghĩ đi được khỏi đây!
Vừa quát lớn, nhưng lại vừa đánh mắt ra hiệu cho Trúc Thu Lan.
Trúc Thu Lan hiểu ra ánh mắt này, chỉ cười không lên tiếng.
Tống Trấn Sơn đưa tay cản lại nói :
- Vạn Thanh, các ngươi không nên làm khó cô ta, muốn đi thì cứ để cho cô ta đi!
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Lão Trang chủ, Trúc cô nương ngay trước mặt các vị khách của Bát đại môn phái dám mở miệng vu khống lão Trang chủ, há không buộc cô ta phải nói ra rõ ràng sao?
- Thôi đi! Thôi đi!
Tống Trấn Sơn xua tay cắt ngang, nói tiếp :
- Vạn Thanh, cứ để cô ta đi!
Trúc Thu Lan nói :
- Lão đại gia phúc cao đức dày, nhưng tiểu nữ tự nếu lần này không đem lời nói ra minh bạch mà đi, há không phải tiểu nữ đã không đúng, buông lời vô lễ?
Tống Văn Tuấn đanh mắt nói :
- Trúc cô nương, gia phụ đã không vụn vặt với cô nương, cô nương còn muốn gì chứ?
Nhạc Tiểu Tuấn cũng cảm thấy Trúc Thu Lan đã không đúng, liền lên tiếng khuyên :
- Thu Lan, muội không nên nói nữa!
Trúc Thu lan không để ý đến chàng, càng lớn tiếng hơn :
- Thiếu trang chủ, tôi tuy là người không biết kính trọng, thế nhưng nếu giờ tôi đi thế này, chỉ tiếc là Thiên Hoa sơn trang này chẳng mấy chốc mà bị hủy.
Tống Văn Tuấn nghe câu này thì đại nộ :
- Hừ, bằng vào Trúc Thu Lan ngươi mà hủy nổi Thiên Hoa sơn trang

chúng ta?
Nhạc Tiểu Tuấn thấy căng thẳng, vội vàng chắp tay nói :
- Đại lão gia, Tống huynh, xin nể tình tại hạ...
Trúc Thu Lan vẫn không chút chịu lui, lên tiếng nói :
- Thiếu trang chủ trách nhầm tôi rồi, kẻ hủy Thiên Hoa sơn trang không phải là tôi, mà chính là vị Tống đại lão gia này...
Tống Trấn Sơn lần này thì không còn chịu nổi, phẫn nộ long mắt lên thét lớn :
- Vạn Thanh, Tuấn nhi, các ngươi còn chưa tống cổ con nha đầu này ra khỏi đây ư?
Trúc Thu Lan cười nhạt nói :
- Có người tâm địa đen tối bầy kế lập mưu, cho nên mới muốn nhanh chóng tống tôi ra khỏi nơi này.
Tống Văn Tuấn không nén nổi cơn thịnh nộ, rút phắt thanh trường kiếm, quát lớn :
- Trúc Thu Lan, ngươi còn buông lời vô trạng, thì bổn công tử sẽ cho ngươi huyết hiện đương trường...
Bọn Vô Trụ đại sư bốn người này giờ chỉ ngớ người trầm mặc suy nghĩ phân tích câu chuyện, đến lúc này Vô Trụ đại sư mới lên tiếng chen vào :
- A Di Đà Phật! Bần tăng xin nói một lời công bằng. Vị nữ thí chủ nay đã không đúng, Minh chủ xin nghĩ tình cô ta tuổi trẻ sốc nổi...
Trúc Thu Lan cười nhạt nói :
- Lão thiền sư, ta thấy ngươi mới chính là già đầu sốc nổi!
Phi Hồng Dực Sĩ thét lớn :
- Nha đầu vô trạng, lúc đầu ngươi dám buông lời vu họa Minh chủ, giờ lại dám vô lễ với đại thiền sư, ngươi thật là phóng dật bừa bãi.
Tống Văn Tuấn lúc ấy vừa rút kiếm ra, thì Hoắc Vạn Thanh đã chộp tay lại, nói :
- Thiếu trang chủ không nên động kiếm, theo ý lão hũ, cô ta đã dám trước mặt mọi người vu khống lão Trang chủ, cứ theo quy luật giang hồ thì cô ta cần phải chịu trách nhiệm làm rõ chuyện này, bằng không lúc ấy chúng ta động thủ còn chưa muộn.
Lúc nói, lão ngầm kéo vạt áo Tống Văn Tuấn.
Tống Văn Tuấn thấy vậy không khỏi có chút ngớ người.
Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :
- Trúc cô nương, lão hũ hỏi cô nương đây là nơi nào mà dám ngôn hành vô trạng bừa bãi, nếu như bây giờ không nói ra cho rõ ràng, thì Nhạc thiếu hiệp cũng không bảo vệ nổi cô nương đâu!
Trúc Thu Lan nói :

- Hừ, Hoắc tổng quản nhất định tôi phải nói ra ư?
Tống Trấn Sơn phát nộ la lớn :
- Vạn Thanh, các ngươi còn chưa tống cổ con nha đầu này ra ngoài ư? Chẳng lẽ muốn lão hũ tự tay động thủ hay sao?
Trúc Thu Lan lườm lão ta một cái, cười nhạt hỏi :
- Sao? Lão không nén nổi tức giận à?
Tống Văn Tuấn mặt đầy nộ khí, lại muốn xuất thủ, thế nhưng nhận được cái đánh mắt của Hoắc Vạn Thanh khuyên gã không nên vọng động.
Trong Thiên Hoa sơn trang, Hoắc Vạn Thanh chỉ dưới trướng của Tống Trấn Sơn, nhưng lão là người có mắt tinh đời, đa mưu túc trí, coi như là một quân sư của sơn trang, xưa nay Tống Văn Tuấn từng kính nể. Lúc này nhìn thấy lão mấy lần can mình thì nghĩ bên trong tất có duyên cớ, bởi vậy mới nén giận đứng yên.
Phi Hồng Dực Sĩ đột nhiên đứng phắt dậy nói lớn :
- Tiểu nha đầu, ngươi...
Nhưng Thần Điêu Đầu Hói bỗng chộp tay lão ta kéo ngồi xuống, nói :
- Đạo huynh bớt nộ, chuyện này tự Hoắc tổng quản xử trí được!
Trúc Thu Lan cười thản nhiên nói :
- Tống đại lão gia, lão gia năm xưa từng là Võ lâm Minh chủ, danh cao vọng trọng, là nhân vật đứng đầu trong giang hồ. Nhưng hiện tại ẩn cư trong Thiên Hoa sơn trang này, ít tiếp xúc với khách ngoài đúng chứ.
Tống Trấn Sơn mấy lần hạ lệnh vô hiệu, bất đắc dĩ liếc xéo Vạn Thanh, vuốt râu gật đầu ậm ừ một tiếng trong họng.
Trúc Thu Lan vẫn cười tươi nói tiếp :
- Tống đại lão gia như đã thoái ẩn thâm sơn cùng cốc, không vấn chuyện thị phi giang hồ, mà nhất là ngay tại trong Thiên Hoa sơn trang của mình, há cần phải mang mặt nạ sao?
Chỉ nghe một câu cuối cùng, tất cả mọi người có mặt trong phòng đều biến sắc.
Vị Võ lâm Đại Lão mà có thể mang mặt nạ trong sơn trang của mình sao?
Đương nhiên đến lúc này, ai cũng hiểu rằng, nếu khuôn mặt của Tống Trấn Sơn chỉ là một chiếc mặt nạ, thì có nghĩa là lão ta chỉ là Tống Trấn Sơn giả.
Tống Trấn Sơn tay vuốt râu, cười gằn một tiếng hỏi :
- Nha đầu, ngươi nói đi, ngươi làm sao lại nhìn ra được là lão phu mang mặt nạ chứ?
Cứ nghe khẩu khí của lão ta, chẳng phải đã thừa nhận điều đó rồi

sao?
Trúc Thu Lan cười nhạt nói :
- Chư vị đại sư, đạo trưởng ở đây đều là người trong Bát đại môn phái, đương nhiên không ai dám nghĩ điều bất kính với ngươi. Thế nhưng ta thì khác, ta theo mẹ ta hành tẩu giang hồ gặp không biết bao nhiêu loại người, nên rất cẩn thận khi gặp người lạ. Vừa rồi lúc ngươi dốc bình đổ thuốc ra, chỉ vờ làm vậy, căn bản đã không uống thuốc vào, ta trong lòng thấy kỳ nên mới để tâm chú ý, đến lúc ngươi vờ ngửa cổ uống thuốc và nuốt xuống, ta mới phát hiện ra làn da ở cổ và trên mặt ngươi hoàn toàn khác nhau, nếu như trên mặt ngươi không mang mặt nạ, thì làm sao lại thế được?
Chỉ nghe đến đó mọi người đã tái mặt, Trúc Thu Lan dừng lại một chút, rồi nói tiếp :
- Sau đó, tiếp liền ngươi bốn năm lần quên khuấy chuyện trước đây mấy ngày đã nói, đã làm, cứ tợ hồ như là hai người khác nhau hoàn toàn, ta mới chợt hiểu ra, ngươi nhất định không phải đích thực là Tống đại lão gia, mà chỉ là một kẻ giả danh mang mặt nạ giả thôi.
Hoắc Vạn Thanh ngầm gật đầu tán thán :
- Nữ nhân này quả tâm cơ hơn người, ta là người thân cận với lão Trang chủ, tuy vừa rồi thấy có chút khác thường, nhưng cũng không ngờ chuyện đến thế!
Tống Trấn Sơn nghe vậy thì bật cười lên khà khà, gật đầu khen ngợi :
- Nữ oa nhi, nhãn lực ngươi thật không tồi, lão phu xác thực là mang mặt nạ trên mặt!
Nói rồi, tự tay lão đưa lên lột tấm mặt nạ mỏng như cánh kiến để lộ ra một khuôn mặt mới.
Rõ ràng là không phải Võ lâm Đại Lão Tống Trấn Sơn, mà là một lão già mặt mày đen, mắt tam giác, cằm nhọn, xem ra tuổi ngoài ngũ tuần, trên môi lúc nào cũng hiện nụ cười khinh bạc.
Không một ai trong phòng biết ngươi này là ai?
Minh chủ biến thành người khác, khiến bọn Vô Trụ đại sư chấn động mạnh vụt đứng phắt lên, trừng mắt nhìn chăm vào đối phương.
Tống Văn Tuấn mắt rực lửa, nỗi căm phẫn vừa rồi đối với Trúc Thu Lan giờ đây trút qua kẻ mạo danh đội lốt này, gã gầm lên :
- Ngươi là ai?
Hoắc Vạn Thanh là người trấn tĩnh nhất trong bọn, đưa tay cản lại nói :
- Thiếu trang chủ bình tĩnh!
Lão già mắt ngựa thần thái lạnh lùng buông tiếng cười nói :

- Lão phu họ Sách, song tự Nghị Phu, bình sinh chưa gặp chư vị!
Trúc Thu Lan cười nhạt nói :
- Hừ, Lang Sơn Nhất Bái!
Sách Nghị Phu cười hắc hắc, gật đầu khen :
- Cô nương quả nhiên kiến thức quảng bác, đến ngoại hiệu của lão phu mà cũng biết!
Trong phòng, tuyệt nhiên không người thứ hai biết đến cái tên Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu.
Tống Văn Tuấn lúc ấy như chợt nhớ ra một điều, quắc mắt hỏi :
- Cha ta đâu?
Sách Nghị Phu vuốt chòm râu lưa thưa đáp :
- Thiếu trang chủ cứ yên tâm, lão Trang chủ rất khỏe!
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Cha ta hiện tại ở đâu?
Sách Nghị Phu nói :
- Tống đại lão gia hiện tại đang ở khách trong phủ tệ chủ nhân, được đối xử là một thượng khách!
Hoắc Vạn Thanh đến lúc này muốn phát nộ, mắt long lên, tay đưa ngang ngực thét lớn :
- Họ Sách kia, thực ra các ngươi âm mưu gì chứ? Nói ngay ra đi!
Sách Nghị Phu vẫn nụ cười khinh mạn cố hữu, nói :
- Tệ chủ nhân ngưỡng vọng thanh danh của Tống đại lão gia, cho nên mời đến tệ phủ hàn huyên vài hôm, chẳng đáng gọi là âm mưu gì đâu!
Hoắc Vạn Thanh gằn từng tiếng :
- Được, vậy ngươi mau nói chủ của ngươi là ai? Hiện tại ở đâu?
Sách Nghị Phu lắc đầu nói :
- Điều này thì thật xin lỗi, lúc đến đây huynh đệ không được tệ chủ nhân cho phép, tuyệt không thể nói ra.
- Hừ, bằng hữu có biết đây là nơi nào không?
Sách Nghị Phu cười khan mấy tiếng đáp :
- Tại hạ đến đây không chỉ một ngày, lẽ nào lại không biết nơi này là đâu!
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Ngươi biết thì tốt, đêm nay nếu như không nói ra rõ ràng thì chớ nghĩ chuyện rời khỏi đây!
Sách Nghị Phu lại mang chiếc mặt nạ lên cười đáp :
- Căn bản tại hạ không có ý muốn rời khỏi đây!
Hai tay để nhẹ lên mặt nạ như muốn để chiếc mặt nạ dính hẳn vào da, nói tiếp :

- Tại hạ phụng mệnh đến đây nguyện làm con tin, chừng nào Tống đại lão gia còn chưa quay trở lại, thì tại hạ chưa rời khỏi nơi này.
Tống Văn Tuấn giận đến tái xanh, chỉa kiếm thét lớn :
- Họ Sách, ngươi bỏ chiếc mặt nạ xuống mau!
Sách Nghị Phu nhìn gã một cái, trầm giọng nói :
- Thiếu trang chủ, tại hạ phụng mệnh giả trang Tống lão gia đến đây, cũng chỉ chuyện bất đắc dĩ.
Tống Văn Tuấn không nghe cứ chĩa thẳng kiếm vào đối phương thét lớn :
- Ta nhắc lại lần nữa, nếu ngươi còn chưa chịu bỏ chiếc mặt nạ xuống, thì ta sẽ bổ người ngươi ra!
Sách Nghị Phu an nhiên cười nói :
- Chừng nào tệ chủ nhân còn chưa tống hồi lão Trang chủ trở lại đây, thì tại hạ còn an toàn vô sự, tuyệt đối Thiếu trang chủ không bao giờ sơ hốt vọng động, một kiếm liều đoạn tính mạng tại hạ!
Nói câu này hiển nhiên lão ta có ý hăm dọa, Tống Trấn Sơn hiện đang nằm trong tay bọn họ, ném chuột sợ vỡ bình, đương nhiên Tống Văn Tuấn không dám động đến người lão ta!
Hoắc Vạn Thanh linh lợi, vội can :
- Công tử xin bớt nộ...
Tống Văn Tuấn tức thở phì phì, hằn học nói :
- Cứ bảo hắn lột mặt nạ xuống rồi nói!
Gã đương nhiên không muốn nhìn thấy người khác giả mạo cha mình ngay trước mặt, cho nên khăng khăng nói vậy.
Chẳng ngờ Sách Nghị Phu nói :
- Tại hạ chỉ vì không muốn tổn hại uy danh của Tống đại lão gia, cho nên phụng mệnh giả mạo Tống đại lão gia đến đây. Thiếu trang chủ nếu không muốn nhìn thấy khuôn mặt này, buộc tại hạ gỡ ra, thì tại hạ gỡ ra vậy!
Vừa nói gã vừa gỡ chiếc mặt nạ trên mặt ra lần nữa, gói cẩn thận cất vào trong áo.
Thần Điêu Đầu Hói Mạnh Đạt Nhân lúc này mới chen vào hỏi :
- Sách huynh đệ giả mạo Minh chủ, nói thế năm phái chúng ta vừa rồi tiếp được thư mời, hẳn cũng là Sách huynh đệ giả tạo?
Sách Nghị Phu lắc đầu đáp :
- Tại hạ bất tài, nào đủ khả năng giả tạo bút tích Tống đại lão gia, nhưng tại hạ biết chuyện này.
Vô Trụ đại sư chắp tay trước ngực nói :
- A Di Đà Phật! Nói vậy chính là chủ nhân Sách thí chủ giả bút tích Minh chủ?

Sách Nghị Phu nói :
- Chư vị biết rồi thì tốt!
Cam Huyền Thông xen vào hỏi :
- Chủ nhân bằng hữu giả danh nghĩa Minh chủ mời chúng ta đến đây với mục đích gì?
Sách Nghị Phu tợ cười nhưng không phải cười, thấp giọng đáp :
- Chuyện này tại hạ cũng có biết chút ít...
Sử Truyền Đỉnh nói :
- Ngươi nói ra xem!
Sách Nghị Phu nhìn quanh toàn trường một vòng, rồi buông rõ từng tiếng :
- Tệ chủ đợi chư vị đến đây để tuyên bố một chuyện...
Nói đến đó bỗng nhiên lão nín bặt không nói hết câu.
Sử Truyền Đỉnh nôn nóng giục hỏi :
- Tuyên bố chuyện gì?
Sách Nghị Phu thoáng chút do dự nói :
- Điều này tại hạ cũng không được rõ cho lắm, chư vị tạm thời chờ một lúc, có lẽ người đưa tin cũng sắp đến rồi!
Hoắc Vạn Thanh lúc này tự quyết mọi vấn đề liền trừng mắt lên tiếng :
- Vậy thì tốt, họ Sách kia, giờ ngươi muốn lão phu ra tay, hay tự mình chịu trói?
Sách Nghị Phu cười thản nhiên nói :
- Tại hạ đã nói qua, tại hạ vô cùng an toàn.
Hoặc Van Thanh hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Ngươi nghĩ rằng lão Trang chủ chúng ta đang ở trong tay ngươi, thì chúng ta không dám động thủ với người ư? Vừa rồi ngươi tự nói ra lão Trang chủ là thượng khách của chủ nhân ngươi, mà ngươi thì chỉ là một tên thuộc hạ của chủ nhân ngươi, chúng ta giờ nhỡ tay giết chết ngươi, thì chủ nhân của ngươi ắt cũng không vì một tên thuộc hạ mà hại vị thượng khách?
Sách Nghị Phu không khỏi ngớ người một lúc, cuối cùng gật đầu nói :
- Điều này quả nhiên tại hạ không nghĩ đến.
Hoắc Vạn Thanh cất tiếng cười vang nói :
- Sao, giờ thì ngươi thúc thủ chịu trói chứ?
Sách Nghị Phu liếc xéo Hoắc Vạn Thanh một cái hỏi :
- Hoắc tổng quản muốn động thủ với tại hạ đó sao?
Hoắc Vạn Thanh trầm giọng quát :
- Lão phu muốn bầm ngươi một nhát.

Sách Nghị Phu gằn giọng hỏi :
- Ngươi có biết ta ngoại hiệu là gì không?
- Hừ, Lang Sơn Nhất Bái!
- Không sai!
Sách Nghị Phu hai tay bóp nhẹ chiếc cằm nhọn cười ha hả, nói tiếp :
- Ngươi có biết con Bái xưa nay không hề tự mình hành động không?
Hoắc Vạn Thanh cười nhạt nói :
- A, ý ngươi muốn nói sẽ có người ra tay giúp ngươi ư?
Nói rồi khoát bộ sấn tới gằn giọng :
- Hoắc mỗ bữa ngươi một nhát, xem kẻ nào giúp ngươi ra tay nào?
Chưa dứt câu thì ngũ trảo chộp nhanh tới bả vai Sách Nghị Phu.
Một trảo này đã ngầm vận sẵn từ lâu, xuất thủ đương nhiên cực nhanh, thế nhưng chỉ thấy cả người của Sách Nghị Phu tợ như con chách lách tránh ra ngoài không gì khó khăn.
Đúng tại lúc này, rèm cửa lay động, một bóng người nhẹ lướt nhanh vào phòng chận ngang trước mặt Hoắc Vạn Thanh.
Mọi người thoạt nhìn đã nhận ra người này chỉ là một tráng đinh trung niên trong Thiên Hoa sơn trang.
Hoắc Vạn Thanh trợn mắt sững sờ, gã trung niên chỉ ngoài ba mươi, mắt ó mũi diều hâu, mặt xương xẩu âm trầm gian giảo.
Trong Thiên Hoa sơn trang này bao nhiêu tráng đinh lão đều nhận biết, vậy mà gã trung niên này vận áo quần tráng đinh, nhưng hoàn toàn xa lạ.
Hoắc Vạn Thanh nhìn gã từ đầu đến chân rồi hất hàm hỏi :
- Ngươi là ai?
Thanh y tráng đinh đáp :
- Tổng quản không nhớ ra thuộc hạ?
Hoắc Vạn Thanh quắc mắt gắt lên :
- Ngươi không đúng là người trong Thiên Hoa sơn trang!
- Đúng!
Tiếng đúng này đáp rất mơ hồ, không biết ý hắn muốn khẳng định đúng là người trong Thiên Hoa sơn trang hay là khẳng định câu nói của Hoắc Vạn Thanh: đúng hắn không phải là người Thiên Hoa sơn trang?
Hoắc Vạn Thanh mắt trừng trừng :
- Ngươi là đồng đảng với họ Sách kia, ngươi đột nhập vào bổn trang lúc nào?
Sách Nghị Phu cười đáp thay :
- Hắn phục trang của Thiên Hoa sơn trang, đương nhiên là người của Thiên Hoa sơn trang, mà đã là người của Thiên Hoa sơn trang

thì do chính tay Hoắc tổng quản chọn vào!
Hoắc Vạn Thanh phẫn nộ cực độ, thét lớn :
- Tốt lắm!
Dứt tiếng quát, một trảo từ trong ngực đẩy ra.
Nên biết, Hoắc Vạn Thanh vốn là môn hạ của Ưng Trảo môn, một chưởng này ra tay có ý đánh hạ đương trường đối phương, cho nên ngầm vận đến bảy thành công lực, thế mạnh như vũ bão.
Cự lý song phương quá gần, nên ra chiêu là đến, khiến người đứng bên ngoài không kịp nhận rõ chiêu thế.
Song, thanh y tráng đinh chẳng thấy né tránh, ngược lại phát chưởng trực tiếp nghênh chiêu.
Chỉ nghe "binh" một tiếng, căn phòng chấn động nhẹ, song phương mỗi người bị dạt lui về sau một bước, đủ thấy thế quân bình.
Người bị kinh động nhất vẫn là Hoắc Vạn Thanh, lòng thầm nghĩ :
- Tên này tuổi còn nhỏ, mà chưởng lực lại không kém gì ta. Cứ bằng vào công lực của hắn, quyết không phải hạng vô danh tiểu tốt, nhưng trên giang hồ sao chưa từng nghe qua nhỉ?
Trong lòng nghĩ thế, nhưng bên ngoài mặt phát nộ thét lớn :
- Ngươi tiếp thêm lão phu một chưởng này!
Hai vai lắc nhẹ, thân hình cao lớn bổ tới, hữu chưởng xuất chiêu Trúc Khẩu Thiên Môn đánh tới.
Một chưởng pháp trong cơn cực nộ, tợ hồ như dốc hết mười thành công lực, một cổ cuồng phong theo tay phát ra cuồn cuộn thế như đại hải đẩy sóng ập tới cả người thanh y tráng đinh.
Lần này song phương khoảng cách khá xa, cho nên thế chưởng đánh tới thấy rất rõ.
Thanh y tráng đinh vẫn như lần đầu, một tiếng chẳng nói, vận đủ kình lực vào tay phải đánh ra chiêu Hoành Gia Kim Lương trực tiếp đối chiêu với Hoắc Vạn Thanh.
Hoắc Vạn Thanh nhìn thấy không khỏi chấn động, cười gằn nói :
- Hay thay cho cuồng đồ không biết sống chết...
Trong tiếng thét, chỉ thấy hữu chưởng không đổi, nhưng tả cước bồi thêm một cước vào tiểu phúc đối phương.
Thanh y tráng đinh tay phát chưởng ra, nhìn thấy đối phương bồi thêm một cước, chẳng chút hoảng loạn, tay trái khoát nữa vòng xuống dưới đánh tiếp một chưởng Xuân Thủy Bạt Nhạn đỡ chiêu cước của Hoắc Vạn Thanh.
Toàn trường chỉ kịp nhìn thấy hai bóng người theo đó lảo đảo dạt hai nơi.
Lần này có lẽ nội công của thanh y tráng đinh chưa đủ hùng hậu như

Hoắc Vạn Thanh, mà cũng có thể vừa rồi nhân khi vận hết kình lực đánh ra một chưởng Hoành Giả Kim Lương, nhưng khi nhìn thấy Hoặc Vạn Thanh thuận thế tung một cước, thanh y tráng đinh đã vội đánh tay trái thêm một chưởng Xuân Thủy Bạt Nhạn nên đã phân lực. Vì thế trúng một chưởng của Hoắc Vạn Thanh bị đánh bật ra ngoài một trượng.
Nhưng, chính một chưởng thứ hai Xuân Thủy Bạt Nhạn lại đã đánh bật ngọn cước của Hoắc Vạn Thanh, mà lại trúng ngay đầu gối, khiến chân trái Hoắc Vạn Thanh đau nhói thiếu điều không đứng lên được.

Chương 22
Những bức thư mời thật

Tống Văn Tuấn nhìn thấy Hoắc Vạn Thanh lảo đảo cả người xem ra đứng không vững, thì liền nhảy tới đỡ người lão hỏi vội :
- Tổng quản có làm sao không?
Hoắc Vạn Thanh xoa tay lên gối trái gượng nói :
- Không sao, chỉ là một chút ngoại thương!
Thanh y tráng đinh cũng không phải tay tầm thường, văng người nhào ra ngoài, nhưng liền chống tay nhún mình vọt dậy, định bỏ chạy ra ngoài.
Nhưng lúc này hắn ở gần Sử Truyền Đỉnh.
Sử Truyền Đỉnh nhận ra hắn định chuồn, “soạt” một tiếng, thanh trường kiếm hoa lên một đường chỉa vào cổ hắn thét lớn :
- Ngươi định chuồn ư?
Vừa lúc ấy, rèm cửa lay động, từ bên ngoài tiếp liền một bóng người nữa nhảy vào.
Người này ăn vận cũng là y phục tráng đinh trong trang viện, tuổi trên dưới ba mươi, tay cầm thanh trường kiếm cả vỏ.
Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan lúc này đã lui về một góc phòng đứng kề vai nhau, chàng thấp giọng nói :
- Tên này có lẽ cũng là một tên tặc!
Trúc Thu Lan gật nhẹ đầu rồi nói tiếp :
- Xem ra cả Thiên Hoa sơn trang này đã bị tặc nhân xâm nhập!
Chính tại lúc này, chỉ thấy Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu đưa tay

làm hiệu, gã trung niên thanh y vừa xông vào liền rút phắt thanh trường kiếm trong tay, loáng lên một đường chém bật mũi kiếm Sử Truyền Đỉnh, đang kề trên cổ tên kia.
Tên tráng đỉnh đầu tiên tợ hồ như nhiệm vụ của hắn đến đó đã hết, liền nhanh như chớp chuồn ra cửa biến mất.
Mọi chuyện vừa rồi nói ra thì chậm, nhưng thực tế thì chỉ là cái chớp mắt mà thôi.
Sử Truyền Đỉnh là người trong cuộc, nhưng chưa kịp nhận ra điều gì thì đã bị gã thanh y thứ hai này ra kiếm đánh bật thanh kiếm của mình, cứu đồng bọn thoát hiểm, khiến lão nhất thời khựng người, một lúc lạnh giọng thét lớn :
- Ngươi muốn chết!
Nói rồi sấn tới, nhưng chỉ thấy gã tráng đinh tay phải cầm kiếm, tay trái cầm vỏ, cười nhạt im lặng.
Sử Truyền Đỉnh càng tức giận hơn :
- Hừ, Sử mỗ xưa nay không giết kẻ vô danh tiểu tốt, ngươi nhanh xuất tính danh!
Trung niên tráng đinh buông tiếng cười nhạt nói :
- Kiếm pháp Võ Đương không giết nổi ta, hà tất báo tính danh?
Sử Truyền Đỉnh vốn bản tính kiêu ngạo, nên một câu này như châm nọc lão, khiến lão càng phẫn nộ hơn, cười dài một tràng quái dị nói :
- Ngươi muốn nếm thử kiếm pháp Võ Đương!
Nói rồi, kiếm đâm tới, khi còn cách đối phương chừng ba bốn xích, đột nhiên kiếm rung mạnh tạo thành màn kiếm ảnh chộp tới.
Trung niên tráng đinh nhếch mép nói :
- Chỉ còn trò trẻ con!
Kiếm như một vết lưu tinh điểm thẳng vào màn kiếm đối phương.
Nên biết, Võ Đương kiếm pháp xuất kiếm như Thái Cực Sơ Động, thế kiếm xuất ra như một vòng tròn bất phân đầu mối, người sử kiếm tuyệt đối thân tâm bất vọng, nhưng lúc này Sử Truyền Đỉnh đã tức giận lại thêm một câu cuối cùng châm chọc khiến lão càng nổi dóa, thế kiếm tất bị phân tâm.
Một chiêu kiếm đâm xõa vào màn kiếm của Sử Truyền Đỉnh cực hiểm, tợ hồ như phá tan sự phân định của lưỡng nghi, khiến Sử Truyền Đỉnh giật mình, không thể không thoái bộ hóa chiêu.
Chỉ thấy kiếm của Sử Truyền Đỉnh biến thế đao nữa vòng rồi phát chiêu thứ hai trong Lưỡng Nghi kiếm pháp, thế nhưng thanh kiếm trong tay thanh y tráng đinh tợ hồ như hình với bóng, truy kích không buông, cái gọi là đắc thủ lợi thế không để lỡ cơ hội.
Sử Truyền Đỉnh biết lúc này không nhường bước, tuy có thể chống

đỡ được chiêu kiếm đi sau đến trước của đối phương, nhưng phần nguy hiểm thì hết tám phần thuộc về mình. Thoáng nghĩ nhanh trong đầu, Tam Bộ Di Hình thoái người phòng thủ.
Tuy rằng thoái ba bộ này khiến Sử Truyền Đỉnh càng thêm căm phẫn vì hổ thẹn, nhưng lão đã trấn tĩnh lại, hít sâu một hơi, vừa lúc này chiêu thứ tư của đối phương phóng tới, Sử Truyền Đỉnh chẳng chút hốt hoảng ra kiếm Như phong tọa bế bật thế kiếm đối phương.
"Kong" một tiếng, hai thanh kiếm chạm nhau rồi ghì cứng, kiếm của Sử Truyền Đỉnh áp trên kiếm của thanh y tráng đinh, xem ra có chút lợi thế.
Thanh y tráng đinh chợt nhếch mép, cười nhạt, rồi tả thủ bỗng vung vỏ kiếm điểm nhanh vào mi tâm giữa mày Sử Truyền Đỉnh.
Lại nói, Sử Truyền Đỉnh là sư đệ của Võ Đương nhị tử, nhưng mọi chuyện trong Võ Đương phải xem ra đều qua tay lão, nên người trong Bát đại môn phái đều kính nể. Tuy rằng kiếm thuật luyện đến thặng thừa, nhưng xưa nay lại ít khi động thủ với người ngoài, cho nên kinh nghiệm còn khiếm khuyết.
Lúc này thế kiếm áp đối phương, có thể nói là cơ hội tối chuyển bị động thành chủ động, nhưng vừa thấy vỏ kiếm trong tay trái đối phương điểm nhanh lên huyệt Mi Tâm của mình thì không khỏi phát hoảng, tự nhiên tay kiếm co lơi đi, rồi kiếm hoa lên trên chém vào tay trái đối phương...
Nào ngờ, một chiêu phóng chỉ điểm vào Mi Tâm đối phương của thanh y tráng đinh chỉ là hư chiêu mà thôi, thấy Sử Truyền Đỉnh lơi kiếm thì cười nhạt một tiếng. Tay trái thâu nhanh, tay phải kiếm thuận thế vung lên chém một đường giữa ngực đối phương.
Sử Truyền Đỉnh giật thót mình, lúc này nhận ra mình đã bị đánh lừa thì đã chậm, theo bản năng cả người ngã nhào về sau, "soạt" một tiếng, tuy thoát hiểm nhưng cả vạt áo phía trước bị chém sả một đường dài cả xích.
Chuyện xảy ra cực nhanh, đến những người đứng ngoài phải thuộc cao thủ thặng thừa mới kịp nhận hết biến hóa của chiêu kiếm vừa rồi.
Sử Truyền Đỉnh thua một kiếm giận tím mặt, hai mắt ngầu đỏ như bát máu, gầm lên :
- Cuồng đồ, Sử mỗ sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại!
Kiếm phát lên, hết kiếm này đến kiếm khác, chiêu đánh ra trong cơn cuồng nộ, thế như ba đào liên tu bất tận, tấn công vào thanh y tráng đinh.
Thanh y tráng đinh nhảy liền mấy bước tránh kiếm, cười gằn nói :
- Vừa rồi chỉ là một chút giáo huấn ngươi mà thôi, nếu muốn thọ lĩnh

hết bài, chỉ e ngươi không trở lại nổi Võ Đương sơn!
Nói rồi ra kiếm, chỉ nghe tiếng kiếm phong rít lên, rồi tiếng kiếm thép va chạm nhau rợn người, phút chốc bọn họ hai người quần nhau trong làn kiếm ảnh...
Bên ngoài, Tống Văn Tuấn bây giờ bỗng quay đầu đưa mắt tức giận nhìn Sách Nghị Phu, gằn giọng nói :
- Ngươi mang đến bao nhiêu tên thâm nhập bổn trang?
Sách Nghị Phu cười cười đáp :
- Tại hạ thâm nhập quý trang, quả có bố trí thêm vài nhân thủ, chỉ là để đề phòng lúc khẩn cấp cần đến, điều này không thể trách tại hạ!
Tống Văn Tuấn trong lòng đã sinh nghi, từ từ bước lên quắc mắt hỏi :
- Thật ra ngươi có bao nhiêu tên trợ thủ, mau gọi hết chúng ra đây!
Sách Nghị Phu thoái lui một bước, hỏi :
- Thiếu trang chủ muốn gì?
- Hừ, muốn gì à? Vừa rồi Hoắc tổng quản đã nhắc nhở ta, giả như giết chết ngươi thì chủ nhân của ngươi cũng không hại gì cha ta, trước hết ta cần thanh toán hết bọn tặc thâm nhập vào Thiên Hoa sơn trang này, trong đó có cả ngươi. Sau đó ta sẽ đi tìm chủ nhân của ngươi...
Từng tiếng từng tiếng nói ra rất kiên nghị.
Sách Nghị Phu trấn tĩnh nói :
- Thiếu trang chủ có giết chết tại hạ, thì cũng chẳng tốt gì cho Thiên Hoa sơn trang.
- Đúng, giết chết ngươi tuy không lợi gì cho Thiên Hoa sơn trang, nhưng ít ra cũng tuyên bố rõ với võ lâm giang hồ rằng uy danh của Thiên Hoa sơn trang bất khuất, kẻ nào dám xâm phạm tới Thiên Hoa sơn trang thì chết!
Sách Nghị Phu liếc nhìn nhanh toàn trường, rồi nói :
- Thiếu trang chủ chớ nên vọng động, cần biết rằng hiện tại Tống đại lão gia đang nằm trong tay chủ nhân chúng ta.
Tống Văn Tuấn nói :
- Chủ nhân ngươi đã bắt cóc phụ thân ta, ý đồ tất thị uy giang hồ, manh tâm mưu bá chủ võ lâm. Gia phụ tại giang hồ thửa mong bằng hữu kính trọng, cho nên chủ nhân ngươi mới đối đãi như thượng khách, ấy cũng chỉ là không muốn làm thiên hạ phẫn nộ chỉ trích, đúng vậy chứ?
Sách Nghị Phu vuốt chòm râu lưa thưa gật đầu đáp :
- Nói vậy Thiếu trang chủ quyết phải giết bằng được tại hạ?
- Hừ, không sai! Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng...
Nói rồi quay đầu nhìn Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :

- Hoắc tổng quản, cho hắn mượn thanh kiếm của ngươi!
Nhắc vì Sách Nghị Phu không mang theo binh khí, nên Tống Văn Tuấn mới làm vậy.
Hoắc Vạn Thanh đáp một tiếng, rồi định mang kiếm đến, nhưng Sách Nghị Phu xua tay lắc đầu nói.
- Tại hạ xưa nay không dùng binh khí, mà cũng chưa từng động thủ với người khác.
- Hừ, ngươi không dùng kiếm, ta dùng kiếm, ngươi không muốn động thủ, ta muốn động thủ!
Sách Nghị Phu nhún vai cười khan đáp :
- Thiếu trang chủ muốn động thủ, kiếm trên tay ngươi, tại hạ biết làm gì hơn?
Rõ ràng hắn còn ỷ lại, nghĩ rằng Tống Văn Tuấn không dám ra tay.
Tống Văn Tuấn cầm chắc thanh trường kiếm trong tay, sát cơ trên mặt hiện rõ, trầm giọng quát :
- Hảo, lời này tự ngươi nói!
Dứt lời, kiếm phóng ra chiêu Thanh Long Thám Huyệt thế kiếm cực kỳ thần tốc, thoạt nhìn đã thấy điểm trúng huyệt Mi Tâm đầu mày của Sách Nghị Phu.
Trong phòng tuy rằng lúc này chỉ có một cặp đấu, thế nhưng mọi người còn lại ánh mắt lúc này đều tập trung chú ý đến bọn Tống Văn Tuấn và Sách Nghị Phu, vì bọn họ chính là nhân vật chủ yếu trong chuyện đêm hôm nay.
Sách Nghị Phu chừng như không nói dối, lão trước giờ chưa động thủ với một người nào khác, rõ ràng lão không chút gì tỏ ra hoàn thủ trả chiêu, cũng không thủ thế né tránh, chừng như chấp nhận đón lấy chiêu kiếm.
Đầu lão ta không phải là sắt thép mà cho dù là sắt thép thì cũng khó chịu nổi thanh bảo kiếm trong tay Tống Văn Tuấn lúc này đã quán chú đủ nội lực.
Thế kiếm như điện chớp lướt tới, thoạt trong chỉ còn cách đầu mày Sách Nghị Phu năm thốn, thế nhưng lão ta vẫn không mảy may di động thân hình.
Mọi người đều hết sức kinh ngạc, không hẹn mà cùng đồng thanh “ồ” lên một tiếng, lẽ nào Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu lại chấp nhận một kiếm bỏ mạng trong Thiên Hoa sơn trang này?
Khoảng cách năm thốn với thế kiếm cực nhanh thì chỉ là một phần nghìn cái chớp mắt, nhưng đến khi mũi kiếm chỉ còn cách huyệt Mi Tâm một thốn, thì đầu của Sách Nghị Phu mới lách nhẹ sang trái, khiến mũi kiếm thép sắc lạnh sướt qua bên tai nghe rất rát.

Mọi việc xảy ra cực nhanh mà lại bất ngờ, khiến mọi người bên ngoài không ai hay biết, họ chỉ nghĩ rằng vừa rồi Tống Văn Tuấn đâm kiếm đến gần trúng đích thì bỗng thâu về mà thôi!
Đương nhiên, chuyện xảy ra duy nhất hai người biết, chính là hai người trong cuộc vậy!
Tống Văn Tuấn thầm hiểu điều gì, Sách Nghị Phu nói xưa này lão chưa hề động thủ với ai, nhưng kỳ thực thân thủ của lão rõ ràng bất phàm, Thế nhưng, một kiếm không trúng, đủ khiến cho kẻ trẻ tuổi như Tống Văn Tuấn hậm hực mà chưa chịu thôi, gằn giọng :
- Hảo!
Tay kiếm chấn động, kiếm quang phát ra, lần này công liền năm kiếm liên hoàn.
Năm kiếm này không những cực nhanh đến như không còn nhanh hơn, mà năm kiếm liên hoàn không đầu mối, cứ như một kiếm mà thành.
Không một ai nhìn rõ thế kiếm, cũng không một ai nhận rõ gã phát chiêu thế nào, chỉ thấy kiếm ảnh phiêu dạt vô định, như con mãnh xà vây loạn.
Sách Nghị Phu vẫn không nhảy tránh, cả người lão ta tợ hồ như không hề lay động trong màn kiếm, thế nhưng năm kiếm của Tống Văn Tuấn đã không mảy may động đến cộng lông của lão,
(.....Mất hai trang....)
... tâm giết chết tại hạ, cho nên mấy kiếm vừa rồi thi triển biến hóa đến cùng cực, có lẽ hôm nay tại hạ khó bề tránh khỏi thụ thương!
Tống Văn Tuấn lạnh giọng nói :
- Ngươi có thể thay đổi chủ ý, muốn dùng binh khí chăng?
- Ái, tại hạ đã nói là xưa này chưa từng động thủ với người khác.
- Vậy ngươi định thế nào đây hử?
Sách Nghị Phu cười cười đáp :
- Tại hạ muốn tìm một người giúp.
Tống Văn Tuấn giọng lạnh ngắc :
- Bổn công tử đã nói sớm, ngươi còn bao nhiêu tên thuộc hạ tiềm nhập trong bổn trang, thì cứ gọi hết ra đây một lượt.
Sách Nghị Phu bật cười lên một tiếng nói :
- Ô, không, tại hạ chỉ muốn nhờ một vị trong Bát đại môn phái trợ giúp...
Vừa nói ánh mắt của lão vừa đưa nhìn bọn Vô Trụ đại sư bốn người không ngừng xem xét từng người.
Bên kia bọn Sử Truyền Đỉnh và thanh y tráng đinh vẫn còn quần đấu nhau kịch liệt chưa phân thắng bại, nhưng lúc này xem ra cả hai đã

thấm mệt nên chiêu thế có phần chậm lại, chỉ có điều số người còn lại không ai để tâm chú ý đến họ mà thôi.
Tống Văn Tuấn nghe thế thì đại nộ thét lớn :
- Họ Sách ngươi nói bậy gì vậy hử?
Sách Nghị Phu cười đáp :
- Thiếu trang chủ không tin sao?
Nói đến đó, ánh mắt lão ngưng nhìn Phi Hồng Dực Sĩ, rồi tiếp :
- Lục Phi Hồng, ngươi vậy!
Phi Hồng Dực Sĩ trừng mắt hỏi :
- Ngươi muốn cũng bần đạo động thủ ư?
Sách Nghị Phu lắc đầu nói :
- Không, chỉ muốn nhờ đạo huynh giúp một tay!
Tống Văn Tuấn nghe lão ta nói với vẻ rất thực, trong lòng bất giác cảm thấy nghi hoặc.
Phi Hồng Dực Sĩ nói :
- Người bảo bần đạo giúp ngươi đối phó với Thiếu trang chủ ư?
Sách Nghị Phu gật đầu nói :
- Tại hạ chính là có ý đó.
Phi Hồng Dực Sĩ bật cười ha hả nói :
- Họ Sách kia, ngươi không nằm mộng đấy chứ?
Sách Nghị Phu mặt như cười nhưng thật ra không cười tí nào, nghiêm túc đáp :
- Tại hạ tỉnh táo, làm sao nằm mộng dược!
Phi Hồng Dực Sĩ nhếch mép cười nhạt nói :
- Nếu thế là bần đạo nghe nhầm!
Sách Nghị Phu nói :
- Đạo huynh thần trí minh mẫn, đương nhiên cũng không nghe nhầm đâu!
Phi Hồng Dực Sĩ nhướng mày nói :
- Hảo, họ Sách ngươi không nằm mộng, bần đạo cũng không nghe nhầm, vậy thì ngươi thử nói lại lần nữa để bần đạo nghe vừa rồi ngươi đã nói gì?
Sách Nghị Phu chẳng chút do dự nói ngay :
- Vừa rồi tại hạ đã nói là muốn nhờ đạo huynh giúp một tay, ra tiếp Tống thiếu trang chủ vài chiêu.
Phi Hồng Dực Sĩ lại bật cười gật gù nói :
- Họ Sách ngươi khôi hài thật đấy, nghĩ đâu ra câu đó chứ?
- Mệnh lệnh!
Phi Hồng Dực Sĩ nghe câu này bên tai tuyệt không thể tin nổi, cứ ngỡ tai mình có tật, ngơ ngác nhìn đối phương lấp bấp hỏi lại :

- Gì? Ngươi ra mệnh lệnh cho ta?
- Không sai!
Sách Nghị Phu buông rõ từng tiếng rồi tiếp :
- Tại hạ phái chỉ ngươi!
Phi Hồng Dực Sĩ lần này thì không cười được nữa, trừng mắt hỏi :
- Bần đạo sao phải nghe theo mệnh lệnh của ngươi hử?
Sách Nghị Phu chậm rải nói :
- Đạo huynh có biết đây là mệnh lệnh của ai không?
Phi Hồng Dực Sĩ nhìn thấy thần sắc đối phương vô cùng nghiêm trọng, tự nhiên trong lòng phát sinh hoài nghi, hỏi lại :
- Ai?
Sách Nghị Phu bỗng nhếch mép cười nhạt, rồi lấy từ trong ngực áo ra một chiếc ngọc bài treo trên là chồm tua kim tuyến vàng, lắc qua lắc lại trước mặt Phi Hồng Dực Sĩ.
Phi Hồng Dực Sĩ mắt vừa chạm chiếc ngọc bài, thì bất giác mặt biến sắc.
Chỉ nhìn ánh mắt của lão hoang mang bất định, trù trù ấp úng nói :
- Điều này...
Chính lúc ấy, bỗng nghe giọng Trúc Thu Lan trong trẻo vang lên :
- Lục đạo trưởng, đừng ngu mà nghe theo hắn!
Sách Nghị Phu quay đầu lại trừng mắt :
- Tiểu nha đầu, ngươi chớ chỏ mõ vào!
Trúc Thu Lan chống tay vênh mặt nói :
- Chẳng lẽ ta không được nói. Hừ, tiểu nha đầu, mẹ ngươi lúc còn nhỏ cũng chẳng là tiểu nha đầu ư?
Trên mặt Sách Nghị Phu một cổ sát khí hiện nhanh rồi tắt ngắm, cười gằn một tiếng nói :
- Nếu ngươi cứ còn đối nghịch với lão phu, thì lão phu sẽ không tha ngươi đâu!
Hẳn là trong lòng lão cảm thấy gờm vị tiểu cô nương này, vì chính cô ta đã phá hoại kế hoạch của lão, khiến lão lộ hết chân tướng ra.
Trúc Thu Lan nghe thì cười nhạt nói :
- Ngươi chớ nên nóng giận, bổn cô nương nếu sợ thì đâu có lang bạc giang hồ?
Sách Nghị Phu gằn mạnh hai tiếng :
- Tốt lắm!
Rồi quay đầu lại nhìn Phi Hồng Dực Sĩ nói tiếp :
- Lục Phi Hồng, ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ?
Phi Hồng Dực Sĩ chưa kịp đáp, thì Trúc Thu Lan đã lại lên tiếng phá ngang :

- Lục đạo trưởng, ngươi tưởng chiếc ngọc bài trên tay hắn là thật sao?
Sách Nghị Phu mặt phát nộ, giơ cao chiếc ngọc bài trên tay nói lớn :
- Chiếc Chung Nam ngọc bài này là giả ư?
Trúc Thu Lan nói :
- Ngươi giả mạo Tống đại lão gia, bọn họ đều nghĩ là thật, nhưng chính ta đã chẳng nhìn ra ngươi đó sao? Các ngươi giả mạo bút tích của Tống đại lão gia, đến Tống thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản cũng không nhận ra, cứ thế đủ thấy các ngươi âm mưu đen tối chuyên giả danh người khác làm bậy, thử hỏi chiếc Chung Nam ngọc bài này có thể là thật được sao?
Sách Nghị Phu mặt lạnh lùng nói :
- Chỉ một câu này cũng đủ để ngươi mất mạng!
Phi Hồng Dực Sĩ khí ấy bật cười lớn gằn giọng nói :
- Lão thất phu, ngươi dám giỡn mặt với lão đạo gia!
"Soẹt" một tiếng, thanh trường kiếm thoát khỏi vỏ, ánh kiếm lóe lên một đường phát tới cánh tay của Sách Nghị Phu.
Sách Nghị Phu rút tay phải thâu hồi chiếc ngọc bài lại, lạnh giọng nói :
- Lục Phi Hồng, nhớ kỹ kẻ nghịch mệnh Ngọc bài chịu cực hình ngũ đao phân thây!
Phi Hồng Dực Sĩ cười gằn nói :
- Chẳng sai, nhưng lão đại gia ta trước hết ngũ đao phân thây ngươi trước!
Nói rồi, lắc cổ tay phát kiếm ra liền năm chiêu.
Kiếm pháp của Chung Nam phái vốn lấy tốc độ kỳ ảo mà thành danh, năm kiếm này không giống với năm kiếm vừa rồi của Tống Văn Tuấn.
Kiếm xuất thủ chỉ thấy tợ như năm vòng cầu vòng trùm kín tiên hậu tả hữu quanh người đối phương, rồi cuối cùng năm đạo cầu vòng đó biến hóa cả không gian đâu cũng có kiếm ảnh.
Màn kiếm tỏa ra như màn mưa đổ xuống, đây chính là tuyệt chiêu thành danh của Phi Hồng Dực Sĩ.
Thế nhưng, kỳ lạ một điều, kiếm trùm khắp kín cả người, nhưng tuyệt nhiên không hề chạm được dù chỉ là vạt áo của Sách Nghị Phu.
Phi Hồng Dực Sĩ chừng như không thể tin nổi điều này, rõ ràng kiếm thế kỳ tuyệt trùm hết cả người đối phương không hề sơ hở một chút nào, vậy mà không chạm được vào người đối phương, hẳn chỉ trừ khi hắn chẳng phải là người?
Chính tại lúc này, rèm cửa lay động, một người cao lớn vận hắc y

bước sộc vào, chỉ nhìn khí độ người này cũng biết lai lịch chẳng nhỏ tí nào.
Vừa bước vào phòng đã lên tiếng quát lớn :
- Ngừng tay!
Tiếng quát nghe bên tai như tiếng chuông, hồi lâu vẫn còn nghe ong ong.
Phi Hồng Dực Sĩ không biết người này là ai, sử kiếm xong liền thâu lại.
Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu thoát khỏi màn kiếm, nhảy lui thở phào cười nói :
- Triệu huynh đến vừa khéo, nếu không thì trên người huynh đệ ít lắm cũng thủng năm lỗ.
Thì ra, người áo đen vừa bước vào này chính là Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu, lão cười vang dài nói :
- Sách huynh khéo nói!
Lúc này bọn Du Long kiếm khách Sử Truyền Đỉnh và gã thanh y tráng đinh đang đánh nhau, thấy biến cũng đã ngừng tay, thâu kiếm nhảy về sau.
Nhưng gã thanh y tráng đinh, vừa nhận ra Hắc Hổ Thần, thì chẳng nói chẳng rằng cắp kiếm biến nhanh ra cửa, như một làn khói.
Thần Điêu Đầu Hói thoạt nhìn thấy thầm kinh hãi trong lòng :
- Quái, thân pháp gì kỳ lạ vậy nhỉ?
Du Long kiếm khách và thanh y tráng đinh đánh nhau có hơn ba trăm chiêu, tuyệt kỹ kiếm pháp của Võ Đương hầu như đã xuất tận, thế nhưng không hề thắng được đối phương dù chỉ là nửa thức. Thậm chí còn bị đối phương bức đến quýnh tay quýnh chân, thấy trên người Du Long kiếm khách vài nơi như bả vai, đầu gối bị mũi kiếm đối phương chích trúng máu rỉ ra.
Du Long kiếm khách lòng còn căm phẫn, thấy đối phương chuồn ra cửa, thì thét lớn :
- Cuồng đồ, ngươi định tẩu thoát sao?
Nói rồi định xách kiếm truy theo, nhưng Hắc Hổ Thần đã thét lớn :
- Đứng im!
Tiếp theo tiếng thét, một chưởng đã tung ra.
Lão ta ngoại hiệu Hắc Hổ Thần, vân sinh long, phong sinh hổ, một chưởng này của lão ta đánh ra tạo nên cuồng phong, vừa nhu nhược nhưng vừa tiềm tàng một mãnh lực kinh nhân bức vào người Sử Truyền Đỉnh.
Sử Truyền Đỉnh vốn chưa biết người này là ai, khi ấy thấy đối phương vừa ra chiêu đã phát một chưởng ghê gớm như vậy, nhất

thời không hóa giải nổi, lập tức đan điền tụ chân khí tung người nhảy sang bên mới tránh thoát hiểm trong gang tấc. Nhưng trong lòng phát nộ, chân vừa trụ vững, chĩa kiếm thét lớn :
- Ngươi là ai mà dám đánh lén Sử mỗ?
Hắc Hổ Thần ánh mắt ngạo nghễ liếc xéo đối phương nói :
- Ta là ai, ngươi cứ về hỏi Ngọc Chân Tử thì biết!
Sử Truyền Đỉnh trừng mắt thét :
- Sử mỗ chỉ muốn nghe tận miệng ngươi khai ra!
Trường kiếm rung lên phát ra kiếm khí vù vù, ý muốn nhảy vào tấn công.
Lang Sơn Nhất Bái mỉm cười nói :
- Sư huynh là người tu đạo dưỡng thân, làm sao lại dễ nổi xung vậy chứ? Triệu huynh không phải đến để động thủ với người!
Sử Truyền Đỉnh mắt vẫn không rời Hắc Hổ Thần hỏi :
- Vậy hắn đến đây làm gì?
Hắc Hổ Thần từ đầu chẳng hề nhìn thẳng Sử Truyền Đỉnh cái nào, chỉ liếc mắt nói :
- Hạng ếch nằm đáy giếng, lão anh hùng nói thêm nhọc công!
Sử Truyền Đỉnh càng tức giận chĩa kiếm thét lên :
- Ngươi nghĩ thanh bảo kiếm trong tay Sử mỗ không bén sao?
Thần Điêu Đầu Hói lúc này tiến lên một bước khuyên nhủ :
- Sử đạo huynh tạm thời bớt nộ, chúng ta thử nghe hắn đến đây vì chuyện gì?
Vô Trụ đại sư cũng chấp tay trước ngực nói :
- A Di Đà Phật! Nhỏ không nhịn hỏng đại sự, tạm thời nghe Triệu thí chủ nói thế nào rồi nói chuyện vẫn còn chưa muộn!
Sử Truyền Đỉnh thấy hai người khuyên giải, khi ấy mới chịu thâu kiếm thoái lui.
Hoắc Vạn Thanh là người linh mẫn, nhìn Hắc Hổ Thần một cái, rồi hỏi Sách Nghị Phu :
- Sách lão huynh vừa rồi nói là người đưa tin sắp đến, phải chăng vị Triệu lão huynh đây?
Sách Nghị Phu chưa đáp, thì Hắc Hổ Thần đã nhìn Hoắc Vạn Thanh ôm quyền nói :
- Hoắc huynh, từ lâu đã nghe danh!
Hoắc Vạn Thanh hoàn lễ nói :
- Triệu huynh hành cước giang hồ thành danh, uy chấn Bắc Nam, xưa nay chưa từng phục ai, sao hôm nay tự nhiên lại tìm được một chủ nhân?
- Hắc hắc hắc...

Hắc Hổ Thần ngửa cổ cười dài một hồi mới nói :
- Hoắc huynh ba mươi năm trước uy chấn thiên hạ, được xưng là Kim Giáp Thần, vậy cũng chẳng phải đã làm Tổng quản trong Thiên Hoa sơn trang này hai mươi năm rồi đó sao?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Hoắc mỗ tùy tùng vị võ lâm đại lão được Bát đại môn phái xưng làm Minh chủ, đây là điều vạn hạnh cho Hoắc mỗ!
- Chẳng sai!
Hắc Hổ Thần gật đầu nói tiếp :
- Tôi khôn chọn chúa mà thờ, huynh đệ và Sách huynh đây là tùy tùng vị chủ nhân, cũng là một nhân vật chủ tể thiên hạ!
Thần Điêu Đầu Hói trong lòng thoáng động, nghĩ nhanh :
- Cứ nghe khẩu khí của hắn, quả nhiên có một bọn người cấu kết với nhau manh động đồ bá thiên hạ.
Chỉ nghĩ đến đó là không nén nổi, bèn lên tiếng :
- Triệu huynh có thể nói ra cho biết quý chủ nhân là ai không?
Hăc Hổ Thần nói :
- Tệ chủ nhân hiện tại chưa muốn công khai ra mặt, cho nên huynh đệ không dám phụng cáo!
Vô Trụ đại sư nói :
- Quý chủ nhân ngụy tạo bút tín của Minh chủ mời bọn bần tăng đến đây tất có mục đích, vừa rồi chính Sách thí chủ đã nói là quý chủ nhân sẽ phái người mang tin đến. Nếu người mang tin đúng là Triệu thí chủ, bọn bần tăng xin rửa tai nghe đây!
Hắc Hổ Thần cười đáp :
- Đại sư quá lời, huynh đệ đúng là phụng mệnh chủ nhân mang tin đến cho chư vị...
Nói đến đó, quả nhiên thò tay lấy từ trong áo ra một tập phong thư phân phát cho sáu người: Vô Trụ đại sư của Thiếu Lâm, Phi Hồng Dực Sĩ của Chung Nam, Cam Huyền Thông của Bát Quái môn, Thần Điêu Đầu Hói Mạnh Đạt Nhân của Lục Hợp môn, Du Long kiếm khách Sử Truyền Đỉnh của Võ Đương và Tống Văn Tuấn..
Vô Trụ đại sư tiếp lấy phong thư, bóc lời thư ra đọc, chỉ thấy ghi vẻn vẹn rằng :
Kính gửi Thiếu Lâm, Vô Trụ đại sư, thỉnh mời đúng ngày mồng tám tháng chạp, quang lâm đến Hoàng Sơn, Trịch Bát thiền viện.
Bên dưới không thấy đề tên người gửi, chỉ có dấu con triện vàng, nhưng nét thảo qua loa, lại mờ nhạt chừng như con triện lâu ngày không dùng.
Vô Trụ đại sư xem xong, ngước mắt lên hỏi :

- Triệu thí chủ đưa thư mời này cho lão nạp, không biết đến ngày mồng tám tháng chạp, tại Hoàng Sơn, Trịch Bát thiền viện tổ chức lễ hội gì?
Một câu này của Vô Trụ đại sư, cũng là câu mà mọi người chính đang muốn hỏi.
Hắc Hổ Thần nói :
- Đại sư đã hỏi, huynh đệ chỉ biết nói rằng, huynh đệ là người đưa thư, còn như trong thư mời đã không nói rõ là tổ chức đại hội gì, thì huynh đệ cũng chịu vì quả thật không hay biết.
Nói rồi ôm quyền tiếp :
- Huynh đệ đã chuyển thư xong, xin cáo từ!
Lão quay đầu nhìn Sách Nghị Phu nói tiếp :
- Sách huynh cũng nên rời khỏi đây!
Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu gật đầu đáp :
- Vâng, huynh đệ cùng đi...
Vừa nói lão vừa ôm quyền xá quanh, nói :
- Cáo từ!
Tống Văn Tuấn liền lên tiếng cản lại, rồi hỏi ngay :
- Họ Sách kia, các ngươi bắt cóc cha ta, hiện đang ở đâu?
Hắc Hổ Thần chắp tay nói :
- Thiếu trang chủ yên tâm, Tống đại lão gia hiện đang ở khách cho tệ chủ nhân, đến ngày hội mồng tám tháng chạp trên Trích Bát thiền viện, lệnh tôn tự nhiên cũng tham dự, khi ấy Thiếu trang chủ chẳng sẽ gặp lệnh tôn sao?

Chương 23
Lập mưu bắt gian tế

Tống Văn Tuấn trong lòng nôn nóng lo lắng cho cha nên nghe vậy thì la lớn :
- Không, ta muốn ngươi dẫn ta đi gặp cha ta ngay bây giờ.
Hắc Hổ Thần nói :
- Điều này tệ chủ nhân không có lệnh, tại hạ không dám chủ trương!
Tống Văn Tuấn nói :
- Hừ, vậy thì cả ngươi cũng phải ở lại đây!
Hắc Hổ Thần cười vang nói :

- Bằng vào Thiếu trang chủ thì không làm nổi chuyện đó đâu.
Lang Sơn Nhất Bái nhìn Hắc Hổ Thần nói :
- Huynh đệ đi trước một bước.
Nói rồi định tung người nhảy vọt ra cửa, thế nhưng Hoắc Vạn Thanh thét lớn :
- Ngươi định chạy đi đâu?
Dứt lời, khoát bộ sấn tới, ngũ trảo chộp ra nhằm vào bả vai Sách Nghị Phu.
Thế trảo lão ta chộp tới chính là chiêu Ưng trảo cầm long trong Ưng Trảo môn, thế trảo bên trong hàm chứa chín lần biến hóa, vô luận đối phương nhảy người né tránh thế nào thì cũng khó lòng thoát khỏi năm ngón trảo kỳ hiểm này.
Chẳng ngờ thế trảo chưa xuất hết thì đã nghe “hự” một tiếng, thân hình hộ pháp cao lớn dềnh dàng đổ xuống.
Nơi Sử Truyền Đỉnh rất gần cửa ra vào, tận mắt thấy biến không ra tay cứu kịp, liền vung kiếm lên thét lớn một tiếng nhảy ra cản đường.
Sách Nghị Phu cười khổ nói :
- Sử đại hiệp sao cứ nhất định gây khó cho huynh đệ?
Chỉ thấy lão giơ tay phát chưởng đẩy dạt lưỡi kiếm của Sử Truyền Đỉnh ra ngoài, lão quay đầu nhìn Hắc Hổ Thần nói :
- Triệu huynh, nhanh đi trước đi!
Hắc Hổ Thần cười đáp :
- Hảo, hảo, Sách huynh sợ huynh đệ ta xung đột với bọn họ sao?
Nói rồi, lướt người nhanh như làn khói ra cửa.
Tống Văn Tuấn quát lớn :
- Các ngươi còn chưa chịu nói hết ra, chớ nghĩ chuyện rời khỏi đây!
Dứt lời lưỡi kiếm vung lên, người phóng truy theo, Sách Nghị Phu la lớn :
- Thiếu trang chủ, có chuyện gì từ từ hãy nói!
Vừa nói vừa xuất song chỉ kẹp cứng lưỡi kiếm của Tống Văn Tuấn.
Lúc này Thần Điêu Đầu Hói đứng gần Sử Truyền Đỉnh nhất, nhìn thấy Sách Nghị Phu phất chưởng ra khiến hắn đứng yên bất động, thì lòng thấy kỳ lạ, buộc miệng la lên :
- Sử đạo huynh làm sao vậy?
Sử Truyền Đỉnh y nhiên đứng bất động, mà cũng không lên tiếng đáp lại.
Sách Nghị Phu bỗng cất tiếng cười lạnh lùng :
- Hắc hắc... Hồi bẩm Mạnh đại hiệp, Sử đại hiệp chỉ e vì huynh đệ nhất thời không cẩn thận đã bị khống chế huyệt đạo rồi!
Thần Điêu Đầu Hói “hừ” một tiếng lạnh lùng, phát liền hai chưởng

vào vai và lưng Sử Truyền Đỉnh, thế nhưng Sử Truyền Đỉnh vẫn đứng trân trân nhìn mình, chẳng những huyệt đạo không giải được mà sắc mặt tợ hồ như biến hiện sự đau khổ.
Trong lòng Thần Điêu Đầu Hói càng kinh hãi hơn, quay đầu nhìn Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh thì thấy cũng nằm ngay dưới đất bất động.
Tống Văn Tuấn chính đang thôi nã giải huyệt, nhưng xem ra cũng vô hiệu.
Vô Trụ thiền sư bước đến nói :
- Thiếu trang chủ xin dừng tay, Hoắc tổng quản chỉ e đã bị thủ pháp Phất huyệt phong bế huyệt đạo, nếu dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt bình thường thì không thể giải nổi.
Tống Văn Tuấn nghe nói thì ngước mắt nhìn lên hỏi :
- Không biết đại sư có thể giải được không?
Vô Trụ thiền sư lắc đầu đáp :
- Lão nạp cũng chỉ phán đoán vậy mà thôi, Phất Huyệt thủ pháp là độc môn tuyệt kỹ, lão nạp làm sao giải khai nổi.
Thần Điêu Đầu Hói sấn lên một bước, nhìn trừng trừng Lang Sơn Nhất Bái nói lớn :
- Họ Sách kia, ngươi đã thi triển thủ pháp gì trên người bọn họ?
Phi Hồng Dực Sĩ, Cam Huyền Thông cả hai cùng liền sấn tới.
Sách Nghị Phu thoái lui một bước, nói :
- Đại sư nói đúng, thủ pháp mà huynh đệ vừa thi triển đây chính là Phất Huyệt!
Phi Hồng Dực Sĩ lạnh lùng nói :
- Ngươi nghĩ rằng Phát Huyệt thủ pháp không có ai giải nổi ư?
Sách Nghị Phu nói :
- Phất Huyệt thủ pháp tuy chỉ là một kỹ xảo, thế nhưng mỗi môn đều có chỗ độc đáo của nó, thủ pháp mà huynh đệ học được chỉ sợ người khác không giải nổi.
Phi Hồng Dực Sĩ nói :
- Bần đạo điểm Ngũ âm tuyệt mạch xem ngươi thế nào?
Sách Nghị Phu cười nói :
- Vậy thì lấy tính mạng huynh đệ thế hai mạng người này!
Vô Trụ thiền sư nói :
- Ý của Sách thí chủ là giải khai huyệt đạo cho bọn họ tất có điều kiện?
Sách Nghị Phu nói :
- Đại sư quá lời, huynh đệ giải khai huyệt đạo cho bọn họ tuyệt không có điều kiện, chỉ cần đại sư nói một lời.

- Vậy thì hay, Tống đại lão gia là do tệ chủ nhân mời đi, đến ngày hội đó đương nhiên sẽ cùng chư vị kiến diện. Huynh đệ hôm nay giả trang Tống đại lão gia cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, chư vị hà tất phải làm khó dễ giữ huynh đệ lại đây.
Thần Điêu Đầu Hói "hừ" một tiếng lạnh lùng nói :
- Ngươi muốn đại sư chấp nhận tha ngươi?
Sách Nghị Phu gật đầu đáp :
- Không sai, Vô Trụ thiền sư là cao tăng Phật môn, chỉ cần đại sư gật đầu chấp nhận là huynh đệ sẽ giải khai huyệt đạo cho hai vị này.
Vô Trụ thiền sư đưa mắt nhìn mọi người, rồi nói :
- Chư vị đạo huynh nghĩ thế nào?
Mọi người chưa có chủ ý gì thì Sách Nghị Phu đã nói :
- Phất Huyệt thủ pháp mà Sử đại hiệp và Hoắc tổng quản trúng sẽ làm toàn thân doanh vệ đều ngưng lưu thông, nếu trong mười hai canh giờ không giải thì huyết ngừng khí tán mà thành người tàn phế...
Lúc này Trúc Thu Lan đang đứng bên Nhạc Tiểu Tuấn ở góc phòng nghiêng đầu nhìn chàng nói :
- Nhạc đại ca, chúng ta không có thiếp mời, hay là ra đòi lão ta hai cái mới được!
Nhạc Tiểu Tuấn không quay đầu, mắt vẫn theo dõi chuyện bên ngoài kia, đáp :
- Thiệp mời chỉ mời người trong Bát đại môn phái, chúng ta đâu phải người trong Bát đại môn phái!
Trúc Thu Lan nói :
- Đại ca không nghe vừa rồi Sách Nghị Phu nói là đến ngày hội Tống đại lão gia cũng có tham dự, đại ca cần phải đi mới gặp được lão gia chứ!
Nói rồi chẳng đợi Nhạc Tiểu Tuấn phản ứng thế nào, liền bước lên nói lớn :
- Ê, Sách đại phu, chúng ta chưa có thư mời đi Trịch Bát thiền viện, ngươi đưa cho chúng ta hai cái được chứ?
Sách Nghị Phu đáp :
- Thư mời là do tệ chủ nhân căn cứ theo danh sách mà phát mời, vả lại chuyện này do Hắc Hổ Thần đảm nhận, nhị vị không có tên trong danh sách thì huynh đệ ta cũng đành chịu!
Trúc Thu Lan chống tay ngang hông nói :
- Vậy thì chúng ta không đồng ý tha ngươi!
Sách Nghị Phu cười gằn một tiếng nói :
- Ta đã nắm tính mạng của Sử đại hiệp và Hoắc tổng quản trong tay,

ngươi giờ có đồng ý hay không, ta cũng không cần biết.
Trúc Thu Lan tức giận nói :
- Hừ! Ngươi tưởng chúng ta không thể làm gì được ngươi sao?
Nói rồi nhiều gọi lớn :
- Nhạc đại ca, nhanh đến cho hắn mở mắt một chút, chỉ cần một chiêu hạ hắn, buộc hắn giải khai huyệt đạo cho hai vị này rồi chúng ta sẽ ra cổng chờ hắn!
Nhạc Tiểu Tuấn có chút do dự.
Trúc Thu Lan giục :
- Nhạc đại ca, nhanh lên!
Sách Nghị Phu đưa mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn, rồi cười nói :
- Nhạc thiếu hiệp chỉ một chiêu mà hạ nổi huynh đệ, thật khó tin! Đương nhiên lão ta khó mà tin nổi, kể cả Hoắc Vạn Thanh, Sử Truyền Đỉnh đều bại dưới tay lão, lẽ nào lại để tâm đến một thiếu niên miệng còn hôi sữa?
Trúc Thu Lan trong đầu đã có chủ ý, nhân cơ hội nói ngay :
- Nhạc đại ca ta nếu dùng đến chiêu thứ hai thì xem như chúng ta thua, nhất định một lời vậy chứ?
Sách Nghị Phu khi nào chịu bẽ mặt trước đối phương, gật đầu cười nói ngay :
- Nhạc thiếu hiệp chỉ một chiêu hạ nổi huynh đệ, ta xin chịu phép!
Trúc Thu Lan nói :
- Hảo, ngươi nói phải giữ lời hứa đấy nhé!
Sách Nghị Phu khẳng khái :
- Sách Nghị Phu ta chưa từng thất tín nuốt lời!
Trúc Thu Lan quay đầu nói :
- Nhạc đại ca, nhanh ra đi!
Nhạc Tiểu Tuấn bất đắc dĩ theo lời Trúc Thu Lan bước ra, nói :
- Tại hạ chỉ cần một chiêu bắt được các hạ là đủ chứ?
Sách Nghị Phu nói :
- Không sai!
- Hảo, các hạ chuẩn bị rồi chứ?
- Nhạc thiếu hiệp cứ tự nhiên ra tay.
Nhạc Tiểu Tuấn chẳng nói gì, đưa tay chộp vào cổ tay lão ta, cười hỏi :
- Chẳng phải tại hạ đã chộp được tay các hạ đây sao?
Sách Nghị Phu nằm mộng cũng không thể ngờ trong một tíc tắc chưa kịp phòng bị, đã bị Nhạc Tiểu Tuấn chộp cổ tay mình, trong lòng chấn động vận lực định giằng ra.
Thế nhưng Nhạc Tiểu Tuấn càng nhanh hơn, chỉ một cái kéo rồi đẩy

tay, khiến cả người Sách Nghị Phu chúi nhủi lăn ra ngoài.
Sách Nghị Phu bị đẩy văng ra ngoài lồm cồm bò dậy, nhìn chàng tợ hồ như không thể tin nổi, lắp bắp :
- Nhạc thiếu hiệp, một chiêu này thật cao minh, thế nhưng tại hạ muốn thử lại lần nữa.
Một chiêu này, toàn trường không ai kịp nhìn thấy chàng ra tay thế nào, đương nhiên bọn họ mười phần chẳng tin Nhạc Tiểu Tuấn có được bản lãnh như vậy, trong lòng chỉ nghĩ chàng nhân cơ may mà đắc thủ thôi!
Trúc Thu Lan không chịu để yên, ré lên :
- Ái da, ngươi định nuốt lời ư?
Sách Nghị Phu nói :
- Tại hạ đã nói tất giữ lời, chỉ có động được theo cái kéo và đẩy tay của Nhạc Tiểu Tuấn văng nhào lộn đầu ra ngoài.
Sách Nghị Phu không kịp nhìn thấy gì cả, mơ mơ hồ hồ bị Nhạc Tiểu Tuấn hất văng ra ngoài, lão tức giận nhảy dựng người lên, trợn mắt há mồm nhìn chàng một hồi, chẳng biết vì giận hóa cuồng hay sao mà cười lên ha hả nói :
- Tuyệt, tuyệt, thủ pháp tuyệt lắm! Nhạc thiếu hiệp thân hoài tuyệt nghệ thế này, không cần huynh đệ ta tìm cách, mà đích thân tệ chủ nhân cũng sẽ mời nhị vị quang lâm Trịch Bát thiền viện.
Nhạc Tiểu Tuấn lần thứ hai đẩy văng Sách Nghị Phu khiến Vô Trụ thiền sư, Phi Hồng Dực Sĩ, ai nấy đều chấn động biến sắc.
Lúc nãy bọn họ chỉ nghe Nhạc Tiểu Tuấn nói sư phụ chàng là Vô Danh lão nhân, nhưng võ lâm căn bản không có nhân vật nào có ngoại hiệu cổ quái như vậy!
Trúc Thu Lan chống tay hất hàm hỏi :
- Ta hỏi ngươi bao giờ mới chịu đưa thư mời tới hử?
Sách Nghị Phu nói :
- Nhị vị xin cứ đúng lúc ấy phó ước Trịch Bát thiền viện, huynh đệ sẽ tự thân đón tiếp.
Trúc Thu Lan nói :
- Hảo, vậy thì đa tạ.
Sách Nghị Phu cười khan một tiếng :
- Trúc cô nương không cần khách sáo.

Nói rồi quay người ôm quyền xá dài Vô Trụ thiền sư, hỏi :

- Không biết đại sư và chư vị bằng hữu đây bàn bạc xong chưa?
Vô Trụ thiền sư đáp ngay :
- Bần tăng chấp nhận.
Sách Nghị Phu lại nói :
- Đại sư bảo đảm cho huynh đệ rời khỏi đây chứ?
Vô Trụ thiền sư chắp tay nói :
- Bần tăng đồng ý thì không còn ai làm khó lưu giữ Sách thí chủ lại đây đâu!
Sách Nghị Phu mỉm cười nói :
- Có lời này của đại sư, huynh đệ ta yên tâm.
Nói rồi bước nhanh tới, lần lượt từ Sử Truyền Đỉnh rồi Hoắc Vạn Thanh, chỉ vung tay phất nhẹ, quả nhiên cả hai theo đó mở mắt tỉnh người lại ngay.
Sử Truyền Đỉnh vừa tỉnh lại, trừng mắt thét lớn :
- Ta thí mạng với ngươi!
Rồi định vung kiếm tấn công, nhưng Vô Trụ thiền sư đưa tay cản lại nói :
- Sử đạo huynh tạm thời bớt giận, bần tăng đã đồng ý để Sách thí chủ đi, cứ để cho đi!
Sách Nghị Phu chắp tay vái quanh một vòng nữa, nói :
- Chư vị đại hiệp, xin cho huynh đệ cáo từ.
Nói rồi quay người ung dung bước ra cửa.
Tống Văn Tuấn hậm hực nói với theo :
- Sách Nghị Phu, hôm nay tạm thời tha cho ngươi, sau này gặp lại bổn công tử quyết không tha ngươi đâu!
Sách Nghị Phu đã khuất ở cửa nhưng nghe giọng lão cười đáp lại :
- Chuyện này cứ để sau hãy nói.
Tống Văn Tuấn dậm chân nói :
- Lão tặc này...
Vô Trụ thiền sư nói :
- Người này thân tàng bất lộ, theo lão nạp thấy thì sở học của hắn không chỉ ngang đây.
Cam Huyền Thông nói :
- Đại sư nói rất đúng, Lang Sơn Nhất Bái xưa nay chỉ hùng danh một vùng Tây Bắc, ít khi vào Trung Nguyên. Người này thân tàng tuyệt học, theo bần đạo thấy thì nếu chúng ta chỉ một đối một chỉ e rằng không ai trong chúng ta có thể khống chế nổi hắn, cho dù chúng ta liên thủ cầm hắn lại đây, thì hắn chẳng qua cũng chỉ là một tay thuộc hạ phụng mệnh chủ nhân hành sự mà thôi. Bởi vậy đại sư tha hắn đi là đúng lý.

Tống Văn Tuấn nói :
- Chủ nhân của hắn cứ ẩn sau màn, không biết là ai? Gia phụ...
Thần Điêu Đầu Hói chen vào nói ngay :
- Thiếu trang chủ chớ quá lo lắng, thử nghĩ xem đến như Hắc Hổ Thần và cả Lang Sơn Nhất Bái mà đều cam tâm đầu thân người này, đủ thấy người này võ công tất còn cao hơn bọn họ nhiều. Bọn chúng bắt lệnh tôn đi, rồi lại mời chúng ta mồng tám tháng chạp dự hội, bên trong tất có âm mưu, có thể nói toạt ra là chúng không gì ngoài việc đồ bá võ lâm. Cho nên định lợi dụng Minh chủ để hiệu triệu quần hùng bát phái, vì thế theo bần đạo suy đoán thì Minh chủ tuyệt đối vô sự.
Cam Huyền Thông nói :
- Mạnh đạo huynh nói không sai, vừa rồi chính Sách Nghị Phu đã nói Minh chủ được ưu đãi như thượng khách, tất yếu là đãi đến khi tham gia đại hội trên Trịch Bát thiền viện. Thiếu trang chủ tạm thời nhẫn nại, chờ đến lúc đó tất sẽ tạo cơ hội với Minh chủ.
Phi Hồng Dực Sĩ nói :
- Từ đây đến kỳ hội ấy còn gần đến hai tháng, mà nhân vật đứng sau bức màn kia chúng ta lại chưa biết tí gì. Chuyện Minh chủ bị bắt giữ, theo thiển nghĩ của bần đạo thì bên trong tất có âm mưu rất lớn. Bát đại môn phái chúng ta cần phải tập trung tìm cách đối phó, có thế mới không bị chúng uy hiếp.
Vô Trụ thiền sư chắp tay trước ngực nói :
- Bần tăng phụng mệnh Chưởng môn mà đến đây yết kiến Minh chủ, hiện tại Minh chủ bị bắt giữ, đối với chuyện vô cùng hệ trọng, cho nên trước hết cần phải trở về tệ tự bẩm báo cho Phương trượng hay. Chư vị đạo huynh có lẽ cũng nên hồi báo với Chưởng môn nhân thỉnh thị, nên vừa rồi Lục đạo huynh nói Bát đại môn phái chúng ta cần hợp tìm kế sách đối phó, thật là đúng lý. Bần tăng nghĩ ra một điều, không biết chư vị nghĩ thế nào?
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Đại sư, xin cứ nói!
- Bần tăng thấy kỳ hội trên Trịch Bát thiền viện quan hệ trọng đại tới Bát đại môn phái, cho nên chúng ta trước hết cần trở về bẩm cáo Chưởng môn nhân thỉnh thị ý kiến, sau đó ước định một địa điểm nào đó, chúng ta sẽ hợp lại bàn bạc với nhau trước ngày đại hội kia xảy ra.
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Nói vậy hẳn đại sư đã có phúc án?
Vô Trụ thiền sư gật đầu nhẹ nói :

- Chư vị đạo huynh hiện tại trở lại quý phái, đường xá xa gần không giống nhau, mất nhiều thời gian. Cho nên theo thiển ý của bần tăng, thì lấy ngày mồng một tháng chạp, chúng ta tụ hội nhau bàn bạc.
Cam Huyền Thông hỏi :
- Địa điểm ở đâu?
Vô Trụ thiền sư nói tiếp :
- Tệ sư đệ là Động Thế Xương, cư trú ở Nam Lăng, cách Hoàng Sơn chừng hai ngày đường, vả lại đối với các phái thì khoảng cách này cũng phù hợp, không biết chư vị nghĩ thế nao?
Thần Điêu Đầu Hói cười vang nói :
- Hay, Càng Khôn Thủ Đông lão ca cùng với chư vị ở đây đều là người quen cũ, đến Đông gia trang tụ hội là vừa khéo, chẳng ai bị thiệt nhé.
Phi Hồng Dực Sĩ tiếp lời nói ngay :
- Hảo, vậy chúng ta quyết định thế.
Vô Trụ thiền sư thấy mọi người đã đồng ý, liền đứng lên nói :
- Chư vị đã đồng ý, bần tăng xin cáo từ trước.
Phi Hồng Dực Sĩ cũng đứng lên theo nói :
- Bần đạo cũng cáo từ đây!
Hoắc Vạn Thanh vội nói :
- Chư vị xin lưu bước, gia nhân đã làm xong thức ăn, chỉ vì vừa rồi xảy ra chuyện nên không mang vào đây. Giờ mọi người xin lưu lại dùng cơm rồi về còn chưa muộn.
Vô Trụ thiền sư nói :
- Minh chủ bị bắt giữ, chuyện hệ trọng vô cùng, bần tăng cần phải tức tốc hồi tự bẩm cáo cùng Phương trượng, một khắc một giây cũng không dám ở lại. Thiếu trang chủ xin bảo trọng, bần tăng cáo từ!
Nói rồi chắp tay trước ngực chào mọi người lần nữa, đoạn cứ bước ra cửa.
Tiếp đó Phi Hồng Dực Sĩ, Cam Huyền Thông, Mạnh Đạt Nhân và Sử Truyền Đỉnh cũng lần lượt theo nhau cáo từ.
Tống Văn Tuấn đứng lên nhìn Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Nhạc huynh, Trúc cô nương tạm thời ngồi đây, tại hạ ra tiễn họ xong sẽ quay vào ngay.
Rồi bước ra nhanh cửa tiễn chân mấy người kia đến tận đại môn mới quay trở lại.
Bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan trước đó đã được Hoắc Vạn Thanh mời sang một phòng khách gần đó, trong phòng đèn đuốc sáng choang, một bàn tiệc thịnh soạn đã được dọn sẵn.
Tống Văn Tuấn vội vả đi vào, vẫy tay nói ngay :

- Nhạc huynh, Trúc cô nương, mời ngồi tự nhiên, chúng ta là người quen bất tất câu nệ, không cần khách khí làm gì. Nào mời!
Lại quay nhìn sang Hoắc Vạn Thanh nói :
- Hoắc tổng quản cũng nhanh ngồi vào!
Nói rồi tự động ngồi vào ghế chủ tọa.
Bọn Nhạc Tiểu Tuấn, Trúc Thu Lan và cả Hoắc Vạn Thanh cũng phân ngôi thứ mà ngồi
Một ả hầu nhanh nhẹn rót rượu cho bọn họ.
Hoắc Vạn Thanh nâng chén lên nói :
- Nhạc tướng công, Trúc cô nương, mời cạn chén!
Trúc Thu Lan cười nói :
- Tôi không biết uống rượu, Hoắc tổng quản xin cạn chén với Nhạc đại ca vậy.
Hoắc Vạn Thanh cũng không ép, liền cạn chén cùng Nhạc Tiểu Tuấn rồi lại cạn chén với Tống Văn Tuấn.
Chốc lát cả bọn bốn người vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ.
Hoắc Vạn Thanh nốc thêm một chén rượu nữa, cười khà khà một tiếng sảng khoái nhìn Nhạc Tiểu Tuấn ướm hỏi :
- Nhạc tướng công, Trúc cô nương, nhị vị đối và chuyện vừa rồi có cao kiến gì không?
Nhạc Tiểu Tuấn nói :
- Tại hạ ít hành tẩu giang hồ, chỉ nhận thấy đối phương sớm lập âm mưu quấy động giang hồ, nhưng đây chỉ là mới bước manh nha, ngoài ra không biết được biến hóa thế nào, phải nhờ Hoắc tổng quản chỉ giáo.
Hoắc Vạn Thanh lắc đầu cười đáp mấy tiếng :
- Không dám, không dám!
Trúc Thu Lan bật cười nói :
- Nhạc đại ca cho rằng bọn chúng sớm lập âm mưu thật chí lý, cứ nhìn tình hình hôm nay, bọn Hắc Hổ Thần Triệu Quang Đẩu và Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu rơi vào tình thế không đường thoát thân. Nếu như bọn chúng không sắp đặt kế hoạch sẵn thì bọn chúng há dễ dàng an toàn rời khỏi Thiên Hoa sơn trang?
Tống Văn Tuấn ngạc nhiên hỏi :
- Trúc cô nương nhìn ra điều gì rồi sao?
Trúc Thu Lan nói :
- Chuyện Tống đại lão gia bị bắt giữ, rồi tới đây đại hội trên Trịch Bát thiền viện là chuyện vô cùng hệ trọng, đương nhiên Vô Trụ thiền sư và mấy vị kia không khi nào chịu bỏ qua cho bọn Hắc Hổ Thần. Nhưng vì từ đây đến đại hội thời gian không còn nhiều, mà bọn họ

phải đi về bẩm cáo với Chưởng môn nhân xin thỉnh thị ý kiến, chuyện đã cấp bách như vậy, tự nhiên bọn họ không rảnh thời gian mà nhúng tay vào chuyện khác, huống gì lúc này Tống đại lão gia đang ở trong tay chúng, đề phòng nguy hại cho Tống đại lão gia vẫn là hơn chứ?
Hoắc Vạn Thanh gật đầu lia lịa nói :
- Cô nương phân tích tỉ mỉ, quả không sai tí nào.
Trúc Thu Lan nói :
- Hoắc tổng quản quá khen, chỉ có điều không biết Hoắc tổng quản đã sắp đặt thế nào?
Hoắc Vạn Thanh ngớ người hỏi lại :
- Làm sao cô nương biết lão hũ đã có sắp đặt?
Trúc Thu Lan cười tươi nói :
- Tống đại lão gia bị bắt đi, Thiếu trang chủ và Hoắc tổng quản trong lòng tất lo như lửa đốt, còn lòng dạ nào mà ngồi đây ăn uống? Nếu không phải là đã có sắp đặt, thì cũng là chờ tin tức nào đó.
Hoắc Vạn Thanh thở hắt ra một hơi nói :
- Cô nương trí tuệ uyên thâm, đoán việc như thần, lão hũ xác thực đã có chút sắp đặt.
Tống Văn Tuấn tiếp lời nói :
- Gia phụ bị bắt đi, tại hạ quả thực lòng như lửa đốt, gặp người trong các đại môn phái, việc gì cũng thỉnh thị ý kiến, như nay bọn họ đều trở về chẳng giúp thêm gì được. Nhạc huynh...
Nhạc Tiểu Tuấn không đợi gã nói hết liền lên tiếng ngay :
- Tống đại lão gia bị tặc nhân bắt đi, cứu người như cứu lửa, chỉ cần có chuyện dụng được tại hạ, thì dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, tại hạ quyết không từ nan.
Tống Văn Tuấn cảm kích nói :
- Nhạc huynh khí khái trượng nghĩa, xin nhận một lạy này trước.
Nói rồi quả nhiên chắp tay vái dài.
Nhạc Tiểu Tuấn vội vàng né người xua tay la lên :
- Tống huynh không nên làm vậy... Hiện tại Tống huynh định hành động thế nào, có thể nói ra cho tại hạ nghe?
Hoắc Vạn Thanh đỡ lời nói ngay :
- Hiện tại còn quá sớm, Nhạc tướng công và Trúc cô nương cứ ăn uống, chốc nữa chúng ta nói tiếp còn chưa muộn.
Nhạc Tiểu Tuấn thấy bọn họ hai người nói chuyện úp úp mở mở, trong lòng thấy kỳ lạ, định lên tiếng hỏi.
Nhưng lúc ấy Trúc Thu Lan thấp giọng nói :
- Hoắc tổng quản sợ tai vách mạch rừng, đại ca không nên hỏi nữa!

Nhạc Tiểu Tuấn liếc nhìn quanh, chỉ thấy trong phòng ngoài bọn họ ra chỉ còn một ả nữ tỳ áo xanh, bất giác thầm nghĩ :
- Xem ra Hoắc Vạn Thanh giờ đối với bất cứ người hầu nào trong Thiên Hoa sơn trang cũng không dám tin tưởng.
Lúc này Hoắc Vạn Thanh sau vài tuần rượu nghề ngà, bỗng cười ha hả nói :
- Chẳng giấu giếm gì Nhạc tướng công, lão hũ đã nắm được chút manh mối của bọn tặc...
Rồi lão thấp giọng nói vẻ bí mật :
- Có thể Tống lão trang chủ vẫn còn ở đây!
Nhạc Tiểu Tuấn "ồ" lên một tiếng, chưa kịp nói gì thì Hoắc Vạn Thanh nói thêm :
- Trước mắt thời gian hãy còn sớm lắm, chúng ta cứ ăn uống rồi hẳn hay!
Nhạc Tiểu Tuấn không nén nổi hiếu kỳ hỏi :
- Thế Hoắc tổng quản định lúc nào thì hành động?
Hoắc tổng quản đảo mắt nhìn quanh một vòng, cố bí mật nói :
- Ở đây chẳng có người ngoài, lão hũ nói cũng không hại gì, lão hũ định canh hai đêm nay hành động, chỉ cần một mẻ lưới là hốt hết bọn tặc, ha ha...
Cười đắc chí xong cầm chén lên làm cạn một hơi, rồi quay đầu gọi :
- Xuân Mai, nhanh rót rượu cho Nhạc tướng công.
Ả hầu áo xanh nghe vậy ứng thanh "dạ" một tiếng, bước lại rót cho Nhạc Tiểu Tuấn một chén đầy, đến lúc rót rượu cho Hoắc Vạn Thanh thì bình rượu vừa hết, thị cúi người cung kính nói :
- Đợi tiểu tỳ xuống bếp lấy thêm rượu!
Hoắc Vạn Thanh phất tay nói :
- Ừ, đi nhanh đi!
Xuân Mai "dạ" tiếng nữa, rồi quay người uyển chuyển đi nhanh ra cửa.
Hoắc Vạn Thanh chờ Xuân Mai đi xong, cũng liền đứng lên lướt nhanh ra ngoài không nói một tiếng nào.
Qua một lúc, Hoắc Vạn Thanh đi rồi trở vào ngồi xuống ghế như cũ.
Tống Văn Tuấn ngước mắt nhìn lão, chỉ thấy lão khẽ gật nhẹ đầu, thủy chung không nói tiếng nào.
Điều này lọt vào mắt bọn Nhạc Tiểu Tuấn, trong lòng cảm thấy quái lạ, thầm nghĩ :
- Xem ra bọn họ như đã sắp đặt một chuyện gì quan trọng!
Vừa lúc ấy thì Xuân Mai cũng đã trở lại với bình rượu đầy trên tay, bước tới bàn rót đầy chén rượu cho Hoắc Vạn Thanh.

Hoắc Vạn Thanh chờ cho Xuân Mai rót xong, ánh mắt chợt sáng rực lên hỏi đột ngột :
- Xuân Mai, ngươi vào Thiên Hoa sơn trang này bao lâu rồi nhỉ?
Xuân Mai hai tay cầm bình rượu, cúi đầu thấp giọng đáp :
- Tiểu tỳ vào đây được hai năm.
Hoắc Vạn Thanh "hừm" một tiếng, lại hỏi :
- Ai tiến dẫn ngươi vào đây?
- Chính là Thôi ma ma nấu ăn trong bếp.
- À ra thế, vậy ngươi có đi học chữ chứ?
Xuân Mai hơi thẹn, không đáp mà hỏi lại :
- Tổng quản sao lại hỏi tiểu tỳ chuyện này?
Hoắc Vạn Thanh vuốt râu cười nói :
- Nếu ngươi có học chữ thì lão phu có chuyện giao cho ngươi làm đây mà...
Xuân Mai nghe vậy gật đầu đáp :
- Tiểu tỳ có đi học vài năm.
Trả lời như vậy có nghĩa là tình nguyện nhận công việc Tổng quản phái đi.
- Tốt lắm!
Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói rồi lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy vò nhầu đưa tới trước mặt Xuân Mai cười nói :
- Ngươi xem hộ ta trên giấy này viết gì vậy?
Xuân Mai không đưa tay đón lấy mà sắc mặt thoáng chút biến sắc, bất giác thoái lui hai bước.
Hoắc Vạn Thanh vụt đứng lên cười ha hả nói :
- Con nha đầu, lão hũ vốn nghĩ ngươi chỉ là người đưa tin mà thôi, không ngờ ngươi được phái tới tiềm nhập Thiên Hoa sơn trang để chủ trì mọi chuyện, lão phu đã nhìn nhầm ngươi rồi!
Xuân Mai sau chút biến sắc, giờ thì đã trấn tĩnh lại cười nhạt nói :
- Ngươi đến bây giờ mới biết, thật đáng tiếc đã muộn!
Trong chốc lát, Xuân Mai chẳng những trầm nghi mà thần thái không chút gì tỏ ra sợ hãi.
Tống Văn Tuấn cũng đứng lên theo hỏi :
- Hoắc tổng quản, hắn viết gì trên giấy?
Hoắc Vạn Thanh thuận tay trao mẩu giấy cho Tống Văn Tuấn, nói :
- Lão hũ không ngờ đến Tống Văn Sinh ở với chúng ta mười mấy năm rồi mà cũng bị chúng mua chuộc. Mẩu giấy này chính con nha đầu này viết trao cho Tống Văn Sinh, lão hũ đã kịp phát hiện, lấy từ trong người Tống Văn Sinh.
Tống Văn Tuấn đón lấy mẩu giấy, đọc nhanh thấy trên mẩu giấy một

hàng chữ thảo vội bằng bút kẽ mi: “Hành tung đã lộ, canh hai rút lui...”
Đọc xong mẩu giấy, Tống Văn Tuấn mặt hiện sát khí, “soạt” một tiếng, kiếm rút khỏi vỏ thát lớn :
- Tiện nhân, hay lắm, nhanh khai ra người của các ngươi hiện ẩn nấp ở đâu?
Xuân Mai điềm nhiên nói :
- Chẳng phải Hoắc tổng quản đã biết rồi ư?
Hoắc Vạn Thanh cười vang dài rồi nói :
- Lão hũ nếu không nói thế thì làm sao khiến ngươi lộ nguyên hình được?
Xuân Mai cười nhạt nói :
- Hoắc tổng quản quả nhiên tâm cơ hơn người, thế nhưng nếu không bị ngươi phát hiện ra, thì đêm nay bổn cô nương cũng rời khỏi đây thôi.
Hoắc Vạn Thanh cười gằn nói :
- Hiện tại thì ngươi không còn cơ hội đó!
Xuân Mai nhìn lão ta một cái, lạnh lùng hỏi :
- Ngươi định làm gì ta?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Đương nhiên lão hũ bắt giữ ngươi truy cho ra lão Trang chủ.
Xuân Mai cười nhạt nói :
- Nghe Hoắc tổng quản nói tợ hồ như sẽ thắng nổi ta.
- Hắc hắc... không tin ngươi cứ thử xem. Hoắc mỗ có khả năng bắt giữ ngươi hay không?
Tống Văn Tuấn nói :
- Hoắc tổng quản, con tiện nhân này cứ để ta đối phó.
Hoắc Vạn Thanh xua tay nói :
- Không cần công tử động thủ, lão hũ một mình cũng có thể bắt hắn.
Xuân Mai “hừ” một tiếng lạnh lúng :
- Hảo, ngươi muốn động thủ thì thử xem...
Hoắc Vạn Thanh “hừ” một tiếng người sấn tới, ngũ trảo trương ra chộp vào uyển mạch đối phương.
Xuân Mai thân hình mảnh mai lách nhanh, hữu thủ xuất chỉ nhằm thẳng giữa lòng tay trảo đối phương điểm tới.
Hoắc Vạn Thanh không ngờ đối phương dám liều một đòn như vậy, nhưng tình thế bức bách đành phải thâu trảo, từ chưởng phóng ra hàm chứa biến hóa, chính là sát chiêu lợi hại của Kim Giáp Thần, thế chưởng dũng mãnh mà lại cực nhanh, xem ra Xuân Mai lần này khó tránh.

Chương 24
Lần theo vết địch

Bấy giờ Xuân Mai thấy một chưởng tiếp theo của Hoắc tổng quản hung mãnh kỳ ảo, biết không thể hóa giải nổi, liền xoay người nhanh như một con vụ lướt ra hướng cửa.
Tống Văn Tuấn không thể chậm chân bổ tới một kiếm thét lớn :
- Quay lại!
Quả nhiên một đường kiếm chận đường tẩu thoát của Xuân Mai.
Xuân Mai thoái người cười nhạt nói :
- Các ngươi vào một lượt càng hay.
Hoắc tổng quản tức giận thét lớn :
- Tiện nhân chớ lắm mồm!
Lời dứt chưởng tung, hữu chưởng đánh ra, đồng thời tả trảo cũng chộp tới vùng tiểu phúc đối phương, trảo chưởng cùng thi triển một lần thế rất hiểm.
Xuân Mai không chút khinh địch, liền phất tay áo phát trửu lực đỡ chiêu, phút chốc bọn họ quần đấu với nhau, hết hợp vào lại dạt ra trông thật ngoạn mục.
Thoạt trông thì Hoắc Vạn Thanh có phần lấn thế, nhưng sau mười chiêu mà vẫn không hạ nổi Xuân Mai đủ thấy cô ta không phải là hạng tầm thường rồi!
Nhạc Tiểu Tuấn đứng ngoài quan sát, thấy thân pháp của Xuân Mai hoàn toàn giống với thân pháp của bốn ả nữ tỳ của Thân Phi Quỳnh, chính nhờ thân pháp kỳ ảo tuyệt diệu này, cho nên Hoắc Vạn Thanh vẫn không tài nào làm gì được Xuân Mai.
Nếu hai người cứ tiếp tục thế này tất mất nhiều thời gian dễ hỏng sự, nghĩ như thế chàng liền quay đầu nói với Trúc Thu Lan :
- Thân pháp nha đầu này hoàn toàn giống với bốn ả hầu Thân Phi Quỳnh, hay là để tôi cho ả một đòn khỏi phải mất nhiều thời gian, được chứ?
Trúc Thu Lan gật đầu nói :
- Tống công tử đã có lời nhờ trợ thủ, huynh ra tay bắt con nha đầu này là hợp lý quá rồi!
- Muội nói đúng lắm!
Rồi chàng đứng lên gọi lớn :

- Hoắc tổng quản, xin dừng tay!
Hoắc tổng quản nghe Nhạc Tiểu Tuấn gọi thì liền dừng tay thâu chiêu, quay đầu hỏi :
- Nhạc thiếu hiệp có điều gì kiến giáo?
Đúng trong tíc tắc này, Xuân Mai vọt người ra cửa.
Tống Văn Tuấn từ nãy giờ cầm kiếm giám sát Xuân Mai, nhưng vừa nghe Nhạc Tiểu Tuấn gọi, gã quay đầu nhìn, chính Xuân Mai nhân đó mà chạy.
Nhưng chẳng ngờ có tiếng quát lớn :
- Ngươi chạy đi đâu cho thoát?
Xuân Mai khựng người lại, trước mắt chính là Trúc Thu Lan hai tay chống hông hất mặt cười cười.
Xuân Mai chẳng ngờ có người chận cửa, không dám khinh suất vội nhảy tránh sang bên.
Trúc Thu Lan cười hì hì nói tiếp :
- Ta sớm đã đoán ra lúc Nhạc đại ca gọi Hoắc tổng quản thì ngươi sẽ chuồn, quả không sai tý nào!
Xuân Mai hằn học nhìn Trúc Thu Lan nói :
- Ngươi có dám cùng ta đơn chiến độc đấu không hử?
Trúc Thu Lan cười đáp :
- Ngươi đừng nôn nóng, sẽ có người độc đấu cùng ngươi.
- Hừ ai chứ!
Nhạc Tiểu Tuấn bước tới đáp :
- Tại hạ!
Xuân Mai đưa mắt nhìn Nhạc Tiểu Tuấn một lúc rồi hỏi :
- Ngươi là Nhạc Tiểu Tuấn?
- Không sai, thì ra cô nương cũng biết đến tên ngươi, có nghĩa là sắp đến hạn tử của ngươi!
Trúc Thu Lan xỉ tay vào mặt đối phương quát lớn :
- Ái, con tiện nhân này dám giở trò trù ẻo đại ca ta.
Tiện tay vung một cái vào mặt đối phương, nhưng Xuân Mai đã nhanh chóng né đầu tránh đòn.
Chẳng ngờ "phập" một tiếng khô khan, ngay sau bức tường gỗ mà cô ta đứng, một ngọn tiểu phi tiêu dài chừng ba thốn cắm sâu vào gỗ.
Xuân Mai quay đầu nhìn không khỏi toát mồ hôi, chẳng ngờ đối phương còn kèm theo một ngọn phi tiêu, hiểm thật. Quay lại nhìn trân trân vào Trúc Thu Lan lạnh giọng nói :
- Ta nói thật, nếu ngươi không yên tâm thì khuyên nhủ hắn từ nay trở đi thoái xuất giang hồ, mới bình an vô sự.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe vậy cười lớn nói :
- Cô nương hư ngôn hù dọa, phải chăng là sợ tại hạ ra mặt đối đầu?
Xuân Mai lạnh giọng nói :
- Ngươi chớ lớn lối, đến như Tống lão trang chủ và Bát đại môn phái, chúng ta còn không coi vào đâu, há chỉ một mình họ Nhạc ngươi ư? Bổn cô nương chẳng qua muốn nói cho ngươi rõ mà thôi, tin hay không tùy ngươi!
- Nhạc mỗ không tin!
Nhạc Tiểu Tuấn dằn mạnh mấy tiếng rồi bức cận cô ta nói tiếp :
- Hiện tại, cô nương tự thụ thủ chịu trói, hay phải chờ Nhạc mỗ ra tay?
Xuân Mai không chút hoảng sợ, nói :
- Ngươi muốn ra tay thì cứ việc!
Nói rồi không chờ Nhạc Tiểu Tuấn kịp động thủ, cô ta nhào tới vung tay đánh ra một chưởng vào ngực chàng, gọi là tiên xuất thủ chế nhân!
Thế nhưng cô ta không ngờ đã gặp phải đối thủ, tay vừa phát chưởng chưa kịp hết chiêu, một chút biến hóa cũng chưa kịp thì cô ta đã bị xiết chặt, rõ ràng là Nhạc Tiểu Tuấn đã vung tay chộp trúng cổ tay ả.
Xuân Mai không thể tin nổi, ra chiêu trước nhưng ngược lại bị đối phương chộp trúng cổ tay lúc nào không thể nhìn thấy kịp, bấy giờ vùng vẫy thét lớn :
- Thả tay ta ra!
Nhạc Tiểu Tuấn chộp trúng tay đối phương, thế nhưng lần này chàng không đẩy văng đối phương, chỉ cười nhạt nói :
- Tại hạ đã nói là sẽ bắt giữ cô nương.
Đúng lúc này, bỗng nghe một giọng lão bà quát lớn :
- Nhạc Tiểu Tuấn, ngươi thả cô ta ra!
Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu nhìn, thấy một lão bà tóc bạc như cước, một tay yểm ngay trên lưng Trúc Thu Lan, mặt lạnh như tiền, hai mắt lộ hung quang chăm nhìn mình.
Nguyên là Trúc Thu Lan chận đường Xuân Mai thì đứng ngay cửa, lưng hướng ra ngoài nên không biết rằng lúc Nhạc Tiểu Tuấn bắt được Xuân Mai thì người của đối phương cũng đã khống chế mình.
Hoắc Vạn Thanh đưa mắt nhìn thấy thì tức giận thét lớn lên :
- Thôi bà bà kia chính là Thôi ma ma, làm bếp trong Thiên Hoa sơn trang, cũng chính là người đã tiến dẫn Xuân Mai vào đây.
Thôi ma ma không thèm để ý đến Hoắc Vạn Thanh, chỉ lạnh lùng nói :

- Họ Nhạc kia, ngươi còn chưa chịu buông cô ta ra, ta chỉ vận kình lực thì con nha đầu này táng mạng tại đương trường ngay!
Trúc Thu Lan cười hớn hở nói :
- Đằng nào thì ta cũng không thiệt đâu, ngươi dám chấn tâm mạch của ta thì Nhạc đại ca cũng sẽ giết con nha đầu kia ngay.
Dứt lời bỗng tung mình định nhảy phóc vào trong, nhưng chân chưa kịp rời đất, Thôi ma ma đã xuất chỉ lực điểm vào huyệt Tâm Du của nàng, khiến cả người Trúc Thu Lan giật nẩy lên một cái, đau nhói la lên một tiếng đầu óc gần như hôn mê.
Thôi ma ma cười gằn nói :
- Nha đầu, ngươi đứng lên cho ta xem, nếm chút đau khổ không sao!
Lại nói Hoắc Vạn Thanh nhìn thấy bà lão làm bếp trong trang viện lớn gan, thì tức giận. Lão thét lên một tiếng rồi tung người nhảy tới vung tay xuất chỉ lực điểm liền ba đạo chỉ phong chộp vào huyệt đạo đối phương.
Thôi ma ma hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Hoắc tổng quản, chúng ta chưa từng động thủ với nhau!
Trong lời nói lách người né tránh chỉ phong của Hoắc Vạn Thanh, tay đặt trên lưng Trúc Thu Lan vẫn không rời, tả thủ thuận thế phóng trảo chộp vào cổ tay của Hoắc Vạn Thanh.
Lại nói Xuân Mai lúc này thấy có viện binh, nhân lúc Nhạc Tiểu Tuấn thần tình bị phân phối bởi Trúc Thu Lan, liền vung tay trái chộp vào tay chàng.
Phản một chiêu bày cũng không tồi, có điều chộp vào tay chàng cũng hơi cao, không trúng vào uyển mạch. Nếu như Nhạc Tiểu Tuấn phát hiện kịp mà vận kình lực vào tay trảo đang chộp cứng cổ tay cô ta, thì tuyệt nhiên không bao giờ cô ta phản thủ ra đòn được.
Cùng lúc với hữu thủ ra đòn, tả thủ cũng lập tức xoay mạnh hợp công vào Nhạc Tiểu Tuấn.
Nhạc Tiểu Tuấn vừa rồi nghe Trúc Thu Lan thét lên một tiếng, thất thần ngoái nhìn cho nên bị lơi lỏng, lúc này thấy nguy hiểm liền nhảy người về sau nửa bộ, tả thủ phất chiêu Thuận Phong Tống Phàm, bạt khai đòn phản thủ của Xuân Mai, đồng thời hóa chỉ lực điểm vào huyệt thiên đài.
Nên biết song phương lúc này chỉ cách nhau tầm tay, ra đòn phản chiêu nhất nhất đều cận thế, cốt yếu cần phải tốc độ linh lợi mới thắng được đối phương
(Mất 2 trang)
... là nữ nhân nên có chút nhượng tình.
Chiêu tuyệt học này chàng luyện được từ lúc còn nhỏ, nội lực phát ra

theo tay một cách tự nhiên mà không cần phải để tâm vận khí.
Xuân Mai tuy vừa rồi tay kia chộp được tay chàng, nhưng cũng chỉ là vô ích, hai tay buông theo người văng nhào ra ngoài tức thì.
Tống Văn Tuấn nhảy tới một bộ, xuất chỉ điểm vào ba đại huyệt trên người cô ta.
Lại nói Hoắc Vạn Thanh tấn công liền hai chiêu, đều bị Thôi ma ma một tay phải hóa giải hết, tay trái vẫn y nhiên đặt trên lưng khống chế Trúc Thu Lan.
Điều này khiến Hoắc Vạn Thanh vừa tức vừa thẹn, lão gầm lên một tiếng, vận toàn lực phóng tới một chưởng Trực khẩu thiên môn.
Thôi ma ma cười nhạt nói :
- Họ Hoắc kia, ngươi tưởng lão bà ta không dám tiếp chiêu ngươi ư?
Nói rồi hữu chưởng phát chiêu Hoành Giá Kim Lương trực tiếp nghênh chiêu đối phương.
Chỉ nghe bình một tiếng cực lớn, chưởng lực song phương chạm nhau, khiến cả hai trụ lại nổi đều bị đẩy lui một bộ.
Hoắc Vạn Thanh trong lòng ngầm thất kinh nghĩ :
- Tặc bà này nhất thân võ học chẳng ngờ cũng kinh người như vậy, mụ ta tiềm nhập vào Thiên Hoa sơn trang nhiều năm nay, mà ta không hề phát hiện ra một chút nào, không biết người này đáo để lai lịch thế nào?
Ngược lại Thôi ma ma chừng như tính trước, sau chiêu trực tiếp va chạm này tất sẽ bị chấn động thoái lùi, cho nên khi cả người nàng về sau thì tay trái chộp cứng áo sau lưng Trúc Thu Lan kéo cả người nàng về sau.
Hoắc Vạn Thanh sau chiêu này càng giận hung, râu tóc dựng đứng thét lớn :
- Con tặc bà kia, ngươi dám tiếp lão phu một chưởng nữa không?
Nói là định ra chiêu ngay, chẳng ngờ Thôi ma ma bỗng phát ra một tràng cười dài quái dị :
- Khục khục khục... Ngươi nhìn cho rõ!
Thì ra bà ta vừa rồi đã dùng tay phải rút phắt một ngọn chủy thủ đoản đao, vòng tay qua cổ Trúc Thu Lan kề lưỡi đao sắc bén lên yết hầu của nàng.
Hoắc Vạn Thanh ngớ người thâu tay về, thét hỏi :
- Ngươi định làm gì?
Thôi ma ma mặt lộ hung quang, da nhăn nheo tái xám trông càng dễ sợ.
- Ta chỉ muốn các ngươi thả Xuân Mai cô nương ra!
Hoắc Vạn Thanh rất cần bắt giữ Xuân Mai để truy ra chuyện, nhưng

lúc này Trúc Thu Lan lại quan trọng hơn, vì nàng là tiểu muội của Nhạc Tiểu Tuấn, không thể để nguy hại bèn gật đầu nói :
- Hảo, chúng ta thả Xuân Mai, ngươi phải thả Trúc cô nương ra.
Thôi ma ma cười nhạt nói :
- Lão bà bà ta không cần tánh mạng cô ta, thế nhưng phải nhờ cô ta đưa chúng ta ra khỏi Thiên Hoa sơn trang này của các ngươi.
Tống Văn Tuấn đại nộ quát lớn :
- Thôi ma ma, ngươi quá ức hiếp người!
Thôi ma ma cười nói :
- Đây là vì các ngươi bức lão bà là bất đắt dĩ mà làm, nếu ở đây không phải là Thiên Hoa sơn trang thì chúng ta có thể lập tức trao đổi người, ai đi đường nấy, nhưng ngay trong Thiên Hoa sơn trang thì lão bà ta không thể không đề phòng các ngươi.
Tống Văn Tuấn nói :
- Ngươi cứ thả Trúc cô nương, chúng ta bảo đảm các ngươi an toàn ra khỏi Thiên Hoa sơn trang.
Thôi ma ma cười nói :
- Giang hồ hiểm ác, ngụy trá đa đoan biết đâu mà lường, chỉ cần lão bà ta có con tin trong tay, thì đâu cần đến Thiếu trang chủ đảm bảo.
Tống Văn Tuấn tức gận nói :
- Nói vậy ngươi không tin nổi bổn công tử?
- Bỉ thử, bỉ thử! Các người chắc cũng không tin nổi lão bà ta chứ, đúng không?
Nói đến đó, bà ta cười vang rồi tiếp :
- Hoắc tổng quản, các ngươi có thả hay không thì nói?
Nhạc Tiểu Tuấn lên tiếng :
- Hoắc tổng quản cứ thả Xuân Mai cô nương đi!
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Nếu đã là ý của Nhạc thiếu hiệp vậy thì chúng ta cứ thả, có điều...
Ánh mắt ngước nhìn Thôi ma ma hỏi :
- Thôi bà bà, ngươi cũng cần phải nói là đến đâu thì ngươi thả Trúc cô nương?
Thôi ma ma không chút suy nghĩ đáp ngay :
- Thế này, tạm thời chịu phiền Trúc cô nương theo chúng ta đến khi chúng ta xuống thuyền!
Hoắc tổng quản gật đầu :
- Hảo, quyết định như vậy!
Tống Văn Tuấn lúc này mới không nói gì thêm, mọi người cùng nhau kéo trở lại phòng khách.
Trang đinh mang trà lên đãi.

Nhắp một ngụm trà, Tống Văn Tuấn lòng nôn nóng hỏi ngay :
- Hoắc tổng quản đã có kế hoạch gì chăng?
Hoắc Vạn Thanh cười đáp :
- Không giấu gì Nhạc thiếu hiệp và Trúc cô nương. Sách Nghị Phu giả dạng lão Trang chủ đã bị Trúc cô nương phát giác, thế nhưng lão phu đã nhận ra hắn quyết chưa phải là người tiềm nhập vào bổn trang điều khiển mọi hành động. Chính điều này khiến lão phu bỗng hoài nghi ả hầu cận bên cạnh lão Trang chủ là Xuân Mai, chỉ có điều nhất thời chưa có chứng cứ gì trong tay, cho nên mới bày ra một kế muốn chính ả tự lòi đuôi ra, rồi từ ả sẽ truy ra kẻ chủ trì ở đây. Thật chẳng ngờ con nha đầu đó lại là kẻ chủ mưu việc bắt cóc lão Trang chủ, chứng tỏ thân phận rất cao, có thể nói còn trên cả Hắc Hổ Thần và Sách Nghị Phu, và càng không ngờ đến ngay mụ tặc Thôi bà bà cũng có võ công cao thâm chẳng thua lão phu, do vậy vừa rồi lão phu mới thất thủ, để mụ ta nhân cơ...
Nói đến đó lão bỗng ngưng bặt.
Nhạc Tiểu Tuấn hỏi :
- Vậy hiện tại chúng ta nên làm gì?
Hoắc Vạn Thanh không đáp, Trúc Thu Lan nói ngay :
- Vừa rồi chẳng phải Hoắc tổng quản đã nói là chốc lát nữa tất sẽ có tin, đại ca nôn làm gì chứ?
Tống Văn Tuấn vốn cũng định hỏi cho rõ, nhưng nghe nàng nói vậy thì thôi, với tay nắm chén trà nhắp một ngụm.
Hoắc Vạn Thanh nói tiếp :
- Lão hũ nghĩ ra một chuyện...
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Tổng quản nghĩ đến chuyện gì?
- Tối hôm qua Huy đại hiệp gởi thư đến bảo Huy tiểu thư trở về, phong thư đó không biết có phải cũng là giả hay không?
Nhạc Tiểu Tuấn vừa nghe vậy thì từ sâu trong lòng chấn động.
Tống Văn Tuấn cũng vội hỏi :
- Tổng quản thấy khả nghi lắm sao?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Hôm qua lúc Huy tiểu thư đi, thì bọn tặc nhân tiềm nhập bổn trang còn chưa bị phát hiện, có thể...
Nói đến đó lão bỗng cúi đầu thở dài một tiếng mới nói tiếp :
- Cho dù bức thư đó là thật, Huy đại hiệp gửi thư bảo Huy tiểu hư cấp tốc trở về như vậy không chừng Quy Vân trang của họ cũng đã xảy ra chuyện, không biết...
Vừa nói đến đó, đột nhiên một gã trung niên vận y phục ngư dân

bước vội vã vào cúi người nói :
- Hội bẩm Tổng quản...
Hoắc Vạn Thanh không đợi gã nói hết, đứng nhanh dậy xua tay cắt ngang, tợ hồ như không muốn gã nói ra tại đây, rồi bước nhanh ra đón đầu.
Chỉ chốc lát, Hoắc Vạn Thanh quay trở lại ngồi vào ghế, gã trung niên ngư phủ cũng rời khỏi phòng.
Tống Văn Tuấn chăm mắt nhìn hỏi :
- Hoắc tổng quản, tên trang đinh kia vội vàng như vậy có chuyện gì chăng?
Hoắc Vạn Thanh nhắp một ngụm trà mới nói :
- Vừa rồi lão hũ bảo hắn chuẩn bị sẵn sàng.
Tống Văn Tuấn nhíu mày lại hỏi :
- Hoắc tổng quản giờ chuẩn bị thuyền truy theo Xuân Mai kịp sao?
Hoắc Vạn Thanh vuốt râu cười cười đáp :
- Tặc bà và Xuân Mai chạy đã nhiều giờ, đương nhiên không thể đuổi kịp, thế nhưng bọn chúng tất sẽ có một địa điểm dừng chân, chúng ta chỉ cần lần ra chỗ này, rất có thể cứu được lão Trang chủ.
Trúc Thu Lan bật cười nói :
- Quả nhiên là Hoắc tổng quản đã sắp đặt kế hoạch.
Hoắc Vạn Thanh cũng cười hy vọng, đứng lên nói :
- Lão hũ xin dẫn đường!
Nói rồi cứ bước đi trước ra khỏi phòng.
Tống Văn Tuấn, Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan ba người cũng lục tục theo sau, cả bọn phóng nhanh trở lại bờ hồ, quả nhiên một chiếc thuyền nhỏ đã chuẩn bị sẵn.
Trên thuyền hai gã tráng đinh vận y phục ngư dân, người trước người sau đuôi thuyền cầm dằm.
Hoắc Vạn Thanh dừng chân nói :
- Công tử, Nhạc tướng công và Trúc cô nương xin nhanh lên thuyền...
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Hoắc tổng quản không mang thêm vài tay nhân thủ hay sao?
Hoắc Vạn Thanh thấp giọng đáp :
- Càng đông người càng dễ lộ, chúng ta bốn người là quá đủ!
Tống Văn Tuấn ngóng mắt nhìn thuyền nói :
- Thuyền nhỏ nhẹ rất dễ chao động, hay là Trúc cô nương lên trước đi.
Trúc Thu Lan nói :
- Vâng!

Đáp rồi nàng chẳng chút khách khí tung người nhảy xuống thuyền, ba người kia cũng lần lượt xuống theo.
Thuyền eo hẹp, trong khoang cả bốn người phải ngồi có gối, hai gã tráng đinh không chờ căn dặn, liền chèo thuyền phóng đi vun vút.
Tống Văn Tuấn lúc này thầm tin Hoắc tổng quản đã sớm có kế hoạch sắp đặt, chỉ có điều chưa nói rõ ra, lúc này mới hỏi :
- Hoắc tổng quản, vừa rồi ở trong trang vì sợ bọn trang đinh khả năng đều bị bọn tặc mua chuộc, cho nên kế hoạch thế nào lão không nói ra. Hiện tại chúng ta đã ở giữa hồ, có thể nói rồi chứ?
Hoắc Vạn Thanh cười đáp :
- Cũng sắp đến nơi rồi, không cần nói chốc nữa công tử cũng sẽ biết.
Lão cũng không chịu nói, chính điều này khiến chuyện trở nên bí mật hơn.
Tống Văn Tuấn cười nói :
- Thôi được. Tổng quản đã sắp đặt kế hoạch rồi thì chuyện gì cũng nghe theo lão vậy.
Hoắc Vạn Thanh trong lòng có chút không vui, nói :
- Công tử thứ tội, nhân vì chuyến đi này quan hệ trọng đại, nên cần bí mật, tránh đối phương phát hiện tất hỏng chuyện.
Tống Văn Tuấn thấy lão ta thận trọng như vậy, gật đầu nói :
- Ta đã nói là mọi chuyện giờ nghe theo Tổng quản rồi mà.

Con thuyền vẫn lướt nhẹ mặt hồ đi vào màn đêm.
Thái Hồ nên biết rộng có đến ba ngàn sáu trăm vạn mẫu, chỉ tính đoạn từ Tế Khẩu đến Đông Sơn cũng phải mất bốn mươi hải lý, con thuyền nhỏ bọn họ thực chất không tiến sâu vào đi ngược men theo ngọn Mã Tích sơn đi lên mà thôi.
Ở khoảng giữa bờ tầm nửa trượng, trong đêm tối sương dày thế này không bị người ta phát hiện, con thuyền đi chừng vài dặm thì bắt đầu chậm lại rồi áp sát dần vào vách núi dựng đứng.
Tống Văn Tuấn cứ thế, hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, chẳng hiểu Hoắc Vạn Thanh đang tính kế hoạch thế nào, nhưng hắn cũng không tiện hỏi nữa.
Chốc lát thuyền cặp vào vách núi, lúc này mọi người mới nhận ra một cửa thạch động gần đó.
Gã tráng đinh đứng đầu mũi thuyền nhanh nhẹn nhảy phóc lên bờ bỏ

neo dây thuyền.
Hoắc Vạn Thanh thấp giọng thì thào :
- Bắt đầu từ giờ, dọc đường tuyệt đối không nói chuyện!
Câu này nói như một mệnh lệnh, rồi phất tay tỏ ý mọi người nhanh lên bờ.
Tống Văn Tuấn và Trúc Thu Lan lần lượt lên bờ, nhưng quay đầu nhìn lại thì thấy Hoắc Vạn Thanh chưa lên bờ ngay. Lão bước lại đuôi thuyền, giờ một tấm ván thuyền ôm lên một vật gì đen ngòm, đoạn mới nhún người tung nhảy lên bờ.

Nhân vì đêm tối, mọi người không nhận ra trên tay lão ta ôm vật gì, đến lúc này nhảy lên bờ rồi, bọn họ mới nhìn rõ đó là một con chó giống tiểu thử.
Lúc này mọi người mới hiểu ra ít nhiều kế hoạch của Hoắc Vạn Thanh.
Nguyên lão ta sau khi bọn Thôi ma ma và Xuân Mai bỏ chạy, đã phái người giả trang ngư nhân lục soát trong vùng lân cận sơn trang bên Thái Hồ.
Ở Thái Hồ, ngư nhân sống hành nghề đánh cá khá nhiều, cho nên bọn Thôi ma ma và Xuân Mai bắt gặp ngư dân dọc đường cũng là chuyện thường tình, căn bản họ không ngờ tới Hoắc Vạn Thanh phái người giả trang theo dõi.
Hoắc Vạn Thanh tuy đã nắm được địa điểm ẩn nấp của bọn tặc nhân ẩn nắp tạm thời ở ngọn Tần Phúc phong, bọn chúng dùng thuyền nhỏ nhẹ vòng ra hồ rồi quay trở vào chỉ là để đánh lạc hướng đối phương mà thôi.
Lúc này Hoắc Vạn Thanh được bọn trang đinh tâm phúc đưa đến đây chính là nơi bọn tặc nhân đã lên.
Tuy vậy lão chỉ biết bọn tặc nhân lên đây mà thôi, nhưng chưa biết đích xác là nơi nào, nên mới mang theo một con linh khuyển này.
Đây là một giống chó hiếm quý, rất tinh khôn thông minh, có thể đánh hơi người ở xa mấy mươi trượng, vì vậy Hoắc Vạn Thanh đã mang theo nó để truy tìm tung tích đối phương.
Bấy giờ chẳng ai lên tiếng hỏi, nhưng trong lòng tất đã hiểu vấn đề.
Hoắc Vạn Thanh hơi cúi người xuống, nhưng chưa kịp thả con chó xuống thì nó đã nhanh nhẹn phóng xuống đất rồi chúi mũi hết nơi này

đến nơi khác đánh hơi.
Linh khuyển là loài chó thông minh, lại được huấn luyện kỹ lưỡng, chúng rất tinh khôn, tuy vừa chạy vứa đánh hơi nhưng tuyệt nhiên không hề sủa một tiếng nhỏ. Cứ chạy xa vài ba trượng là nó đứng lại chờ chủ, khi thấy chủ đến gần mới tiếp tục phóng chạy đánh hơi tiếp.
Nhưng bọn họ bốn người đều thi triển khinh công mà chạy, cho nên chung quy không để con linh khuyển phải đợi, con chó cứ tiếp tục đánh hơi dẫn đường.
Thế núi dốc đứng hiểm trở, đường núi nhỏ hẹp khúc khuỷu, khắp nơi đều là những đám loạn thạch chồng chất ngất ngưỡng.
Người vật chạy được chừng bốn năm dặm, bỗng phát hiện trong một rừng cây trái lẫn khuất bức tường hồng, đây chính là Thái Hồ quan miếu.
Con linh khuyển mũi đánh hơi rồi bỗng tăng tốc độ vọt nhanh về phía miếu, cả bọn bốn người nhìn nhau rồi phóng chân chạy theo ngay.
Lúc này đã cuối canh ba, xa xa có tiếng gà rừng gáy đầu canh, trời tối sao thưa, khắp nơi chỉ là một màu đen nhờ nhợ.
Miếu đóng cửa im lìm, trong miếu không một ánh đèn hắt ra, hiển nhiên vào giờ này thì chẳng ai mở cửa, dù miếu này có người ở đi chăng nữa.
Con linh khuyển chạy đến trước cửa miếu, hai chân trước cào cào vào cánh cửa, sủa vang lên dữ dội, tợ hồ như chỉ muốn phá cửa xông vào.
Hoắc Vạn Thanh thầm hiểu bọn tặc nhân có mặt trong miếu, sợ con linh khuyển đánh động bọn tặc, liền chạy tới đưa tay vỗ vỗ hai cái vào đầu nó. “Suỵt” một tiếng hàm ý bảo nó im lặng.

Chương 25
Thái Hồ quân miếu gặp ác tăng

Con linh khuyển tinh khôn hiểu ý chủ nhân, quả nhiên nó không cào chân sủa vang động nữa.
Hoắc Vạn Thanh ẵm con chó trên tay, vẫy tay bọn Tống Văn Tuấn ba người rồi cùng nhau nhảy vượt tường thành vào bên trong.
Hoắc Vạn Thanh chân vừa chạm đất, cúi người thả con chó xuống, nó lại hếch mũi đánh hơi, rồi chạy đâu vào trong miếu.

Bọn Hoắc Vạn Thanh bốn người lập tức tung người chạy theo nó, nhưng chính lúc ấy bỗng nghe có tiếng người trầm nhỏ nói :
- Bốn vị thí chủ, bán dạ thâm canh vào tiểu miếu không biết có chuyện gì không?
Hoắc Vạn Thanh không ngờ trong bóng tối ở đại điện có người ẩn phục trước, trong lòng thoáng giật mình, vội vàng quay đầu nhìn. Chỉ thấy bên trái đại điện một vị tăng nhân vận áo xám, cao lớn dềnh dàng, hai tay chắp trước ngực, hai ánh mắt xuyên bóng đêm tợ như hai đốm hỏa tinh.
Hoắc Vạn Thanh vội ôm quyền thi lễ nói :
- Lão hũ Hoắc Vạn Thanh không biết đại sư xưng hô thế nào?
Đằng nào thì cũng đã bị người phát hiện, với nhân vật danh đầu không nhỏ như Kim Giáp Thần, cứ trực tiếp báo danh càng hay!
Vị hòa thượng có chút ngớ người, chắp tay nói :
- Thì ra thí chủ là Hoắc tổng quản trong Thiên Hoa sơn trang, bần tăng Quảng Minh, thất lễ, thất lễ.
Nói câu khách khí, rồi không đợi Hoắc Vạn Thanh kịp lên tiếng, lão tiếp ngay :
- Hoắc tổng quản quang lâm tiểu miếu, không biết có chuyện gì chăng?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Lão hũ chỉ là truy theo tung tích của hai nữ nhân mà đến đây...
Quảng Minh sắc mặt lạnh lùng nói :
- Hoang sơn tiểu miếu, chỉ có một mình bần tăng mà thôi.
Trúc Thu Lan chen vào chận ngang một câu :
- Đại sư chừng như biết chúng ta đến, nên mới đứng thủ sẵn ở đây.
Một câu này quả nhắc nhở Hoắc Vạn Thanh, lời lão hòa thượng không đáng tin.
Quảng Minh bị hỏi vặn một câu này thì ngớ người nhất thời không đáp được, hoành mắt nhìn trừng Trúc Thu Lan nói :
- Lời nữ thí chủ có ý gì? Chẳng lẽ chư vị định cưỡng bức lục soát?
Hoắc Vạn Thanh cười lớn, nói :
- Không sai, lão hũ chính là có ý đó.
Quảng Minh sắc mặt càng lạnh lùng hơn :
- Hừ!
Rồi nói tiếp :
- Thiên Hoa sơn trang được võ lâm đồng đạo coi là Minh chủ, chuyên chủ trì công đạo, vậy mà nửa đêm Hoắc tổng quản dẫn người đến đây cưỡng bức lục soát tiểu miếu, lấy mạnh hiếp yếu, nếu như chuyện này truyền xuất giang hồ thì thiên hạ sẽ nói thế nào đây?

Hoắc Vạn Thanh nói :
- Lão hũ nửa đêm đến đây lục soát tất có chứng cứ.
Quảng Minh tợ hồ như muốn gây sự, nhưng cố kìm lại, lạnh lùng nói :
- Bần tăng một mình trong tiểu miếu, không địch lại với Hoắc tổng quản người đông thế mạnh, nhưng thiên hạ xưa nay vẫn trọng một chữ lý. Hiện tại Hoắc tổng quản muốn lục soát thì cũng được, nhưng giả sử như lục soát mà không có gì thì Hoắc tổng quản tính thế nào đây?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Lão hũ đương nhiên chịu tội với đại sư.
Quảng Minh cười nhạt nói :
- Thái Hồ quân miếu tuy là tiểu miếu nhưng cũng là nơi Phật môn thanh tịnh, giới luật nghiêm minh, Hoắc tổng quản cho là bần tăng giấu nữ nhân, nỗi ô nhục này bần tăng có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch, Hoắc thí chủ mà có chịu tội thì có ích gì chứ?
Trúc Thu Lan thấy dài dòng liền chen vào nói :
- Ê, đại sư có phải muốn kéo dài thời gian không chứ?
Quảng Minh phật ý liền trầm giọng nói :
- Nữ thí chủ nói vậy là không đúng, miếu Phật là nơi nào mà lại tàng trữ phụ nữ, nếu Hoắc tổng quản còn chưa nói rõ ràng thì thế nào lại trục soát được?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Vậy ý đại sư muốn thế nào?
- Hoắc tổng quản, nếu lục soát thấy người thì sinh tử của bần tăng tùy nghi xử lý, còn nếu như không lục thấy thì rất đơn giản...
Tống Văn Tuấn nôn nóng nói :
- Có gì thì hòa thượng nói nhanh đi?
Quảng Minh nhìn Tống Văn Tuấn một cái rồi hỏi :
- Vị thí chủ này là ai?
Hoắc tổng quản nói :
- Chính là Tống thiếu trang chủ.
Quảng Minh nói :
- Vậy thì tốt, có mặt Thiếu trang chủ Thiên Hoa sơn trang ở đây thì càng dễ tính, theo bần tăng thấy thì Thiếu trang chủ hẳn là được Hoắc tổng quản dẫn đến đây lục soát người, giờ nếu như không lục soát thấy người thì chỉ cần Hoắc tổng quản lưu lại đôi mắt là được.
Trúc Thu Lan hừ nhỏ một tiếng trong miệng rồi nói :
- Đại sư là người xuất gia, nói vậy không thấy quá ác độc ư?
Quảng Minh chắp tay trước ngực thản nhiên nói :

- A Di Đà Phật! Vu khống tiểu miếu là nơi tàng chứa nữ nhân, há không là chuyện ác độc sao?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Hảo. Lão hũ chấp nhận.
Quảng Minh cười một tiếng lạnh lùng tiếp :
- Hoắc tổng quản không ân hận đấy chứ?
- Hừ, Hoắc mỗ là người thế nào đã nói ra lại còn hối hận!
Quảng Minh chắp tay xá một cái thoái lui ra ngoài nửa bộ nhường đường, nói :
- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, xin mời Hoắc tổng quản cứ tự nhiên!
Tống Văn Tuấn cảm thấy lo âu trong bụng, bèn nói :
- Hoắc tổng quản...
Hoắc Vạn Thanh cản lại :
- Công tử không phải nói nhiều, chúng ta cần nhất là phải tìm người.
Nói rồi búng tay một cái tốc. Con linh khuyển vốn vừa rồi định chạy sâu vào trong, nhưng khi thấy Hoắc Vạn Thanh dừng lại, nó liền phủ phục nằm nép người một bên, lúc này nghe hiệu lệnh của Hoắc Vạn Thanh, nó liền chồm lên, sủa vang một tiếng phóng chân chạy vào nội miếu.
Quảng Minh lúc này mới nhận ra nó, cười nhạt nói :
- Hoắc tổng quản còn mang theo cả loài súc sinh này!
Hoắc Vạn Thanh không để ý lời của hòa thượng, cử bước đi nhanh theo con chó.
Bọn Tống Văn Tuấn ba người cũng liền theo.
Quảng Minh ánh mắt hiện một nụ cười bí hiểm rồi lững thững theo phía sau cùng.
Con chó vừa sủa vừa chạy không ngừng, xuyên qua hậu điện là một sân vườn, cuối sân là một dãy phòng nhỏ có lẻ là nhà bếp và nhà kho. Mặt Tây sân vườn có một cánh cửa gỗ khóa kín bằng ổ khóa lớn bằng đồng, cứ nhìn nước đồng rỉ cũng biết từ lâu không hề hé mở ra.
Con chó chạy một mạch đến cánh cửa, chân cào miệng sủa vang.
Hoắc Vạn Thanh dừng chân quay đầu lại hỏi :
- Đại sư, bên ngoài là nơi nào?
Quảng Minh nói :
- Đó là hậu sơn của tiểu miếu. Hậu sơn thường là một trái núi nhỏ hoặc là một gò đất dùng để an táng các vị tăng lữ trong bổn tự viên tịch.
Hoắc Vạn Thanh lại nói :

- Phiền đại sư mở ra cho!
Quảng Minh nói :
- Hoắc tổng quản chẳng phải đã nói là chỉ lục soát trong tiểu miếu, bên ngoài kia đã là Thần Phúc phong, không thuộc phạm vi bổn miếu.
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Đại sư cứ mở ra để lão hũ xem thử!
Quãng Minh bỗng cười nhạt một tiếng nói :
- Chỉ e Hoắc tổng quản không kịp nhìn.
- Ồ, nói vậy nghĩa là sao?
Quảng Minh giọng lạnh lùng :
- Bần tăng vừa rồi chẳng phải đã nói rõ, hậu sơn không thuộc phạm vi tiểu miếu. Hoắc tổng quản ngay tại trong tiểu miếu không tìm thấy người thì nên để đôi mắt lại.
Hoắc Vạn Thanh trợn trừng mắt thét lớn :
- Đại sư nhất định không mở?
- Ừm Hoắc tổng quản định quỵt đó chăng?
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Hậu sơn này thật không thuộc quý miếu sao?
- Đương nhiên là không phải.
Tống Văn Tuấn nói tiếp :
- Thế xin hỏi chư vị tiền tăng viên tịch an táng ở hậu sơn chứ?
Quảng Minh thản nhiên đáp :
- Đương nhiên!
- Đã là đất an táng của tiền tăng quý miếu, sao bảo là không phải thuộc phạm vi của mình?
Quảng Minh cười nhạt nói :
- Tần Phúc phong rộng lớn, hậu sơn không riêng gì tăng lữ trong tiểu miếu viên tịch an táng ở đó, mà người ngoài cũng có thể an táng. Núi chẳng của riêng gì ai, sao gọi là thuộc phạm vi tiểu miếu được?
Trúc Thu Lan chen vào hỏi :
- Nhưng giả như có người từ trong quý miếu nhảy ra đó thì sao?
Quảng Minh nói :
- Hậu sơn tiểu miếu vốn không có đường thông.
Trúc Thu Lan cười nhạt nói :
- Hậu sơn không có đường thông, vậy tại sao phải làm cửa này? Như đã không có đường thông mà quý miếu vẫn làm cửa chứng tỏ khu vực hậu sơn kia vẫn thuộc phạm vi quý miếu. Đại sư giờ vẫn không chịu mở cửa, chứng tỏ bên trong tất có lắc léo rồi!
Câu lập luận thông minh khiến Quảng Minh ấm ớ, một lúc hừ lạnh

lùng nói :
- Bần tăng chẳng có gì lắc léo, chỉ có điều cánh cửa này từ nhiều năm nay không mở, nên ổ khóa sét rỉ, chư vị muốn ra xem thì cứ việc chặt đứt khóa vậy!
Hoắc Vạn Thanh không nói thêm tiếng nào, bước tới đưa tay nắm vào ổ khóa chỉ cần vận kình lực, vặn một cái là ổ khóa long ra, quả nhiên trên tay bám sét rỉ, rồi thuận tay đẩy cửa mở toang ra.
Con chó nhanh như mũi tên lao ra ngoài.
Bên ngoài là một vùng hoang dã cây cối um tùm và những ụ mối cao ngất, xa xa còn thấp thoáng vài đỉnh tháp rêu phong, quả nhiên đây đã nằm ngoài phạm vi của Thái Hồ quân miếu.
Cách tám mươi trượng là một vách núi khá dốc, nhưng không hề có một đường mòn, bằng một người có khinh công thâm hậu cũng khó vượt lên được vách núi một cách dễ dàng.
Lúc này tuy đã sang canh tư, nhưng dưới ánh trăng non mờ nhạt, cũng có thể thấy được nơi đây khó có chỗ ẩn trốn, vậy mà con linh khuyển vẫn dẫn kéo mọi người tới gần vách núi.
Đến một bụi cây rậm rịt, nó bỗng ngừng sủa, mà cũng ngừng đánh hơi, cứ chăm nhìn vào bụi rậm tợ hồ như đã phát hiện được điều gì.
Hoắc Vạn Thanh cảm thấy hoài nghi liền sải chân bước tới, bấy giờ mới trố mắt kinh ngạc khi nhận ra con linh khuyển tự bao giờ đã trúng ám khí phục người xuống đất mà chết.
Hoắc Vạn Thanh quay đầu hừ một tiếng nói :
- Quảng Minh đại sư, ngươi đã dùng độc dược gì mà giết hại con tiểu hắc của ta?
Quảng Minh đứng bên lạnh lùng nói :
- Hoắc tổng quản đêm nay sao vậy? Chẳng lẽ vì sợ chịu tội để lại đôi mắt mà gắn thêm cho bần tăng một tội sát hại con chó nhỏ này?
Người đầu tiên theo chân con chó là Hoắc tổng quản, còn người đi cuối cùng là bần tăng, thử hỏi bần tăng làm sao ra tay với nó được?
Lão quả nhiên đúng là người đi cuối cùng, hiện đang đứng bên bọn Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan. Giả có ra tay chẳng lẽ nào phải qua mặt bốn tay cao thủ mà không hề bị phát hiện?
Hoắc Vạn Thanh cười nhạt nói :
- Đại sư chớ nên giải biện, người xuất gia không nên mở miệng nói giọng giang hồ, muốn lão hũ phải bỏ lại cặp mắt? Thử hỏi như vậy lão hũ không mù sao?
Quảng Minh cười lớn nói :
- Hoắc tổng quản nói không đúng, các vị truy tìm người mà tự đến đây gây náo nhiễu tiểu miếu, với bần tăng vốn vô can. Bần tăng nói

ra có giọng giang hồ, thú thật năm xưa bần tăng cũng từng hành cước giang hồ, nhưng phật môn quảng độ, buông đao đồ tể xuống thành phật, tự nhiên không chấp nhất chuyện quá khứ.
Trúc Thu Lan cười nhạt nói :
- Hừ, chỉ e đại sư còn chưa buông đao đồ tể.
Quảng Minh nói :
- Nữ thí chủ, chớ nên hàm hồ đa ngôn đoạt ý, tiểu miếu thật ra có tàng trữ tặc nhân mà các vị đang truy đuổi hay không, cần phải có chứng cứ rõ ràng, chớ nên khẩu thuyết vô bằng.
Trúc Thu Lan nói :
- Hoắc tổng quản, con chó đánh hơi một mạch đến đây, tự nhiên trúng độc mà chết, nơi đây lại không có lối thông thực rất khả nghi. Chúng ta sao không truy lùng xem có vết tích gì không?
Hoắc Vạn Thanh gật đầu đáp :
- Cô nương nói rất đúng, tiểu hắc bị trúng độc mà chết rất đáng ngờ nên lục soát cẩn thận.
Quảng Minh đứng sang bên lạnh lùng nói :
- Bần tăng đã nói, chư vị cứ việc tự nhiên!
Nói thì rộng, nhưng thực ra phạm vi ở đây không hơn mười trượng vuông, một mặt bị vách núi chận đứng, mặt này lại là tường miếu cao, xa bên trái chạy ra bờ hồ là những ụ mối gồ ghề, nhưng trống vắng khó có chỗ ẩn nấp. Cho nên có thể đứng đây phóng tầm mắt nhìn ra một vòng là thấy hết mọi nơi.
Hoắc Vạn Thanh đưa mắt nhìn quanh cẩn thận, cuối cùng ngưng lại ở vách núi, vách khá dựng đứng mà lại bám đầy rêu, cao chừng trên dưới mười trượng, một người dẫu có khinh công thượng thặng cũng khó mà lên được. Huống hồ trên đỉnh vách núi trống trơn đến nỗi một bụi cỏ cũng không mọc nổi thì người nấp vào đâu được? Nhưng chỉ có vách núi này ra là nơi khả nghi nhất.
Trong lòng sinh nghi, Hoắc Vạn Thanh bước kiên cố tới bên vách đá, đưa tay vỗ vỗ vào hai cái, chỉ thấy vách núi trơ trơ, không có gì khác thường.
Trúc Thu Lan bước đến gần bên lão thấp giọng hỏi :
- Hoắc tổng quản hoài nghi ngọn núi này sao?
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Lão hũ không thể nói được, nhưng con tiểu hắc chạy sộc đến đây, tợ hồ như có tung tích người ở đây.
- Tôi thấy lão hòa thượng này rất đáng ngờ!
Hoắc Vạn Thanh gật nhẹ đầu, thấp giọng nói :
- Nhưng không có chứng cứ, chúng ta...

Vừa nói đến đó, bỗng lão la lên một tiếng rồi quay ngoắc người la lớn :
- Con lừa trọc thật to gan, dám hạ độc trên người lão hũ!
Trúc Thu Lan giật mình hỏi vội :
- Hoắc tổng quản làm sao vậy?
Hoắc Vạn Thanh phất tay phải lên nói :
- Cánh tay này của lão hũ...
Cánh tay của lão rõ ràng dưới ánh sáng trăng mờ nhạt cũng nhận ra được sắc xạm đen, đúng là đã bị trúng độc.
Tống Văn Tuấn tức giận thét lớn :
- Ác tăng, quả nhiên là ngươi!
Quảng Minh hốt hoảng thoái lùi một bước, cười lớn nói :
- Hoắc tổng quản, đấy là ngươi tự chuốc lấy, với bần tăng có liên can gì?
Nhạc Tiểu Tuấn thét lớn :
- Ngươi định chạy ư?
Quảng Minh thoái thêm một bước nữa rồi dừng lại, lạnh giọng nói :
- Bần tăng việc gì phải chạy chứ? Kẻ không chạy thoát chính là các vị!
Lão vừa nói dứt câu, liền nghe tiếng áo lướt gió, năm sáu bóng đen từ bốn phía vọt lại.
Lúc này mới nhận ra năm người vận áo đen kia bịt kín mặt, người nào trong tay cũng cầm trường kiếm sáng loáng, vừa chạm đất liền vây kín bốn người bọn họ lại.
Tống Văn Tuấn đại nộ quát lớn :
- Hừ, quả không sai! Nhưng bằng vào lũ các ngươi mà cũng dám xuất đầu lộ diện trước mặt bổn công tử ư?
Dứt lời, “soạt” một tiếng rút phắt trường kiếm phóng chiêu tấn công vào hai người áo đen trước mặt.
Một trong hai người kia liền nhảy sang trái né tránh, còn lại một người vung kiếm chống trả hóa chiêu Tống Văn Tuấn, nháy mắt bọn họ vây lấy nhau mà đánh.
Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan đã dìu Hoắc Vạn Thanh đến ngồi trên một phiến đá tựa vào vách núi.
Chỉ một chốc, mà sắc mặt Hoắc Vạn Thanh đã thấy biến đen xạm, toàn thân công lực bị thất tán, chỉ còn có thể trợn mắt nhìn đối phương chớ không làm gì được.
Quảng Minh lạnh giọng nói :
- Hừ, Hoắc tổng quản đã không còn chút lực kháng cự, chỉ còn lại các ngươi ba người, có thể chạy thoát khỏi đây sao? Theo bần tăng

thấy tốt nhất các ngươi nên thúc thủ chịu trói thì hơn!
Trúc Thu Lan ngầm lấy ám khí thủ sẵn trong tay, miệng quát lớn :
- Con lừa trọc đầu kia, ngươi mà làm gì được chúng ta chứ? Không tin ngươi đến đây thử nào?
Quảng Minh ngửa cổ cười khùng khục mấy tiếng nói :
- Ngươi có phải là Trúc Thu Lan, nhi nữ của Mai Hoa bà bà không? Trong tay ngươi chỉ có mấy ngọn phi tiêu cỏn con mà định giỡn mặt với Phật gia đó ư?
- Không sai, ngươi biết vậy thì tốt, nhưng có dám đến đây không thì bảo?
- Hừ đến Trúc Tam Cô tự thân cũng không bảo vệ được, huống chi con nha đầu lõ mũi ngươi...
Nói đến đó lão phất tay quát lớn :
- Các ngươi nhanh đến bắt hai dứa nhải đó cho Phật gia!
Lúc này Tống Văn Tuấn đang đấu với một tên, bốn tên còn lại đứng giám sát, nghe lệnh liền nhảy ào tới động thủ.
Trúc Thu Lan tuy trong tay cầm ám khí nhưng lúc này trước mặt Tống Văn Tuấn còn đang đánh nhau loạn xạ, nên nàng ngần ngừ chưa ra tay.
Nhạc Tiểu Tuấn phúc ra trước, “soạt” một tiếng, thanh nhuyễn kiếm rút ra phát chiêu ngăn cản ba tên lại.
Tiếp liền Trúc Thu Lan cũng cầm thanh đoản kiếm nhảy tới nghênh chiến với ba tên còn lại.
Bấy giờ toàn trường phút chốc thành một cuộc hỗn đấu, chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau đến đinh tai nhức óc, tiếng quát tháo ầm ỉ cả một khu rừng núi.
Tống Văn Tuấn đấu nhau với tên đầu tiên đã mười mấy chiêu, nhận ra tình thế bất lợi, đối phương người đã đông, mà Hoắc Vạn Thanh lại bị trúng độc, tốt nhất là cần phải tốc chiến tốc thắng. Do vậy mà thanh kiếm trong tay gã liên tu bất tận ra chiêu không ngừng, thế kiếm càng lúc càng hiểm hóc, tợ hồ như gã ra hai chiêu thì tên áo đen kia mới trả lại được một chiêu.
Thế nhưng tên áo đen động thủ trầm ổn, chiêu ra chắc chắn cho nên Tống Văn Tuấn mặc dầu chiêu ra cực nhanh và nhiều, nhưng vì nôn nóng nên chiêu thiếu phần trọng, khiến tên áo đen dễ dàng phòng thủ an toàn. Cho nên đã qua một lúc mà vẫn chưa thấy họ Tống chiếm được thượng phong.
Tống Văn Tuấn chẳng biết tính gì trong lòng, chỉ nghe hét dài một tiếng, kiếm phát chiêu công liền năm kiếm liên hoàn, đẩy lui đối phương đến ba bốn bước.

Đột nhiên thân hình vọt lên xoay chuyển trên không, kiếm phát ra một vòng quay phắt trở lại tấn công vào một trong ba tên đang đấu cùng với Nhạc Tiểu Tuấn đứng gần gã nhất.
Một chiêu kiếm này chính là Thanh Long Đảo Vĩ, thế kiếm thần tốc, mà tên áo đen kia cũng bị bất ngờ, không biết là bị tập kích, chỉ nghe hắn rú dài một tiếng não nùng, cả người đổ ầm trên đất máu me lênh láng.
Tống Văn Tuấn một kiếm đắc thủ, tinh thần tự nhiên phấn chấn hẳn lên, kiếm múa tít nhảy vào trận chiến khác, cùng với Nhạc Tiểu Tuấn chen vai đối địch.
Tên áo đen vừa bị Tống Văn Tuấn ra năm kiếm đẩy lùi, khi biết được đây là chiêu dương Đông kích Tây của đối phương thì đã muộn, muốn cứu nguy đồng bọn cũng không kịp, đành phải nhảy trở lại củng hai tên còn lại liên thủ tấn công.
Nhạc Tiểu Tuấn và Tống Văn Tuấn là hai tay kiếm thủ xuất sắc, giờ hợp lực đấu nhau với tay áo đen này không còn là chuyện lớn, chỉ thấy bọn họ bắt đầu giành thế chủ động rõ ràng. Nhưng ngược lại phía Trúc Thu Lan một mình với thanh đoản kiếm trong tay, binh khí ngắn hơn đối phương có đến một xích, tự nhiên có phần bất lợi. Tên kia ra chiêu linh hoạt hiểm hóc, trong chốc lát đã giành hoàn toàn thế chủ động, chỉ thấy Trúc Thu Lan vung tả gạt hữu chống đỡ phòng hộ, tuyệt không có chút thế để phản kích.
Gã áo đen cười hắc một tiếng quát lớn :
- Tiểu nha đầu, ngươi tiếp dây?
“Kong” một tiếng, thanh kiếm lớn bản trong tay gã chém đè trên thanh kiếm của Trúc Thu Lan, rồi di bộ sát người nàng, tay trái vung trảo chộp vào huyệt Kiên Tỉnh của nàng.
Trúc Thu Lan không chút hốt hoảng, cười nhạt nói :
- Khéo lắm!
Tiếp liền câu nói, tay trái vung lên, hai ngọn phi tiêu thủ sẵn bay thẳng vào lòng bàn tay đối phương. Cự ly song phương cách nhau chỉ tầm tay, có muốn tránh cũng không kịp, chỉ nghe gã ta rú lên một tiếng, tay phải buông kiếm ôm tay lăn lộn trên đất, chỉ trong tíc tắc bàn tay trái sưng lên như khúc gỗ.
Lại nói, ba tên kia đang đánh nhau với bọn Nhạc Tiểu Tuấn hai người, nghe thấy tiếng rú thảm thiết của đồng bọn, thì bị phân tâm, tự nhiên kiếm cũng lơi lỏng.
Tống Văn Tuấn nhân cơ hội, phóng một chiêu cực hiểm kết liễu thêm một tên ngoài cùng.
Năm tên áo đen giờ đây chỉ còn lại hai tên, cho dù kiếm pháp có cao

cường đên đâu, lúc này bị phân tâm mạnh, tất khó lòng ứng chiến. Huống gì bọn họ không thể nào qua nổi Nhạc Tiểu Tuấn và Tống Văn Tuấn về mặt kiếm thuật, nháy mắt cả hai bị tấn công tới tấp, giờ đây không có cơ hội để phản đòn.
Quảng Minh đứng ngoài quan sát lão thật không ngờ bọn Nhạc Tiểu Tuấn cả ba người đều có võ công cao thâm như vậy, bất giác trong lòng ngầm chấn động.
Tống Văn Tuấn hai kiếm hạ hai tên, tợ hồ như say máu, thực chất trong lòng gã đang nôn nóng tìm cha, cho nên mới ra tay quyết liệt tàn khốc như vậy. Lúc này kiếm chiêu nào cũng đều là sát chiêu hiểm hóc.
Gã áo đen đấu với Tống Văn Tuấn không tài nào chống trả nổi, càng lúc càng thoái lùi, tuy mặt bịt kín, nhưng trong ánh mắt đã thấy lộ nét sợ hãi.
Tống Văn Tuấn cười gằn một tiếng thét lớn :
- Tặc tử, ngươi tới số rồi!
Một kiếm phát ra quán chủ mười thành công lực, gã áo đen tuy đã vung kiếm cản đường, nhưng chẳng những bị đánh gạt văng ra, mà lưỡi kiếm của Tống Văn Tuấn thuận đường xuyên suốt từ ngực ra sau lưng, khiến gã áo đen không kịp kêu lên một tiếng, ngã người tuyệt mệnh tại đương trường.
Tên còn lại đấu nhau với Tống Văn Tuấn, đến lúc này thì không còn chút hồn vía nào mà đánh nhau, phạt đại một kiếm rồi tung người rơi tự do ngã phịch trên đất.
Trúc Thu Lan cùng lúc cười nhạt nói :
- Ngươi tưởng rằng chạy thoát nổi sao?
Thì ra vừa rồi Trúc Thu Lan thanh toán xong tên kia đã đứng ngoài quan sát, nhìn tình thế trận đấu, nàng nghĩ nhất định hai tên còn lại đã khiếp sợ, có thể sẽ bỏ chạy. Do vậy mà đã thủ sẵn ba ngọn Tý Ngọ châm trong tay, vừa nhìn thấy tên thứ năm này tung người bỏ chạy là ra tay ngay.
Quảng Minh tận mắt chứng kiến cảnh này, người toát mồ hôi quay người định chạy.
Trúc Thu Lan vì đứng xa, chỉ tay la lớn :
- Nhanh chận hắn lại, đừng để hắn thoát!
Vừa la vừa tung người định phóng theo!
Ngay khi đó một giọng trầm bổng vang lên :
- Hắn chạy không thoát đâu!
Tiếp liền ngay ở cửa tường thành một lão thiền sư tay chống trúc trượng cao lớn uy nghi, từng bước từng bước tiến về phía Quảng

Minh.
Trúc Thu Lan vừa nhìn thấy người này vui mừng nói :
- A, Vô Trụ thiền sư!
Quảng Minh tự bước lui hai bước, vừa nhận ra người này là ai, hắn giật thót mình, hai tay chắp trước ngực, nghiêm mặt nói :
- Đại sư là người Phật môn, chớ nên quá bức ép người!
- A di đà Phật! Các người bắt cóc Minh chủ, không phải là quá bức ép người ư?
Quảng Minh mắt hiện phẫn khí nói :
- Hoắc tổng quản vu khống bần tăng che dấu địch nhân của họ, nay đại sư lại nói bần tăng bắt cóc Minh chủ, đấy quả là tội vu oan giá họa. Thử hỏi bần tăng bình sinh đắc tội gì với chư vị, mà chư vị lại đem hết tội trạng này đổ lên đầu bần tăng?
Vô Trụ thiền sư bình tĩnh đáp :
- Nên tự hỏi thân ngươi!
Quảng Minh chưa đáp gì thêm thì Trúc Thu Lan đã cười nhạt nói :
- Hừ, chúng ta vốn lục soát không ra, nhưng vừa rồi ngươi chỉ huy đồng đảng vây đánh chúng ta, chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này hay sao, giờ lại còn chối quanh hử?
Quảng Minh vẫn cãi :
- Đó chỉ là mấy tên môn đồ của bần tăng, bọn chúng vì không chịu nổi chư vị một mực bức ép bần tăng, cho nên chúng mới ra tay động thủ.
Trúc Thu Lan nói :
- Hảo, vậy chuyện đánh độc con tiểu hắc và Hoắc tổng quản, ngươi nói thế nào đây?
Quảng Minh thở dài nói :
- Chuyện này thật oan uổng cho bần tăng, bần tăng nếu muốn hạ độc thủ sao không hạ độc luôn với ba vị cho bớt nhọc sức?
Một câu này đáp cũng có lý, khiến Trúc Thu Lan nhất thời không nói được.
Tống Văn Tuấn tức giận nói :
- Không phải ngươi hạ độc, vậy thì ai vào đây?
Quảng Minh nói :
- Thiếu trang chủ không nhìn thấy người hạ độc thủ là ai, bần tăng cũng chẳng thấy, giờ Thiếu trang chủ hỏi bần tăng, thì bần tăng biết hỏi ai đây?
Đột nhiên ngay lúc ấy từ sau cánh cửa có người vọng ra :
- Các người đã không biết là ai, sao không chịu hỏi bằng hữu đây?
Chỉ nghe giọng cười hì hì rất quen, bước ra chẳng ai khác mà chính

là Sách Nghị Phu.
Quảng Minh trên mặt hiện hỷ sắc, tợ hồ như đã có cứu tinh.
Trúc Thu Lan hừ một tiếng nói :
- Họ Sách kia, ngươi lại đến ư!
Sách Nghị Phu cười đáp :
- Đây mới gọi là quả đất tròn, chúng ta lại gặp nhau!
Tống Văn Tuấn nôn nóng sấn lên một bước nói :
- Họ Sách kia, ngươi nói đi, có phải ngươi đã hạ độc?
Sách Nghị Phu nói :
- Thiếu trang chủ nhìn thấy huynh đệ ta hạ độc sao?
Trúc Thu Lan nói :
- Không phải ngươi, vậy thì là ai?
Sách Nghị Phu nói :
- Độc dược đúng là của huynh đệ ta, thế nhưng người hạ độc không phải là huynh đệ ta.
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Hừ, vậy thì ai hạ độc thủ?
- Chính bản thân Hoắc tổng quản!
Tống Văn Tuấn tức giận hoành thanh kiếm thét lên :
- Ngươi còn giảo biện!
Sách Nghị Phu cười khan nói :
- Huynh đệ theo chân các vị mà đến đây, khi chư vị còn mãi nói chuyện cùng Quảng Minh thiền sư ngoài đại điện, huynh đệ đã vào đây trước dùng dược vật thoa lên ổ khóa cửa, như vậy chẳng phải tự thân Hoắc tổng quản hạ độc mình sao?
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Vậy thuốc giải đâu?
Sách Nghị Phu nói :
- Đương nhiên là nằm trên người huynh đệ!
Vô Trụ thiền sư nói :
- Thiện tai, thiện tai, Sách thí chủ có thuốc giải mang theo trong người thì tốt.
Sách Nghị Phu cười nói :
- Ý đại sư muốn huynh đệ trao thuốc giải ra ư?
Vô Trụ thiền sư chắp tay nói :
- A di đà Phật, bần tăng đúng là có ý đó.
Sách Nghị Phu lắc đầu nói :
- Huynh đệ xuất hiện quyết không phải là để giao thuốc giải ra.
Trúc Thu Lan chống tay hất hàm hỏi :
- Vậy ngươi đến đây làm gì?

Sách Nghị Phu nhe răng cười hềnh hệch nói :
- Huynh đệ xuất hiện để mời chư vị nhanh chân rời khỏi nơi đây.
Tống Văn Tuấn đảo ánh mắt sắc lạnh nói :
- Họ Sách kia, ngươi nghe câu giết gà lấy trứng chưa?
- Hả, ý Thiếu trang chủ nói là muốn giết huynh đệ ta để lấy thuốc giải sao? Thật bất tất phải như vậy?
Tống Văn Tuấn nhíu chặt đôi mày lạnh giọng nói :
- Ngươi muốn thử ư?
Sách Nghị Phu nói :
- Huynh đệ có thể giao thuốc giải ra, thế nhưng chư vị phải lập tức rời khỏi đây ngay.
Tống Văn Tuấn hỏi :
- Chúng ta vì sao phải rời khỏi đây chứ?
- Đây là một điều kiện, chỉ cần chư vị xuống thuyền, huynh đệ lập tức trao thuốc giải.
Tống Văn Tuấn chưa kịp nói, Trúc Thu Lan đã lên tiếng :
- Ngươi tợ hồ như không hy vọng chúng ta lưu lại nơi đây?
Tống Văn Tuấn lạnh giọng nói :
- Nếu chúng ta không đi thì sao?
Sách Nghị Phu nhún vai nói :
- Thiếu trang chủ nói vậy chẳng phải là muốn làm khó huynh đệ sao?
Tống Văn Tuấn vặn hỏi :
- Vì sao lại làm khó ngươi chứ?

Chương 26
Quần đấu bên miếu hoang

Nghe Tống Văn Tuấn hỏi thế, Sách Nghị Phu cười nói :
- Khi các vị xuống thuyền, nếu các vị giờ không chịu rời khỏi đây, thử hỏi huynh đệ ta phải xử trí bọn họ thế nào đây?
Vô Trụ thiền sư ngạc nhiên hỏi :
- Bọn họ là ai?
Sách Nghị Phu đáp :
- Đại sư muốn gặp bọn họ ư?
Nói rồi quay người lại vỗ tay ba cái, hô lớn :
- Người đâu, đem họ đến đây.

Tống Văn Tuấn không biết những người này là ai, trong lòng cảm thấy ly kỳ.
Trúc Thu Lan nhỏ giọng la :
- Nguy rồi!
Nhạc Tiểu Tuấn quay đầu hỏi :
- Lan muội biết những người này ư?
Lần đầu tiên Trúc Thu Lan nghe chàng ngay trước mặt mọi người gọi mình hai tiếng "Lan muội", khiến nàng cảm thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng chưa đáp lời.
Vừa lúc này chỉ thấy ở cửa xuất hiện bảy tám người, chính xác hơn là bốn người chị bốn người đẩy thúc tù phía sau mà đi, một người kèm chặt một người.
Bọn Tống Văn Tuấn vừa nhìn thấy bốn người này thì không khỏi ngạc nhiên "A" lên một tiếng.
Thì ra bốn người này chính là : Du Long kiếm khách Sử Truyền Đỉnh của Võ Đương, Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng của Chung Nam, Cam Huyền Thông Bát Quái môn và Thần Điêu Đầu Hói Mạnh Đạt Nhân của Lục Hợp môn. Bọn họ cả bốn người đều bị trói thúc, mắt bịt kín bằng vải đen, không tự chủ được chị đẩy tới trước. Bốn gã đi sau đều vận đồ đen, bịt kín mặt hoàn toàn giống với năm gã lúc nảy.
Với bốn tay cao thủ như bọn Du Long kiếm khách thực khó nghĩ bị bọn người này bắt giữ khống chế dễ dàng đến thế!
Vô Trụ thiền sư trấn tĩnh nói :
- Sách thí chủ định làm gì họ?
Sách Nghị Phu nhún vai cười đáp :
- Đại sư cũng thấy đấy, bốn vị này trên người hoàn toàn không có chút thương tích, chỉ là...
Lão ngưng lại, cười lớn rồi chuyển câu, nói tiếp :
- Chỉ cần chư vị chấp nhận rời khỏi đây, huynh đệ sẽ tống tiễn bọn họ xuống thuyền, đồng thời sẽ trao thuốc giải.
Chỉ nghe câu này ai cũng biết chuyện gì xảy ra với bốn người kia.
Vô Trụ thiền sư nói :
- Sách thí chủ đã đánh độc trên người họ?
Sách Nghị Phu chưa kịp đáp thì Trúc Thu Lan đã cướp lời :
- Đại sư, hắn không phải dụng độc dược mà chỉ là mê dược.
Đúng lúc ấy, đột nhiên thấy Hoắc Vạn Thanh nãy giờ ngồi tựa vách đá, mở trừng mắt ra vùng dậy thét lớn :
- Con lừa trọc Quảng Minh, lão phu sẽ bửa ngươi ra!
Trong tiếng thét, cả người như cánh đại bàng vồ mồi, bổ nhào tới người Quảng Minh, thân hình còn lơ lững trên không đã vận kình lực

hất liền hai chưởng. Chưởng phong như bảo cuồng lăng áp đến.
Quảng Minh không thể ngờ Hoắc Vạn Thanh thân trúng độc, lại đột nhiên phát tác nhảy tới tấn công mình. Khi ấy tình thế bất ngờ, song chưởng đối phương lại hùng mạnh, lão không dám khinh suất, vội tung người nhảy né sang trái mấy bộ, đồng thời tay phát ra một chưởng kháng đối. Một thế nhảy né tránh đột ngột, một chưởng ra chiêu hóa giải, vừa nhanh vừa mạnh, đủ thấy con người này võ công cũng chẳng phải tầm thường.
Hoắc Vạn Thanh bổ người vào khoảng không, trụ người lại cười vang nói :
- Quảng Minh, ngươi tiếp lão phu thêm một chưởng nữa!
Nói thì một chưởng, nhưng song thủ múa lên phát liền tám chưởng. Lão ta ngoại hiệu Kim Giáp Thần, lấy sức mạnh kinh người mà thành ngoại hiệu, lúc này tám chưởng phát liền một hơi, thế như Thái Sơn Áp Đỉnh, mãnh liệt khôn tả.
Quảng Minh chẳng chút gì hoảng sợ, cười ha hả nói :
- Hoắc tổng quản chỉ giáo, bần tăng xin hầu tiếp.
Chỉ thấy tăng bào phất lên phần phật, tay thủ tay công, nháy mắt hóa giải cả một lúc tám chưởng của Hoắc Vạn Thanh.
Rồi tiếp liền thuận cơ phản thủ hoàn công, thân pháp lão ta kỳ ảo, bóng tăng bào lúc này lờn vờn trong màn đêm tợ hồ biến thành bốn năm.
Quảng Minh quần lấy Hoắc Vạn Thanh mà đánh.
Hoắc Vạn Thanh tuy không khỏi hoa mắt trước thân pháp của đối phương, nhưng lão ta là tay lão luyện giang hồ, võ công thâm hậu, nên nháy mắt đã có thể đối đầu với Quảng Minh ngang ngửa.
Trong chốc lát, bọn họ đã đấu với nhau đến ba mươi chiêu.
Bọn Tống Văn Tuấn, Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan nhìn không khỏi biến sắc, bọn họ thật sự kinh ngạc trước thân pháp của Quảng Minh, đến như lão ra quyền thế nào bọn họ cũng không kịp nhận ra được.
Lại nói Hoắc Vạn Thanh càng đấu càng giật mình, thân pháp, quyền thuật của Quảng Minh khiến lão bỗng nhớ tới một nhân vật.
Càng đấu càng thấy đáng ngờ, nhưng lúc này tốc độ trận đấu đến chóng mặt, bóng tăng ào loang loáng, kiến Hoắc Vạn Thanh không chút nghỉ tay.
Trận đấu đến hồi say máu, bỗng nghe Hoắc Vạn Thanh cười vang tràng dài la lớn :
- A...Thì ra ngươi là Cửu Chỉ La Hán Chúc Tưởng Phù, năm xưa từng hoành hành vùng Xuyên Thiểm. Chẳng ngờ ngươi lại trốn

xuống Giang Nam đổi lốt thành con lừa trọc... Hắc hắc...
Quảng Minh không giận mà cười lớn :
- Ha ha ha... Hoắc tổng quản nhận ra lai lịch bần tăng, quả là cao minh, đã vậy thì nếm thử mùi Đoạt Mệnh cửu chiêu của bần tăng xem sao!
Nói rồi bỗng thò tay vào trong tăng bào rút ra một chiếc thiết bút.
Hoắc Vạn Thanh nói :
- Ngươi có bản lãnh gì thì cứ việc giở hết ra đi, Hoắc mỗ hôm nay tiếp ngươi đến cùng!
Hoắc Vạn Thanh tuy miệng nói cứng vậy, nhưng thật ra trong lòng không hề có chút khinh thị, sau khi đã biết lai lịch của đối phương. Nên biết Cửu Chỉ La Hán Chúc Tưởng Phù năm xưa từng là tay cường đạo, suốt một vùng Tứ Xuyên, Thiểm Tây, nghe nói lão ta vốn là Đường môn đệ tử, sau vì phạm quy nặng nề nên mới bị trục xuất khỏi môn phái, đồng thời hình phạt chặt đoạn một ngón tay. Sau đó đầu sư một vị dị nhân học được một pho Phân Thân quái thuật thân pháp, lại thêm ngọn thiết bút trong tay thành danh, từ đó hoành hành giang hồ, mục hạ vô nhân. Vì chỉ còn chín ngón tay nên mới có ngoại hiệu như vậy. Huyết án năm xưa lão ta gây ra ở một vùng Xuyên Thiểm nhiều vô số kể, nhưng sau đó không biết thế nào lại bỗng dưng mất tích. Giờ hoàn toàn bất ngờ khi gặp lại lão ta với lớp tăng bào, nghiễm nhiên là trụ trì ở Thái Hồ quân miếu vùng Giang Nam này.
Đoạt Mệnh cửu chiêu mà Quảng Minh vừa nói, mỗi chiêu trong chín chiêu bút pháp này đều là chiêu đoạt mệnh, tất không phải tầm thường.
Hoắc Vạn Thanh vận kình vào hai tay phòng hờ trước ngực, mắt nhìn chăm đối phương tĩnh lặng, ấy là lấy tịnh chế động.
Quảng Minh thét lớn một tiếng, tay phải cầm bút huơ lên, tay trái bỗng xòe ra.
Vừa rồi nhân vì lão ta hai tay nắm quyền nên không thấy rõ, lúc này tay xòe lớn mới nhìn rõ là thiếu mất ngón cái. Tay trái phát hư chiêu, tiếp liền ngọn bút phóng chiêu Họa Long Điểm Nhãn, nhằm vào huyệt Mi Tâm giữa mày của Hoắc Vạn Thanh.
Hoắc Vạn Thanh không hề chớp mắt, nhìn chăm vào đầu bút đối phương, khi thấy còn cách tầm tay, bỗng xà người sang trái né tránh, tay phải từ chưởng hóa trảo, thuận theo thế bút của đối phương chộp vào cổ tay. Nào ngờ chính đúng lúc nầy lão bỗng cảm thấy mấy luồng trảo phong chộp xuống bả vai mình, trong lòng chấn động, rõ ràng vừa rồi đã không kịp nhận ra tay trái còn lại của Quảng Minh

xuất thủ như thế nào.
Hoắc Vạn Thanh không kịp suy nghĩ. Tay trảo thâu lại hóa chưởng vận kình tiếp liền mấy luồng trảo phong đó. Không ngờ đúng lúc lão thâu trảo hóa chưởng thì mấy luồng trảo phong kia cũng theo đó biến mất, ngọn bút trong tay phải Quảng Minh từ trên biến chiêu phát ra hai điểm bút phong, chếch xuống điểm vào huyệt Kỳ Môn hai bên nách Hoắc Vạn Thanh.
Mọi người đứng ngoài xem thấy rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao tay trái của Hoắc Vạn Thanh thấy đã đắc thủ thì lại thâu chiêu hóa chưởng.
Bản thân Hoắc Vạn Thanh thì còn cảm thấy kỳ lạ hơn, nhưng lúc này nhận ra vừa rồi bị lởm bởi hư chiêu của đối phương, thì hai điểm bút phong đó đến bên người. Lão vội đề khí tung người nhảy thoái lùi theo bản năng tự vệ.
Quảng Minh không để lỡ cơ hội, như hình với bóng lướt người theo, tay bút lại vung lên, phát liền sáu bảy điểm bút phong chộp tới người đối phương.
Hoắc Vạn Thanh bị thất cơ, không còn cách chống trả, đành thoái lùi liền liên tiếp ba bước, thế nhưng để tự bảo vệ lão cũng phát liền hai chưởng đối kháng lại thế bút.
Quảng Minh không thoái lại tiến, tránh điểm bút phong, đột nhiên hợp nhất làm một, nhằm vào giữa chưởng tâm của Hoắc Vạn Thanh đâm tới.
Hoắc Vạn Thanh giật mình, vội vàng thâu chưởng, hóa thành một thế cầm nã chộp vào hông đối phương.
Nên biết người luyện nội công đạt đến trình độ chưởng phát ra thâu lại tự nhiên tự tại, tất cần phải luyện tập đến cảnh giới thượng thừa. Như vừa rồi một chưởng của Hoắc Vạn Thanh, nếu như không thâu lại tất bị đầu bút sắt đâm xuyên qua, nguy hại đến đâu ai cũng thừa biết. Thế nhưng nếu người luyện chưa đạt đến mức độ thượng thừa, đang phát mà thâu chưởng, nghịch kinh đảo mạch khiến cho tâm mạch bị nghịch chuyển, có thể chấn nội tạng mà tự gây thương tích.
Lúc này Quảng Minh thấy đối phương lại thâu chưởng hóa trảo, ngọn bút cũng không chịu buông, chuyển hướng điểm vào đại huyệt trên tay đối phương.
Ngọn thiết bút trên tay Quảng Minh chỉ bằng chín chiêu tuyệt học, nhưng biến hóa khôn lường, tợ hồ như lúc nào cũng nhằm điểm vào tất cả các chỗ yếu trên người đối phương. Bên ngoài cả song phương đều theo dõi trận đấu đến xuất thần.
Trúc Thu Lan bỗng nghe văng vẳng bên tai giọng người nói nhỏ :

- Trúc cô nương, trên người cô nương có mang theo loại gì tợ như hạt đậu không nhỉ?
Giọng nói rất nhỏ chỉ như tiếng con muỗi vo ve bên tai mà thôi.
Trúc Thu Lan không nghe ra được là giọng của ai, nàng chỉ quay đầu nhìn quanh. Chưa phát hiện ra người nào nói nhưng giọng người kia lại vang tiếp bên tai :
- Mẫu thân cô nương thường hay mang theo đến mười bảy mười tám loại ám khí tùy thân, cô nương hấp thụ tuyệt học độc môn của bà ấy, hẳn cũng không thể không mang theo các loại ám khí trong người. Hiện tại cô lấy ra bốn hạt đậu đừng để cho mọi người nhìn thấy, chờ đến khi nghe tôi bảo bắn vào ai thì bắn vào người ấy nhé.
Trúc Thu Lan giật mình thấy kỳ lạ, ngước mắt nhìn quanh nhưng cũng không thể phát hiện ra người nào. Nhưng có điều người này hiểu rất rõ về nàng, mà lại nấp trong bóng tối dùng truyền âm nhập mật để nói, nhất định không phải là đồng bọn với tặc nhân.
Giọng người kia lại văng vẳng bên tai :
- Í, í, Trúc cô nương chớ nhìn ngang nhìn dọc, lão quỷ Lang Sơn Nhất Bái mắt tinh lắm, đề phòng hắn phát hiện ta! Ái... Lão ca ta bảo cô nương lấy mấy hạt tiểu đậu ra, sao còn chưa lấy? Cô nên biết rằng lúc này mọi người đều đang tập trung theo dõi Kim Giáp Thần đấu với Cửu Chỉ La Hán, nếu qua một lúc nữa thì không còn cơ hội đâu nhá! Đến lúc đó muốn cứu người cũng ô hô ai tai! Rồi đời!
Giọng người này rất nhỏ, nhưng bên tai nàng nghe rất rõ ràng, khẩu khí lại có phần hoạt kê, bất giác nàng tủm tỉm cười rồi lấy tay lấy ra bốn hạt thiết bồ đề.
Người kia tợ hồ như nhìn thấy mọi cử chỉ của nàng, nói tiếp :
- Hảo, cô nương có biết tiểu tử họ Sử của Võ Đương không? Còn thêm hai lão đạo sĩ và một tên đầu hói đấy. Nếu biết thì tốt, giờ thì cứ y theo lời lão ca ta mà làm nhé.
Trúc Thu Lan đương nhiên là biết bọn Sử Truyền Đỉnh bốn người, người nầy thật ra là ai chứ? Hắn tự xưng là lão ca ca, sao ta chẳng nhớ ra ai nhỉ? Trên mặt nàng thoáng chút do dự, người kia cũng nhận ra điều này, tiếp :
- Hì hì... Trúc cô nương, cô nương thông minh tuyệt thế, làm sao lại nhất thời hồ đồ cho rằng ta sẽ bảo cô nương bắn vào bốn tiểu lão đang hôn trầm bởi dược vật kia chứ? Lão ca ca ta đã chẳng nói là muốn cứu người ư? Cứu người đương nhiên cần phải bắn bốn tên bịt mặt kia!
Trúc Thu Lan bấy giờ mới vỡ nhẽ, nhẹ gật đầu.
Giọng người kia lại vang lên :

- Hảo, bây giờ thì cô đã rõ, nhưng bốn tên này hiện đang đứng sau lưng bọn họ Sử, ta không thể nhắm chính diện họ được, cần phải bắn vào huyệt Linh Đài sau lưng.
Trúc Thu Lan ngớ người, bốn tên bịt mặt áp giải bọn Sử Truyền Đỉnh hiện đang đứng sau lưng bọn họ, mà mặt thì lại hướng về phía mình. Bắn ám khí vào chính diện chúng thì làm sao thi triển được, trừ phi biết thuật Hồi châu.
Nàng còn đang tần ngần thì người kia nói tiếp :
- Bọn chúng đứng thành hàng trước cửa, chỉ cần cô nương bắn ám khí cao lên vượt qua tường thành, rồi vòng trở lại trước cửa, chẳng phải như vậy điều trúng vào huyệt đạo trên lưng chúng sao?
- Quái! Phóng ám khí bay thành hình vòng cung, thật xưa nay chưa từng biết đến, như thuật phóng Liễu Diệp Phi Đao, còn có thể nói đến một loại phi đao Hồi Long, nhưng phóng ám khí hình hạt châu thì chưa từng nghe vậy?
Nếu người kia ở trước mặt nàng thì có lẽ nàng đã nhảy lên mà thét hỏi, nhưng lúc này chỉ đành im lặng nhíu mày.
Người kia như hiểu được ý nàng, nói tiếp ngay :
- Không tin cô nương cứ phóng thử xem, lão ca ca sẽ giúp cô nương một tay, nhưng nhớ là phải phóng cao lên nhé!
Trúc Thu Lan lòng bán tính bán nghi, nhưng thầm nghĩ :
- Cũng chẳng hại gì, ta cứ phóng thử xem hắn làm thế nào?
Nghĩ rồi vận lực búng mạnh bốn hạt bồ đề bay vọt qua đầu bọn bịt mặt kia.
Thiết bồ đề là loại ám khí hạt nhỏ xíu, nếu như ban ngày cũng phải tinh mắt lắm mới kịp nhận ra, lúc này ban đêm đương nhiên đối phương không thể nào nhìn thấy nổi rồi.
Chẳng biết làm thế nào, bốn hạt thiết bồ đề bay vọt qua tường rồi vòng trở lại điểm trúng vào huyệt Linh Đài trên lưng bốn tên áo đen.
Lúc này vì mãi theo dõi trận đấu đang gây go cho nên chung quy không ai để tâm chú ý, duy nhất chỉ có Trúc Thu Lan liếc mắt theo dõi. Chỉ nhận ra bốn tên kia người chỉ nhướn nhẹ lên một cái, ngực ưỡn bụng thóp rồi cứng đơ bất động.
Giọng người kia vang bên tai nàng :
- Tốt rồi, tốt rồi, toàn bộ đều trúng đích huyệt Linh Đài.
Trúc Thu Lan trong lòng còn nghi nghi hoặc hoặc, bốn hạt thiết bồ đề bắn cao vượt vào trong tường làm sao có thể bay trở ra điểm vào huyệt Linh Đài trên lưng bọn kia được? Thế nhưng, rõ ràng bốn tên kia thần thái có chút khác thường!
Lúc này bọn Hoắc Vạn Thanh và Quảng Minh đánh nhau có hơn

trăm chiêu, trận chiến đến chỗ quyết liệt nhất, tuy ai nấy đều cật lực, nhưng vẫn chưa nhận rõ tình thế thắng bại.
Đột nhiên từ trên mõm núi có người gọi lớn "ê, ê" hai tiếng rồi la lên :
- Các ngươi đánh nhau đủ chưa chứ? Làm ầm ĩ khiến lão nhân gia muốn ngủ một chút cũng không ngủ được!
Sách Nghị Phu là người đầu tiên kinh ngạc, ngước đầu lên hỏi :
- Ai? Sao không xuống đây!
Trúc Thu Lan trong lòng thầm hiểu chính là người vừa rồi nói bên tai mình, chỉ có điều chưa biết là ai?
Chỉ nghe người kia nói lớn :
- Xuống ư? Ngươi nói thật dễ nghe, đêm tối mịt, bên dưới chẳng nhìn thấy gì, bảo ta làm sao xuống đây chứ? Huống gì con đường hẹp như thế này...
Trúc Thu Lan "a" một tiếng quay đầu nói :
- Tống thiếu trang chủ, thì ra bên hông vách núi này còn có đường đi lên.
Người kia nói tiếp :
- Ai bảo không, trên đây còn có một hang động tối ngòm, ta chỉ nhân một lúc hiếu kỳ mà theo chân bọn họ bò lên tận đây. Có điều động tối quá, ta không dám...
Nói đến đó, bỗng nghe người này hét lên một tiếng :
- Ới!... Chỉ thấy một khối đen từ trên mỏm vách núi tầm mười trượng lăn tròn xuống, "ầm" một tiếng nằm ngay trên đất.
Tống Văn Tuấn, Nhạc Tiểu Tuấn hai người không ai bảo ai phóng chân chạy tới.
Sách Nghị Phu phất tay thét lớn :
- Các ngươi sao không mau cản chúng lại!
Đương nhiên lão phất tay ra lệnh cho bốn tên áo đen bịt mặt, nhưng bọn chúng vẫn đứng trơ ra, một chút nhúc nhích cũng không thấy.
Trúc Thu Lan lúc này mới tin bốn hạt bồ đề nàng bắn ra đã được người kia trợ lực điểm trúng huyệt Linh Đài bọn kia rồi.
Sách Nghị Phu ngược lại không chút hay biết, tức giận quát lớn :
- Các ngươi chết hết rồi sao, còn không nhanh cản chúng lại ư?
Nhưng cả bốn tên vẫn y nhiên không trả lời, cũng chẳng nhúc nhích.
Trúc Thu Lan trong lòng lại thấy kỳ, người kia trợ nàng một tay, nhất định phải có công lực thâm hậu, làm sao lại để ngã rơi từ trên xuống được? Thế nhưng lúc này rõ ràng là lão ta rớt xuống nằm thẳng cẳng, tám phần không chết thì cũng trọng thương chứ chẳng nghi!
Lại nói Sách Nghị Phu nhìn thấy bốn tên thuộc hạ không nghe theo lệnh chỉ huy, bất đắc dĩ phóng người định nhào vào bọn Tống, Nhạc

hai người.
Vô Trụ thiền sư phất thiền trượng khoát bộ cản đường quát lớn :
- Sách thí chủ, tốt nhất yên bất động!
Sách Nghị Phu chùng chân trừng mắt nộ :
- Sao? Đại sư định động thủ cùng huynh đệ ta chăng?
Tống, Nhạc hai người đã đến bên người kia.
Nhạc Tiểu Tuấn nhìn thấy người này nằm im bất động, chưa biết thương thế ra sao? Tuy không nhìn rõ mặt, thế nhưng vóc người trông rất quen. Nhất là chiếc vải bố dài lúc này đã giặt sạch đến trắng trơ bố ra, trong đầu chàng thoáng động, buộc miệng thốt lên :
- Ái... Là lão ca ca!
Tống Văn Tuấn ngạc nhiên hỏi :
- Nhạc huynh biết người này ư?
- Vị này chính là Kim Thiết Khẩu lão ca!
Tống Văn Tuấn xem xét rồi nói :
- Ông ta trúng ám toán của địch nhân, huynh xem đây là một ngọn Thất Thủ Tiễn Cầm trên Phụng Hoàng nhập huyệt động, tám phần...
Quả nhiên một ngọn phi tiễn nhỏ bằng chiếc đũa cắm vào Phụng Hoàng nhập động huyệt trên vai.
Nhạc Tiểu Tuấn hốt hoảng la lên :
- Làm sao bây giờ!!
Tống Văn Tuấn nói :
- Người chết không thể làm sống lại được, hiện tại đành tạm thời để ông ta nằm ở đây, đợi chúng ta truy tìm ra lũ tặc rồi quay trở lại mai táng còn chưa muộn.
Nhạc Tiểu Tuấn thở dài thương tiếc, nhưng bất đắc dĩ gật đầu nói :
- Có lẽ đành phải thế!
Nói rồi hai người một trước một sau phóng theo hướng bên trái vách núi mà lên.
Lại nói Trúc Thu Lan nhìn thấy bọn Nhạc, Tống hai người bỏ người kia nằm dưới đất mà phóng lên mỏm núi, nàng định nhảy tới xem sao, nhưng ngay khi ấy lại bỗng nghe giọng người kia nói :
- Trúc muội muội, chớ nên đến đây!
Trúc Thu Lan ngớ người khựng chân đứng lại, thầm nghĩ :
- Chẳng lẽ người rơi từ trên kia xuống không phải là hắn? Nhưng hắn là ai mà lại còn xưng ta là tiểu muội chứ? Ái, kỳ quái!
Lòng còn đang nghĩ, thì tai lại nghe nói tiếp :
- Hẳn tiểu muội thấy kỳ, nhưng trước mắt tạm thời gát qua mọi chuyện để làm việc chính. Bốn tên kia đã bị khống chế huyệt đạo, nhưng bốn vị tiểu lão bối vẫn chưa được cứu!

Trúc Thu Lan lại nghĩ :
- Hừ, ngươi muốn ta làm sao cứu họ chứ?
Người kia tợ hồ như đọc được tất cả mọi điều trong lòng nàng, nói tiếp ngay :
- Trúc tiểu muội là nhi nữ của Mại Hoa bà bà, đã từng lang bạc giang hồ lẽ nào trong người không mang theo Bách Lý Hương, cứ đến cho bọn họ ngửi một ít hương giải độc kia là ổn cả thôi.
Bách Lý Hương vốn là một loại mê hương, nằm trong loại độc tính, người này đã uyển chuyển không gọi nó là độc dược mà lại gọi là giải dược hương, thật là khôn khéo. Đương nhiên cũng phải có nguyên nhân của nó, nguyên là Mại Hoa bà bà từ mười năm nay đã không dùng đến loại mê dược hương này, vì nó đã làm thân sơ thất sở không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán trước đây, nên vốn không được người trong danh môn chính phái công nhận. Mấy năm lại đây Mại Hoa bà bà như đã cải tà qui chánh, cho nên loại mê hương dược này đã không dùng đến. Nhưng vì con gái còn trẻ, một mình hành tẩu giang hồ khó tránh khỏi gặp lúc nguy nan, nên Trúc Thu Lan vẫn mang theo trong người.
Hiện tại trước mắt, người này muốn dùng mê hương dược để giải độc đây mới gọi là lấy độc trị độc, nếu không phải là người am tường dược loại y thuật, thật khó có thể nhận ra điều ấy!
Trúc Thu Lan bị người này nói đến khựng cả người, mặt ửng hồng, vội gật đầu rồi cử bước đi.
Lại nói Vô Trụ thiền sư và Sách Nghị Phu đối mặt gườm nhau một hồi.
Sách Nghị Phu trên mặt biến sắc mấy lần, từ từ nói :
- Đại sư quyết không để huynh đệ ta đến xem người rơi từ trên mỏm núi xuống kia là ai sao?
Vô Trụ thiền sư chắp tay trước ngực nói :
- A di đà Phật, Sách thí chủ bất tất quan tâm, đã có Nhạc thiếu hiệp và Tống công tử đến xem rồi!
Sách Nghị Phu ngước mắt nhìn, chợt nhận ra bọn Nhạc, Tống hai người đã bỏ người kia nằm dưới đất, rồi phóng người chạy lên núi, bất giác trong lòng phát hoảng thét lớn :
- Vô Trụ thiền sư, Sách mỗ nhân nể ngươi là cao tăng Thiếu Lâm, cho nên mới nhẫn nhịn ngươi mấy phần, nếu ngươi nghĩ Sách mỗ sợ ngươi thì lầm to!
Vô Trụ thiền sư lãnh đạm nói :
- Bần tăng không cần thí chủ nhân nhịn, Sách thí chủ bắt cóc Minh chủ, lại còn giả mạo người, làm sao lại sợ một kẻ xuất gia tầm

thường như bần tăng!
Sách Nghị Phu cười gằn nói :
- Ngươi biết vậy thì tốt.
Nói rồi phát chưởng đánh tới. Một chưởng âm nhu vô thanh vô sắc, thế nhưng bên trong ẩn chứa một nội lực kinh hồn.
Vô Trụ thiền sư thân phận Đường chủ La Hán đường, đương nhiên kiến thức quảng bát, vừa nhìn thấy đối phương phất chưởng âm kình vô thanh vô sắc công tới thì giật mình thầm nghĩ :
- Nghiệt chướng, nghiệt chướng, ngươi thân tàng bất lộ, đến nay mới chịu xuất thủ ra tay, thì ra ngươi luyện thành Đại Lực Kim Cương chưởng!
Tâm niệm nghĩ thế, miệng niệm phật hiệu A di đà Phật, rồi sấn tới phất chưởng đối chiêu.
Nguyên là Đại Lực Kim Cương chưởng lúc phát ra vô thanh vô sắc, cũng không hề phát kình khí bức người, nội hàm ẩn bên trong chưởng tâm, cho đến khi chưởng lực kích trúng đối phương thì chân lực hàm ẩn trong chưởng tâm tùy thủ mà xuất, dù người luyện thành kim cương bất hoại e cũng không chịu nổi một chưởng này mà tan thân nát thịt.
Chỉ nghe “bình” một tiếng, hai chưởng chạm nhau phát tiếng nổ kinh thiên động địa. Cả Vô Trụ thiền sư lẫn Sách Nghị Phu tà áo bị dư phong thổi bay phần phật, chân không trụ nổi đều thoái lùi một bước dài.
Nên biết Vô Trụ thiền sư có đến năm mươi năm công lực tu luyện trên Thiêu Lâm tự, xưa nay thành danh bằng nội lực thâm hậu của mình, vậy mà lúc này một nhân vật tà ma ngoại đạo lại tiếp được một chưởng của đại sư thế tất quân bình, khiến đại sư không khỏi giật mình thầm nghĩ :
- Lang Sơn Nhất Bái, không ngờ lại có nội lực hùng hậu như thế!
Sách Nghị Phu thoái một bước dài mới trụ lại được, ngước nhìn Vô Trụ thiền sư trong lòng không khỏi chấn động thầm nghĩ :
- Lão hòa thượng này quả thật danh bất hư truyền!
Trên khuôn mặt xương xẩu của lão phớt hiện một ụ cười âm trầm, nửa câu cũng không lên tiếng, phát liền chưởng nữa nhảy tới tấn công. Một chưởng này thoạt nhìn như Bích Không chưởng, thế nhưng nhìn kỹ mới thấy có chỗ không giống!
Bích Không chưởng, người trong võ lâm luyện thành rất ít, mỗi khi chưởng xuất kình tụ khí kết, tạo nên một đạo kình phong dử dội, thế nhưng chưởng này của Sách Nghị Phu cũng kình kết thành khí ngưng, nhưng ngược lại vô thanh vô sắc, chẳng khác gì một luồng

nhu phong nhè nhẹ. Vô Trụ thiền sư kiến thức quảng bác, tuy có chút ngạc nhiên về chỗ khác thường này, nhưng là nhân vật thịnh danh giang hồ, khi nào lại chịu nhường bước.
Chỉ thấy đại sư thét lớn một tiếng, vận đủ nội lực vào hữu chưởng đánh ra đối kháng.
Hai chưởng tiếp cận nhanh, Vô Trụ thiền sư lúc này mới nhận ra có điều không ổn, vì cổ nhu kình của đối phương đột nhiên tăng lên gấp bội, tợ hồ như biến thành một trận cuồng phong trong nháy mắt ập tới. Trong chưởng lực, ngoài ra còn có một cổ kình khí nhu nhược khác, nhưng sắc nhỏ xoáy vào tâm mạch.
Vô Trụ thiền sư giật mình thầm kêu lên "Thôi Tâm chưởng". Miệng hớp nhanh một hơi, hữu thủ lập tức đề tụ chân khí. Tả thủ lại tiếp thêm một đạo kình lực khác đánh ra. Chính khi tả chưởng đánh ra thì hữu chưởng nhanh chóng thâu về, nhưng không để chưởng kình đối phương kịp áp tới. Chưởng sau tự nhiên mãnh liệt hơn chưởng trước. Rõ ràng tả chưởng đánh ra chỉ là thay thế hữu chưởng trong bước chuyển tiếp tăng cường kình lực mà thôi, nhưng vô cùng hữu hiệu, quả nhiên nhất thời đối kháng được Thôi Tâm chưởng của Sách Nghị Phu.
Sách Nghị Phu thoáng chấn động, không ngờ Vô Trụ thiền sư lại có thể giải được một chưởng này của mình, nhưng trong họng cười khục khục mấy tiếng lạnh lùng, tay trái tiếp liền một chưởng khác đánh ra, tiếp kình lực cho tay phải. Bọn họ trực tiếp đấu nội lực, vốn người nào công lực tinh thâm hơn thì thắng là lẽ tất yếu, thế nhưng ở đây có điểm khác.
Luận về nội lực thì Vô Trụ thiền sư quả có phần tinh thâm hơn Sách Nghị Phu, thế nhưng Thôi Tâm chưởng là một môn công phu kỳ tuyệt. Chưởng phong bên ngoài chỉ là phần hư phù mà thôi, chủ yếu chính là cổ kình lực âm nhu đẩy trực tiếp vào tâm mạch của đối phương bên trong mới là hiểm độc, lợi hại. Lúc trực tiếp nghênh đấu nội lực, bằng vào nội công thâm hậu chưa đủ, vì bên trong có ngầm chứa cổ kình lực thúc đẩy tâm mạch nghịch lư, nếu chống cự lâu mà không trụ nổi thì khí huyết nghịch hành tạo thành tự chấn thương nội tạng.
Vô Trụ thiền sư tuy nội lực có phần hơn một bực, thế nhưng lúc này phải liên tục thúc phát nội lực vào song chưởng để đối kháng lại với cổ kinh lực âm nhu này, đây chính là chỗ bất lợi. Dẫu nội công có cao cường hơn đối phương nhưng mỗi lần thúc đẩy nội lực đề kháng lại thì nội lực bị hao tổn không ít, thời gian càng lâu không nói cũng biết là sẽ bị rơi vào thế hạ phong. Điểm này Vô Trụ thiền sư đương

nhiên thầm hiểu rõ, do vậy mà nhân lúc Sách Nghị Phu hoán khí dốc toàn lực đẩy sang, chân lão ta lập tức di động thoái lùi. Thoái lùi có nghĩa là muốn bảo toàn thực lực chân khí của mình, đồng thời kéo xa cự ly với đối phương, điều này có lợi rất nhiều cho Vô Trụ thiền sư.
Sách Nghị Phu là con cáo già, tự nhiên cũng nhận ra thâm ý của đối phương, khi nào chịu để lỡ cơ hội, liền di bộ tấn tới theo từng bước lùi của Vô Trụ thiền sư.
Chẳng ngờ chân trái vừa di động một bước, chân phải nhấc theo sau thì vấp phải một hòn đá lớn khiến mũi chân đau nhói lên, cả người mất thăng bằng loạng choạng ngã tới trước.
Sách Nghị Phu nhất thân tuyệt học tiềm tàng bất lộ, nhưng lúc này phải chịu ra mặt đối đầu, tình thế xảy ra khiến người lão mất đà, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo linh động, khi người nhào tới trước thì song chưởng cũng theo đó bổ từ trên xuống đánh vào hạ bộ Vô Trụ thiền sư.
Lại nói di động trên mặt đất vấp đá là chuyện khả dĩ, thế nhưng lúc này cả người Sách Nghị Phu bổ nhào tới trên không, chẳng ngờ chính lúc phát chưởng đánh tới thì lưng bàn chân trái lại vấp thêm một hòn đá khác!!! Đã vậy hòn đá này xem ra lớn hơn kỳ vừa rồi rất nhiều, khiến lưng bàn chân đau nhói.
Lão không nhịn được la "ối" một tiếng, cả người đương nhiên mất thăng bằng đầu nhào xuống trước, chân chổng lên trời, tợ như một cú nhào lộn.
Sách Nghị Phu không phải là hạng tầm thường, cái vấp không thể khiến lão ngã dễ dàng, hoán khí cong người, bằng thế Lý Ngư Đảo Đỉnh văng ra ngoài tám trượng, chân đứng trụ tấn trên mặt đất. Lúc này định thần nhìn kỹ chỗ vừa rồi lão ta đi bộ, thì không hề nhìn thấy một viên đá nào có thể khiến chân lão vấp được, trong lòng lão tự nhiên sinh nghi.
Hai lần bị thiệt, lần đầu thì có thể nói là vì tự mình không cẩn thận vấp phải, nhưng lần thứ hai lơ lững trên không thì đá đâu mà vấp?
Đến ngay bản thân Vô Trụ thiền sư cũng bất ngờ, Sách Nghị Phu đẩy Thôi Tâm chưởng đánh tới đang chiếm ưu thế, tự nhiên vấp chân khiến khí lực bị biến mất.
Vô Trụ thiền sư đứng nhìn chăm vào đối phương chưa hiểu ra chuyện gì.
Đến lúc này Sách Nghị Phu còn kinh động trong lòng, đưa mắt nhìn quanh, rõ ràng trong tầm một trượng ngoại trừ bản thân lão ta và Vô Trụ thiền sư ra, không có người thứ ba, mà Vô Trụ thiền sư đang cật

lực đấu với lão ta thì đương nhiên không thể ngầm ra tay ám toán lão được!
Trong đầu nỗi nghi ngờ càng lớn, lão gằn giọng hằn học thét lớn :
- Kẻ nào ám toán huynh đệ...
Nhưng vừa thét được mấy tiếng bỗng trước mặt ập đến một cổ kình phong chứa đầy bụi đất sộc vào mồm miệng lão, khiến hầu họng cứng khô, ho sặc sụa không thét được hết câu.

Chương 27
Đoạt Mệnh Bà Tử

Lang Sơn Nhất Bái lần này thì nhận rõ người dụng lực thổi một luồng hàn khí sau lưng mình, trong lòng phát nộ, một tiếng không nói, ngầm vận đủ chân lực vào hữu chưởng, rồi trở tay phát chiêu Long Vỹ Huy Phong, đánh lùi về phía sau. Thân hình cũng theo đó xoay nhanh nửa vòng, nhưng một chưởng rơi vào khoảng không chẳng có một bóng người nào, điều này càng khiến lão ta sinh nghi.
Chính tại lúc này, bỗng nghe mấy tiếng quát lớn, rồi từ phía cửa sổ bốn bóng người dáng vẻ tức giận chạy nhào vào tới.
Bọn họ chính là Du Long kiếm khách Sử Truyền Đỉnh, Phi Hồng Dực Sĩ Lục Phi Hồng, Bát Quái môn Cam Huyền Thông và Lục Hợp môn Thần Điêu Đầu Hói Mạnh Đạt Nhân.
Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu đã nhận ra có chuyện không ổn, không chờ bọn họ nhào tới nơi, liền hú dài một tiếng vang lớn rồi nhún chân tung người phóng đi như một mũi tên.
Khi ấy bên tai lão mới nghe rõ có tiếng người nói giọng châm chích :
- Sách lão đại đi mạnh khỏe, phiền không tiễn được!
Lại nói lúc này trận đấu giữa Quảng Minh và Kim Giáp Thần Hoắc Vạn Thanh đã ngoài bốn trăm chiêu, cả hai đều trí tâm tận lực, xem ra cứ như hai kẻ say máu không để ý gì đến bên ngoài, cứ quần nhau mà đánh.
Mãi đến khi tiếng hú dài báo hiệu của Lang Sơn Nhất Bái, lão mới kịp nhìn ra tình hình, tay phải xuất thiết bút, tay trái vung ra với bốn ngón còn lại như bốn móc câu, hai chiêu cùng một lần đẩy bật người Kim Giáp Thần về sau. Đoạn một tiếng cũng không nói, tung người lên không trung vượt qua tường thành biến mất ra ngoài.

Kim Giáp thần Hoắc Vạn Thanh tức giận thét lớn :
- Con lừa kia, chạy đi đâu!
Nói rồi định phóng người truy theo, nhưng Trúc Thu Lan đã vội lên tiếng cản :
- Hoắc tổng quản, xin dừng chân!
Hoắc Vạn Thanh khụng chân đứng lại, quay đầu nhìn nhiều hỏi :
- Trúc cô nương có gì cao kiến?
- Trên vách núi có hang động, Tống thiếu trang chủ và Nhạc đại ca đã lên đó, chúng ta cần phải lên theo tiếp ứng mới phải, con lừa trọc kia đã bỏ chạy không cần phải truy theo làm gì nữa.
Lúc này bọn Du Long kiếm khách bốn người chạy đến bên Vô Trụ thiền sư thì cả Lang Sơn Nhất Bái và Quảng Minh đã không biết chạy đi đâu rồi.
Vô Trụ thiền sư ánh mắt vui mừng, tiến lên một bước, tay cầm thiền trượng, tay chắp trước ngực, nói :
- A di đà Phật, bốn vị cuối cùng cũng đã tỉnh lại!
Thần Điêu Đầu Hói lên tiếng :
- Đều nhờ tay cứu trợ của Trúc cô nương. Ái... Chúng ta là mấy tay lão luyện giang hồ, thế mà không ngờ hôm nay nhận một bài học này, đúng là già mà bất cẩn cũng vẫn thua con nít!
Vô Trụ thiền sư hỏi :
- Bốn vị đạo huynh, tình hình thế nào mà lại bị bọn chúng khống chế?
Cam Huyền Thông lên tiếng đáp :
- Lúc đại sư xuất hiện, không phải là bốn chúng tôi phân ra ẩn vào trong các góc tối sao? Nơi bần đạo nấp là một nóc mái nhà đầu Đông, bỗng nhiên khi ấy nghe từ phía sau có tiếng áo lướt gió rất nhẹ. Vừa nghe tiếng gió đã biết người này khinh công rất cao, đến khi bần đạo quay người lại thì chẳng thấy bóng người đâu cả, ngược lại trong mũi ngửi thấy một hương thơm thoang thoảng, thần trí lập tức không còn hay biết gì nữa.
Sử Truyền Đỉnh cũng tiếp lời kể :
- Tại hạ tình hình cũng như vậy, bọn tặc này xem ra không từ bất cứ thủ đoạn nào, chúng dụng loại mê hương mà chỉ có giang hồ bại số mới dùng.
Trúc Thu Lan nghe thế thì giật mình thầm nghĩ :
- Ta đã từng nghe nói qua, trên giang hồ loại mê hương này vừa ngửi thấy mà đã hôn mê thì chỉ có Bách Lý Hương của mẹ ta. Còn những loại mê hương khác, thì chí ít cũng phải mất một thời gian ngắn mới có thể khiến đối phương hôn mê thần trí, huống gì những người này đều là những nhân vật võ lâm cao thủ. Ái, chẳng lẻ bọn

chúng dụng đúng là Bách Lý Hương?
Nghĩ đến đó, bất giác chợt nhớ lại vừa rồi có người rơi từ trên mỏm núi xuống không biết chết sống thế nào, nhân vì vừa rồi khi Nhạc Tiểu Tuấn và Tống Văn Tuấn chạy đến xem thương thế người kia thì nàng vì đứng xa nên không trông thấy rõ.

Không nhìn thì thôi, nhìn thì giật mình kinh hãi, rõ ràng là người kia vừa rồi nằm ngay dưới chân vách núi, vậy mà giờ đã không còn thấy đâu nữa.
Trong lòng thấy kỳ, nàng quay lại kêu lên :
- Đại sư, người vừa rồi rơi từ mỏm núi xuống đâu rồi?
Vô Trụ thiền sư chậm rãi đáp :
- Người kia e không cứu nổi, còn nằm ở đó mà...
Vừa nói lão vừa quay người lại nhìn, nhưng chân vách núi trống không, nào thấy bóng người kia đâu.
Điều nấy khiến lão liên tưởng đến những sự kiện quái lạ vừa xảy ra tới Lang Sơn Nhất Bái như vấp chân bổ nhào và cả miệng đầy cát.
Đến cuối cùng Lang Sơn Nhất Bái xuất một chiêu Long Vũ Huy Phong, chỉ uổng công. Tự nhiên Vô Trụ thiền sư hiểu ra vấn đề, tay chắp trước ngực tuyên niệm Phật hiệu nói :
- A di đà Phật, người này nhất định là một cao nhân du hí phong trần, vừa rồi lúc bần tăng đấu nhau với Lang Sơn Nhất Bái đã ngầm ra tay tương trợ.
Nói rồi thiền sư đem mọi chuyện sơ lược kể cho tất cả cùng nghe.
Mọi người ban đầu nghe kể thấy Lang Sơn Nhất Bái không ngờ lại là một cao thủ như vậy thì giật mình chấn động, đến sau nghe hắn hai lần vấp ngã, miệng lại bị nhét đầy cát bụi thì càng thấy chuyện ly kỳ hơn.
Trúc Thu Lan chợt hiểu ra bèn nói :
- Thế thì đúng rồi, cứ theo như đại sư nói thì người này nhất định cũng chính là người vừa rồi ngầm nói chuyện với tôi.
Đoạn nàng cũng đem chuyện kể ra, có người ngầm dùng truyền âm nhập mật chỉ thị cho nàng dùng ám khí để khống chế bốn tên áo đen, cứu bọn Du Long kiếm khách.
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Có điều không biết vị cao nhân này là ai?
Vô Trụ thiền sư nói :
- Bần tăng vừa rồi nghe ra chừng như Nhạc Tiểu Tuấn quen biết người kia.
Trúc Thu Lan nhíu mày kêu kên :

- Nhạc đại ca biết người kia ư? Là ai nhỉ?
Nhắc đến Nhạc Tiểu Tuấn nàng lại nhớ ra rồi à lên một tiếng, vội nói :
- Nhạc đại ca cùng Tống thiếu hiệp đã tìm lên đỉnh núi từ lâu, Hoắc tổng quản, chúng ta nhanh đi thôi.
Vô Trụ thiền sư nói :
- Không sai, nhị vị tiểu thí chủ đã đi từ lâu, chúng ta cần nhanh lên tiếp ứng cho họ mới phải.
Hoắc Vạn Thanh cũng nóng lòng khi nghe nhắc đến Tống thiếu trang chủ, bèn phất tay nói lớn :
- Tại hạ xin tiên phong dẫn đường.
Nói rồi lão quay người vòng theo vách núi bên phải mà lên, mọi người lục tục theo sau, Trúc Thu Lan là người đi sau cùng.
Ra khỏi cánh cửa gỗ, nhìn lên đây mọi người không ai có thể nhận ra là bên trái này có một con đường mòn khúc khuỷu có thể lên đến đỉnh núi, gọi là con đường thật ra chỉ là những nấc thang được khoét lỏm nông vào vách đá tương đối dựng đứng lên cao, nếu chỉ đứng xa nhìn vào thì không thể nào nhận ra được vì những đường gân đá xanh một màu không có gì khác lạ cả.
Bây giờ đoàn người lúc tục theo chân nhau bò lên mỏm núi, khi lên cao chừng hai mươi trượng thì đến một vách núi rộng lớn hơn, ở đây có một mỏm đá nhô hẳn ra ngoài miệng hang đen ngòm thấy rõ trước mặt.

Tống Văn Tuấn và Nhạc Tiểu Tuấn hai người đứng cầm trường kiếm, dán chặt người bên vách miệng hang tợ hồ như đang chờ đợi một điều gì.
Hoắc Vạn Thanh là người lên đầu tiên, vừa nhìn thấy họ thì kêu lên :
- Công tử...
Nhưng chưa nói hết câu thì Tống Văn Tuấn quay đầu thất thanh la lớn :
- Hoắc tổng quản cẩn thận...
Trường kiếm theo đó vung lên “soạt, soạt” hai tiếng, hai ngọn thủ tiển bị chém rơi xuống nền đá, thế nhưng còn tiếp một mũi thứ ba vẫn thoát khỏi đường kiếm của chàng bay vào người Hoắc Vạn Thanh.
Hoắc Vạn Thanh là nhân vật lão luyện giang hồ, khi vừa đặt chân lên đấy, thấy bọn họ hai người đứng nép hai bên cửa thạch động mà không xông vào thì thầm hiểu trong động tất có địch nhân, bởi vậy vừa thấy vệt sáng trắng từ trong miệng hang bay vù tới, lão vung hữu

thủ dụng song chỉ kẹp lấy ám khí đó ngay.
Ám khí tuy đã bị hai ngón tay của lão kẹp cứng, nhưng dư lực vẫn còn mạnh khiến hai tay lão chấn động không ít, giờ thì Hoắc Vạn Thanh đã nhìn thấy rõ ám khí chỉ là một chiếc đũa, trong lòng lão thầm chấn động.
- Người này chỉ phóng một chiếc đũa mà kình lực mạnh đến thế này, đủ thấy nội lực của hắn quyết không kém gì ta.
Nghĩ thế nhưng miệng vẫn phát ra tràng cười hào hùng nói lớn :
- Loài chuột bọ nào, sao cứ nấp mãi trong hang dùng ám khí mà hại người, ta trả lại cho ngươi đây!
Nói dứt lời, thuận tay lão phóng chiếc đũa bay vèo trở lại miệng hang, chỉ nghe "kong" một tiếng kèm theo nhiều ánh lửa tóe lên trong màn đêm.
Hoắc Vạn Thanh trong lòng thầm nghĩ :
- Chiếc đũa vừa bay vào miệng hang đã chạm vách đá chặn ngăn, đủ thấy trong động có chỗ rẽ ngang chứ chẳng không. Địa thế như vậy thì lợi cho việc phòng thủ mà bất lợi cho việc tấn công, làm thế nào để xông vào trong hang bây giờ?
Lão ta quả không thẹn là người già dặn kinh nghiệm giang hồ, chỉ bằng vào một chiêu trả miếng đối phương, mà ít nhiều nhận được tình hình trong thạch động.
Lúc này bọn Vô Trụ thiền sư cũng đã kéo nhau lên đến nơi.
Tống Văn Tuấn nghênh đầu chạy đến ôm quyền thi lễ giọng cảm kích nói :
- Thửa mong chư vị tiền bối kéo đến chi viện, tại hạ cảm kích vô cùng.
Vô Trụ thiền sư vội chắp tay trước ngực nói :
- Thiếu trang chủ chớ nên khách khí, đây chỉ là kế hoạch định sẵn của Hoắc tổng quản mà thôi. Bọn bần tăng thật ra chưa rời khỏi Mã Tích sơn, chỉ vòng trên mặt hồ một lúc, đến khi đoàn người của Thiếu trang chủ lên bờ thì bọn bần tăng cũng lên bờ theo.
Thì ra bọn Vô Trụ thiền sư năm người nói là rời Thiên Hoa sơn trang trở về môn phái, chỉ là một kế để tránh tai mắt của đối phương mà thôi, kỳ thực bọn họ hành động đều có sự sắp đặt sẵn của Hoắc Vạn Thanh rồi.
Thần Điêu Đầu Hói hỏi :
- Thiếu trang chủ có biết bên trong động là kẻ nào không?
Tống Văn Tuấn mặt đỏ ửng lên đáp :
- Nói ra thật hổ thẹn, tại hạ và Nhạc huynh lên đây phát hiện ra hang động này, nhưng bị người bên trong phòng thủ dụng thủ tiễn bắn ra,

khiến chúng tôi không sao vào được. Đến bây giờ cũng chưa thấy một tên tặc nhân nào bên trong xuất đầu lộ diện, nên căn bản không biết chúng là ai?
Hoắc Vạn Thanh trầm ngâm một lúc rồi nói :
- Xem ra chính là mụ đàn bà họ Thôi và con nha đầu Xuân Mai chứ chẳng ai!
Thần Điêu Đầu Hói ngạc nhiên hỏi :
- Người đàn bà họ Thôi là ai?
Hoắc Vạn Thanh bèn kể chuyện mình lập kế vạch mặt Thôi bà bà và Xuân Mai tiềm phục trong trang viện thế nào cho mọi người nghe.
Cam Huyền Thông xen vào nói :
- Nói thế thì có thể Minh chủ bị chúng bắt giữ trong này?
Hoắc Vạn Thanh gật đàu đồng tình :
- Lão hũ cũng nghi như vậy, bọn chúng bắt cóc lão Trang chủ quyết chưa thể đưa đi xa, cho nên lão hũ mới nhờ chư vị giúp sức truy tầm lão Trang chủ.
Lục Phi Hồng nói :
- Lang Sơn Nhất Bái và Cửu Chỉ La Hán đều đã bỏ chạy, chỉ còn lại mụ già và con nha đầu này cố thủ trong động thì có gì đáng nói, tại hạ không tin bọn chúng có thể nhịn đói được một tuần đâu!
Vô Trụ thiền sư nghe ý này liền nói :
- Sử đạo huynh nói có lý, thế nhưng địch ám ta minh, ta chưa đến gần một bước chúng đã nhìn thấy rõ, mà chúng ta thì không thấy được bọn chúng bên trong, đây là bất lợi đầu tiên. Động khẩu không lớn, bên trong có thể còn nhiều lối ngang dọc khác, binh khí khó xoay trở sử dụng, đây là bất lợi thứ hai, chỉ hai điểm bất lợi này thôi cũng đủ thấy muốn tấn công vào quyết không đơn giản tí nào!
Sử Truyền Đỉnh nói tiếp :
- Nói thế theo ý đại sư thì chúng ta xông vào bằng cách nào mới được?
Vô Trụ thiền sư cười đáp :
- Cho nên trước hết chúng ta cần phải khắc phục hai điểm bất lợi này.
Trong khi mọi người bàn luận thì Tống Văn Tuấn quay sang Hoắc Vạn Thanh hỏi :
- Hoắc tổng quản bị trúng độc nay đã hoàn toàn giải hết rồi sao?
Hoắc Vạn Thanh cười nói :
- Hội bẩm Thiếu trang chủ, may mà lão hũ có mang theo trong người Đường môn Bát đảo giải độc Vô ưu đan, nếu không thì dêm nay làm sao có thể giải độc nhanh chóng được thế này?

Bây giờ mọi người mới hiểu ra vì sao vừa rồi ở dưới chân vách núi, Hoắc Vạn Thanh trúng độc mà lại có thể tự giải cứu cho mình được.
Vô Trụ thiền sư nói :
- Bần đạo tuy không nghĩ ra kế gì hay, thế nhưng hiện tại muốn tiến vào một lần thử xem sao?
Sử Truyền Đỉnh cũng hăng hái nói ngay :
- Tại hạ nguyện theo chân đại sư.
Tống Văn Tuấn vội nói :
- Đã thế tại hạ cũng xin theo chân đại sư.
Nhạc Tiểu Tuấn nảy giờ đứng nghe, khi ấy tiến lên một bước, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Vô Trụ thiền sư đã nói :
- Đủ rồi, đủ rồi, lần này chỉ là dò thám thử mà thôi, bần tăng cũng không dám đoan chắc thành công, cho nên đi nhiều không lợi, chỉ cần ba chúng ta là đủ.
Hoắc Vạn Thanh thầm hiểu Vô Trụ thiền sư là cao thủ Thiếu Lâm, công lực thâm hậu trí tuệ hơn người, lão xuất đầu trận xông vào, cho dù không chắc thắng lợi nhưng chí ít thì cũng an toàn thoái lui.
Khi ấy bèn bước lên một bước chắp tay thi lễ nói :
- Để cứu lão Trang chủ, lão hũ có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ, khi nào lại để đại sư mạo hiểm thế này...
Vô Trụ thiền sư cười điềm nhiên nói :
- Hoắc tổng quản là người sắp đặt kế hoạch ứng phó toàn cục, huống gì chuyện cứu Minh chủ là trách nhiệm chung của toàn Bát đại môn phái chúng ta, bần tăng được xung phong trận đầu chính là điều vinh hạnh lớn cho bần tăng, Hoắc tổng quản không nên khách khí như vậy.
Hoắc Vạn Thanh vội thi lễ lần nữa, nói :
- Đại sư ngôn trọng, lão hũ thật không dám nhận.
Vô Trụ thiền sư tay chống thiền trượng quay đầu nói :
- Sử đạo huynh, Thiếu trang chủ, xin theo sau bần tăng. Khi vào đến động cần phải giữ cự ly an toàn, quyết không được sơ hốt xông loạn vào.
Lời này như một mệnh lệnh, Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn đồng thanh đáp :
- Tại hạ ghi nhớ!
Trúc Thu Lan bỗng tiến lên hai bước, lấy từ trong áo ra chiếc hỏa động đưa đến trước mặt Vô Trụ thiền sư nói :
- Đại sư xin mang theo nó, trong động rất tối, phải cần đến nó.
Vô Trụ thiền sư là người lịch lãm giang hồ, nhưng lão chưa từng thấy qua chiếc hỏa động tinh chế kỹ xảo, là vật mà kẻ dạ hành thường

mang theo bên người khi hành sự, kinh ngạc hỏi :
- Nữ thí chủ, đây là vật gì?
- Nó là cái thiên lý hỏa động, khi dùng chỉ cần ấn vào nút điều khiển bên hông thì nó sẽ phát ra ánh sáng, có thể chiếu tỏa trong vòng hai trượng.
Vô Trụ thiền sư chắp tay nói :
- Đa tạ nữ thí chủ!
Nói rồi đón lấy chiếc thiên lý hỏa động cất vào trong áo.
Hoắc Vạn Thanh nhớ ra chuyện gì, cũng lấy từ trong áo ra một chiếc kính cổ dúi vào tay Tống Văn Tuấn nói :
- Đây là chiếc Từ thiết hộ hung kính có thể phòng ngự ám khí, công tử mang theo trong người đề phong bất trắc.
Tống Văn Tuấn nghe giọng lão nói rất trịnh trọng, đành cầm lấy chiếc kính cất vào áo.
Vô Trụ thiền sư quay người hươi ngọn thiền trượng rồi dẫn đầu bước đi.
Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn hai người phân ra tả hữu, giữ cự ly chừng bảy tám bộ, thần trí tập trung đề phòng, bước theo chân sư.
Quái lạ, lần này bên trong động không chút động tĩnh, mặc cho bọn họ tiến vào.
Vô Trụ thiền sư khi đặt chân đến cửa động, đôi mắt sáng ngời quét nhanh hai bên, tai ngưng tụ thính giác nghe ngóng, lúc này chỉ một làn gió thoáng nhẹ cũng không qua nổi tai mắt của lão.
Đến lúc này thì Vô Trụ thiền sư đã có thể nhìn thấy toàn cảnh trong thạch động, bên trong không lớn lắm nhưng cũng phải được một trượng vuông, hai bên tả hữu có phần tối hơn, nhưng với người có công lực thâm hậu như thiền sư đương nhiên nhãn lực khác thường, chỉ nhìn qua cũng không có vẻ gì là có người đang mai ẩn.
Vô Trụ thiền sư trong lòng thầm kêu lên.
- Bọn chúng không ra tay kháng cự ngay tại cửa động, chẳng lẽ chúng định dụ ta vào sâu bên trong?
Nói thì lâu, nhưng thực chất cái ngừng chân của Vô Trụ thiền sư diễn ra trong nháy mắt, rồi từng bước thận trọng tiến vào. Cho nên người đứng bên ngoài nhìn không nhận ra điều gì khác thường đáng ngại.
Vào đến trong động thì bước chân của thiền sư đột nhiên nhanh lên, chỉ mấy cái nhảy thì cả người đã đỉnh lập ngay giữa thạch động.
Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn từ phía sau cũng nhanh nhẹn lách vào bên trong, phân ra hai cánh tả hữu án ngữ hai bên cửa hang, hợp với Vô Trụ thiền sư tạo thành thế chân vạc ỷ giốc cho nhau.

Đến lúc này thì bọn họ đã phát hiện ra động đạo quả nhiên rẽ về bên phải, chạy sâu vào trong.
Vô Trụ thiền sư ngưng thần tụ khí, lớn giọng nói :
- Vị thí chủ ẩn nấp trong động nghe đây, Lang Sơn Nhất Bái Sách Nghị Phu và Cửu Chỉ La Hán Quảng Minh đã bỏ chạy, chỉ còn lại các người cố thủ ở đây, thử hỏi các vị giữ được bao lâu? Bần tăng khuyên các vị thí chủ nên nhanh chóng ra đây, chỉ cần để lại Minh chủ mà các vị đã bắt cóc, bần tăng có thể đảm bảo cho các vị an toàn rời khỏi nơi đây ngay.
Động đạo bên phải tối ngòm ngòm, nhưng tuyệt nhiên không có chút động tỉnh.
Vô Trụ thiền sư chờ một lúc không thấy có người đáp lại bèn lớn tiếng nói tiếp :
- Các vị thí chủ đã không xuất hiện, cũng không đáp lời bần tăng, xem ra muốn đối đầu cùng với bần tăng. Nhưng nên biết rằng chư vị thí chủ ngoan cố đến cùng thì cũng chẳng ích gì!
Trong động chỉ có tiếng dội lại lời của Vô Trụ thiền sư, tuyệt không có tiếng người đáp lại.
Vô Trụ thiền sư từ từ đi bộ về phía động đạo bên phải.
Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn cũng liền di bộ bước theo, nhanh chóng chiếm lĩnh các vị trí trọng yếu bên cửa vào động đạo.
Đúng tại lúc này “vù” một tiếng, một cổ chưởng phong rất mạnh từ bên trong động đạo đẩy ra nhằm hướng vách động bên trái. Đây chính là hướng Sử Truyền Đỉnh đang di động tới, tai nghe tiếng chưởng phong, biết có biến động, không dám trực tiếp nghênh đón. Sử Truyền Đỉnh liền đề khí nhảy về sau mấy xích.
“Bình” một tiếng, chưởng phong đánh đội vào vách đá vang lớn một tiếng, chấn động mạnh khiến đất đá trên vách núi vụn bay xuống rơi lả tả.
Từ một chưởng này của đối phương, Sử Truyền Đỉnh đã nhận ra phương vị của đối phương thì khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội, miệng thét lớn :
- Tiện nhân hay thật, ngươi dám xuất thủ ngầm tập kích Sử mỗ.
Rồi không đợi đối phương kịp phát chưởng thứ hai, thân hình bổ tới kiếm trước người sau, nhằm đúng nơi vừa phát ra chưởng lực trong động đạo bên trái chém xả một đường.

Vô Trụ thiền sư không ngờ Sử Truyền Đỉnh xông lên phát chiêu cực kỳ nguy hiểm, vội la lên :

- Sử đạo huynh thận trọng!
Đúng khi cả người lẫn kiếm của Sử Truyền Đỉnh bổ vào động đạo, thì từ bên trong một giọng người trầm trầm quát lớn :
- Lui ra!
"Vù" một tiếng, lại một cổ chưởng phong phát ra nhằm đúng người Sử Truyền Đỉnh.
Vô Trụ thiền sư trong tiếng quát thì người cũng đã sấn đến, vì tai mắt tinh thông, nghe tiếng kình biết đã có chuyện không ổn, nên định trợ giúp cho Sử Truyền Đỉnh.
Quả đúng như phán đoán của Vô Trụ thiền sư, tiếng kình phong vừa rồi không phải là chưởng lực mà là một binh khí rất nặng.
Thân hình Sử Truyền Đỉnh đang lơ lững trên không, với thanh kiếm chỉ dài chừng ba xích, há có thể đương lại nổi thế công cực mạnh này?
Mọi chuyện phân tích ra thì dài, nhưng lúc ấy tợ hồ như xảy ra đồng thời một lúc trong cái nháy mắt mà thôi.
Vô Trụ thiền sư nhào tới, tay vung ngọn thiền trượng, miệng thét lớn :
- Sử đạo huynh lui nhanh!
Keng!
Kong!
Hai tiếng binh khí chạm nhau khô khan vang lên gần như cùng lúc, kèm theo những đóa hỏa quang lóe sáng.
Tiếng đầu là thanh trường kiếm trong tay Sử Truyền Đỉnh bị binh khí kia đánh bật ra, khiến hổ khẩu của lão tê dại, thanh kiếm tợ hồ như không nắm vững, cả người cũng bị chấn động mạnh thoái lui mấy bước dài.
Tiếng thứ hai chính là ngọn thiền trượng trong tay Vô Trụ thiền sư chống đỡ lại binh khí kia, đến bản thân thiền sư có sự chủ động chuẩn bị mà hai tay cũng bị chấn động manh, giật thót mình, cả kinh vội thoái lui hai bước.
Nhân vì Vô Trụ thiền sư đã kịp nhận ra binh khí của đối phương cũng là một thanh thiết trượng, đồng thời cũng nhận ra được nội lực đối phương vô cùng thâm hậu quyết không kém gì mình.
Trong hang khá rộng, nhưng động đạo thì hẹp, sử dụng thiền trượng tự nhiên rất vướng víu khó khăn, nên chuyện xông vào là điều không dễ tí nào.
Vừa lúc Vô Trụ thiền sư thoái lui thì sau lưng nghe huỵch một tiếng, chừng như có người nào ngã trên đất.
Nghe tiếng người ngã khiến Vô Trụ thiền sư ngớ người, vì rằng Sử

Truyền Đỉnh là nhân vật nhất nhì trong Bát đại môn phái, vừa rồi dùng trường kiếm tuy kháng cự không nổi với thế trượng cực mạnh của đối phương, nhưng cũng không đến nỗi phải ngã khuỵu trên đất. Nghĩ thế liền nhảy người lui về sau quay đầu hỏi :
- Sử đạo huynh bị làm sao rồi?
Chẳng ngờ, thân hình vừa quay đi, thì từ phía sau vù vù liền hai tiếng, rõ ràng có ám khí nhằm lưng lão bắn ra.
Vô Trụ thiền sư tức giận thét lớn :
- Thí chủ thủ đoạn thật tàn độc!
Tả thủ phất tay áo phất trửu lực về sau chống đỡ.
Lại nói, Tống Văn Tuấn vì nép người vào vách đá cánh phải, cùng hướng với động đạo, cho nên không tiện xuất thủ. Lúc này nhìn thấy Sử Truyền Đỉnh ngã lăn trên đất thì vội tung người chạy tới xem xét. Chỉ thấy Sử Truyền Đỉnh nằm ngửa trên đất không chút nhúc nhích, tợ hồ như bất tỉnh nhân sự bèn ngước đầu nói :
- Đại sư, Sử đại hiệp đã hôn mê rồi!
Vô Trụ thiền sư vừa phá xong hai ngọn ám khí, bèn nói nhanh :
- Thiếu trang chủ, nhanh bế Sử đạo huynh ra ngoài.
Tống Văn Tuấn không nói lời nào, liền thâu kiếm vào vỏ rồi hai tay bế người Sử Truyền Đỉnh lên chạy trở ra khỏi động.
Vô Trụ thiền sư cũng liền cầm thiền trượng yểm hộ phía sau, từ từ rút ra ngoài động.
Bọn Hoắc Vạn Thanh dứng bên ngoài ngưng mục chờ đợi, khi thấy Tống Văn Tuấn bế Sử Truyền Đỉnh chạy vọt ra thì vội vàng hỏi :
- Thiếu trang chủ, Sử đại hiệp ra sao...
Tống Văn Tuấn thở hổn hển nói ngay :
- Sử đại hiệp hôn mê bất tỉnh, có lẽ trúng ám khí của đối phương!
Vừa nói vừa cẩn thận đặt Sử Truyền Đỉnh nằm trên mặt đất.
Vô Trụ thiền sư cũng đã ra đến nơi, thắp giọng tuyên Phật hiệu nói :
- Ái tai! Ái tai! Sử đạo huynh vừa rồi trong động nóng vội xông vào, có lẽ đã trúng ám khí của địch nhân.
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Để tại hạ xem sao!
Nói rồi ngồi xuống chăm chú quan sát người Sử Truyền Đỉnh một hồi, bỗng nhiên hai tay mở ngực áo họ Sử ra, bước miệng kêu lên :
- Ám khí cực hiểm, suýt nữa thì đã trúng vào tâm tạng!
Vô Trụ thiền sư nói :
- Mạnh đạo huynh có nhận ra bọn chúng dùng loại ám khí gì không?
Thần Điêu Đầu Hói đưa tay chỉ vào một sợi châm nhỏ li ti trên ngực Sử Truyền Đỉnh nói :

- Ám khí cực nhỏ, phải đến bảy tám nơi bị trúng, tợ hồ như loại ám khí Mai Hoa châm!
Tống Văn Tuấn quan tâm hỏi :
- Mạnh tiền bối, Sử đại hiệp có thể cứu được chứ?
Thần Điêu Đầu Hói trầm ngâm chốc lát đáp :
- Thông thường những loại ám khí cực nhỏ thì ảnh hưởng không lớn, chỉ cần không trúng vào các ác huyệt thì không đến nỗi nguy hiểm lắm, thế nhưng để rút được nó ra thì là chuyện khó đây!
Tống Văn Tuấn nói :
- Làm thế nào để rút được những chiếc ám khí nhỏ này ra?
Thần Điêu Đầu Hói thoáng chút ngẫm nghĩ rồi nói :
- Ám khí cực nhỏ thường đặc chế từ thép luyện, dùng đá nam châm thì có thể hút nó ra được.
Tống Văn Tuấn mắt rạng lên quay đầu nhìn Hoặc Vạn Thanh hỏi :
- Hoắc tổng quản, chiếc Từ thiết hộ hung kính của ngươi có thể dùng được chứ?
Hoặc Vạn Thanh lắc đầu nói :
- Chiếc hộ hung kính này chỉ có thể đề phòng ám khí, dùng để hút ám khí từ trong người ra chỉ e không đủ lực...
Thần Điêu Đầu Hói nói ngay :
- Trước mặt chúng ta chưa tìm ra được đá nam châm, hay cứ dùng chiếc kính này thử xem!
Trúc Thu Lan bỗng chen vào nói :
- Đá nam châm, tôi có!
Vua nói nàng vừa lấy trong áo ra một viên đá từ lớn bằng nắm tay, thấy vậy Thần Điêu Đầu Hói cười nói :
- Lão hũ quên khuấy Trúc cô nương là truyền nhân của Mai Hoa bà bà, lệnh đường năm xưa thành danh giang hồ với ngón nghề dùng ám khí, trong người cô nương hẳn phải có nhiều thứ đồ chơi này. Hì hì...
Nói rồi đón lấy cục đá từ, lại gọi Cam Huyền Thông :
- Cam đạo huynh, lại đây, lại đây, quý môn phái sở trường Nội thái cực công hấp vật lực mà!
Cam Huyền Thông cười đáp :
- Hiện tại là lúc này mà Mạnh huynh còn đùa, ai lại không biết Lục Hợp môn chuyên cách không hấp vật, huống hồ bây giờ đã có viên đá từ của Trúc cô nương trong tay, sao còn làm khó huynh đệ chứ!
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Hảo, hảo, thế nhưng đạo huynh chớ đứng xa, nếu huynh đệ không hút ra được, thì đạo huynh phải ra tay nhé!

Miệng nói tay cầm chặc viên đá từ, vận chân khí vào đó rồi đặt viên đá lên những chỗ trúng thương trên ngực Sử Truyền Đỉnh.
Cứ như vậy qua chừng thời gian một tuần trà, lão bỗng thở hắt ra một hồi, rồi giơ mạnh viên đá từ lên.
Tiếp liền nghe Sử Truyền Đỉnh rên hừ một tiếng, đột nhiên mở bừng mắt ra.
Thần Điêu Đầu Hói mới đứng lên thở phào nhẹ nhỏm nói :
- Tốt rồi, Trúc cô nương, trong người cô nương nhất định còn mang theo biệt dược Chỉ Huyết Sinh Cơ của lệnh đường, làm phiền lấy ra cho Sử huynh một ít.
Trúc Thu Lan đáp một tiếng, rồi lấy từ trong người ra một bình sành nhỏ xíu rồi cùng Nhạc Tiểu Tuấn ngồi xuống dùng thuốc bôi lên các vết thương trên người Sử Truyền Đỉnh.
Thần Điêu Đầu Hói đưa mặt dưới viên đá từ lên tận mắt xem, chỉ thấy dính trên viên đá nam châm mười mấy ngọn kim nhỏ li ti, đầu kim đều dính ít máu đen, quay đầu nhìn Phi Hồng Dực Sĩ nói :
- Hiểm thật, Lục đạo huynh xem vật gì đây?
Phi Hồng Dực Sĩ nhìn thấy những chiếc kim không khỏi giật mình la lên :
- Ái, Thanh Thiết Đoạt Hồn châm!
- Không sai tí nào!
Thần Điêu Đầu Hói gật gù nói tiếp :
- Hoắc tổng quản có biết Thôi bà bà tiềm nhập trong quý trang là ai không?
Hoắc Vạn Thanh nghe hỏi thì giật thót mình nói :
- Lẽ nào lại là nhân vật danh chấn võ lâm năm xưa. Vu lão lão, ngoại hiệu Đoạt Mệnh Bà Tử ở vùng Thiểm Bắc?
Mấy tiếng này làm rung động toàn trường, Thần Điêu Đầu Hói gật đầu nói :
- Không phải bà ta thì còn ai vào đây?
Hoắc Vạn Thanh gật gù, trầm ngâm một lúc lại nói :
- Nha đầu Xuân Mai xem ra thân phận còn hơn cả Vu lão lão, không biết lai lịch của ả thế nào?
Vô Trụ thiền sư thấp giọng nói :
- Ái, từ Minh chủ cho đến Bát đại môn phái đều bị trúng kế của chúng, vậy mà lai lịch đối phương thế nào chúng ta cũng không một ai hay biết, xem ra uy danh Bát đại môn phái chúng ta sụp đổ trên giang hồ từ nay!
Cam Huyền Thông nghe mấy câu này thì hào khí sôi lên, phất tay nói :

- Đại sư, đi! Bần đạo không tin Vu lão lão lại có bản lĩnh kinh thiên động địa!
Tống Văn Tuấn trẻ tuổi khí thịnh, nói ngay :
- Tại hạ xin mở đường!
Nói liền vung kiếm lấy tinh thần sải chân đi về hướng cửa động ngay.
Vô Trụ thiền sư thấy Tống Văn Tuấn đi trước mở đường sợ xảy ra sơ xuất, vội gọi ngăn lại :
- Thiếu trang chủ chờ một lát!
Nói rồi quay đầu nhìn Hoắc Vạn Thanh tiếp :
- Hoắc tổng quản, Mạnh đạo huynh, Lục đạo huynh, chư vị giữ ở đây, chúng ta không nên để mất đường rút lui.
Trong lúc lão nói, thì Cam Huyền Thông đã theo chân Tống Văn Tuấn vào trong thạch động.
Vô Trụ thiền sư thấy vậy không dám chậm trễ, hươi ngọn thiền trượng phóng theo.

Chương 28
Bát Nhã thiền công

Tống Văn Tuấn cầm kiếm nhảy hẳn vào trong động, còn cách động đạo chừng bảy tám xích thì dừng lại lớn tiếng thét :
- Vu bà tử, ngươi gian ác đa đoan còn chưa chịu ra đây chịu chết với bổn công tử sao?
Thét rồi, liền men theo vách núi tiến đến gần động đạo hơn, cách chừng bảy tám xích chỉ là một cái nhảy dài có thể đến nơi.
Bên trong tự nhiên có tiếng lão bà già nữa cười khanh khách vọng ra :
- Thiếu trang chủ đó ư? Lão bà ta không muốn đả thương ngươi, nhanh ra đi!
Tống Văn Tuấn vừa rồi quát nói chỉ để khích đối phương, lúc này nghe tiếng quen thuộc đúng là Vu bà bà, tiếng nói vọng ra từ trong động đạo bên phải chưa có gì biến đổi phương hướng.
Trong lòng Tống Văn Tuấn vốn căm hận Vu bà bà thấu xương tủy, khi ấy vừa nghe tiếng không đợi dứt câu liền nhào người tới, hữu thủ hoa lên một đạo hàn quang sáng ngời.
Một kiếm đã chuẩn bị trước, ra chiêu lại cực nhanh mà đột ngột, khi

thấy đạo hàn quang phát ra thì đã đến gần chỗ Vu bà bà vừa lên tiếng.
"Keng" một tiếng, mũi kiếm chạm vào vách đá lóe lên muôn tia lửa, thì ra Vu bà bà vừa lên tiếng xong là thân hình đã di động đi nơi khác rồi.
Tống Văn Tuấn một kiếm không thành, giật thót mình định nhảy thoái lui phòng thủ, đúng lúc ấy nghe giọng Vu bà bà cười khanh khách :
- Lão bà ta vốn còn nể mặt Lão trang chủ đấy nhé, thôi nhanh ra ngoài đi!
Tiếp theo lời nói một cổ kình chưởng phong đánh bật ngược ra.
Tống Văn Tuấn một kiếm rơi vào khoảng không, muốn hóa chiêu hộ thân cũng không kịp, phản ứng cực nhanh vung tả chưởng ra chiêu Thu Phong Hoành Thuyền án ngữ trước ngực chống đỡ.
Hai chưởng tiếp nhau, Tống Văn Tuấn chỉ cảm thấy luồng chưởng phong của đối phương vô cùng nhu nhược tợ như tấm nệm bông, nhưng lực phản lại thì cực mạnh khiến cả người gã lảo đảo thoái về sau mấy bộ.
Cam Huyền Thông thấy vậy vội la lên :
- Thiếu trang chủ sao rồi?
Tống Văn Tuấn cũng kịp đáp :
- Vừa tiếp chưởng với mụ ta!
Trong khi nói thì cả người còn lảo đảo thêm mấy bước nữa, hơi thở dồn đập rồi "huỵch" một tiếng ngã người trên đất.
Vô Trụ thiền sư cầm thiền trượng chạy đến, thấy vậy thì cả kinh nói :
- Thiếu trang chủ trúng ám khí ư?
Tống Văn Tuấn chưa đáp được thì giọng Vu bà bà từ bên trong truyền ra :
- Lão hòa thượng, ngươi công lực thâm hậu, chỉ cần kịp thời dùng Bát Nhã thiền công đả thông Kỳ kinh bát mạch của hắn thì vô sự!
Cam Huyền Thông nghe thì giật mình thét lên :
- Ngươi dùng Âm thủ đả thương Tống thiếu trang chủ?
Vu bà bà cười lên khanh khách nói :
- Lão bà bà ta đã khuyên mà hắn không nghe, biết làm sao được!
Hoắc Vạn Thanh lúc này đứng ở cửa động, nghe nói Thiếu trang chủ của mình thụ thương thì hốt hoảng hỏi :
- Thiếu trang chủ trúng thương ở đâu?
Cam Huyền Thông đáp :
- Thiếu trang chủ trúng một chiêu Âm thủ của mụ già kia xem ra không nhẹ đâu, Hoắc tổng quản nhanh đưa Thiếu trang chủ ra ngoài.
- Âm thủ?

Hoắc Vạn Thanh nghe thì chấn động, vội nhảy vào động đưa mắt nhìn, chỉ thấy Tống Văn Tuấn nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, giọng run run vừa căm hận vừa hốt hoảng nói :
- Đã trúng Âm thủ, chỉ có mụ ta mới cứu được, làm sao bây giờ?
Trong động đạo giọng Vu bà bà lại vọng ra :
- Lão bà bà đã nói với hòa thượng, chỉ cần dùng Bát Nhã thiền công thì cứu được Thiếu trang chủ.
Bà ta dùng Âm thủ đả thương Tống Văn Tuấn, giờ lại nói rõ ra chỉ có Vô Trụ thiền sư dùng Bát Nhã thiền công đả thông Kỳ kinh bát mạch của Tống Văn Tuấn thì cứu được, rõ ràng bên trong tất có dụng ý.
Dụng ý ấy là gì? Thứ nhất kéo dài thời gian, thứ hai làm hao tổn tinh lực của Vô Trụ thiền sư!
Nên biết, trong cả đoàn người này thì phải nói Vô Trụ thiền sư là người có võ công tinh thông, nội lực thâm hậu nhất. Chỉ cần Vô Trụ thiền sư dùng Bát Nhã thiền công trị thương cho Tống Văn Tuấn, thì tự nhiên tiêu hao tinh lực không ít, lúc ấy lực lượng của bọn họ cũng bị giảm đi không phải nhỏ.
- A di đà Phật!
Vô Trụ thiền sư chấp tay niệm Phật hiệu nói :
- Hoắc tổng quản, chúng ta tạm thời lui ra ngoài, bần tăng cứu chửa cho Tống thiếu trang chủ là việc quan trọng!
Trong động đạo giọng Vu bà bà đắc ý nói :
- Kể ra cũng không phải là kế hay, nhưng các ngươi nhanh ra ngoài thì hơn!
Hoắc Vạn Thanh hễ nghe giọng Vu bà bà là tức giận, (Vu bà bà chính là Thôi bà bà xâm nhập làm bếp trong Thiên Hoa sơn trang), liền gằn giọng thét lớn :
- Lão bà tử, ngươi chớ vội đắc ý, Hoắc mỗ nhất định không tha cho ngươi đâu!
Nói thì nói, nhưng liền bế Tống Văn Tuấn lui ra ngoài động.
Vu bà bà cười ha hả nói :
- Lão bà chờ các ngươi ở đây!
Phi Hồng Dực Sĩ thấy tình thế trước mặt lắc đầu nói :
- Mụ già này thật giảo quyệt đa đoan, cố thủ trong động đạo lại liên tiếp đả thương hại người của chúng ta, xem ra khó có kế đối phó với mụ ta!
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Đương nhiên mụ ta chỉ chiếm địa thế thuận lợi, so về võ công thì chúng ta chẳng ai kém, huynh đệ nghĩ ra một kế khả thi là cứ cho mụ ta một mồi lửa, xem thử còn cố thủ không chui ra nữa không!

Cam Huyền Thông nói :
- Mạnh đạo huynh chớ quên rằng Minh chủ hiện cũng bị giữ trong động.
Lúc nầy Vô Trụ thiền sư đã ngồi bàn tọa vận công thi triển Bát Nhã thiền công trị thương cho Tống Văn Tuấn, lão đặt tay lên người gã nói :
- Bần tăng đả thông Kỳ kinh bát mạch cho Thiếu trang chủ, ít nhất cũng mất nửa canh giờ. Trong thời gian này tuyệt đối không để có người quấy nhiễu, không chừng bọn Vu bà bà nhân cơ hội này xông ra đột phá vòng vây, cho nên chư vị đạo huynh xin cẩn thận phòng bị cho!
Cam Huyền Thông nói :
- Đại sư cứ yên tâm, có chúng tôi bảo hộ, quyết không để sai sót gì đâu.
Phi Hồng Dực Sĩ nói :
- Cam đạo huynh, hay là chúng ta phân người canh giữ, tránh đến lúc lâm cơ trở tay không kịp.
Cam Huyền Thông nói :
- Trong số chúng ta có thể kinh nghiệm trận mạc thì Mạnh đạo huynh là nhiều hơn cả, hay là mời Mạnh đạo huynh đứng ra điều binh khiển tướng, chư vị thấy thế nào?
Phi Hồng Dực Sĩ gật đầu đồng tình ngay :
- Cam huynh nói chí phải, Mạnh đạo huynh, giờ chúng ta nên dàn trận phòng thủ thế nào, xin nghe theo lời đạo huynh.
Thần Điêu Đầu Hói xoa tay lên chiếc đầu vắng tóc của mình cười đáp :
- Đạo huynh điều khiển cũng được mà?
Cam Huyền Thông nói :
- Thời gian rất gấp, Mạnh đạo huynh xin chớ khách khí, bần đạo và chư vị đây đều nghe theo sự điều khiển của đạo huynh, không nên thoái thác nữa.
Thần Điêu Đầu Hói đưa mắt nhìn động khẩu rồi cười nói :
- Theo ý huynh đệ, thì Cam đạo huynh và Lục đạo huynh phân làm hai bên tả hữu trấn giữ cửa động không cho người trong động xông ra, ba vị Sử đại hiệp, Nhạc thiếu hiệp và Trúc cô nương bảo vệ Vô Trụ thiền sư và Thiếu trang chủ, Hoắc tổng quản giữ người Thiếu trang chủ, còn bần đạo sẽ giữ đường lên núi.
Phi Hồng Dực Sĩ vừa nghe xong, rút phắt thanh trường kiếm cười nói :
- Mạnh đạo huynh quả nhiên có tài quân sư, chúng ta cứ theo lệnh

hành sự.
Nói rồi cùng Cam Huyền Thông trở vào lại trong động, phân thủ hai bên động đạo, thần sắc rất uy vũ.
Sử Truyền Đỉnh vừa rồi trúng ám khí, nhưng đã được rút ra, sau một hồi vận khí điều tức thì thương thế lành lại hơn nữa, lúc này cùng Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan tạo thành thế chân vạc vây tròn quanh Vô Trụ thiền sư và Tống Văn Tuấn để bảo vệ.
Vô Trụ thiền sư thấy mọi người đã bày binh bố trận đâu vào đấy, khi ấy yên tâm bắt đầu vận chân lực thi triển Bát Nhã thiền công trị thương cho Tống Văn Tuấn.
Một tay đặt lên ngực, tay kia đặt trên huyệt Bách Hội của Tống Văn Tuấn, một luồng chân khí phát khởi từ Đan Điền từ từ đẩy sang người họ Tống.
Nên biết, đả thông thập nhị kinh mạch thì không khó, nhưng muốn đả thông Kỳ kinh bát mạch thì chẳng dễ tí nào, điều đầu tiên cần nhất là người đó phải có đến mấy mươi năm công lực hỏa hầu.
Nhất là đối với trúng Âm thủ, kinh lạc trong người bị âm khí xâm nhập gây trì trệ tắc nghẽn. Vốn chỉ có đích thân người sử dụng Âm thủ, dùng lại chính nó để hút hết âm khí ra khỏi người bị trúng thương, nếu không thì chỉ còn một phép khả thi là dùng Bát Nhã thiền công của Thiếu Lâm để đả thông Kỳ kinh bát mạch, mới cứu nỗi.
Vô Trụ thiền sư là người đứng nhất nhì trong Thiếu Lâm phái đương thời, võ học thặng thừa, nội công tinh thâm, mà đạo hạnh tu tập cũng đạt đến cảnh giới chí cao. Lúc nầy vận nội lực mấy mươi năm tu tập thi triển Bát Nhã thiền công tự nhiên pháp tướng trang nghiêm, khiến mọi người nhìn thấy không khỏi sinh lòng kính trọng nể phục.
Phút chốc, trên mỏm núi lặng ngắt như tờ, chỉ còn nghe tiếng dạ phong thổi qua vách đá u ú.
Không biết đã qua thời gian bao lâu, dưới núi chẳng thấy có người xông lên, mà bọn Vu bà bà nấp trong đồng đạo cũng không thấy động tịnh gì, thời gian cứ từng khắc từng khắc trôi qua trong khi mọi người vẫn căng thẳng phòng bị.
Bỗng nhiên nghe Vô Trụ thiền sư quát một tiếng, tay đặt trên huyệt Bách Hội của Tống Văn Tuấn thâu về.
Một tiếng Sư Tử Hống của thiền sư trong màn đêm tĩnh mịch của núi rừng vang lên tợ như tiếng sấm nghe đến lùng bùng màng nhĩ.
Tống Văn Tuấn vẫn được Hoắc Vạn Thanh ôm trong tay, thân hình giật nẩy một cái, rồi như người vừa tỉnh sau cơn mê, mở bừng mắt ra ngơ ngác hỏi :

- Í, tôi làm sao lại ngồi đây?
Nói rồi định trở người ngồi dậy, nhưng Hoắc Vạn Thanh cản lại :
- Thiếu trang chủ thấy trong người khỏe nhiều rồi chứ? Thương thế vừa lành, không nên động mạnh...
Tống Văn Tuấn quay đầu ngơ ngác hỏi :
- Hoắc tổng quản, ta làm thế nào?
Vô Trụ thiền sư thở ra một hơi, từ từ đứng lên tay chống thiền trượng cười đôn hậu nói :
- Thiếu trang chủ đã không còn đáng lo ngại nữa, vừa rồi nguy hiểm nhất chính là âm khí xâm nhập kinh lạc gây tổn thương lớn cho dương khí trong nội thể, bần tăng đã dùng Bát Nhã thiền công đẩy bức âm khí ra khỏi cơ thể, thương thế của Thiếu trang chủ đã hồi phục hoàn toàn.
Tống Văn Tuấn giờ mới nhớ ra mọi chuyện, đứng lên chắp tay thi lễ nói :
- Đa tạ đại sư cứu mạng, tại hạ giờ đã nhớ ra mọi chuyện, lúc ấy tại hạ cùng Vu bà bà đấu nhau một chưởng, chỉ cảm thấy chưởng lực của mụ ta âm nhu yếu nhược nhưng có một lực xuyên mạnh kinh khủng, mà chưởng lực của tại hạ không làm sao cản lại nổi. Tiếp rồi chỉ thấy người run lạnh lên, xương cốt rã rời, cuối cùng thì đầu óc hôn trầm không còn biết gì nữa.
Hoắc Vạn Thanh cũng đứng lên nói :
- Vu bà bà thi triển độc chưởng kia chính là Âm thủ, may mà có đại sư ở đây dùng nội gia công pháp Phật môn Bát Nhã thiền công mới đả thông được Kỳ kinh bát mạch cứu Thiếu trang chủ.
Tống Văn Tuấn lần nữa thi lễ Vô Trụ thiền sư :
- Thửa mong ân tứ cứu mạng của thiền sư, tại hạ cảm kích vô cùng.
Thần Điêu Đầu Hói chen vào nói :
- Thiếu trang chủ chớ nên nói lời khách khí như vậy, Vu bà tử nãy giờ đã lâu không thấy động tịnh gì, lão hũ cảm thấy đáng hoài nghi lắm, hay là chúng ta tìm cách vào trong xem sao?
Cam Huyền Thông vuốt chòm râu đen lưa thưa dưới cằm, trầm ngâm suy nghĩ đoạn nói :
- Mạnh đạo huynh nói không sai, Vu bà bà đã dùng Âm thủ đả thương Thiếu trang chủ, cớ gì lại tự nói ra cho đại sư dùng Bát Nhã thiền công giải cứu, rõ ràng là đã có ý tính kế hoãn binh kéo dài thời gian.
Sử Truyền Đỉnh nói :
- Thế nhưng mụ ta không có binh chi viện đến, dùng kế hoãn binh phỏng có ích gì?

Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Có thể do chúng ta kéo lên đây nhanh quá, tặc đảng bày binh bố trận không kịp, viện binh cũng không kịp tới chăng?
Tống Văn Tuấn nói :
- Nói vậy thì chúng ta nên nhanh chóng xông vào, tặc bà kia chỉ lợi dụng địa thế thuận lợi ngầm ở trong đánh chưởng ra, lần nầy tại hạ cho mụ ta nếm mùi lợi hại!

Nói xong là vung kiếm phát lên thành tiếng định xông lên trước ngay.
Sử Truyền Đỉnh nói :
- Thiếu trang chủ, tại hạ đi cùng Thiếu trang chủ đánh trận đầu, nhất định phải bắt sống mụ tặc bà này!
Vô Trụ thiền sư ngăn lại :
- Nhị vị xin dừng bước!
Tống Văn Tuấn, Sử Truyền Đỉnh dừng chân lại quay đầu hỏi :
- Đại sư có gì chỉ giáo?
Vô Trụ thiền sư nói :
- Vu bà bà gian giảo trí trá, chúng ta muốn xông vào thì cũng cần phải có kế hoạch chu đáo mới được. Theo ý bần tăng, trước khi chúng ta tấn công vào động nên đề cử một người chỉ huy, có vậy mới không bị hỗn loạn khi lâm sự...
Cam Huyền Thông ủng hộ nói ngay :
- Đại sư đức cao vọng trọng, tài trí hơn người, chính là vị lãnh đạo tốt nhất.
Vô Trụ thiền sư chấp tay nói :
- Bần tăng không dám, nhưng bần tăng xin cử một người chính là Mạnh thí chủ, kiến văn quảng bát, vừa rồi điều động phòng hờ cho bần tăng không chút sơ xuất, lần nầy tấn công hang động, do Mạnh thí chủ lãnh đạo là hay nhất!
Phi Hồng Dực Sĩ nói :
- Đại sư nói rất đúng, Vu bà bà giảo hoạt như con hồ ly, chúng ta cũng cần phải chọn một lão hồ ly để đối phó lại với mụ ta mới không bị đo ván! Ha ha...
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- À, con cò ma ngươi cho ta là lão hồ ly ư!
Phi Hồng Dực Sĩ càng cười lớn :
- Ha ha... Đại sư bảo ngươi là người kinh nghiệm phong phú, kiến

thức quảng bát, chẳng phải hồ ly thì là gì?
Vô Trụ thiền sư nói :
- A di đà Phật, Lục đại huynh dẫn lời bần tăng như vậy, thật tội này bần tăng xin gánh chịu!
Cam Huyền Thông thấy bọn họ nói đùa mãi, bèn chen vào cắt ngang :
- Thôi, thôi, chúng ta nên nói nghiêm túc, ý của đại sư thật cao kiến, chúng ta vừa rồi ba lần vào động không thành công, lần này cần có người chỉ huy mới được, Mạnh đạo huynh cũng không nên thoái thác, chúng ta nhất nhất nghe theo Mạnh đạo huynh.
Thần Điêu Đầu Hói lắc đầu cười nói :
- Thôi được, để lão hũ làm lão hồ ly một lần!
Nói rồi vỗ vào vai Vô Trụ thiền sư nói tiếp :
- Đại sư trao lại chiếc hỏa đồng của Trúc cô nương cho lão hũ, trước khi tiến công vào động, lão hũ muốn quan sát lại thực địa lần nữa.
Vô Trụ thiền sư liền lấy chiếc hỏa đồng trong áo ra trao cho lão.
Thần Điêu Đầu Hói cầm hỏa đồng trong tay, nhìn bọn Tống Văn Tuấn và Sử Truyền Đỉnh nói :
- Sử đạo huynh và Thiếu trang chủ lần nầy hộ tống cho lão hũ nhé!
Hoắc Vạn Thanh thấy Thiếu trang chủ của mình thương thế vừa hồi phục sợ không ổn bèn nói ngay :
- Mạnh đại hiệp, lão hũ cũng xin tháp tùng.
Thần Điêu Đầu Hói xua tay nói :
- Bổn tướng quân chỉ đi thực sát địa hình, không nên đông người, chư vị tạm chờ ở đây.
Nói rồi phất tay áo, cả người đã phóng tới hướng của hang động.
Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn lập tức phân hai bên theo phía sau.
Thần Điêu Đầu Hói dùng truyền âm nhập mật nói :
- Nhị vị chớ nên đi quá gần lão hũ, giữ khoảng cách bảy tám xích là được, chú ý đối phương lại phóng ám khí!
Truyền hết câu thì người cũng đã vào trong động, còn cách động đạo bên phải chừng tam xích vội dừng chân ở vị trí an toàn, tạch một tiếng khô khan, chiếc hỏa động bật cháy sáng tỏa soi toàn động.
Đây là việc trái thường nguy hiểm, vì đối phương ẩn bên trong càng nhận rõ mục tiêu tấn công, việc làm đại kỵ với những người hành động trong bóng tối. Thế nhưng, ánh lửa cháy sáng một lúc, trong động vẫn im phăng phắt, không một chút động tịnh nguy hiểm.
Thần Điêu Đầu Hói đằng hắng một tiếng rồi cao giọng nói :
- Lão hũ Mạnh Đạt Nhân của Lục Hợp môn, mời Vu bà bà ra nói

chuyện!
Trong động vẫn tịch lặng như tờ, chẳng có người đáp lại.
Nên biết, Thiên lý hỏa động là vật đặc chế của Mai Hoa bà bà dùng dể hành tẩu trên giang hồ, ánh sáng của nó rất mạnh, có thể phát chiếu rõ mọi vật xa hai trượng, Thần Điêu Đầu Hói đứng chỉ cách động đạo chừng bảy tám xích, đương nhiên ánh sáng soi thấu vào trong động đạo.
Lão ta lên tiếng tự báo ra tính danh, đương nhiên là muốn khiêu chiến theo đúng lễ giang hồ, đối phương không thể nào ra tay đánh lén.
Huống gì với khoảng cách khá xa này, thì dù đối phương có dùng ám khí tập kích, thì lực đến đó cũng giảm nhiều, đủ thời gian để đối phó.
Thực ra, lão khiếu chiến là để kéo dài thời gian, lúc này ánh mắt đưa nhau quan sát địa thế trong động, không bỏ sót một nơi nào.
Thế nhưng không nhìn thì thôi, đã nhìn thì khiến lão chau mày nhíu mặt. Nhân vì tình thế trong động rất lắc léo khúc khuỷu, động mở rộng rồi hẹp lại ở cửa động đạo bên phải, động đạo cao tầm một người vừa đi lọt qua, nhưng vào sâu bên trong chừng ba bộ thì đường động đạo bị chận ngang bởi bức tường đá, rõ ràng là động đạo rẽ sang trái. Cho nên tầm quan sát thăm dò bất quá cũng dừng lại ở bức tường đá chận ngang sâu trong động đạo được ba bước đó mà thôi, còn động đạo chạy sâu đến đâu, hình thế bên trong như thế nào thì chịu?
Thần Điêu Đầu Hói đứng lặng người một lúc, thấy không ai đáp lại cũng không có chút động tịnh nào thì trong lòng thầm sinh nghi :
- Chẳng lẽ trong động này còn có một lối thoát khác? Nếu đúng như vậy thì vừa rồi mụ ta dùng Âm chưởng đánh thụ thương Tống Văn Tuấn, rồi bảo Vô Trụ thiền sư dùng Bát Nhã thiền công cứu chữa, chính là kế hoãn binh, mục đích chỉ kéo dài thời gian yểm hộ cho Xuân Mai theo lối hậu thoát ra ngoài rồi. Ái, Minh chủ rõ ràng là đã bị chúng đưa đi nơi khác chứ chẳng nghi?
Nghĩ đến đó, lòng lão gấp lên, thét lớn :
- Vu bà bà, lão hũ muốn nói chuyện với ngươi, rõ chứ?
Miệng quát, nhưng chân liền lần bước tới gần động khẩu hơn.
Giờ chỉ cần tung người nhảy tới ngay chỗ rẽ, thì có thể nhìn thấy động đạo dẫn về bên trái chạy đến đâu. Thế nhưng đó không phải là chuyện đơn giản!
Quả nhiên không sai, chân chỉ còn cách động đạo chừng ba xích, Thần Điêu Đầu Hói đột nghe vù vù mấy tiếng, ba chiếc đũa sáng trắng bắn ra như phi tiễn.

Tiếp đó là tràng cười của Vu lão bà, nói :
- Mạnh lão đầu, ngươi chỉ cần tiến thêm một bước nữa, thì mạng ngươi không còn.
Thần Điêu Đầu Hói vừa nghe đúng giọng Vu bà bà thì khắp khởi vui mừng nghĩ nhanh :
- Mụ ta còn đây, như vậy rõ ràng động này không có lối thoát khác!?
Trong khi nghĩ, thì đã phất tay áo lên, một đạo kình lực cực mạnh đánh bật ba chiếc đũa bay ngược trở lại ghim vào vách đá.
Nhưng lão vẫn sinh nghi, đưa tay áo lên xem, dưới ánh hỏa động đã thấy rõ mấy chiếc kim châm nhỏ như cọng lông chân, lão thầm giật mình kêu lên :
- Hiểm thật! Đoạt mệnh châm của mụ ta thật hiểm, thủ đoạn ra tay cũng tinh xảo, tá lực mấy chiếc đủa kia để thi triển Đoạt Mệnh châm, đúng là mụ hồ ly chẳng sai. May mà ta đã sớm đề phòng chỉ dùng trửu công ứng phó, bằng không cũng lãnh vài chiếc Đoạt Mệnh châm này vào lòng bàn tay.
Lão cười gằn mấy tiếng nói lớn :
- Đoạt Mệnh châm của ngươi hiểm thật, chẳng ngờ muốn lúc mấy chiếc đũa kia để thi triển ám khí, may mà lão phu sớm nhận ra được thủ đoạn của ngươi.
Vu bà bà lạnh giọng nói :
- Mạnh lão đầu, đây chỉ là lời cảnh cáo của lão bà bà ta mà thôi, nếu ngươi còn không nghe mà tiến thêm vào một bước, lão bà bà bảo đảm ngươi bỏ mạng tại đây ngay lập tức!
- Hảo, Thần Điêu Đầu Hói đâu phải là hạng tầm thường mà bị đối phương hù dọa.
Lão cười rung cả chòm râu sơn dương nói lớn :
- Chúng ta ở đây nói chuyện cũng không sao!
Vu bà bà Hừ một tiếng hỏi :
- Ngươi có gì thì nói mau?
Thần Điêu Đầu Hói để tâm lắng nghe tiếng nói của Vu bà bà, để phán đoán ra nơi ẩn thân của bà ta, thế nhưng nghe xong vẫn không nhận ra nơi nào, có lẽ vì vách đá nhiều mà lại chật hẹp tiếng dội liên tục.
Lão là người lịch duyệt kinh nghiệm giang hồ, đương nhiên đã nghĩ ra có thể Vu bà bà áp miệng sát vào vách đá để nói, cho nên âm thanh mới truyền dội vào vách đá liên tục như thế.

Nhưng lão vờ như không hay biết, sang sảng nói tiếp :
- Vu bà bà, các ngươi kiên quyết cố thủ trong này không phải là thượng sách, song phương nếu cứ kéo dài thế này thì phần chịu thiệt đương nhiên thuộc về các ngươi.
Vu bà bà nói :
- Hừ, chúng ta thiệt gì chứ? Chẳng phải các ngươi xông vào đây đã có hai tên bị thụ thương đó sao?
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Chúng ta giờ không cần xung đột với các ngươi, có hai cách để các ngươi tự chui đầu ra.
- Hắc hắc... Các ngươi buộc lão bà tự chui ra e khó hơn lên trời đấy!
Thần Điêu Đầu Hói ngửa cổ cười khà khà nói :
- Thứ nhất là dùng hỏa công, chỉ cần cho một đống củi khô vào đây đốt cháy lên, lửa tuy không táp được vào sâu bên trong, thế nhưng khói thì không cản nổi nó đâu, đến lúc đó các ngươi ho sặc sụa, rúc ra như người ta xông chuột vậy mà!
Vu bà bà “hừ” một tiếng lạnh lùng đáp :
- Thách các ngươi dùng hạ sách này đấy!
Câu này nghĩa là sao, đương nhiên bà ta đã nắm được Võ lâm Minh chủ trong tay, chi ít khiến đối phương ném chuột cũng sợ vỡ bình?
Thần Điêu Đầu Hói đương nhiên cũng nghĩ ra được điều này, trong lòng mừng khắp khởi, vì như vậy có nghĩa là Minh chủ vẫn còn trong thạch động này chứ chưa bị đưa đi xa.
- Cứ cho là chúng ta không dùng hỏa công đốt động, nhưng chỉ cần giữ chặt bên ngoài, các ngươi mang theo lương khô có hạn, vài ba ngày chẳng lẽ chịu chết đói mà không chui ra?
Vu bà bà nói cứng :
- Cứ thử xem!
- Cho nên lão hũ mới khuyên các ngươi chỉ cần buông binh khí tự ra đầu hàng, thì lão hũ sẽ đảm bảo an toàn cho các ngươi.
Vu bà bà cười khan mấy tiếng nói :
- Mạnh lão đầu, chúng ta mèo nào cắn miễu nào còn chưa biết, ngươi khuyên lão bà bà đầu hàng thì ngươi đang nằm mộng đấy!
- Mèo nào cắn miễu nào? Ha ha... Vu bà bà, ngươi nói cứ như ngươi đủ khả năng địch lại chúng ta nhỉ?
- Hừ, lão bà bà tuy không phải là đối thủ với các ngươi, thế nhưng cũng có người khống chế các ngươi!
Thần Điêu Đầu Hói lần này cười thầm trong lòng, từ ngữ khí của bà ta đã nhận rõ đối phương đang dùng kế hoãn binh. Vừa rồi dưới

chân vách núi, Lang Sơn Nhất Bái tháo chạy, nhất định là đi cầu viện binh, chỉ cần càng kéo dài thời gian thì đối với Vu bà bà càng có lợi. Lão nghĩ nhanh trong đầu kế hay nhất là tốc chiến tốc quyết, như vậy mới tránh bị đối phương nội công ngoại kích.
Nghĩ vậy liền định nhanh kế hoạch trong đầu, cười vang ha hả nói :
- Hảo, để lão hũ xem người nào khống chế nổi chúng ta? Vu bà bà, lão hũ chờ ngươi ngoài động.
Vu bà bà cười nhạt đáp :
- Ngươi cứ chờ mà xem!
Thần Điêu Đầu Hói tắt chiếc hỏa động, rồi quay người nói :
- Sử đạo huynh, Thiếu trang chủ, chúng ta ra thôi!
Bọn Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn không biết lão có kế gì, nhưng nghe vậy thì liền rút ra trước, kế đến Thần Điêu Đầu Hói cũng ra theo.
Vô Trụ thiền sư thấy bọn họ trở ra bước đến nghênh đầu hỏi :
- Mạnh đạo huynh quan sát rồi, hẳn đã có kế gì hay?
Thần Điêu Đầu Hói lắc đầu đáp :
- Hình thế trong động thật lắc léo, giữ dễ công khó, thế nhưng lão hũ từ miệng mụ ta đã nhận ra một điểm.
Phi Hồng Dực Sĩ vội hỏi :
- Đạo huynh phát hiện gì sao?
Thần Điêu Đầu Hói đáp :
- Ban đầu lão hũ ngờ rằng mụ ta dùng kế hoãn binh để Xuân Mai đủ thời gian mang Minh chủ theo một lối thoát khác ra ngoài...
Hoắc Vạn Thanh gật đầu nói ngay :
- Điều này cũng rất có thể!
Thần Điêu Đầu Hói mỉm cười nói tiếp :
- Thế nhưng sau mấy câu vờ bắt chuyện với mụ ta, thì nghe ra trong động này không còn lối thoát nào khác, và Minh chủ vẫn còn ở trong động.
Nói đến đó lão thấp giọng hơn :
- Vừa rồi bọn Lang Sơn Nhất Bái và Cửu Chỉ La Hán vội vàng tháo chạy, có lẽ là đi cầu viện binh, nếu cứ kéo dài thời gian thì rất bất lợi cho chúng ta.
Mọi người như hiểu ra, Vô Trụ thiền sư hỏi :
- Vậy theo ý Mạnh đạo huynh, chúng ta nên làm gì?
Thần Điêu Đầu Hói nói :
- Trước khi viện binh đối phương chưa đến kịp, chúng ta nhanh xông vào động cứu Minh chủ, đó là thượng sách!
Cam Huyền Thông nói :

- Mọi chuyện đều nghe theo điều binh khiển tướng của Mạnh quân sư.
Thần Điêu Đầu Hói vuốt chòm râu sơn dương cười cười nói tiếp :
- Mọi người lại đây, tiểu đệ có một kế nhỏ này.
Nói rồi lão bước đến một phiến đá bên phải cửa động ngồi xuống, mọi người thấy thần thái bí mật của lão cũng liền bước đến vây quanh.
Thần Điêu Đầu Hói giọng rất thấp từ từ nói :
- Chúng ta lần này tất cả cùng xông vào, thế nhưng nhiệm vụ mỗi người khác nhau. Đại sư, Cam đạo huynh và Lục đạo huynh ba vị đảm nhiệm trấn giữ cửa động, đề phòng viện binh đối phương kéo đến tập hậu, quyết giữ không để chúng xông vào động.
Vô Trụ thiền sư, Cam Huyền Thông và Phi Hồng Dực Sĩ gật đầu.
Thần Điêu Đầu Hói nói tiếp :
- Hoắc tổng quản, Tống thiếu trang chủ và Sử đạo huynh ba vị theo huynh đệ áp sát vào động đạo khiêu chiến với Vu bà bà, cứ vờ làm như quyết xông vào thật nhưng cần nhớ kỹ là không nên quá hư trương thanh thế, cũng không được mạo hiểm xông đến quá gần!
Hoắc Vạn Thanh cảm thấy khó hiểu hỏi :
- Chúng ta chỉ hư trương thanh thế, vậy ai sẽ trực tiếp xông vào?
Thần Điêu Đầu Hói cười đáp :
- Đương nhiên là có lý của nó bên trong, chỉ cần Hoắc tổng quản theo mệnh huynh đệ mà làm là được.
Nói rồi lão đưa mắt nhìn Trúc Thu Lan hỏi :
- Người tiên phong xung trận chính là Trúc cô nương, Nhạc thiếu hiệp trợ phò, cô nương dám chứ?
Nghe một câu này ai cũng ngớ người.
Trong cả đoàn người, Vô Trụ thiền sư, Phi Hồng Dực Sĩ và Cam Huyền Thông có thể nói là những người có võ công cao hơn cả, vậy mà chỉ ở ngoài phòng thủ động khẩu.
Đến khi bản thân lão và Hoắc Vạn Thanh cũng chỉ là hư trương thanh thế, ngược lại người tiên phong xông vào lại là vị cô nương có võ công kém nhất trong bọn. Thử hỏi nghe chuyện này không khiến ai cũng kinh ngạc sao?
Mọi người còn nhao nhao xầm xì bàn tán, thì Trúc Thu Lan đã cười tươi đáp :
- Tiểu nữ tử tuân lệnh quân sư, chỉ có điều xin quân sư hiến cho diệu kế?
Thần Điêu Đầu Hói cười nói :
- Đương nhiên, đương nhiên! Thôi, mọi người giải tán, chỉ một mình

ngươi lĩnh tiên phong ở lại nhận lệnh, quân cơ cần nhất tối mật!
Phi Hồng Dực Sĩ nhún vai cười khà khà nói :
- Xem ra Mạnh đạo huynh có tướng làm quân sư thật đấy, có điều không biết cẩm nang diệu kế của quân sư có linh hiệu hay không mà thôi?
Thần Điêu Đầu Hói cũng cười đáp lại :
- Không linh hiệu há làm nổi quân sư? Thời gian đã gấp lắm rồi, xin mọi người giải tán cho!
Bọn Vô Trụ thiền sư liền kéo nhau đi đến cửa động, Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến giờ không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng theo chân bọn họ.
Lúc ấy mới thấy Thần Điêu Đầu Hói ghé sát tai Trúc Thu Lan nói nhỏ một hồi.
Trúc Thu Lan thần thái tỏ ra hơi lúng túng, lí nhí nói gì với lão.
Thần Điêu Đầu Hói lại nói thêm một hồi, chừng như đã thuyết phục được nàng.
Trúc Thu Lan gật đầu, nghe lão ta nói thêm mấy câu nữa thì cả hai mới đứng lên.
Thần Điêu Đầu Hói nói lớn :
- Tốt, giờ thì chúng ta có thể vào.
Rồi lão nhìn Nhạc Tiểu Tuấn căn dặn :
- Nhiệm vụ của Nhạc thiếu hiệp là yểm hộ Trúc cô nương, tất cả lão hũ đã nói rõ với Trúc cô nương, nếu thấy cô ta chưa gặp gì quá cấp bách nguy hiểm, thì Thiếu hiệp tuyệt đối không được xuất thủ!
Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu đáp :
- Tại hạ đã nhớ.
- Hảo, Trúc cô nương, Nhạc thiếu hiệp, nhị vị theo sau lưng lão hũ, cứ nhìn ám hiệu mà hành động.
Nói rồi, lão sải chân đi trước tiên vào trong động.
Trúc Thu Lan và Nhạc Tiểu Tuấn liền bước theo sau.
Kế đó là bọn Hoắc Vạn Thanh, Sử Truyền Đỉnh và Tống Văn Tuấn.
Còn lại Vô Trụ thiền sư, Phi Hồng Dực Sĩ và Cam Huyền Thông ba người ở bên ngoài làm nhiệm vụ trấn giữ cửa hang động.

Hết

Nguồn: www.4vn.net
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA